

TRIUNGHIUL SECRET

CEI CINCI TEMPLIERI
AI LUI IISUS

DIDIER CONVARD

Anul 1104. Mormântul lui Hristos a fost descoperit cu șapte secole în urmă, dar Biserica se află în căutarea altei sepulturi, în Ierusalim... Un mormânt anonim care bântuie memoria anumitor inițiați. O legendă spune că Iisus, urmărit de romani după crucificarea fratelui său geamăn Toma, s-ar fi ascuns timp de trei zile și trei nopți în ultimul locaș al fratelui lui... și că a desenat pe giulgiul acestuia Cele Cinci Semne ale celui mai de nepătruns secret al omenirii... ecuația nemuririi!

Și atunci, între Biserică și Templieri a pornit un lung război ocult din care istoria nu a reținut decât puține evenimente. Cine mai știe astăzi, în zilele noastre, că o miliție papală numită Gardienii Sângelui i-a persecutat pe toți legatarii Secretului lui Iisus? Și că un asasin înverșunat, aflat în solda suveranului pontif Pascal, i-a urmărit în Champagne pe ultimii descendenți ai lui Hugues de Payns, fondatorul Ordinului?

Templierii erau singurii care știau că acronimul I.N.R.I. ascundea mărturia de iubire a lui Hristos. O știință magnifică, o știință care putea oferi umanității cel mai generos dintre daruri: nemurirea.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS

Trimite un SMS

cu textul „RAO” la 1815

Detalii pe www.raobooks.com

SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

DIDIER CONVARD

TRIUNGHIUL SECRET

DIDIER CONVARD

TRIUNGHIUL
SECRET

Cei cinci templieri ai lui Iisus

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONVARD, DIDIER.

Triunghiul secret ; Cei cinci templieri ai lui Iisus / Didier Convard;
trad.: Cristina Livia Vasilescu. - București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-07-3

I. Vasilescu, Cristina Livia (trad.)

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

DIDIER CONVARD
Le Triangle Secret
Les Cinq Templiers de Jésus
© LIBRAIRIE ARTHÈME
FAYARD, 2007

Traducere din limba franceză
Cristina Livia Vasilescu

© Editura Rao, 2008
pentru versiunea în limba română

septembrie 2010

**„Viața este ansamblul funcțiilor
care se împotrivesc morții.“**

XAVIER BICHAT

PRIMA PARTE

Călătoria la Ierusalim

1

Prima cruce

Decembrie, anul una mie o sută șapte.

Zăpada a venit odată cu noaptea, grea, densă, acoperind rapid străzile și trotuarele. Fumul se înalță din hornuri, în rotocoale subțiri, învolburate de vânt. La cel de-al doilea etaj al unei clădiri înalte, printre despărțiturile unui oblon de lemn se strecoară o licărire de lumină.

Într-o mică încăpere mansardată, un bărbat cam de patruzeci de ani scrie cu pana pe un pergament, cu gesturi lente și calme, caligrafiind literele cu migală. O sobiță metalică încălzește camera plină cu suluri și manuscrise; o lampă cu ulei, așezată pe un cufăr, răspândește o lumină portocalie ce pâlpâie într-un vag curent de aer.

Scriitorul poartă o robă groasă și mitene. Are fruntea dezgolită; şuvițele lungi, blonde și albe, din puținul păr care i-a mai rămas îi ajung până la gât. Bărbatul își sprijină picioarele pe o băncuță frumos ornată.

Inelarul de la mâna lui dreaptă e împodobit cu un inel cu sigiliu; din când în când, piatra roșie montată în metal scânteiază fugitiv în lumină.

Concentrat, dar senin, bărbatul scrie neîncetat pe foaia groasă. Își redactează memoriile. Istoria remarcabilă a celor

cinci cavaleri care au pornit, cu trei ani în urmă, în căutarea celui mai improbabil dintre mistere... Cinci frați uniți printr-un Secret indicibil.

Bărbatul se numește Arcis de Brienne, camaradul lui Hugues de Champagne, al lui Hugues de Payns, Geoffroy de Saint-Omer și al lui Basile le Harnais.

Își reamintește de pământul ocru și fierbinte al Ierusalimului, de cerul lui înstelat, de aromele mirodeniilor... Orașul leproșilor, Mormântul.

Mormântul!

Mâna îi tremură ușor la această amintire. Aproape imperceptibil. Pentru că a învățat să-și controleze emoția, obligându-și mintea și inima să nu se lase copleșite de gândurile care l-au zdruncinat odinioară.

De-acum, știe. A descoperit adevărul, minciuna Bisericii. Impostura...

Și de aceea scrie, aplecat peste pupitrul său, cu ochii oboșiți, clipind greu la fiecare nou cuvânt așternut, cu chipul lui astăzi îngroșat, încremenit ca într-o mască de ceară.

A fost, cândva, slab și colțuros. Timpul i-a acoperit oasele cu o grăsime ce-i dă o alură de senator roman.

În spatele obloanelor, zăpada înăbușă orice zgomot. Chiar și vântul pare mut. Dar această liniște ce înmărmurește totul îi convine lui Arcis de Brienne care se lasă purtat de amintiri. Iar acestea vin de la sine, la fel de precise ca în primele zile.

Arcis nu-și poate îndrepta gândurile spre Dumnezeu, deși i-ar fi plăcut acum să-și înalțe ruga către el. Sufletul lui e gol ca o scoarță uscată care și-a pierdut seva cu prilejul expediției întreprinse în Țara Sfântă. Un suflet mort... O zdreanță a unei credințe vechi și înflăcărate.

De aceea scrie, de teamă că într-o zi memoria lui slăbită ar putea uita trupul neînsuflețit al unui tânăr cu încheieturile mâinilor și cu picioarele străpunse, cu torsul rănit... Scrie pentru el însuși. Asta îl mai liniștește puțin. Scrie... Conștiincios și

metodic, evocând cele patru litere pe care romanii le-au inscripționat într-un cartuș, deasupra crucii celui care s-a dat drept Hristos:

I.N.R.I.

Jesus Nazarenus Rex Iudaeorum... „Iisus din Nazaret, regele iudeilor.“

Dar Arcis de Brienne, la fel ca și cei patru camarazi ai săi, știe acum că această monogramă ascunde un mesaj ocult, a cărui dezvăluire ar năruie fundamentele Sfintei Biserici.

Acolo, disimulată sub această vocabulă, se află Cheia Cunoașterii. Ecuația nemuririi.

*

Silueta înaintează pe coama acoperișului casei lui Arcis de Brienne. O formă încețoșată de zăpadă și vânt, pe care mantia largă o face să pară o imensă pasăre de pradă. Și, într-adevăr, cu așa ceva seamănă această prezență agilă, care sfidează echilibrul pășind pe țiglele acoperite cu polei. O glugă îi ascunde fața. La centură, poartă o secure.

Este fantoma unei umbre care zboară dintr-o parte în alta a acoperișului, se agață de horn, se lasă să alunece de-a lungul unuia dintre jgheburile fațadei ce dă spre curtea interioară a locuinței și se prinde de tocul unei ferestre largi, închisă cu un oblon din lemn.

În momentul acela, se oprește o clipă pentru a-și recăpăta rapid suflul, și apoi scoate un cuțit din teaca de pe șoldul stâng. Începe să forțeze zăvorul oblonului. În mai puțin de un minut, acesta cedează fără zgomot.

Pătrunde în casă, străbate un coridor întunecat, traversat de un curent de aer glacial, urcă o scară, cu mișcări agile de pisică, și se îndreaptă spre ușa biroului lui Arcis de Brienne, pe sub care răzbate o rază de lumină. Își scoate securea de la brâu, își încheștează ferm mâna dreaptă pe mânerul ei și, încet, foarte încet, împinge ușa cu mâna stângă.

Îl observă pe scriitorul așezat cu spatele, aplecat asupra pupitrului său, cu creștetul strălucind în lumina lămpii cu ulei. Rămâne o clipă nemișcat, cuprinzând întreaga scenă cu privirea, reperând cel mai mic detaliu...

Arcis de Brienne aude, fără îndoială, trosnetul dușumelei; se întoarce, crezând că soția lui a venit să-l vadă. Deschide ochii mari ca s-o poată zări, încercând să-și obișnuiască privirea cu penumbra din încăpere.

– Hélène?

Dar silueta aceasta amplă nu este cea a lui Hélène. Nu deslușește securea din mână vizitatorului, care ajunge rapid lângă el. Nu înțelege decât prea târziu. Timpul pare să se oprească în loc când arma se ridică deasupra lui, în vreme ce o mână implacabilă îl strânge de gât. O fracțiune de eternitate... Lama de lumină sfășie spațiul. Arcis de Brienne se sufocă, privește tăișul securii, își aude urletul de animal îngrozit.

Urletul răsună în toată casa și o trezește pe Hélène de Brienne din somn. Femeia se ridică în pat, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, deși este încă sub imperiul visului.

– Arcis!

Țipătul soțului ei a încetat brusc. Hélène caută lampa, ia aprinzătorul de cărbune de pe cufărul de lângă pat, luminează încăperea și se îndreaptă spre ușă.

Un nou strigăt, mai slab. Asemănător cu un horcăit, cu vaietul unui muribund.

Hélène se teme. Face câțiva pași pe culoar, ținând lampa care abia luminează locul. Pășind desculță pe pardoseala rece, se înfioară. Trebuie să ajungă la etaj, în biroul lui Arcis. Să urce treptele de lemn cu așchii tăioase.

– Arcis...

Frigul. Un curent de aer violent. „A fost deschisă o fereastră!“ Să urce... Să escaladeze această scară, deși simte un nod de frică în piept, cu stomacul strâns, cu picioarele grele.

Palierul. Ușa de la biroul lui Arcis e deschisă. Hélène se apropie, forțându-se să nu grăbească pasul. Din încăpere se răspândește o lumină slabă. O licărire pâlpâitoare care desenează un dreptunghi palid pe planșeul culoarului.

Hélène intră în birou, atentă, îngrijorată.

– Arcis, dragul meu!

Soțul ei a fost azvârlit din scaun și zace jos, într-o baltă de sânge, în mijlocul manuscriselor și al sulurilor aruncate pe podea, călcate în picioare, sfâșiate.

Hélène înaintează, fără să-i pese de documentele împrăștiat peste care calcă. Toată ființa ei se concentrează asupra trupului prăbușit al lui Arcis. Asupra sângelui care se întinde în jurul lui ca o corolă.

Arcis are ochii deschiși, dar nu se uită la ea. Nu o să o mai privească niciodată. A murit având o expresie de teroare întipărită pe față, care-i deformează trăsăturile. Pe fruntea lui au fost trasate, cu propriul sânge, cifra 1 și o cruce:

1 +

Apoi, Hélène descoperă că încheietura mâinii drepte a lui Arcis a fost retezată. Mâna care purta inelul cu piatră roșie a dispărut.

Cuprinsă de oroare, femeia nu-și poate reține fluxul acru pe care-l vomită, zguduită de spasme. Gâfâie înspăimântată la gândul că ucigașul s-ar putea afla în continuare în casă și se teme acum pentru propria viață. Copleșită de panică, scrutează întunericul camerei, dar nu descoperă pe nimeni. Puțin mai liniștită, părăsește biroul. Lampa pe care o ține îndreptată înainte îi deschide în față o cale circulară și restrânsă. Toată casa a devenit o amenințare pentru ea.

Trebuie să coboare din nou la primul etaj, să străbată coridorul și cea de-a doua scară care duce afară; oare asasinul o

așteaptă ascuns într-unul dintre cotloanele acestei case mult prea mari? Care asasin? De ce l-a ucis pe soțul ei și i-a smuls mâna dreaptă?

Hélène pornește pe scară plângând. Respiră cu greu. Tenebrele par să-i toarne nisip pe gât. Fiecare treaptă înseamnă un efort, o durere cumplită...

Noaptea scormonește în pereții văruiți și îi însuflețește în franjuri macabre ce o însoțesc pe femeie în timp ce coboară. Hélène ajunge curând pe palierul primului etaj și, în ciuda frigii care-i strivește inima, se aventurează pe coridor.

Înaintează cu pași măsurați, cât mai silențioși posibil. Își spune că, atunci când va ajunge la colțul culoarului, o să înceapă să strige pentru a le cere ajutor vecinilor. Apoi, va mai avea de coborât doar câteva trepte pentru a țâșni în stradă. Dar, dintr-odată, o ușă se deschide cu putere, și batantul o lovește în umăr, proiectând-o în spate și făcând-o să-și piardă echilibrul...

O siluetă se năpustește în întuneric, agățând în faldurile mantiei sale largi câteva licăriri din lumina difuzată de lampa lui Hélène. O formă spectrală care flutură în aer, cu mâna dreaptă, o secure însângerată, în timp ce ciotul mâinii lui Arcis i se bălăngăne în mâna stângă.

Pentru o secundă, o flacără roșie se aprinde pe inelul membrului amputat.

Hélène evită lovitura de secure. Lama izbește peretele chiar deasupra capului ei, săpând în ipsos un șanț larg. Asasinul se pregătește să lovească din nou, dar femeia, mult mai tânără decât era soțul ei, se strecoară în grabă de-a lungul culoarului, se repede pe scară și coboară treptele în fugă, strigând după ajutor. Ucigașul e pe urmele ei, lovind totul în jur, distrugând balustrada, sfărâmând cărămidile din zid, gâfâind ca un tăietor de lemne.

Hélène nu se oprește din țipăt. Ajunge la ultimele trepte ale scării de lemn. Pata de lumină a lămpii se zbuciumă într-un

dans săltăreț și nebunesc. În spatele ei, ucigașul continuă să spintece aerul cu securea.

Vestibulul. Bărbatul aproape că a ajuns-o din urmă. Încă trei sau patru pași o mai despart de ea. Hélène se întoarce ușor, înțelege că i-a sunat ceasul și nu mai reacționează.

Ucigașul pare să se confunde cu umbra. Noaptea se materializează parcă, animându-se în mantia lui, în gluga lui, în întreaga-i siluetă. Lama securii strălucește în lumina răspândită de lampa cu ulei.

Lampa... Hélène o aruncă brusc în agresorul ei, atingându-i pulpana mantiei care i s-a lipit de piciorul drept. În timp ce bărbatul se zbate, încercând să scape de flăcări, Hélène reușește să iasă din casă și ajunge în strada înzăpezită. Fulgii picură în noapte ca o burniță.

Tânăra femeie se depărtează de ușa locuinței. Obloanele se deschid la casele din vecinătate. Capul zbârlit al unui bărbat voinic, buhăit de somn, apare la una dintre ferestre.

– Tu ești, Hélène? Tu faci tot răboiul ăsta? se miră el.

Alte capete încep să se aplece spre stradă. Femeia aleargă desculță prin zăpadă și apoi se răsucește în loc, ca o păpușă speriată care-și caută salvarea din ochi.

– Arcis a fost masacrat în biroul lui! strigă ea.

Asasinul iese din casă. Și-a desfăcut mantia aprinsă de flăcări și încă o mai ține cu o mână, agitând-o în jurul lui ca pe o aripă de foc. Hélène face, instinctiv, un pas înapoi. Sub glugă discerne vag privirea demonului. Bărbatul are ochi de pisică ce par să zâmbescă.

Ucigașul flutură în aer mâna lui Arcis de Brienne, ca pe un trofeu, și, în sfârșit, scapă de mantie, aruncând-o în zăpadă. Capa se mistuie acolo, ca o baltă de sânge negru. Apoi, bărbatul o ia la fugă, lăsând-o în urmă pe Hélène, paralizată de frig și de durere, plânsă și pierdută. Pentru că iubirea ei a murit. Arcis al ei... Soțul ei atât de bun, pe care-l iubea mai mult decât pe un tată.

2

Regele Ierusalimului

Ierusalim, trei ani mai devreme.

O căldură umedă lipește hainele de piele. Tânărul Baudouin, rege al Ierusalimului, fratele lui Godefroi de Bouillon, mort în anul o mie o sută, cercetează planurile împreună cu cavalerii Bertrand și André. Foile mari au fost desfășurate pe o masă, și suzeranul, bărbierit în grabă, cu transpirația șiroindu-i pe gât, își plimbă încet degetul peste liniile trasate de unul dintre cei mai buni arhitecți ai săi.

Printr-o arcadă înaltă, sala vastă comunică astfel cu o galerie exterioară umbrită, care păstrează puțin din răcoarea nopții.

Ici și colo, au fost puse fanioane, flamuri, drapele și gonfaloane, mândre simboluri ale prezenței cavalerilor cruciați care au asediat incinta Templului lui Solomon, la fel și dependențele acestuia, construind acolo fortificații solide pentru a face săpături la baza casei cavalerilor și de jur împrejurul moscheii al-Aqsa.

De curând, au fost aduse la lumină ruine pe care inginerii le-au datat din epoca israelită. În fiecare zi, sute de terasieri se spetesc să sape în pământul roșu și tare, la ordinele vigilenților șefi de echipă, atenți ca târnăcoapele și lopețile să nu sfărâme vreun vas antic sau să zdrobească vreo statueta din aur...

Oamenii cântă pentru a se încuraja. Pielea de pe spinări-le lor dezgolite li se coace sub soare, mâinile li se bătătoresc din cauza ustensilelor grele cu care lucrează, gâtul li se umple de un praf gros pe care apa proaspătă absorbită din abundență nu reușește să-l înlăture. Și totuși muncitorii cântă, amestecându-și dialectele precum constructorii Turnului Babel.

Tânărul Baudouin împăturește la loc planurile și le lasă pe un colț al mesei. Apoi, ia din nou misiva pe care a citit-o de nenumărate ori în aceste ultime zile.

– Chiar avem nevoie de ajutorul celor din Champagne? întreabă el, citind încă o dată mesajul. Contele lor, Hugues, este prea bogat ca să se intereseze de niște soldați ai lui Hristos, așa cum suntem noi!

– Va trebui totuși să-i facem impresie bună, sire Baudouin, spune Bertrand zâmbind.

Un al patrulea bărbat stă mai deoparte, lângă o draperie groasă, și pare că nu vrea să participe la discuție. Este vorba despre episcopul Bucelin, emisarul Papei Pascal. Cu privirea absentă, cu gesturi atente, aproape feminine, episcopul descojește o portocală, strângându-și buzele subțiri cu o expresie disprețuitoare.

– Îl așteaptă o solie la Ascalon, de mai bine de o săptămână, precizează André.

Regele oftează și ridică din umeri, rostind cu ironie:

– Mă tem că Hugues și prietenii lui vin la Ierusalim doar pentru că vor să se facă plăcuți de Dumnezeu, la fel ca mulți alții.

– O să vină însoțit de cavalerul Hugues de Payns, despre care am tot auzit vorbindu-se, menționează Bertrand.

Baudouin confirmă:

– Și eu am auzit! Și s-a ținut un adevărat mister în jurul acestui personaj neobișnuit, de care se pare că Hugues nu se mai desparte deloc.

– Se vorbește chiar că ar fi frați, adaugă Bertrand. În fine, cică Payns ar fi un bastard al contelui Thibaud, care nu l-a recunoscut decât pe Hugues, actualul conte, drept moștenitor! Un zvon care încă dăinuie în Champagne, unde e de notorietate faptul că Thibaud nu i-a fost tocmai fidel lui Adèle de Valois!

Baudouin se pregătește să se ridice. Se sprijină de masă și rămâne o clipă așa, cu spatele curbat, privind distrat misiva marcată cu sigiliul puternicului Hugues de Champagne.

– Fie, spune el. O să cădem la învoială cu acești oameni. În definitiv, contele de Champagne este soțul lui Constance, fiica regelui Filip... Poate că o să ne fie de folos!

André a pus mâna pe un clondir și își toarnă apă într-o cupă mare pe care o duce la gură. După ce a băut toată apa dintr-o înghițitură și și-a șters buzele cu dosul mânecii, spune râzând:

– Pe legea mea, dacă reușim să ne apărăm cauza, i-am putea cere câteva favoruri!

– Cu siguranță, subliniază Bertrand, trecându-și mâna prin claia de păr roșcat, în căutarea păduchilor. Garnizoana noastră e supusă la neîncetate asalturi din partea bandelor sarazine; niște oameni, arme și merinde ar fi binevenite.

– Bineînțeles, îl aprobă tânărul rege. Noi suntem armata lui Dumnezeu... Și o astfel de armată nu trebuie să sufere deloc de sărăcie!

Baudouin privește însă cearcănele albastrii de sub ochii camarazilor lui, obrații lor slabi, pielea crăpată, îmbătrânită prematur... Vede niște amărâți care se consideră stăpâni, niște războinici abia ieșiți din adolescență. „Și toți sunt așa, se gândește el. Toți cavalerii mei, căpitani, vitejii mei. Toți cruciații mei! O ceată de aventurieri decimați de febră.“

– Sire...

Baudouin se întoarce spre episcop:

– Da, Monsenior?

Emisarul papal șoptește câteva cuvinte la urechea tânărului rege al Ierusalimului, astfel încât să nu poată fi auzit de André și de Bertrand.

Baudouin se scuză față de prietenii lui și le spune zâmbind:

– Episcopul, căruia îi apreciem cu toții discreția, dorește să discute cu mine între patru ochi. Voi continuați să consultați ultimele relevee ale arhitecților noștri cât timp lipsesc.

Emisarul și suveranul părăsesc încăperea, pornind spre galeria exterioară. Acest peristil se întinde de-a lungul clădirii; Baudouin apreciază imediat răcoarea de afară. Merge în urma prelatului și se distrează văzându-l cum își așază, cu o atenție ridicolă, un picior înaintea celuilalt, precum un acrobat care pășește pe o sârmă întinsă deasupra unei prăpăstii imaginare.

Episcopul emană un miros iute de sudoare.

– Așadar, Bucelin, nu renunți niciodată la aerele tale de conspirator? Îmi imaginez cam despre ce subiect vrei să-mi vorbești din nou.

– Misiunea noastră, Sire...

Cântecul terasierilor ajunge până la ei. O voce puternică dă tonul și imprimă ritmul muzicii. Fluierăturile șefilor de echipă punctează această captivantă înălțuire de sunete.

– Adevărata noastră misiune! precizează emisarul. Acțiunea secretă care se ascunde sub această cruciadă...

– Fac totul pentru a mă achita de această sarcină și poți să-l înștiințezi despre asta pe Papă. Am reluat cu râvnă ancheta regretatului meu frate Godefroi.

Galeria dă spre curtea grajdurilor. În fața celor doi bărbați apare o scară, pe care aceștia urcă și se opresc apoi în vârful ei. De acolo, se zărește o parte din șantier. O macara suspendată peste o construcție își înalță montanții de lemn în cerul aproape alb. Cântecul muncitorilor devine mai puternic și parcă îndurerat acum, când se aude deja și respirația aspră a oamenilor.

– Nu am nici un reproș să vă adresez, Sire. Nimic nu a transpirat despre operațiunea noastră. Descoperirea Sfântului

Mormânt rămâne un pretext ideal în timp ce noi căutăm mormântul Impostorului.

– Înțeleg nerăbdarea voastră de a-l găsi, dar muncitorii noștri sapă fără încetare și...

Cei doi coboară scara ce duce spre curtea în care rândașii și tinerii călăreți îngrijesc caii. Mirosul de băligar și de urină îl îngreșează pe Baudouin. Îl adulmecă o clipă, amintindu-și de mirosurile stătute de la ferma prin care-i plăcea să colinde când era copil.

Copilăria lui... Își amintește de ea doar în anumite momente, risipită în amintiri răzlețe, învăluită în sânge, țipete și plâns. Învăluită în război.

– Ce voiai să-mi spui, Sire?

– Da..., continuă regele. Mă întreb uneori dacă secretul pe care l-am moștenit nu este un mit! Clericii voștri s-ar putea înșela. Poate că au comis o greșală de traducere.

Bucelin se enervează:

– Nu, Baudouin, nu! Biserica trebuie să descopere neapărat Mormântul și să facă în așa fel încât rămășițele pământești să dispară. Vrei să se spulbere însăși temelia creștinătății? Acolo, undeva în Ierusalim, se află un cadavru ce poartă semnele crucificării: rămășițele lui Toma, cel care a suferit supliciul în locul fratelui său Iisus!

Tânărul rege își duce o mână la frunte.

– Ce mult mi-ar fi plăcut să nu fi fost niciodată inițiat în acest secret! se plânge el.

– Voiam să-ți spun... Fără îndoială, tocmai cei din Champagne, pe care-i așteptăm, ne vor conduce la mormântul blestemat.

– Dumnezeu! Dar cum?

Cu un gest ferm, emisarul își așază mâna pe umărul suveranului său și îl împinge cu blândete, pentru a-i impune ritmul lui de mers. Traversează împreună curtea grajdurilor și se îndreaptă spre șantier.

– O să-ți explic, spune Bucelin. Cer să fiu informat despre toate faptele și gesturile lor, de îndată ce vor intra în oraș.

– Ah, despre asta e vorba, așadar! Că ei ar fi spioni, nu-i așa? De ce anume se teme mai exact Sfânta noastră Biserică mamă dacă un necunoscut descoperă mormântul lui Toma? Nu mi-ai spus totul, Monsenior, așa-i?

– Ar trebui totuși să știi...

Traversează o grădină deschisă. Oamenii cară coșuri pline cu moloz; își poartă povara la capătul unor funii petrecute peste umeri, protejându-și trupul. La baza unui zid a fost săpată o galerie. Gura ei e consolidată printr-un complex ansamblu de șarpante și grinzi care ar putea părea rudimentar la o primă vedere. Un ochi mai atent poate observa însă că arhitecții au înfăptuit o treabă extraordinară cu o mare economie de mijloace materiale și cu câteva cunoștințe empirice.

Un inginer și un preot cercetează releveele.

Bucelin continuă:

– Se pare că Toma și-ar fi împărțit mormântul cu... cu frațele lui, Iisus, care s-ar fi ascuns de romani, vreme de trei zile, în tenebrele gropii!

– Adică Hristos ar fi rămas cu mortul? reacționează prompt Baudouin. Dar asta nu schimbă cu nimic problema noastră! Doar dacă...

– Doar dacă Hristos nu ar fi lăsat un semn al existenței sale, rostește răspicat emisarul. Ceva care, dacă ar fi descoperit, ar dovedi un adevăr ce ar pune Biserica în pericol.

– Înțeleg: o dovadă suplimentară pe care va trebui să o ferim de privirile profanilor!

– Într-adevăr, răspunde prelatul. Trebuie să ștergem tot! Absolut tot! Și să ardem rămășițele lui Toma. Pentru lumea creștină, Iisus a murit și a reînviat. A trecut de la întuneric la lumină pentru că era fiul lui Dumnezeu, născut de Fecioara Maria. Nimic nu trebuie schimbat în ceea ce a fost scris!

Baudouin se oprește din mers. Respiră cu greu. „Căldura asta! Cuptorul ăsta blestemat!“

– Și cei din Champagne? întreabă el cu o voce uscată. Ce rol joacă ei?

Bucelin privește peste umăr. Spre dreapta, apoi spre stânga. Sunt departe de locul în care inginerul și preotul măsoară cotele. Așadar, poate să dezvăluie acest secret care-l obsedază și-l chinuie.

– Se consideră moștenitorii unei tradiții antice, legatarii lui Hristos! Clericii mei afirmă că ei s-ar afla în posesia unor informații care i-ar conduce direct la mormântul blestemat. Defunctul Papă Urban al II-lea, originar din Champagne, a prins câteva indiscreții comise de ei și a crezut, când și-a început cruciada, că va găsi fără dificultăți locul în care a fost înmormântat Toma, eliminând astfel indiciile care ar zgudui creștinătatea. Așa credeam și noi.

– Inginerii mei n-au găsit decât câteva galerii prăbușite, subliniază Baudouin. Vestigiile vechiului Templu al lui Solomon.

Bucelin își clatină capul de pasăre și clipește, orbit de o rază de soare reflectată de lama unui hârleț.

– Conte de Hugues de Champagne și cavalerul Payns o să lucreze pentru noi! spune el. Vin în Țara Sfântă pentru a ne împiedica să punem mâna pe ceea ce a lăsat Hristos în mormântul lui Toma.

– Despre ce este vorba, Monsenior? întreabă Baudouin, pierzându-și răbdarea.

Episcopul răspunde, pronunțând răspicat fiecare silabă:

– E ceva legat de giulgiul Impostorului!

– Giulgiul lui? întreabă tânărul rege. O banală bucată de pânză în care a putrezit Toma!

– Nu este doar atât, Sire, rostește Bucelin. E ceva mult mai grav! Giulgiul acesta conține un mister incalificabil!

3

Cei cinci cavaleri

Noaptea.

O imensă corabie cu pânțele îngreunat și cu bordajul neted, arborându-și fanioanele însemnate cu o cruce și cele șase vele umflate de vântul prielnic, navighează cu viteză pe o mare tumultuoasă, căreia îi despică valurile tăindu-le frontal. Pe hobanele care susțin catargul se leagănă câteva felinare încercuite de halouri galbene, licurici fragili care dănțuiesc între cer și mare ca niște stele scoborâte din înălțimi.

Geoffroy de Saint-Omer părăsește puntea, după ce a vomitat. Coboară greoi cele câteva trepte ce duc spre culoarul cu pereții mult prea înclinați, ștergându-și gura cu poala mantiei.

Verde la față, cu privirea răvășită, bodogăne scos din sărit: „Furtună, balans pe verticală, tangaj... Cum să suporti un asemenea tratament fără să-ți verși toate mațele?”

Bărbatul a împlinit de curând treizeci de ani, dar burta destul de rotunjită îi umflă deja cămașa. De înălțime medie, Saint-Omer e clădit ca un urs. Are umerii solizi, mâinile viguroase, grumazul gros. Ochii lui au formă alungită, nasul i-a fost spart într-o încăierare mai de demult, părul și-l poartă pieptănat spre spate.

Planșeul pare să se prăbușească sub el la fiecare pas. Omul înjură încontinuu, căutând să-și regăsească echilibrul și agitându-și brațele ca niște moriști grotești.

– Ești ridicol, Geoffroy! strigă o voce spre el.

Basile le Harnais, care tocmai a intrat pe ușă, ținând o lampă în mâna dreaptă, nu se poate abține să nu râdă în fața spectacolului oferit de prietenul lui.

– Ridicol? întreabă Geoffroy. Așadar, așa mi-e dat să mor! A trebuit să-mi eliberez stomacul peste bastingaj. Dacă, voi continua „acest regim“, n-o să-mi mai rămână în curând decât pielea de pe oase!

– Sărmane prieten! De când ne-am urcat pe corabia asta, n-ai încetat să-ți verși fierea în mare.

Basile s-a apropiat și l-a apucat pe bolnav de braț, adăugând:

– Doar pe tine te mai așteptam! Conte! începe să-și piardă răbdarea.

– Dumnezeule, ce faceți voi de nu suferiți de rău de mare?

– Fără îndoială, alegem o hrană ușoară care nu ne împovărează stomacul. Te-am sfătuit de o mie de ori să nu mănânci decât supă; o supă bună de legume. Vezi ce se întâmplă dacă te ghiftuiești cu slănină și cu pește îmbuibat cu saramură? Fără să mai punem la socoteală și halbele de hidromel pe care le bei de dimineață până seara!

– Înțeleptul Basile și sfaturile lui înțelepte!

Basile le Harnais îl susține cu greu pe Geoffroy, cu toate că e la fel de solid și de robust ca lemnul vechi. Cu părul rar, barba căruntă, fața lungă și ascuțită, Basile a rămas, în ciuda celor treizeci și nouă de ani ai săi, cu pielea pătată și zbârcită în urma unei febre grave.

După nenumărate eforturi, cei doi cavaleri reușesc în sfârșit să pătrundă în careul în care îi așteaptă Hugues de Champagne, Payns și Arcis de Brienne.

Arcis întinde cu grijă o pânză albă peste un cufăr de lemn pe care-l decorează apoi cu trei candelabre mici, fiecare dintre ele susținând câte o lumânare din seu aprinsă.

De îndată ce Basile închide ușa, contele îl întreabă:

– Te-ai asigurat că nu este nimeni pe culoar?

– Cei mai mulți dintre pelerini dorm, iar marinarii care fac de cart sunt la parâme, îl liniștește Basile, în timp ce Geoffroy se trânteste pe o banchetă ce trosnește sub greutatea lui, gata să se crape.

Contele are douăzeci și șapte de ani. E înalt și bine clădit, cu o față pătrată și jovială, luminată de o privire limpede și foarte veselă. Înainte de plecare, și-a ras capul complet, acesta fiind acoperit acum cu un puf blond și scurt ca firele unei perii.

Se întoarce spre Payns și îi propune:

– Începem, frate?

Payns nu îi răspunde imediat. Își îndreaptă privirea spre Geoffroy și clatină din cap, strângându-și buzele cu o expresie dezaprobatore.

– Dacă bolnavul nostru se poate ține pe picioare, da, putem începe ceremonia, spune el cu reproș.

Geoffroy scoate un mormăit și, dornic să le dovedească alor săi că nu este lipsit de curaj, se ridică de pe bancă, încercând să-și mențină o poziție demnă, în ciuda balansului incomod al corabiei.

Payns vine spre el, îi pune o mână pe frunte și constată:

– Arzi.

– Totuși, spune Geoffroy, simt că îmi îngheață sângele în vene. Uite, tremur!

– Închide ochii o clipă, îi ordonă Payns cu o voce devenită dintr-odată blândă și gravă. Închide ochii ca și cum ai vrea să adormi!

Ceilalți trei cavaleri rămân tăcuți, pentru a urmări scena.

Payns este înalt, slab, dar musculos. Tot trupul lui indică o viață riguroasă, alcătuită din exerciții fizice, din meditație și post. Ochiul îi sunt de un albastru atât de spălăcit încât, uneori, privirea lui pare cea a unui mort. O privire intensă, totuși, și pătrunzătoare, în care strălucesc, fugitiv, văpăi albe.

Părul lui des este tuns scurt pe ceafă și lucește în sclipiri aurii.

Geoffroy și-a închis ochii. Payns își apasă degetele subțiri pe fruntea lui și spune:

– Așa făcea sora mea mai mare... Își așeza degetele pe fruntea mea atunci când aveam indigestie. Apoi, își cobora degetele de-a lungul feței mele, al gâtului, al pieptului și peste burtă.

În timp ce vorbește, Payns repetă gesturile surorii sale atât de mult iubite, care a murit prea tânără. Clotilde...

Nava uriașă geme din toate încheieturile; este singurul zgomot care se aude de-acum în careu. Payns apasă asupra stomacului prietenului său și îl masează ușor, făcând mici cercuri. Apoi începe să murmure fraze pe care nimeni nu le înțelege, într-atât de șoptit e glasul care le rostește. Și totuși sunt scandate într-o ciudată melopee guturală și toți cavalerii se gândesc că ele aparțin unei limbi care le este necunoscută.

– Deschide ochii din nou, îi ordonă Payns lui Geoffroy.

– Dumnezeu, ce mi-ai făcut? Mă simt mult mai bine... Mi-ai pus toate mâinile la locul lor? Ești un adevărat vrăjitor, Payns. Nu mai am gustul ăla îngrozitor de fiere în gâtlee și nici colicile alea care-mi chinuiau burdihanul!

Payns se străduiește a zâmbi. Chipul lui sever se crispează. Dar atât de fugitiv încât acea expresie a lui pare să fi fost doar o iluzie.

– Putem începe, Hugues, spune el.

Contele scoate dintre bagajele sale o cutie de lemn cu colțurile ferecate și închisă cu o încuietoare mare. Pune obiectul pe altarul improvizat.

Cavalerii formează un semicerc în această cabină devenită larariu, luminată numai de cele trei lumânări și de o lampă așezată în partea de jos a ușii.

– Să ne unim, fraților, rostește Hugues cu solemnitate, punându-și mâinile peste cutie. *Pentru că a venit timpul și avem vârsta potrivită, să deschidem lucrările...*

Ceilalți patru cavaleri își duc mâna dreaptă la piept, cu palma deschisă spre inimă, și își înclină capul, în timp ce Payns adaugă:

– Spre gloria Primului. Pentru lumina Cuvântului său. Fie ca I.N.R.I. să ne ilumineze!

Hugues se pregătește să deschidă cutia. A introdus o cheie în încuietoare.

Cavalerii își coboară mâna dreaptă de-a lungul trupului.

După ce deschide capacul lădiței, Hugues rostește aceste cuvinte:

– *Igné Natura Renovatur Integra.*

Imediat, Payns adaugă:

– Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce și Tau...

– A sosit timpul să depunem jurământul și să facem alianță cu Tradiția, spune Hugues. Sunteți pregătiți, frații mei? Vă angajați să vă închinați viața Operei?

Cavalerii răspund într-un glas:

– Ne angajăm!

Cutia conține cinci inele așezate într-un etui de catifea, toate ornate cu o piatră roșie. Cu pioșenie și gesturi încărcate de solemnitate, contele de Champagne depune fiecare dintre inele pe un postav alb. Flacăra lumânărilor le întetește brusc strălucirea.

– Pentru că așa stau lucrurile, spune Hugues, să ne punem aceste inele pe degete și să rostim jurământul...

Conform ritualului, în liniște, le împarte prietenilor lui patru dintre bijuterii și o vâra pe cea de-a cincea pe degetul său inelar.

Apoi, toți bărbații își întind brațul drept spre cele trei candelabre.

– Eu, Hugues de Champagne...

– Eu, Hugues de Payns...

– Eu, Basile le Harnais...

– Eu, Arcis de Brienne...

– Eu, Geoffroy de Saint-Omer...

O clipă, se lasă tăcerea. Contele își privește camarazii rând pe rând, cu o prietenie tandră, și spune:

– Jur solemn să păstrez Secretul Fiului Luminii și să împiedic pe oricine ar vrea să intre în posesia lui pentru a-l folosi în scopuri funeste... Să-i înfrâng pe adversarii Tradiției. Și, de-o fi nevoie, să renasc din morți pentru a-i urmări veșnic pe dușmanii mei, dincolo de secole. Jur!

Patru glasuri amestecate repetă:

– Jur!

Abia s-a estompat ecoul jurământului lor când Payns se întoarce rapid:

– N-ați auzit? E ceva în spatele ușii!

Traversează cabina, scoțându-și sabia din teacă, și deschide ușa spre întunericul culoarului în care se cufundă ca o felină.

Arcis, care îl urmează luminându-i calea cu lampa, se miră:

– Ești sigur? Poate că era doar un șobolan. Mișună atât de mulți prin calele astea!

Dar Payns are timp să zărească poala unei mantii care dispare pe scara ce duce spre punte. O formă vagă, asemenea unei aripi negre.

– În cazul ăsta, e un șobolan foarte mare! răspunde el ironic, urcând, la rândul lui, treptele în goană.

Puntea. Noaptea o învăluie într-un întuneric dens. Singura lumină care răzbate prin el e cea care provine de la castelul punții superioare.

– Hai să ne întoarcem, spune Arcis gâfâind. Nu e nimeni.

– L-ai văzut și tu pe scară, nu-i așa? Cu o mantie neagră...

– Nu, n-am văzut nimic. Eram cu toții foarte emoționați și, fără îndoială, imaginația ți-a jucat o festă urâtă. Ne lipsește somnul și nu suntem obișnuiți să trăim pe o corabie ce se balansează prea mult pentru gustul nostru.

– Și totuși, continuă Payns, eu sunt convins că l-am auzit. I-am auzit cizmele pe treptele de lemn...

Nimic nu mișcă, de la un bastingaj la altul. Cu părere de rău, Payns își vâără din nou sabia în teacă. Arcis îl apucă de încheietura mâinii și îl asigură:

– O să ajungem rapid la Ascalon și apoi foarte curând în Ierusalim pentru a ne îndeplini prompt misiunea.

– Ne-ai însoțit fără prea mult entuziasm, prietene.

– Dimpotrivă! Dar mărturisesc că Hélène, tânăra mea soție, îmi lipsește. Cu cât ne vom termina treaba mai repede, cu atât voi ajunge mai degrabă în brațele ei.

Știe că Hélène va fi răbdătoare. I-a oferit dragostea și adolescența ei. I-a dăruit cei șaisprezece ani ai săi pentru a-l primi în trupul și în inima ei, ca pe un amant paternal.

– Haide, Payns, să coborâm.

Payns nu se poate abține să nu mai scruteze încă o dată puntea, convins că nu a căzut pradă unui miraj. În mod cert, în spatele ușii cabinei a fost cineva. Care, cu siguranță, a auzit jurământul lor.

Payns îl urmează pe Arcis care luminează scara cu lampa. „O prezență nefastă...”

Cavalerul nu-i poate dezvălui prietenului său că deseori este capabil să perceapă ceea ce toți semenii lui nu pot. Mintea lui reușește să exploreze invizibila țesătură a sufletelor care-l înconjoară. Din impalpabilul păienjeniș al prezentului, el izolează uneori o impresie exterioară, un sentiment îndepărtat...

Iar acum, în noaptea aceasta, a simțit cum îl atinge Răul.

Nouă zile mai târziu, mai toți pelerinii se înghesuie pe puntea corabiei, la bastingajul lateral, pentru a vedea orașul Ascalon care răsare dintr-un abur de căldură ce-l face să pară aproape ireal.

– Se spune că francii lui Godefroi de Bouillon au masacrat peste zece mii de persoane în timpul primului atac asupra orașului, declară Arcis de Brienne, așezându-se alături de Geoffroy de Saint-Omer, lângă castelul punții superioare, de unde căpitanul navei comandă manevra pentru a se apropia de țarm.

– Da, am auzit vorbindu-se despre asta, spune Geoffroy cuprins din nou de grețuri, mai puțin chinuitoare însă de când Payns îl îngrijește, masându-l pe burtă și rostind formule misterioase.

– Cetatea este guvernată acum de un oarecare Chams al-Khilafa care nu o ține sub control decât cu ajutorul lui Baudouin. Un echilibru precar ce riscă să se zdruncine de la o zi la alta.

Contele Hugues intervine:

– Regele Ierusalimului a instalat o garnizoană formată din trei sute de oameni pentru a-l susține pe Chams al-Khilafa, care s-a vândut pentru șapte sute de dinari. Populația nu l-a iertat niciodată pentru această trădare. De altfel, a scăpat din numeroase tentative de asasinat, și acum stă ascuns în palatul său.

Arcis continuă:

– Orașul ăsta e gata să ia foc; să nu poposim prea mult. Egiptenii sunt încă în număr mare acolo și din rândul lor își formează fatimizii grupurile armate pregătite să asedieze refugiul guvernatorului lor.

– Politica! oftează Geoffroy. Eu nu prea înțeleg mare lucru din ea.

– Ascalon constituie un punct strategic important, prietene, precizează Hugues.

– Dar reprezintă, mai ales, pământul ferm! exclamă Geoffroy observând ceața risipindu-se deasupra portului.

Payns și Basile au urcat și ei pe punte. Mai jos, în cală, oamenii din serviciul celor cinci cavaleri adună bagajele stăpânilor lor: traiste din pânză groasă, desagi din piele de oaie, sacoșe din piele...

Payns își deschide brațele larg și inspiră îndelung aerul călduț și sărat, umplându-și plămânii cu el.

– Ce frumos miroase! spune el. Cât de diferit e de friguroasa noastră Champagne!

Arcis îl temperează imediat:

– Mie mi se pare că miroase mai degrabă a sânge! Cel al arabilor, al evreilor și al francilor.

– Fără îndoială, prietene, continuă Payns, dar istoria se scrie cu sânge. Mă refer la cea în care adevărul este respectat cu religiozitate. Va trebui să ne obișnuim cu asta dacă vrem să dejucăm minciuna Bisericii.

Payns își lasă brațele în jos. Se întoarce apoi spre pelerinii nerăbdători să ajungă în port, să coboare de pe navă și să exploreze Țara Sfântă.

„Răul... e printre ei! Se ascunde în această mulțime!“

4

Fiat voluntas tua

La umbra unuia dintre corturile ridicate lângă zidurile unui depozit, doi cavaleri își termină toaleta. Unul, cam de treizeci de ani, cu părul blond, obrajii scobiți și nerași, cu urechile ușor clăpăuge, inspiră imediat simpatie. Își stropește vesel torsul cu apa dintr-un hârdău, scoțând-o cu brațele în cantități generoase. Celălalt, mai în vârstă, mai serios, cu statură impozantă, cu pielea arsă de soare și un barbișon negru crescut pe bărbia-i ascuțită, își îmbracă pieptarul fabricat dintr-o pânză groasă, întărită cu piele. Bărbatul arată spre nava care tocmai a amarat pe chei și anunță, fără să-și ascundă o oarecare ostilitate:

– Iată-i pe prietenii tăi, Sylbert. I-am așteptat atâta! Sunt nerăbdător să ajung în Ierusalim.

Primul scoate un fornăit, privește la rândul lui înspre corabie și zice:

– Nu prea îi ai la inimă pe cei din Champagne, Longmaur. Se ghicește asta fie și numai din tonul vocii tale.

– Pe legea mea, nu-ți ascund faptul că aș fi preferat să-i am alături de noi, cu armata lor, în timpul cuceririi Cetății Sfinte. Fără îndoială, am fi pierdut mai puțini camarazi.

Sylbert se îmbracă în grabă, nerăbdător să-i întâmpine pe musafiri. Longmaur trage de timp în mod ostentativ,

înnodându-și centura, fixându-și teaca sabiei și trăgându-și pantalonii pe îndelete.

Pelerini, preoți, călugări și cavaleri coboară, în grupuri mici, pasarela aruncată de pe navă.

– Îl văd pe vărul meu Sylbert, spune Payns arătându-l cu degetul pe bărbatul care aleargă spre ei pe picioroangele-i lungi, cu claia de păr ciufulit și cu brațele fluturând în aer pentru le a atrage atenția nou-veniților.

– Îl recunosc. O ambasadă cam modestă! remarcă sec contele.

– Baudouin va fi decepționat să primească doar cinci pelerini însoțiți de o mână de scutieri, subliniază Payns; ar fi preferat, fără îndoială, să-l vadă pe contele de Champagne călătorind în fruntea unei trupe importante!

– Pentru toți, noi am venit aici în calitate privată. Și e mai bine așa.

Cei cinci cavaleri sunt însoțiți, fiecare, de câte un scutier. Nici nu pun bine piciorul pe chei, și Sylbert se și repede spre conte, întinzându-și brațele către el într-un gest amical.

– Messire Hugues, mă bucur tare mult să te pot îmbrățișa!

– Și eu mă bucur, frate! Un chip prietenesc este o mângâiere pentru cine debarcă pe acest tărâm necunoscut. Cu atât mai mult cu cât eu nu sunt deloc obișnuit cu călătoriile.

Sylbert, afectuosul Sylbert, se aruncă apoi pur și simplu asupra lui Payns ca să-l sărute, aproape devorându-i obraji de atâta entuziasm.

– Vărul meu! Bunul meu văr! Cât de frumoasă este această zi, nu-i așa? Au trecut trei ani deja... Ba nu, patru... Da, patru ani de când nu ne-am mai văzut! Și nu te-ai îngrășat deloc. Tot cu castane, cu apă de ploaie și cu pâine uscată te hrănești?

Payns l-a apucat pe Sylbert pe după gât și se lasă strâns în brațe de acest om cumsecade, oricât de exuberant ar fi el.

Arcis, Geoffroy și Basile, rămași puțin mai în urmă, se amuză de spectacolul oferit și zâmbesc, în ciuda chipurilor

trase, obosite de atâta drum. În ceea ce-i privește pe scutieri, aceștia au lăsat jos bagajele grele, pentru a nu se obosi inutil în timp ce așteaptă să se sfârșească aceste interminabile efuziuni.

Sylbert conduce grupul spre corturile cruciaților veniți să-i aștepte. Câțiva dintre ei își pregătesc caii. Longmaur nu s-a mișcat din loc și îi privește cu dispreț pe musafirii din Champagne care se apropie.

Payns și contele Hugues merg alături de Sylbert. Cu glas coborât, astfel încât să nu fie auzit de valeți, Payns îl întreabă pe vărul său:

– Cercetările lui Baudouin progresează?

Sylbert ridică din umeri.

– Inginerii și terasierii lui scotocesc neîncetat în Templu, convinși că au fost angajați pentru a căuta comorile lui Solomon... Au găsit câteva bibelouri de aur. Urne și vase. Toți cred că Mormântul lui Hristos a fost eliberat. Dar Bucelin, trimisul Papei, îl presează încontinuu pe rege pentru a scoate la lumină cavoul Impostorului.

– Papa Pascal vrea cu orice preț să ne-o ia înainte, spune Hugues.

– Este evident că Bucelin cunoaște motivul venirii noastre, precizează Sylbert.

– Trebuie să acționăm cu multă discreție și să ne ferim de cruciați, recomandă Payns.

Longmaur se decide, fără tragere de inimă, a-și părăsi cortul pentru a manifesta o oarecare politețe față de cei din Champagne.

Imediat, Sylbert șoptește:

– Să nu suflați o vorbă! Iată-l pe cavalerul Longmaur, un fidel al lui Baudouin. Un soldat neînfricat și foarte subtil. Am fost alături de el în timpul cuceririi Cetății Sfinte; omul ăsta e un adevărat măcelar... Și-a sfârtecat adversarii mai bine decât ar fi făcut-o un casap. Ah, să-l fi văzut cum se bălăcea în sânge, spintecând și tranșând bărbați, femei și copii! Neobosit și sânguincios! Și mulțumit de munca lui...

Longmaur a ajuns în dreptul călătorilor și îi salută:

– Fiți bineveniți, domnilor! Caii dumneavoastră sunt pregătiți; plecăm imediat. N-avem nici un motiv să mai întârziem în acest cuib infestat al egiptenilor.

Basile oftează și își duce o mână la frunte. Geoffroy se îngrijorează:

– Nu te simți bine?

– Aș fi vrut să mă odihnesc puțin înainte de a încăleca. Nu știu ce am... Mă simt, într-adevăr, cam slăbit...

– Sprijină-te de mine, îi spune Geoffroy, luând inițiativa de a-l apuca de braț.

Cei doi bărbați pătrund în locul împrejmuit pentru cai. Arcis, care îl observă pe Payns de câteva minute, îl întreabă:

– De ce te tot uiți peste umăr, de parcă ai avea o fantomă pe urme?

– Chiar așa și este! Bărbatul de aseară trebuie să fi debarcat odată cu noi și...

– Haide, Payns! îl dojenește Arcis. Ești singurul care l-a auzit. Nici măcar nu ești sigur că l-ai zărit.

Scutierii aranjează bagajele stăpânilor lor pe samarele a trei catări docili.

Mai încolo, ascunsă în umbra porticului unei case igrasioase, o siluetă cu fața acoperită de glugă îi privește pe cei cinci cavaleri urcând în șa. Necunoscutul și-a încheștat mâna dreaptă pe mânerul securii fixate la brâu și rostește:

– *Fiat voluntas tua!*¹

Apoi, mâna dreaptă acoperită cu o mănușă neagră abandonează mânerul securii. Bărbatul se închină fără grabă, desenând o cruce imaginară, pornind de la frunte. Patru puncte marcate cu precizie, cu gesturi ferme și viguroase.

– *Fiat voluntas tua!* repetă silueta.

¹ Facă-se voia ta! (n.a.)

5

Coșmarul lui Sylbert

Trupa a părăsit orașul Ascalon, pornind spre Beth Guvrin, unde trebuie să facă o scurtă escală înainte de a-și relua drumul către Ierusalim.

Cei cinci cavaleri din Champagne călăresc în grup, Payns distanțându-se ușor de ceilalți pentru a vorbi cu vărul lui, Sylbert. Nu încetează însă să arunce pe furiș câte o privire spre Basile le Harnais care pare să sufere profund în timp ce călărește: își leagă capul, își șterge fruntea cu mâneca și încearcă din răputeri să facă față situației, strâmbându-și chipul în zâmbete chinuite.

– Vere, ți-am remarcat inelul cu sigiliu, spune Sylbert, la fel și pe cele ale prietenilor noștri; toate cinci vor dobândi în curând o putere redutabilă.

– Mai încet, prietene, îl atenționează imediat Payns. Da, da... O putere pe care am jurat să o apărăm cu prețul vieții. Sunt deja prea multe muște atrase de strălucirea acestor rubine și se învârtesc în jurul lor cu lăcomie.

– Normal! Miza e considerabilă. Cu o asemenea forță, Primul, mentorul nostru, ar fi putut ține lumea în palmă! Trebuie să-ți mărturisesc ceva... Mi se întâmplă să mă trezesc

noaptea tresărind, stăpânit de un coșmar îngrozitor care îmi sfâșie atât de tare măruntaiele de-mi vine să vomit.

Sylbert se albește brusc la față.

Apoi continuă, cu o voce ușor tremurătoare:

– Iar asta mi se întâmplă de când mi s-a împărtășit secretul! Din ziua inițierii mele. Un coșmar care pare atât de real încât de fiecare dată trebuie să aprind o lumânare pentru a mă asigura că, într-adevăr, mă aflu în patul meu, că respir și că toate membrele mele sunt în bună regulă.

Payns își ascunde nerăbdarea. Își iubește prea mult vărul ca să-i reproșeze lungimea relatărilor și redundanțele acestora, uneori comice.

Sylbert își reia povestea, după ce a inspirat îndelung:

– Este un vis foarte ciudat, de fapt. Sunt singur... Singur într-un cimitir plin de noroi, udat de o ploaie înghețată. Mormintele se cufundă într-un mâl cleios și toate crucile se sfărâmă sub puterea furtunii. Eu merg cu greutate prin noroiul negru și poros care-mi reține fiecare pas, străduindu-mă din răputeri să înaintez până la o groapă descoperită. O forță invizibilă mă împinge în fața acestui mormânt, în urletele vjeleiei care aduce cu ea țipete, bocete și rugi psalmodiate într-o limbă necunoscută. Dar, repet, Payns, sunt singur. Vociferările, tânguierile și răcnetele sunt ale morților pe care noroiul îi înghite!

Tânărul face o pauză. Buzele i se strâmbă, și o lacrimă i se prelinge pe obraz. Payns se preface că nu o vede. Și-a întors repede capul pentru a-l privi pe Basile le Harnais, căruia nu îi e bine nici acum și abia reușește a-și struni calul.

Sylbert continuă:

– Când ajung la marginea mormântului, mă aplec încet, deja îngrozit de ceea ce o să descopăr. Și văd! Văd cadavrul în putrefacție al Impostorului care mă privește cu ochii lui lipsiți de lumină. Și îmi zâmbeste! Apoi se ridică, iar oasele-i ies din carnea care cade de pe ele ca o zdreanță. Mâinile și picioarele

lui sunt străpunse; viermii colcăie în răni. Aș vrea să urlu, să strig după ajutor, să fug... Și totuși rămân acolo, nemișcat. Mortul se ridică în fața mea, îmi arată mâinile și picioarele torturate și îmi șoptește: „Sunt cel care deține Secretul fratelui său!“, apoi își așază mâna rece pe fruntea mea, făcându-mi pe ea semnul crucii.

– Ai mintea tare împovărată în somn, vere! zâmbește Payns, încercând să imprime glasului său un ton liniștitor.

– Îți bați joc! Nu te-ai gândit niciodată că misiunea pe care o avem ar putea atrage asupra noastră vreun blestem?

– Dimpotrivă; noi încercăm să-i ferim pe oameni de o putere pe care ar utiliza-o ca pe o armă îngrozitoare. Stăpânul nostru, Primul, a preferat să cimenteze această cunoaștere în argilă și a procedat cu inteligență. Cine se va folosi de știința lui din lăcomie va deschide porțile infernului.

– Fără îndoială... Da, fără îndoială, pe legea mea! șoptește Sylbert.

Payns își apropie calul de cel al vărului său și se apleacă în față pentru a-i spune acestuia cu un glas foarte coborât:

– Nu te mai chinui așa. Sunt mai mult de zece secole de când confreria noastră veghează.

– Bineînțeles; numai că, de data asta, amenințarea e aproape!

– Da, Papa! admite Payns, întorcându-și privirea peste umăr. Amenințarea o să vină de la el... dacă nu cumva a venit deja!

Bărbatul scrutează drumul, mijindu-și ochii din cauza pulberii de nisip stârnite de caravană.

Contele Hugues strigă spre el:

– O să-ți rupi gâtul dacă te mai întorci mult! Încă mai cauți fantoma de pe corabie?

– Prietenul nostru Payns nu prea obișnuiește să renunțe când îi intră ceva în cap, adaugă Geoffroy de Saint-Omer.

Payns ridică din umeri și rămâne indiferent la valul de ironii ale camarazilor lui, care se întrec în glume. Chiar și Basile le Harnais, în pofida febrei, a intrat în jocul lor. Este foarte priceput când vine vorba despre ironie.

După câțva timp, Sylbert intervine, sărind în ajutorul lui Payns și mirându-se:

– Nu le răspunzi nimic, vere? Ei își bat joc de tine, și tu nici nu crâcnești!

– Ce vrei să le spun? îi răspunde bărbatul din Champagne. Că, în ciuda importanței pe care și-o dau și a corpolenței, în cazul unora, nu sunt decât niște domnișoare fragile? Uite, hai să-l luăm pe Geoffroy, de exemplu. Ursul ăsta bondoc a vomitat pe tot parcursul călătoriei noastre. A avut stomacul răvășit de dimineața până seara. Să-l fi văzut cum se mai lamenta și se smiorcăia! Și Arcis: scribul ăsta doct și sobru, care se fudulește că este cel mai inteligent dintre noi, s-a plâns în fiecare seară că și-a lăsat tânăra soție în sat. N-ai fi crezut niciodată că se poate purta ca un îndrăgostit disperat! Și uită-te și la Basile: cavalerul ăsta vânjos, pe care burlăcia l-a secătuit ca pe o creangă uscată, prea obișnuit cu pământurile umede din Champagne, se simte rău imediat ce soarele arde mai puternic. Ai fi zis că e o stâncă; nu e decât o mână de pietriș! Iar în ceea ce-l privește pe Hugues: acest demnitar care l-ar fi putut supune pe rege doar bătând din palme, contele ăsta eminent, influent, temut și respectat își tăbăcește fundul, la fel ca mine, pe șaua unui cal și pare un pelerin oarecare. Ai crede că e deasupra oricărei făpturi omenești, dar geme precum cel mai neînsemnat dintre călători!

– Pe Sfântul Ioan Botezătorul, exclamă Sylbert, nu pot fi de acord cu aceste zeflemele! Ar fi o lipsă de respect față de cavalerii care m-au inițiat și acceptat în confreria lor. Când te-am întrebat de ce nu reacționezi, nu m-am gândit că o să exagerezi atât de mult!

Geoffroy de Saint-Omer izbucnește într-un râs zgomotos și vesel care se transformă rapid într-o cascadă de sughituri. Apoi, după ce își recapătă suflul, îi spune lui Sylbert:

– Poți să glumești pe seama noastră, frate! Faci parte din familia noastră. Suntem oameni obișnuiți, iar Payns nu a spus decât adevăruri.

Contele Hugues adaugă:

– Suntem doar oameni. La fel ca Impostorul din coșmarurile tale.

– Ah, ai auzit, messire? se miră Sylbert.

Payns subliniază:

– Nu era nevoie să audă; Hugues citește pe buze. Ceea ce, în unele afaceri politice delicate, se poate dovedi a fi de o importanță capitală!

6

Străfulgerarea

Caravana s-a oprit la porțile orașului Beth Guvrin.

Longmaur a dat ordin oamenilor să descalece și să-și umple bidoanele la cele trei puțuri săpate în solida stâncă de calcar, *nari*, de la poalele zidului dinspre apus al cetății. Scutierul lui Basile le Harnais s-a repezit să-și ajute stăpânul să coboare din șa. Cavalerul abia mai respiră și se plânge de dureri în piept; o greutate asemănătoare pare să-i apese și toracele.

– Ușurel, messire, spune tânărul lacheu întinzându-și brațele subțiri. Sprijiniți-vă de mine...

Geoffroy de Saint-Omer și Arcis de Brienne se grăbesc să-l ajute pe băiat: trupul lui Basile riscă să-l strivească.

Contele Hugues și Payns stau puțin mai deoparte și asistă la scenă, abia abținându-se să nu râdă. În pofida chipului său chinuit, prietenul lor e de-a dreptul caraghios. Se luptă cu atâta curaj să rămână demn și semeț încât reușește să fie jalnic și grotesc.

– Trebuie să depună eforturi mari ca să nu se facă de rușine! șoptește Payns la urechea contelui.

– Recunosc că nu e prea frumos din partea noastră să ne distrăm pe seama sobrului Basile, dar mărturisesc că îmi

inspiră mai multă ilaritate decât compasiune, într-o asemenea situație.

Sylbert s-a apropiat și spune cu indignare:

– Eu nu citesc pe buze! Totuși, auzul meu este suficient de fin pentru a sesiza comentariile răutăcioase făcute la adresa unui camarad care suferă!

– Vărul meu amabil și cumsecade, răspunde Payns așezându-și o mână pe umărul tânărului. Ne distrăm, de asemenea, și mai ales, pe seama noastră, a celor cinci.

– Nu înțeleg, spune Sylbert.

– Uită-te la frumosul echipaj de apostoli pe care-l formăm, adaugă Payns. Nu ți l-am descris chiar adineauri? Fac și eu parte din grup! Iat-o! Asta-i tovărășia Primului... Un conte fără armată, patru cavaleri fără steaguri de luptă, cinci scutieri abia ieșiți din copilărie și un băiat curajos care poartă numele celui sfânt foarte discret care a fost Sylbert! Dar să spunem că e mai bine așa și că în felul ăsta vom păcăli mai ușor lumea din jur în privința mizei noastre. E preferabil ca Baudouin și curtea lui să creadă că suntem doar niște simpli pelerini...

– Să nu-l consideri prost pe Baudouin, îl întrerupe Sylbert. Pot să fac răvășag că deja vă suspectează pe voi cinci. Pun pariu că acritura aia de Bucelin l-a informat. Conte Hugues, ai o reputație foarte puternică, iar figura ta le inspiră respect multora dintre vitejii noștri. Tu, Payns, stârnești suspiciuni prin misterul care te înconjoară și din care ți-ai făcut, cu malițiozitate, o carapace solidă! În ceea ce-i privește pe Basile, Geoffroy și Arcis, renumele lor, chiar dacă e discret, iscă totuși numeroase remarci. Ai spus-o în zeflemea, Payns: cunoștințele lui Arcis sunt impresionante, iar mintea lui e pricepută la științe și la filosofie; de altfel, unele dintre lucrările lui sunt comentate de preoții care au devenit cruciați. Pe aceștia din urmă i-am auzit uneori, în serile de veghe, comentând vorbele fratelui nostru. Recunosc că dezbaterele mi-au trecut pe lângă urechi mai iute decât zborul porumbeilor!

Sylbert a vorbit pe nerăsuflăte, repede și fără pauze. Trebuie să se oprească și să respire. Se grăbește s-o facă înainte ca Payns sau Hugues să-l întrerupă. Revine așadar la discursul său, rostind cu glas găfâit, așa cum fac adesea guralivii:

– Și acum, hai să-l luăm pe Geoffroy; desigur, admit că nu este tocmai zvelt și te face să bănuiești că apreciază bucătăria aleasă și vinul. Cu toate astea, nu există în Champagne un luptător de turnir mai bun ca el! A sfărâmat cu lancea lui mai multe scuturi și a schilodit deja vreo zece adversari. Lumea vine de la distanțe mari ca să-i aplaude faptele vitejești din timpul turnirurilor! Acolo e considerat un colos și răsucește mințile femeilor mai bine decât cel mai curtenitor dintre bărbați. Și să-l mai adăugăm la acest „echipaj” – după cum îl numești tu, vere – pe respectabilul Basile. Da, respectabil! Cel care mânuiește rugăciunile precum sabia. Cel care și-a închinat viața meditației și armelor. Cel care tace deseori, dar reflectează fără încetare și...

– Bine, Sylbert, reușește să intervină Payns. Ne-ai ridicat în slăvi, măgulindu-ne vanitatea cât se poate de frumos.

– Ne vezi prin ochii respectului, prietene, spune Hugues.

– Fac asta pentru că, fără îndoială, sunteți niște persoane respectabile, precizează Sylbert. Și veți fi în curând deținătorii celei mai frumoase dintre cunoștințele acestei lumi neștiutoare...

Longmaur se apropie, obligându-l astfel pe tânăr să tacă. Pentru a-și ascunde tulburarea, Sylbert începe să desfacă unul dintre cele două burdufuri prinse de șaua calului său.

Dar Longmaur îl reține exact când se pregătește să pornească spre una dintre cele trei fântâni.

– Camarade, tu și cei doi din Champagne aveți aerul unor conspiratori!

– Vorbeam despre țara noastră.

– În locul vostru, m-aș fi înduioșat mai degrabă de starea nefericitului cavaler care nu pare să suporte aerul acestor meleaguri.

– Mă duc să iau apă; trebuie să-și potolească setea. Cu siguranță, se va simți mai bine când o să-i oferim un pat în care să se odihnească, în Ierusalim.

Longmaur îl privește pe Sylbert în timp ce acesta se îndreaptă către fântâni, urmat rapid de trei scutieri din trupa celor din Champagne, purtând și ei burdufuri.

Payns și contele Hugues, pe care reproșurile lui Sylbert i-au tulburat totuși puțin, se alătură prietenilor lor. Basile s-a așezat pe jos și îl lasă pe Geoffroy să-i deschidă armura și să-i suflece partea de jos a pantalonilor, în timp ce Arcis îi face vânt folosind o cârpă drept eventai.

– Ești prea îmbrăcat, îl ceartă Geoffroy. Vrei atât de mult să-ți protejezi virtutea încât îți împiedici pielea să respire.

– Așa este, nu semăn cu tine, rostește bolnavul. N-aș putea să mă plimb cum faci tu, cu haina larg deschisă la piept și cu toată cămașa scoasă pe-afară!

– Dumnezeu, în marea și minunata lui înțelepciune, l-a acoperit pe om cu păr gândind că acesta nu o să se îmbrace niciodată, ripostează Geoffroy. Iar femeii i-a așezat pe cap un păr frumos, în loc de orice altă podoabă. Dacă Adam și Eva nu ar fi păcătuit, astăzi am fi cutreierat lumea în pielea goală și am fi tras multe învățăminte despre egalitatea stabilită între bărbați și femei.

Basile ridică din umeri și schițează un zâmbet crispat.

Payns îngenunchează în fața lui.

– Închide ochii și relaxează-te, îi cere el așezându-și mâna dreaptă pe fruntea lui.

– Ah, acum o să-ți exerciți magia asupra mea?

– Nu e magie.

– Și totuși cu asta seamănă.

– Nu mai vorbi.

Mâna lui Payns e răcoroasă pe fruntea fierbinte a lui Basile. Cavalerul se simte deja mai bine doar la această simplă atingere.

Cu mâna stângă, Payns caută pulsul bolnavului la nivelul gâtului. Îl găsește imediat și începe să numere:

– 1... 2... 3... 4...

Mâna stângă abandonează vena, apoi alunecă pe piept și se oprește în dreptul inimii. Basile e zguduit de o tresărire puternică. O înțepătură ascuțită, un vârf de oțel lung și subțire, o săgeată rapidă îi străpunge inima. O durere. Fulgerătoare. O durere subită care dispare imediat. Doar o scurtă algie.

– ... 5... 6... 7... 8...

Payns a închis și el ochii. În timp ce execută gesturile învățate de la sora lui, se simte cuprins de o tristețe surdă care îi invadează trupul. Îi vine să plângă. Pentru că vede chipul iubit al lui Clotilde care-i zâmbeste din tenebre. Cu surâsul acela atât de frumos, vag conturat între bucurie și mâhnire.

– ... 9... 10... 11... 12...

Mâna dreaptă a lui Payns părăsește fruntea lui Basile, iar mâna stângă i se retrage de pe piept.

– Deschide ochii și uită-te la mine.

Pleoapele lui Basile se ridică încet, îngreunate de un somn scurt și ciudat.

– Confirm ceea ce ți-am spus: ești un vrăjitor! șoptește bolnavul. Am senzația că starca mea de rău începe să dispară. Bineînțeles, nu afirm că sunt complet vindecat, dar cred că o să mă pot acomoda și o să urc mai ușor pe cal.

După o vreme, Payns se ridică; prietenii lui observă cât de obosit pare, dintr-odată. Îl văd îndepărtându-se cu umerii lăsați, cu fruntea înnegurată. Hugues ajunge lângă el, îl ia de braț și îl întreabă:

– Ce ai, Payns? Ar trebui să fii mulțumit de tine și, când colo, iată-te mai palid decât un spectru...

– Iartă-mă. Și, mai ales, nu le spune lor nimic... Trebuie să-ți fac o mărturisire. Harul pe care mi l-a transmis sora mea se poate dovedi o povară. Să-i vindec astfel pe cei aflați în suferință, să scormonesc în ei, să descopăr răul și să-l extrag parțial din trupul ori din sufletul lor... e o sarcină epuizantă care îmi slăbește energia, de parcă ar fi o creatură care s-ar hrăni cu sângele meu.

– Prietene, bunul meu prieten... atât de generos!

Hugues îl strânge pe Payns de încheietura mâinii.

– O să fac câțiva pași. Însoțește-mă.

Se plimbă în liniște, întâlnindu-i în calea lor pe Sylbert și pe scutierii care se întorc de la fântâni. Merg de-a lungul zidului de apărare al orașului în care nu vor intra, dar care va rămâne veșnic în amintirea lor ca o cetate moartă, pârjolită de soare.

Apoi Payns spune:

– Mă gândesc în fiecare zi la soția mea, la fiica mea și la fiul meu. Îmi lipsesc atât de mult!

– Da. Și mie mi-e dor de familia mea. Înțeleg sacrificiul pe care l-ai făcut însoțindu-mă în această călătorie.

– Aveam de ales? Nu. Nici eu și nici tu. Nici frații noștri. Datoria noastră este să apărăm viitorul. Secretul pe care Primul l-a îngropat în mormântul Impostorului riscă să fie descoperit de Baudouin.

– Nu știe unde să sape.

– O să caute...

– Bineînțeles, dar noi beneficiem de un avans față de el. O să i-o luăm înainte fără dificultate.

– Și totuși sunt îngrijorat, spune Payns oprindu-se din mers.

– Umbra de pe corabie?

– Nu crezi că am văzut-o, nu-i așa?

– Dimpotrivă, sunt sigur că ai văzut-o, își întări spusele contele.

– Ei bine, și atunci de ce m-ai ironizat în această privință?

Hugues își ia prietenul pe după umeri și îi răspunde zâmbind:

– Am făcut-o ca să nu-i alertez pe frații noștri. Deja poartă pe umeri o povară suficient de mare; sper să întârzii momentul în care va trebui să-i arunc în băătălie... Momentul acesta va veni însă destul de curând. De îndată ce vom pătrunde în Ierusalim! Da, imediat ce vom ajunge în oraș, va trebui să ne temem pentru viața noastră la fiecare pas.

Contele își retrage brațul de pe umerii lui Payns. Gestul lui e însoțit de o străfulgerare roșie. O flacără vie, subită. Care își lasă amprenta în spațiu. Este reflexia soarelui pe piatra inelului său.

Din locul în care stă, Longmaur surprinde cu privirea această strălucire. Se întreabă dacă acela care urmărește caravana a văzut străfulgerarea. Își întoarce capul în stânga și-n dreapta, dar nu zărește nimic. Nici măcar umbra vreunei siluete în aburul de căldură. Și totuși știe în mod cert că trimisul Papei se află pe urmele cavalerilor din Champagne.

Știe că are drept misiune să-i ucidă pe toți cinci.

7

Emisarul Papei

Ierusalim.

Arcis de Brienne își rotește brațul drept în aer, cuprinzând cetatea într-un gest amplu, ca și cum și-ar însuși-o în întregime, cu o pasiune pe care prietenii lui nu i-au cunoscut-o nicio dată până acum.

– Orașul evreilor! începe el să spună, cu vocea lui gravă și lentă. Titus i-a masacrat sau i-a exilat în anul șaptezeci și a dărâmat metereze, temple și locuințe. Poporul ebraic s-a dispersat în întregul Imperiu, cu rădăcinile retezate. Împăratul Hadrian a fost cel care a impus reconstruirea orașului pentru romani. Și atunci, pe amplasamentele Locurilor Sfinte s-au înălțat temple păgâne. Evreii s-au revoltat iar și au suferit o nouă represiune.

– Nu mama lui Constantin a fost cea care a încercat să regăsească vestigiile sacre? întreabă contele Hugues.

– Într-adevăr, spune Arcis. Mult mai târziu, acum șase secole... Fac această precizare pentru ignorantul ăsta de Geoffroy care a susținut întotdeauna că istoria oamenilor nu e decât o bătălie de confuză, alcătuită din atâtea minciuni și erori încât adevărul nu-și mai găsește locul în ea!

– Și n-o să mă faci să-mi schimb părerea, ripostează Geoffroy. Nu, rămân pe poziția mea în ciuda erudiției tale și a manierei abile prin care îți răspândești ideile.

Arcis continuă:

– Nu ești altceva decât un simplu profan. Ierusalimul merită să-i fie cunoscut trecutul, pentru că astfel poate fi respectat. A suferit de prea multe ori, a fost violat, sfâșiat, jefuit. De romani, de perși și de arabi. Și apoi de noi, în vremurile de-acum. De noi, cruciații, care am făcut să curgă râuri de sânge pe străzi, sângele bărbaților și deopotrivă al femeilor. Au fost masacrați și unii, și alții; Sylbert ne-ar putea povesti despre carnajul și măcelul la care s-au dedat cavalerii binecuvântați de Papă.

La aceste cuvinte, Sylbert își înclină capul. Inspiră adânc înainte să-și ridice fruntea din nou. Cei din Champagne observă umbra înlăcrimată care-i îneacă privirea. Tânărul spune:

– Am văzut expresia terifiantă pe care o manifestă uneori copiii Domnului în lupte!

– Asta, precizează Geoffroy, mi-o pot imagina ușor.

Sylbert continuă:

– Orașul a fost cucerit când soarele se afla la amiază. Era foarte cald și ne coceam sub cămășile noastre de zale. Abia puteam respira. În ceea ce mă privește, băusem peste măsură ca să-mi înăbuș frica. Longmaur și cu mine făceam parte din grupul care trebuia să treacă prin zidul de apărare din nord. Săpaseră în el o falie care ne permitea să ne răspândim în cetate. Dumnezeu, ce măcel! Longmaur avea o imensă și maldivă plăcere să decapiteze populația, hăituindu-le pe femei și copii până în propriile case. L-am văzut chiar smulgând membrele mai multor nou-născuți, și făcea asta urlând cu o satisfacție obscenă. Eu mă limitam la a-mi croi drum omorându-i doar pe bărbați! Curând, cruciații au pătruns, în masă, în cetate. Ne împotmoleam în sânge și-n măruntaie. O bandă de brute mai bete ca mine se înverșuna să taie capetele și mâinile

cadavrelor, făcând din ele mici piramide. Și ucideam. Ucideam fără oprire, metodic, ca și cum treaba asta ar fi devenit ceva firesc. Eram niște animale. Fiare iraționale care omoară, fără deosebire, musulmani și evrei, arzând moscheii și sinagogi. Străzile șiroiau de un fluviu gros și roșu pe care soarele îl făcea să devină vâscos. Tunica și haina mea erau pline de sânge... roșii... Mâinile la fel... roșii! Înroșite de sânge nevinovat. De sângele femeilor și al copiilor.

Sylbert se oprește o clipă. Simte un nod în gât și are ochii plini de lacrimi. Își trage nasul și adaugă:

– Se spune că populația Ierusalimului număra aproape treizeci de mii de suflete înainte de a asedia noi orașul. Un recensământ recent, comandat de Baudouin, arată că au mai rămas doar vreo patru mii de oameni!

Sylbert își șterge lacrimile cu dosul mânecii. Apoi pare că vrea să-și continue povestea, dar tace.

Cavalerii din Champagne călăresc atunci în liniște, până când Arcis arată ceva cu degetul și exclamă, forțându-și glasul pentru a părea jovial:

– Uitați-vă la minunăția asta! Domul Stâncii, pe care musulmanii l-au construit sub cel de-al cincilea calif din dinastia omeiazilor, al căror strămoș, Omayya, era fratele bunicului profetului Mahomed! Priviți cât de orbitoare poate fi lumina când se reflectă în el. Nu-i așa că e o operă sublimă? Vă spun, prieteni, avem multe de învățat de la arhitecții arabi. Trebuie să fii un occidental tare prost și vanitos ca să-i consideri pe acești oameni drept barbari.

Hugues, Basile și Payns dau din cap sau zâmbesc larg în semn de încuviințare. Geoffroy se încruntă, evitând să-și exprime părerea pentru a nu fi nevoit să îndure vreo critică; spiritul lui de războinic nu are finețea necesară pentru a aprecia arhitectura. Și nu pricepe nimic din arte. Dacă ar fi eliberat Ierusalimul, i-ar fi ucis fără îndoială pe musulmani până și-ar fi epuizat forțele. Nu din ură față de ei. În definitiv, ce știe el

despre acești indigeni? Nu, nu din ură... Ci doar pentru a respecta și a onora meseria armelor.

După ce trece de poarta orașului Jaffa, bine păzită de cruciași zbârliți și slinoși, caravana își croiește drum prin populația densă, zgomotoasă și animată. Oamenii se dau la o parte din fața călăreților. Longmaur își stârnește calul și pare încântat să bruscheze mulțimea de gură-cască, de comercianți, țărani și pelerini.

Trupa pătrunde în incinta principală unde se înalță Turnul lui David și moscheea al-Aqsa. Bărbații descalecă și își lasă caii în grija scutierilor care au sarcina de a-i conduce la grajduri.

Un tânăr slăbănog, înotând în hainele-i largi, cu obraji scobiți și nerași, vine în întâmpinarea cavalerilor din Champagne. Este urmat, la câțiva pași, de un preot și, puțin mai în spate, de doi cavaleri.

– Iată-l pe Baudouin, regele Ierusalimului, anunță Sylbert. Și, ia te uită, Bucelin nu-l însoțește... Aș fi crezut că emisarul Papei va avea delicatețea să se prezinte în fața dumitale, conte! Când colo, a trimis în locul lui un preot oarecare, cu mutra acoperită de acnee!

– Nu sunt atât de orgolios încât să mă simt jignit, îl asigură contele Hugues.

Geoffroy îl ajută pe Basile să-și scoată piciorul din scărița șei. Baudouin, care s-a apropiat de grup, descoperă starea cavalerului și exclamă, cu o emoție sinceră:

– Omul ăsta nu arată deloc bine!

– E așa de câteva ore, Sire, spune Payns. Ar avea nevoie de o medicație bună.

Regele se întoarce spre cavalerii Bertrand și André care au ajuns lângă el.

– Bertrand, adu repede un doctor pentru musafirii noștri. André o să-l conducă în casa lor unde se vor putea odihni și întrema.

– Vă mulțumesc, Sire, în calitate pe care o am. Sunt Hugues, din comitatul Champagne, și mă simt onorat să explorez pământul Țării Sfinte pe care fratele dumneavoastră a cucerit-o cu prețul sângelui.

Baudouin sesizează un dram de ironie în vocea amabilă a cavalerului din Champagne, dar se prefăce că-l ignoră:

– Vă invit în modesta mea garnizoană, messire. Și sper că, laolaltă cu prietenii dumitale, vom lua masa diseară, după ce ne vom reculege la Mormântul Domnului Nostru Iisus Hristos.

– Suntem nerăbdători să ne rugăm în acest loc sfânt, afirmă contele.

„Încă o ironie! se gândește Baudouin. Bucelin m-a prevenit: trebuie să țin seama de șiretenia acestor pelerini.“

Regele Ierusalimului îi privește pe aceștia îndreptându-se spre dormitoare, conduși de André. Scutierii cavalerilor, isto-viți, cară bagaje prea grele pentru statura lor plăpândă.

Baudouin se întoarce spre preotul cu fața buboasă:

– Ciudat echipaj! Contele de Champagne este cel mai mare vasal din Franța; averea lui e dublă, dacă nu chiar triplă față de cea a regelui. Și iată-l în Ierusalim, ca un nevoiaș!

– Se spune că e foarte pios... Cu siguranță, e adevărat!

– Pios? Da, fără îndoială. Dar cărui zeu i se închină?

*

Emisarul Bucelin deschide ușa modestei capele pe care preoții lui au amenajat-o într-o încăpere întunecată, luminată cu zgârcenie printr-o fantă îngustă din zid.

Se dă într-o parte pentru a-l lăsa să intre pe trimisul Papei, care își lasă bagajul să cadă la picioare, pe dalajul grosier.

– *Dominus vobiscum*¹, rostește legatul.

– *Et cum spiritu tuo*², îi răspunde bărbatul de sub gluga care-i acoperă fața.

¹ Domnul fie cu tine. (n.a.)

² Și cu sufletul tău. (n.a.)

Cu o teamă incontrolabilă, pe care n-ar fi dorit să și-o trădeze, Bucelin exclamă:

– Așadar, dumneata ești... Dumitale îți datorăm faptul că suntem atât de bine informați. Și ai venit personal!

– E o treabă care îmi convine, Monsenior. Am o oarecare satisfacție să servesc în felul meu cauza lui Dumnezeu.

– Datorită soției lui Arcis de Brienne ești aici, nu-i așa?

– Guraliva aia mi-a permis să aflu că acești cavaleri din Champagne dețin o hartă ce precizează amplasamentul mormântului Impostorului. Și mai ales că vor purta un inel pe mâna dreaptă, în timpul călătoriei.

– Ce interes ar putea prezenta aceste inele?

– Haide, Monsenior, chiar nu ghicești?

– Pe cinstea mea, oricât m-aș gândi...

– Cei din Champagne intenționează să ascundă în inelele lor ceea ce speră să scoată din mormântul lui Toma! Pe de altă parte, când i-am spionat pe corabie, i-am auzit rostind acest cuvânt: *INRI*... Și apoi această frază: *Ignē Natura Renovatur Integra*.

Bucelin privește crucea de lemn atârnată pe zidul dinspre răsărit al capelei, deasupra altarului.

– I.N.R.I.! exclamă el. Monograma gravată de romani deasupra capului „crucificatului“!

– Am fost învățat dintotdeauna că aceste litere înseamnă: *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*!

– Într-adevăr, așa scrie în Sfintele Scripturi. Prin fraza asta, romanii își băteau joc de cel care se proclama Mesia! I-au pus pe cap o coroană de spini pentru a-l umili în mod public.

– Și totuși am auzit foarte clar aceste cuvinte. Nu aveam cum să mă înșel...

Bucelin a făcut câțiva pași spre fereastra îngustă.

– Nu, spune el după un timp, cuvintele astea chiar au un sens... *Ignē Natura Renovatur Integra*: „Prin foc, Natura este

integral reînnoită!“ Ce vor să exprime viclenii ăștia din Champagne prin această maximă?

– E timpul să-i împiedicăm să facă rău, Monsenior.

Bărbatul nu s-a urnit din loc de când a intrat în încăpere. Stă lângă ușă, nemișcat, vorbind cu un glas foarte calm, lipsit de intonație.

Bucelin se întoarce spre el, încercând a-i zări chipul ascuns în umbra glugii. Doar o rază subțire de lumină ia forma bărbiei lui imberbe.

– O să caut să-mi procur harta lor cât mai degrabă, anunță el. O să punem mâna pe pretensele lor dovezi, și treaba se va rezolva foarte rapid.

– Da, da... Pentru că, fără îndoială, această frază misterioasă are legătură cu secretul mormântului Impostorului! Cu ceea ce căutăm noi: Secretul lui Iisus!

De data asta, bărbatul reacționează. Își duce o mână la inimă, apoi se închină în grabă.

– Totul e fals, nu-i așa? E doar o legendă pe care trebuie s-o înăbușim din fașă!

Bucelin face doi pași, se proțăpește în fața necunoscutului, încercând din nou a-i ghici chipul, și spune:

– Există, desigur, o doză de fantezie în această afacere, dar, din păcate, ea se bazează pe un adevăr foarte solid.

Bărbatul se închină din nou. Bucelin adaugă:

– La Roma, mulți cred în această poveste. Papa în primul rând!

Glasurile de pe șantier răsună în depărtare. Se aud cântecele ritmate de fluierile contramaistrilor și notele prelungi care marchează eforturile muncitorilor.

– Unde o să mă instalez? întreabă bărbatul.

– Aici, răspunde episcopul, arătând spre altar.

– Aici?

Bucelin trece în spatele altarului.

– Veniți. Fără îndoială, acest loc va fi cel mai sigur din întregul Ierusalim. Terasierii au descoperit o pivniță sub această construcție. Un fel de depozit. Am pus chiar eu o scară pentru a putea coborî acolo. Vedeți, e suficient să deschidem această trapă. Și, cum capela asta îmi este rezervată, aici veți fi în siguranță. Doar câte un preot mai poate veni, din când în când, să rostească rugăciuni...

Bărbatul înaintează. Episcopul s-a aplecat și a apucat un inel de bronz pentru a ridica trapa.

– Un mormânt, murmură bărbatul. Îmi oferi un mormânt drept cămin...

– Îmi pare rău, minte Bucelin.

– N-ai de ce, Monsenior. E perfect. Practic din belșug mortificările, privațiunile și penitențele. Mi-am învățat corpul cu durerea, cu frigul și cu foamea. Îl servești mai bine pe Dumnezeu atunci când suferi.

Bucelin se înfioară. Glasul bărbatului este atât de monoton, atât de calm și de lipsit de viață! Atât de obosit și totuși atât de tânăr.

– Am pus acolo câteva lucruri trebuincioase, anunță episcopul. O bucată pentru necesități, un lighean, o carafă cu apă, o saltea de paie, o lumânare...

– Îți mulțumesc, Monsenior.

– În ceea ce privește mâncarea...

– V-am spus, mănânc foarte puțin.

– O să v-o aduc, totuși, eu însumi.

– O bucată de pâine și fructe uscate pentru masa de dimineață. O bucată de șorici, un castronaș cu lapte de capră și un fruct proaspăt pentru seară.

– Fie, voi face întocmai.

Bărbatul se pregătește să coboare în cavou. Își ridică poalele robei pentru a putea pune piciorul pe scară, gest care îi dezvăluie securea prinsă la brâu.

Bucelin tresare la vederea armei.

– Securea asta, fiule...

– Îmi este de folos ca să destram legendele! Să le toc mărunț ca pe un afurisit lemn de foc!

Bărbatul se cufundă apoi în întuneric și închide trapa asupra lui. Legatul așteaptă câteva clipe să-i înceteze tremurul mâinilor pentru a ieși din capela cea mică.

Traversează bucuros curtea însorită, călcând apăsător pe pavajul fierbinte, cu tot corpul dornic de lumină.

Ceva mai departe, se aude vacarmul de pe șantier. Viața.

Episcopul Bucelin, legatul Papei, este pe deplin conștient că tocmai a permis Morții să intre în micul regat al Ierusalimului.

O scrisoare de la Arcis de Brienne

Iubirea mea, draga mea Hélène, am ajuns în Ierusalim. Mă apasă un sentiment ciudat și lupt cu greu împotriva îngrijorării care mă copleșește. Fără îndoială, prietenii mei simt și ei același lucru, dar nici unul dintre ei nu se îndură să-și manifeste neliniștea.

Fratele nostru, Basile, pe care-l apreciezi atât de mult pentru înțelepciunea lui, nu se simte bine. Sănătatea lui fragilă nu a făcut față îndelungatei și dificilei călătorii. Oare febra care-l macină nu este deja semnul unui blestem care s-a abătut asupra noastră? Nu ne-am condamnat singuri venind să căutăm cheile inefabilului Secret?

Doctorul trimis de tânărul rege Baudouin ne-a liniștit totuși în privința stării lui Basile. Nu a diagnosticat o problemă gravă. Mai mult chiar, a afirmat că prietenul nostru se va repune rapid pe picioare și i-a prescris un medicament inventat de el. Mi-am permis să-l întreb ce ingrediente intră în compoziția acestuia; îmi cunoști neîncrederea în ceea ce privește tratamentele! Spișerii sunt persoane adesea bine instruite, dar printre ei există și unii care te trimit la cimitir oferindu-ți o infuzie dozată greșit.

Ne-am instalat într-o încăpere mare; nu știu ce utilitate avea ea înainte ca aceste locuri să fi fost asediate de cruciați. Seamănă cu un grajd, cu zidurile prost văruiute. Numai două ferestre

minuscule, acoperite cu grilaje, și care dau într-o curte, lasă să pătrundă puțină lumină. De altfel, îți scriu acum la flacăra unei lumânări aprinse la venirea serii. Totul este foarte rustic și mă face să-mi amintesc cât de caldă, de confortabilă și de plăcută este casa noastră. Imaginează-ți saltelele de paie așezate direct pe jos, pe pardoseala acoperită cu un covor scump, provenind din „tezaurul de război“ al lui Baudouin. Imaginează-ți o copaie, două taburete, oale de noapte, carafe și vase de băut. Imaginează-ți-l pe soțul tău redactând pe genunchi o scrisoare pe care ți-o va remite personal atunci când te va revedea. Pentru că sper să nu fiu nevoit să-mi încredințez corespondența vreunuia dintre camarazii mei. Asta ar însemna că nu mai sunt în stare să fac drumul înapoi.

Acum, Payns îl îngrijește pe bolnavul nostru. I-a dat tratamentul recomandat de medic și îi masează pieptul cu multă blândețe și bunătațe. Gesturile lui sunt lente, repetitive, circulare. Gesturile pe care le-ar avea un amant pentru iubita lui. Cât de ciudat este să asist la aceste mângâieri tandre oferite de un bărbat altui bărbat! Payns mă surprinde în fiecare zi. În timp ce noi ne lamentăm deseori, unii că ne-am lăsat familia în țară, alții că trebuie să îndurăm neajunsurile impuse de aventura noastră, el, acest prieten bun, nu se vaită niciodată și nici nu-și deplânge soarta, deși în mod sigur îi este dor de soție și de cei doi copii.

Fără de străini, Payns arborează un chip auster care inspiră mai mult respect și teamă decât simpatie. Nouă, „fraților“ lui, ne arată doar compasiune și generozitate. Îi place și lui — lucru care de altfel m-a surprins — să râdă și să glumească, și nu-l întrec nimeni la ironii, la replici sau la aluzii deocheate! Și a fost un tovarăș de drum excelent pe parcursul călătoriei.

Apropo de aceasta, și fără să vreau nicidecum să te îngrijorez, iubita mea, Payns este convins că un spion ne-a urmărit în permanență. De altfel, crede că l-a surprins pe corabie. Încerc să-mi spun că s-a lăsat păcălit de zgomotele arboradei și de umbrele nopții. Dar Payns nu este omul care să se lase înșelat de miraje. Se întâmplă deseori ca el să fie primul care vede lucruri

ce nouă ni se înfățișează mult mai târziu. Omul are spiritul viu; și are dreptate în cele mai multe cazuri.

Simt că e îngrijorat. Nu încetează să se uite în jurul lui, aruncând câte o privire spre ferestre, deschizând des ușa care dă într-un coridor întunecat, pe care-l cercetează atent, ascultând și cel mai mic zgomot. Își ține sabia la șold în permanență.

Ah, iubita mea Hélène, n-am deloc stofă de războinic! Singura armă pe care o recunosc este cea a spiritului. Payns, din nou el, a vrut să mă învețe câteva dintre fentele lui și două sau trei manevre; rămân totuși convins că sabia mea e foarte amorțită și neîndemânatică. Uneori, îl invidiez pe Geoffroy care nu se împovărează cu cugetări întortocheate și mănuiește arma cu dexteritatea cu care mănuiesc eu vorbele. Și totuși contele de soldați are nevoie.

M-am destăinuit ție, dragostea mea! Ți-am spus ce anume căutam în Ierusalim. Îmi amintesc că te-am tulburat, zdruncinându-ți această credință pură care te însușește și te face atât de inocentă. Câteodată, regret că ți-am dezvăluit scopul misiunii noastre. Era oare necesar să-ți sădesc în suflet această otravă?

Cred că totul se va termina curând. Suntem în posesia planului care ne va duce la mormântul Impostorului. Vom pătrunde în el și vom acționa conform legământului nostru.

Mă crezi? Nu mă consideri nebun? Ai tot dreptul să te îndoiești de noi cinci, și n-o să te blamez pentru asta. O să obținem în curând dovada acestui extraordinar și redutabil adevăr. Când o să mă întorc, draga mea, voi fi un alt om. Atunci voi cunoaște, împreună cu prietenii mei, acest înefabil măster care violează legile Naturii!

Da, Hélène, voi purta atunci unul dintre cele cinci Semne ale lui Hristos. Voi fi unul dintre cele cinci degete de la mâna dreaptă a lui Iisus!

O să-mi întrerup scrisoarea aici; voi reveni. Hugues ne cere să ne pregătim pentru a merge la mesă. Propune ca Basile să rămână în pat, deoarece este încă foarte palid. Payns împărtășește

părerea contelui. Asist la o scenă pitorească, și nu rezist la plăcerea de a ți-o povesti. Basile urea să-și dovedească mândria și curajul încercând să se ridice din pat. Mai e nevoie să-ți descriu expresia de pe chipul bolnavului? Află doar că este un amestec de durere și orgoliu și, pentru că îl cunoști bine, îți poți lesne imagina în ce pericol se pune. Se clatină ca un om beat, e nevoit să se prindă de cămașa lui Payns, obligându-i pe conte și pe Geoffroy să se repeadă la el pentru a-l susține. Hugues îi cere să se culce din nou, vorbindu-i pe tonul ferm pe care-l folosește un tată față de un copil neascultător.

Nu mă pot abține să râd împărtășind cu tine acest moment. Basile răcnește ca un vițel la abator și exclamă: „N-o să mă culc la loc! Un bărbat din Champagne nu se descurajează! Și nu moare niciodată în pat!”

Fără ajutorul pe care i-l oferă prietenii lui, nefericitul și-ar zdrobi țeasta de pământ. Îl culcăm cu forța, spunându-i că regele va înțelege că nu este în stare să se deplaseze.

Mă tem că bunul nostru Basile nu a mai auzit aceste din urmă silabe. Mi se pare că deja a adormit!

De data asta, dulcea mea soție, iubita mea, trebuie să închid pupitrul și să-mi aranjez pana și călimara.

Baudouin ne așteaptă în fața Mormântului gol al lui Iisus.

Omul cu securea

Cavalerii s-au grupat în formă de arc de cerc în rotunda care adăpostește Sfântul Mormânt. Sunt vreo treizeci și poartă una dintre făcliile împărțite de preoții tineri. Înțelegând și regretând absența lui Basile le Harnais, regele Baudouin a dorit ca toți cei patru cavaleri din Champagne să stea alături de el, cu contele Hugues așezat chiar la dreapta lui. Acesta din urmă, apreciind omagiul ce i se aduce, i-a mulțumit suveranului cu căldură.

Îl așteaptă pe Bucelin, trimisul Papei, care trebuie să officieze slujba. Pentru a mai trece vremea și a fi politicos, Baudouin se adresează musafirilor săi:

– Precum știți, datorăm descoperirea mormântului lui Iisus Hristos, săvârșită cu aproape șapte secole în urmă, mamei împăratului Constantin... În locul acesta se înălța un templu roman pe care monarhul l-a șters de pe fața pământului. Constantin a fost primul împărat roman convertit la creștinism, pe care l-a impus de altfel ca religie oficială în întregul Imperiu. În anul 326, a convocat un areopag de episcopi pentru a le cere să tranșeze o polemică ecleziastică neobișnuită. Macarius, episcopul de *Ælia Capitolina* – cum se numea atunci Ierusalimul –, a descris cu această ocazie starea de degradare în

care căzuseră locurile pe care călcase Domnul nostru Iisus Hristos. Fapt ce a contrariat-o foarte mult pe Elena, mama lui, care a plecat în Palestina, unde a recunoscut Golgota, la fel și Mormântul Mântuitorului nostru. Nu i-a fost deloc greu să-l convingă pe fiul ei să înalțe superba biserică a Sfântului Mormânt... Nu mă mai satur să recitesc *Istoria ecleziastică* a episcopului Eusebiu din Cezareea, care relatează acest eveniment...

Arcis de Brienne intervine:

– Această biserică nu a fost distrusă, în secolul trecut, de califul Hakim? Și atunci, cum se face că mormântul s-a păstrat?

Regele zâmbește și spune:

– Ești remarcabil de bine informat, cavaliere! Într-adevăr, mormântul a suscitât întotdeauna respect în rândul locuitorilor acestei cetăți. E vorba despre o superstiție, fără îndoială.

Se produce o mișcare în mulțime. Payns și prietenii lui se întorc spre episcopul Bucelin care își face apariția, însoțit de trei preoți. Cavalerii se dau la o parte pentru a-i permite emisarului să se apropie de Mormânt. În trecere, Bucelin aruncă o scurtă privire spre musafirii din Champagne pe care-i numără în gând. „Trebuiau să fie cinci!“

Clericul pare dintr-odată contrariat; se gândește la trimisul Papei, la misiunea pe care o va executa în curând...

Sylbert, care stă chiar în spatele vărului său, șoptește la urechea acestuia:

– Iată-l pe dușmanul nostru! Omul este viclean, perfid și manipulator, dar e extraordinar de inteligent. Baudouin îl ascultă cu bunăvoință, fiind prea tânăr ca să judece corect cuvintele care ies pe gură.

– O să ne ferim de el, răspunde Payns, coborând mult glasul.

Hugues, citind pe buzele prietenilor săi, le adresează acestora un semn rapid din cap, pentru a le arăta că împărtășește neîncrederea lor în privința prelatului.

Unul dintre preoți, un grăsan scund și bondoc, cu fața roșie, ridată și cu părul cenușiu, ridică o cruce mare deasupra

mulțimii. Baudouin pune un genunchi la pământ, imitat imediat de toți cavalerii.

Glasul micșorat și domol al lui Bucelin se impune cu greu în incinta edificiului:

– *In domum Domini ibimus*¹.

– *Amen*! răspunde asistența în cor.

*

Bărbatul a așteptat în umbra cavoului din capelă. A simțit răcoarea serii coborând peste umerii săi, alunecându-i de-a lungul cefei, ajungând în partea de jos a șirei spinării... Precum mângâierea lui Dumnezeu. Acest Dumnezeu intransigent și redutabil pe care-l servește cu un devotament de sclav. Mângâierea lui Dumnezeu! Un sărut de gheață în scobitura coloanei sale vertebrale.

Și de astă dată, din nou, bărbatul a juisat. Un orgasm scurt, intens, violent. Asemănător cu o sfâșiere.

Pater noster...

Apoi se ridică în picioare, cu burta umedă, năclăită. Își pune securea la brâu, urcă scara, ridică trapa.

Traversează o curte umbrită, pustie. Face câțiva pași vioi și pelerina-i flutură cu un fâlfâit de aripi. Doar câțiva pași pentru a coborî treptele ce duc într-o a doua curte, situată mai jos.

Bucelin i-a spus că toți cavalerii vor fi la rugăciune, în fața Mormântului lui Hristos, așa că se îndreaptă spre clădirea ce adăpostește dormitoarele.

Un coridor. Bărbatul înaintează fără zgomot, rapid și hotărât. „A treia ușă!“ Își întinde brațul, cuprinde cu mâna mânerul de metal, îl răsuțește trăgându-l spre el ca să nu scârțâie. Apoi întredeschide ușa. Așteaptă trei secunde în prag, adulmecând mirosul înțepător și mentolat care plutește în aer.

„E un bolnav înăuntru!“ Și, scoțându-și securea de la brâu, necunoscutul face doi pași în încăpere. „Măghiran, verbină, valeriană și mentă...“, enumeră el, recunoscând toate

¹ Vom merge în casa Domnului. (n.a.)

componentele infuziei pe care a băut-o Basile cu câteva clipe mai devreme.

Ochii i se obișnuiesc cu întunericul străpuns de flacăra unei singure lumânări în celălalt capăt al încăperii. Și atunci, descoperă trupul culcat pe o parte, cu fața la perete. „Respirație grea și sincopată... Dar omul doarme.“

Începe să cotrobăie prin cameră, acționând cu meticulozitate, cu precizie și fără zgomot. Ridică acoperătoarea copăii, deschide traistele și desagile, dă la o parte tunicile, armurile și tabarele.

Nici un zgomot nu se aude în afară de prelungile și chinuitoarele inspirații, urmate de scurtele și brutalele expirații ale lui Basile le Harnais. Nici un zgomot, până când un glas întrebă încet dinspre ușă:

– Stăpâne Basile, dormiți? V-am adus supa. Domnul conte mi-a dat ordin să vă forțez s-o beți până la ultima picătură.

Este glasul subțire al unui băiat foarte tânăr, a cărui voce nu s-a transformat încă. Bărbatul s-a lipit de perete, făcând un salt rapid. Basile se mișcă în patul lui, bombănind.

Scutierul intră, dezvelindu-și dinții stricați într-un zâmbet larg.

– E tot fierbinte, stăpâne.

Ochii adolescentului se holbează ca niște bile la vederea siluetei înalte care se lăbărțează în fața lui precum un liliac uriaș.

Castronul îi scapă din mâinile tremurătoare și se sparge pe pământ cu un zgomot sec, care reușește totuși să-l trezească pe bolnav.

Basile descoperă scena printr-un vâl de ceață. Bărbatul își ridică securea, scutierul își încrucișează mâinile pe piept, hohotind de plâns... Și securea, securea care lovește! Și care crapă craniul victimei, sfărâmând oasele cu același zgomot precum cel al castronului spart. Securea care se retrage apoi dintr-o masă gelatinoasă și stacojie și se ridică din nou la

apropierea unui al doilea scutier care a țâșnit, cu un pumnal în mână și urlând:

– Săriți, cavaleri din Champagne, l-au masacrat pe Dinți-Murdari!

Basile s-a ridicat și își caută sabia. Aude un râs și se miră. E ucigașul. Un râs batjocoritor, ascuțit, isteric. O scurtă cascadă de sunete scrâșnite care însoțește securea ce lovește a doua oară. Și din nou, zgomotul acela. De oase zdrobite. Sucțiunea creierului zdrobit.

Basile a pus mâna pe armă. Sare din pat, în timp ce necunoscutul se întoarce spre el, cu chipul ascuns de glugă, râzând în continuare și psalmodiind primele fraze din rugăciune:

– *Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum*¹...

Dar se oprește brusc; se aud țipete pe coridor. Cineva strigă după ajutor, trezindu-i pe scutieri, pe valeți și pe credincioși. Ucigașul părăsește încăperea cu părere de rău. Înainte de a ieși, rămâne totuși o clipă în loc, privindu-l fix pe Basile care stă în picioare la capătul saltelei sale, cu o sabie prea grea în mâinile lui slăbite.

– *Adveniat regnum tuum, Fiat voluntas tua*²...

Trece peste cele două cadavre care-și răspândesc sângele pe dalaj și se trezește în fața unui grup de băiețandrii unii mai speriați ca alții, care țin ca să-și insufle curaj și-l amenință cu bastoanele ori cu pumnalele lor.

– *Sicut in caelo et in terra*³...

– Suntem mulți, prieteni, strigă unul dintre tineri.

– Haideți! Să-l luăm pe demonul ăsta de gât și să-l cășăpim așa cum a făcut el cu doi dintre ai noștri! îi îndeamnă un altul.

Se reped cu toții într-o învălmășeală haotică, lovind aerul într-un atac dezordonat în care-și lansează tinerețea și furia.

¹ Tatăl nostru care ești în ceruri, sfintească-se numele tău. (n.tr.)

² Vie împărăția ta, facă-se voia ta. (n.tr.)

³ Precum în cer așa și pe pământ. (n.tr.)

– Nu! Fugiți! răcnește Basile care se teme de un carnaj. Fugiți! Omul ăsta e dement; o să vă taie în bucăți!

Vocea ucigașului se înalță deasupra țipetelor, ciudat de blândă, monotonă și liniștită, aproape melodioasă.

– *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*¹...

Bărbatul își croiește drum prin grupul de băieți, smulgând bucăți de carne ca o sălbăticiune care-și face loc să treacă. Spintecă, scoate măruntaie, sfărâmă cu spada care-i şuieră la fiecare lovitură. Ucide mai mult din plăcere decât pentru a se apăra. Ucide psalmodiindu-și rugăciunea pe un ton de numărătoare sincopată.

– *Et dimitte nobis debita nostra*²...

Basile s-a apropiat de el, clătinându-se pe picioare, și tocmai se pregătește să-i străpungă corpul cu sabia, când lovește cu genunchiul un taburet pe care-l răstoarnă. Bărbatul a auzit și s-a întors.

– *Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris*³...

Cavalerul din Champagne evită securea cu o fentă piezișă, inducându-l astfel în eroare pe adversarul său care-și lasă garda jos. Basile se aruncă înainte; vârful sabiei lui îl atinge pe bărbat în față. Acesta scoate un mârâit. Un schelălăit uimit, aproape îndurerat. Apoi, evitând loviturile scutierilor și fluturându-și în continuare securea, se desprinde de grupul de furioși.

Noapte. Afară, noaptea îl înghite. Dispare din ochii tinerilor care sunt convinși că s-au luptat cu Diavolul în persoană.

– A zburat! Ați văzut? A sărit pe deasupra zidului ăstuia...

– Nu, e mult prea înalt!

– A zburat, vă spun eu!

*

Ceremonia din fața Mormântului lui Hristos este întreruptă brutal de un scutier din Champagne care tocmai asistase

¹ Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău. (n.tr.)

² Și ne iartă nouă greșelile noastre. (n.tr.)

³ Precum iertăm și noi greșităilor noștri. (n.tr.)

la masacru. Băiețandru – un roșcovan slăbănog, cu obraji împurpurați de emoție, cu cămașa leoarcă de sudoare și de sânge – își croiește drum prin mulțimea de cavaleri pentru a ajunge la conte și la tovarășii acestuia.

Se oprește în dreptul lor, tremurând tot, ignorându-l pe regele Baudouin, și strigă:

– Domnilor! Veniți repede, s-a întâmplat o mare nenorocire la dormitoare!

Payns întreabă îngrijorat:

– Basile, nu-i așa? Starea lui s-a agravat?

Scutierul clatină din cap.

– Nu, dimpotrivă! bâiguie el. Cavalerul ne-a ajutat să-l punem pe fugă pe un bărbat care ne-a atacat...

În momentul acela, contele Hugues se apropie și observă cămașa mânjită a scutierului.

– Pe legea mea, ești murdar de sânge! exclamă el.

– Nu e al meu, răspunde puștiul. Dinți-Murdari a murit... La fel și Robert-Azur! Și credincioșii care au venit să ne ajute i-au pierdut pe doi sau trei dintre frații lor. Fără să mai punem la socoteală și membrele smulse ale câtorva valeți!

– Recapătă-ți suflul și explică-ne, propune regele.

– N-am văzut niciodată o asemenea violență! Domnul să mă aibă în pază, l-am văzut pe îngerul Răului coborât pe pământ pentru a ne răpune pe toți! Cu securea lovește! Un adevărat măcelar...

Regele își trage sabia din teacă și strigă:

– Să ne ierte Dumnezeu, prieteni: apucați spada! Haideți să vedem.

Apoi, întorcându-se spre cei doi prieteni fideli ai săi, adaugă:

– Bertrand, André, luați zece oameni înarmați cu făclii; vrem să inspectați împrejurimile. Longmaur, tu și vreo cinci-sprezece cavaleri, veți rămâne la Sfântul Mormânt. Atacați pe oricine ar vrea să intre.

Baudouin pornește apoi în fruntea micii trupe formate din cavalerii din Champagne, Sylbert și Bucelin. Scutierul nu mai are curajul să meargă. S-a prăbușit plângând în brațele unui preot care încearcă să-l liniștească.

Băiețandrul repetă fără încetare:

– Un demon! Un demon...

Pe drum, Baudouin i se adresează contelui:

– Este improbabil să fie vorba despre o incursiune a sara-zinilor.. Sunteți musafirii mei, și o să repar prejudiciul ce v-a fost adus! O să cercetăm imediat; îl vom găsi rapid pe vinovat, îi promit, conte!

– Sunt convins, Sire. Dar, dacă nu este vorba despre duș-man, cine e responsabil? V-ați mai confruntat cu o astfel de problemă?

– Nu, este prima oară când se varsă sânge între aceste ziduri. Am avut de-a face doar cu câteva pungășii, cu două-trei încăierări. Ceva absolut normal într-o populație izolată. Aceste afaceri au fost reglate cu o salvă de lovituri de bici bine aplicate pe pielea vinovaților.

– Se pare că, de data asta, adversarul este mai periculos. Nu mă pot abține să nu remarc că a apărut chiar în noaptea sosirii noastre.

Regele îl privește pe Bucelin pe furiș și, cu o voce care se vrea sigură, spune:

– Este doar o coincidență, conte.

– Sper sincer să fie așa, Sire.

*

Bărbatul s-a strecurat în boxa lui. Noaptea răcorește pia-tra, impregnând-o cu un iz de cavou.

Și-a scos hainele și s-a așezat, gol, direct pe pământ, cu spatele rezemat de zid. Contactul cu moloanele rugoase îi provoacă plăcere. Fiecare asperitate care-i înțeapă carnea îi provoacă un mic junghi de plăcere.

Tenebrele îl liniștesc. Ritmul inimii i se domolește, se calmează. Acum, bătăile surde care-i ardeau pieptul cu câteva minute mai devreme au dispărut.

Știe că i se prelinge sânge pe obraz. De la rana pe care i-a provocat-o cavalerul din Champagne. Oare e adâncă? E atins osul? Dacă vârful spadei era murdar, plaga riscă să se infecteze rapid. Va trebui s-o îngrijească și să o coasă...

Va aștepta să se potolească agitația care a cuprins tabăra, apoi se va duce la emisar.

Peste câteva ore. Între timp, o să se roage, o să absoarbă răceala pietrelor prin toți porii, va deveni una cu cavoul, într-o osmoză perfectă care-i va amorți mușchii și îi va paraliza și cel mai mărunț dintre tendoane.

*Et ne nos inducas in tentationem: sed libera nos a malo*¹.

Sângele i se amestecă acum cu lacrimi. Bărbatul plânge.

Plânge de fericire și își abandonează sufletul senin în brațele înghețate ale lui Dumnezeu.

*

Pe episcopul Bucelin îl cuprinde greața la vederea celor trei corpuri care zac într-o baltă de sânge și a băieților mutilați sau schilodiți pe care camarazii lor îi sprijină ori îi pansează grosier, ocupându-se de cele mai urgente cazuri până la sosirea doctorilor.

Basile s-a așezat din nou pe pat, respirând greu și cu privirea la fel de încețoșată.

– N-am reușit decât să-l rănesc cu vârful sabiei pe față. Nici măcar nu sunt sigur că i-am făcut prea mult rău! Își înștiințează el prietenii, cu glasul plin de regret.

– Cel puțin ai putut să vezi cine este? întreabă contele.

– Nu, nu i-am văzut fața, dar i-am reținut privirea, atunci când l-am atins. Șacalul ăsta își ținea gluga trasă pe cap și avea grijă să-și ascundă chipul. Dar ochii lui...

– Ce e cu ochii lui? întreabă Geoffroy cu voce răsunătoare.

¹ Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. (n.tr.)

– Erau plini de o tristețe infinită, precizează Basile după o vreme. Asemănători cu ochii unui copil care tocmai și-a pierdut tatăl și mama.

Arcis își așază mâna pe umărul lui Payns și îi șoptește la ureche:

– Temerile tale au fost întemeiate, prietene. Iartă-mă că ți-am pus cuvântul la îndoială. Într-adevăr, acolo, pe corabie, ai urmărit un om în carne și oase! Dar, zău așa, în numele celor doi Ioani, sfinții noștri protectori, cine ar fi putut afla că plecăm la Ierusalim? Am avut grijă să păstrăm totul în cel mai mare secret...

– Taci, Geoffroy, îl oprește Payns. Regele nu trebuie să bănuiască nimic... O să vorbim mai târziu. Deocamdată, să ne ocupăm de copiii ăștia nefericiți.

La aceste cuvinte, Arcis începe să scotocească într-una dintre traistele lui și scoate din ea câteva instrumente chirurgicale și două borcănașe cu unguent. Cere ca răniții să fie culcați pe spate, să se pună la fierț vase mari cu apă și să se confecționeze pansamente din cârpe curate.

Maeștrii Hotemaux, Virgile și Manuel, medici și respectiv chirurg, care tocmai și-au făcut apariția, nu văd deloc cu ochi buni faptul că un străin, fie el și cavaler din Champagne, își permite să acorde îngrijiri în incinta taberei.

Însoțiți, fiecare dintre ei, de asistenții lor personali pe care-i iau drept martori, specialiștii își manifestă dezaprobarea vehement, folosindu-se de cea mai desăvârșită limbă latină pentru a dovedi auditoriului cât de mare le este știința. Se văicăresc așa minute în șir, timp de care Arcis profită pentru a opri hemoragia unui pacient.

– Ești tare priceput, cavaliere! remarcă Baudouin, rostind cuvintele foarte apăsător, astfel încât să fie auzit de practicieni.

– Într-adevăr, îi întărește spusele Hugues. Arcis este atât de modest încât refuză să-și facă degrabă cunoscut titlul de

doctor în medicină. Așa cum spune că nu e nici astrolog, nici matematician, deși este și una, și alta.

– Și filosof! adaugă Geoffroy.

Maeștrii Hotemaux, Virgile și Manuel nu mai scot o vorbă. Au apreciat fără tragere de inimă precizia gesturilor lui Arcis, care tocmai a salvat viața unui adolescent cu încheietura mâinii drepte secționată. Baudouin se întoarce spre ei și le spune, pe un ton aspru:

– Ce mai așteptați? Nu vedeți că mai sunt patru băieți care așteaptă pe saltelele astea?

– Da, da, Sire, îngaimă Hotemaux.

Bucelin s-a năpustit în curte ca să vomite lângă un zid. „Dumnezeule, se gândește el, cât de greu este să apărăm cauza Ta! Câte vieți trebuie să secerăm pentru a înăbuși Secretul? Câte sacrificii vom fi obligați să săvârșim în numele Tău?”

După ce își recapătă suflul, prelatul se întoarce în dormitor. Cavalerii și regele în persoană se ocupă de răniți. Un tânăr horcăie și strigă plângând că nu vrea să moară. A luat mâna lui Baudouin între ale sale și îl imploră:

– Rugați-vă pentru mine, Sire! Vă rog, Dumnezeu va ști să vă audă... Sunteți regele Ierusalimului și vegheați asupra Mormântului fiului Său... Rugați-vă pentru mine!

Și regele îl ascultă. Începe să se roage, în timp ce maestrul Hotemaux leagă două tendoane de la genunchiul stâng al adolescentului.

Bucelin s-a forțat să se apropie, în ciuda repulsiei pe care o simte. Rotula rănitului a ieșit din carne; emisarul își duce mâna la gură, înăbușindu-și greața.

Arcis a terminat cu cel de-al doilea pacient al său și se ridică. Fruntea lui e acoperită de sudoare. Payns îi întinde un bol cu apă rece, pe care acesta îl bea dintr-o înghițitură, apoi, după ce își șterge buzele cu dosul mânecii, spune:

– Asta-i opera unui măcelar! Ucigașul a lovit în mod voit la încheieturile membrelor. Supraviețuitorii masacrului o să

rămână infirmi pe viață. N-am văzut nicicând o treabă mai josnică!

Sylbert intervine:

– Pentru că n-ai văzut de ce este în stare Longmaur! Omul ăsta dă dovadă de atâta cruzime!

Arcis oftează și dă din cap.

– Firea umană! spune el. *Nu există în ea un semn sigur al virtuții: totul este confuzie în natura umană!*

Sylbert se miră.

– Poftim?

Payns îi vine în ajutor:

– Așa este, vere; Arcis nu se poate abține să evoce spiritul marilor gânditori care-l ajută să puncteze actele exemplare ale doctei și generoasei sale existențe! În cazul ăsta, tocmai l-a readus în memorie pe un poet grec... Ai auzit deja vorbindu-se despre Euripide?

– În nici un fel, răspunde Sylbert. Ar fi trebuit?

– Nu ți-ar fi fost de prea mare folos în exercitarea meseriei tale. Ai făcut mai bine că ai învățat să mânuiești spada și să te ții cum trebuie în șa.

– Și, cu toate astea, mă simt ca un prost în mijlocul vostru, oftează Sylbert schițând o strâmbătură ce-i schimonosește fața făcând-o să semene cu un bot de dihor.

– Să nu crezi asta, vere! Ești frate, la fel ca fiecare dintre noi...

Apoi, trăgându-l deoparte astfel încât să nu fie auziți de rege, Payns îi spune:

– Tu ești sufletul planului nostru, Sylbert. Ți-am cerut să-ți părăsești familia pentru a ne însoți în expediția cruciaților și ai acceptat fără să protestezi. Aveam nevoie de un om de încredere în Ierusalim; iar tu ai devenit acel om!

– Pe cinstea mea, în privința asta nu pot să te contrazic. Devotamentul meu este la fel de puternic ca prietenia pe care ți-o port, Payns.

– Bunul meu prieten! Iată care este inteligența ta: cea a inimii. A acestei inimi mari, calde și bune care bate în pieptul tău. O inteligență simplă și reconfortantă care nu-i dă dreptate lui Euripide: natura umană poate fi uneori echilibrată și înțeleaptă. Tu ești dovada vie a acestui lucru.

– Complimentul tău mă unge pe suflet. Dar sunt conștient că nu cu oameni ca mine se câștigă bătăliile. Ai spus-o chiar tu, Payns, nu sunt un luptător, iar voi, tu și prietenii tăi, ați fi avut nevoie de un soldat adevărat! Unul dintre acei bărbați formidabili care nu se lasă stânjeniți de milă când e vorba să răpună pe cineva sau să ucidă.

– Lupta pe care o vom purta împotriva dușmanilor noștri va cere mai multă abilitate decât forță, dragul meu văr. Luptăm contra unor umbre pe care Papa le folosește ca pe niște marionete.

Mormântul Impostorului

Noaptea e în toi când cavalerii din Champagne se regăsesc în sfârșit singuri în dormitorul lor.

Basile își impune să nu adoarmă și trebuie să depună mari eforturi pentru a-și alunga somnul. Se clatină din când în când și fundul îi alunecă pe marginea patului, dar Arcis, care s-a așezat lângă el, îl prinde de fiecare dată când e gata să cadă.

Trupeșul Geoffroy străbate încăperea, cu gâtul înfundat între umeri, cu privirea ursuză și fruntea încruntată.

– Cum? repetă el neîncetat. Cum de-au putut fi informați despre intențiile noastre?

Sylbert se încumetă să întrebe:

– Vorbești despre această sectă ocultă, messire?

– Normal! izbucnește Geoffroy. Ai auzit bine: vorbesc despre această clică afurisită ai cărei membri trădează, mint și ucid cu binecuvântarea Papei! Da, cu siguranță, la ea mă refer... Pentru că numai despre ea poate fi vorba! Vicleană, perfidă, nefastă! O hidră care caută exact ceea ce căutăm și noi, spionându-ne neîncetat!

– Mai încet! ordonă Payns îndreptându-se spre ușă, pe care o întredeschide pentru a se asigura că nu e nimeni pe coridor.

Geoffroy continuă să vorbească, abia coborându-și glasul și învârtindu-se prin încăpere în cercuri din ce în ce mai strânse:

– Ne gândim cu toții la același lucru, dar nu îndrăznim să rostim numele rivalilor noștri, de parcă am fi doar niște lași superstițioși.

– Ai dreptate, Geoffroy, spune contele. Omul cu securea, cel care a pătruns aici, cotrobăia prin lucrurile noastre ca să ne găsească harta. Bineînțeles, iscoada asta înarmată face parte din confreria Gardienilor Sângelui!

Geoffroy spune din nou:

– Prin ce vrăjitorie a aflat că această hartă se află în posesia noastră? Cine i-a spus? Suntem șase în această încăpere și numai noi șase deținem această informație! Cum de-a ajuns vestea asta la urechile Gardienilor Sângelui?

Se face liniște. Bărbații se uită unii la alții. Se cunosc de multă vreme. Din copilărie, în cazul contelui Hugues și în cel al lui Payns. De peste zece ani, în cazul celorlalți. Și-au rostit jurământul cu prilejul inițierii lor în Loja Primară și s-au angajat să servească Tradiția cu trup și suflet. Și totuși acum se cercetează între ei și toți își pun o întrebare pe care nicio dată nu și-au închipuit că și-o vor pune vreodată.

În sfârșit, Payns rupe tăcerea și spune, cu o voce din care răzbate furia:

– E inutil să sădim neliniștea între noi, Geoffroy! Nu ne putem permite să lăsăm suspiciunea să se nască. E o otrăvă care ne va ucide mai repede decât ar face-o Gardienii Sângelui! Suntem apostoli, dar nu avem nici un Iuda printre noi.

Geoffroy se oprește brusc din mers. Se îmbujorează și îngaimă:

– Nu... Nu... Nu am vrut să vă jignesc, frații mei. Gândeam cu voce tare și știți bine că gândirea nu este disciplina la care excelez în mod deosebit. Dacă v-am ofensat, vă rog cu umilință să mă iertați. Da... Da... Tare bou mai sunt, nu-i așa?

– Haide, lasă, îl liniștește Hugues, te iubim așa cum ești! Oricum, raționamentul tău sună just. Prin nu știu ce mijloace, Papa și zbirii lui au aflat că deținem planul care ne poate conduce la Mormântul Impostorului.

– Fără îndoială, suntem spionați de luni de zile, mormăie Basile.

Contele Hugues își bagă mâna dreaptă sub cămașă și scoate un săculeț de piele pe care îl deschide imediat, dând la iveală un pergament. Contele îl despăturește cu grijă. Pielea pocnește ușor sub degetele lui.

– Frații mei, începe el, cred că ar fi înțelept să nu întârziem prea mult în Ierusalim. Să utilizăm harta de îndată.

– Chiar în noaptea asta? se miră Arcis.

– N-o să am sufletul împăcat până când nu ne vom onora angajamentul de a intra în posesia Semnelor Sfinte! răspunde contele.

– Bine spus, remarcă Geoffroy aruncându-și pe umeri tabarul din lână groasă. Apreciez genul ăsta de decizie. Fapte, în sfârșit! N-am venit până aici ca să adormim recitând Tatăl Nostru în fața unui mormânt gol!

Basile încearcă să se ridice de pe salteaua lui de paie. Se sprijină de brațul pe care i-l oferă Arcis.

– Mă alătur vouă, bâiguie el.

– Pentru asta, trebuie să te ții pe picioare! obiectează Payns.

Basile ripostează redresându-se și bombându-și torsul într-un gest curajos.

– Mă simt mai bine! Asasinul ăla mi-a înfierbântat sângele... Nu uitați că am reușit să-l pun pe fugă.

Face câțiva pași, nesiguri mai întâi, apoi, prin forța voinței, își regăsește curând ținuta dreaptă și ușor arogantă.

– Vedeți? continuă el. Mă țin perfect pe picioare și nu mai am nici un fel de amețală. Cunoștințele tale de magician au făcut minuni, Payns!

Payns își înalță privirea spre cer și ridică din umeri.

– Catâr încăpățânat și incorigibil! replică el.

*

Episcopul Bucelin a avut grijă să obtureze toate ferestrele încăperii, trăgând draperiile astfel încât nimeni din exterior să nu poată vedea că nu doarme.

Prelatul ține o lumânare deasupra feței bărbatului cu secură. Un preot tânăr coase marginile răni provocate de spada cavalerului Basile le Harnais.

– Tremuri, Monsenior! remarcă bărbatul cu vocea lui monotonă și dulceagă.

– Pentru că mă întreb... În fine, mă gândeam că ai dat dovadă de lipsă de prudență intrând în încăperile mele.

Dar acesta este doar unul dintre motivele care-l tulbură pe legatul papal, principalul fiind fața ucigașului. Acesta are doar vreo douăzeci de ani și seamănă cu îngerul pe care îl visează el uneori. Acel înger cu sex nedeterminat, cu ochii înnegurați de tristețe, cu buzele schițând un zâmbet plictisit și batjocoritor... Acel înger, când femeie, când bărbat, căruia îi mărturisește păcatele sperând că acestea îi vor fi iertate în Ziua Judecății.

– Era pustiu peste tot, îl asigură ucigașul.

Seul lumânării se prelinge și se depune în straturi subțiri și fierbinți pe încheietura mâinii lui Bucelin. Dar episcopul nu îndrăznește să se plângă pentru atâta lucru odată ce rănitul nu manifestă nici o durere sub acul și ața tânărului preot.

– De ce refuzi să înghiți câteva linguri din această substanță care ți-ar slăbi suferința? îl întreabă Bucelin, arătând spre un flacon de pe masă.

– La drept vorbind, martiriul meu este mărunț în comparație cu cel îndurat de primii creștini persecutați.

– Chiar nu simți nimic?

– Mortificările, penitențele și abstenențele pe care mi le-am impus sunt motivele acestei incapacități. Corpul și min-

tea mea apreciază durerea! Se hrănesc cu ea și fac asta cu extaz.

– Impasibilitatea dumitale pare să-l sperie pe tânărul meu preot. O asemenea insensibilitate nu este umană!

– Dimpotrivă! Asceza ar trebui să-i ajute pe toți oamenii să se detașeze de durerile trupesti. Eu nu sunt decât o armă, Monsenior! Sunt unealta care va proteja interesele superioare ale Bisericii. Istoria e înșelătoare; este de datoria noastră să o rescriem în așa fel încât să păstrăm credința în Dumnezeu... Credința este liantul indispensabil al societății, liantul care trebuie să păzească omenirea împotriva ereticilor.

– Gata, anunță tânărul preot. Am terminat. Bineînțeles, va trebui să aplicați cu regularitate pe cicatrice o cataplasma cu *Anthyllis vulneraria*.

– Apă sfințită, mai degrabă! Rana asta mi-a fost făcută de sabia unui reneșat!

Ucigașul se ridică din scaun și apucă un taler mare și rotund din aramă, pe care-l folosește ca oglindă. În spatele lui, preotul cel tânăr nu-l pierde din priviri, așteptându-i cu teamă verdictul în timp ce își aranjează instrumentele chirurgicale într-o desagă.

– Bună cusătură! exclamă în sfârșit bărbatul.

Apoi lasă talerul jos, se întoarce spre preot și îl apucă de gât ca pe un biet pui de găină, ordonându-i cu glas foarte șoptit:

– Să nu vorbești cu nimeni despre asta, altminteri îți sfărâm capul ca pe-un buștean, călugărașule!

– Jur, messire! Puteți avea încredere în mine.

Bucelin intervine, afirmând cu un gest liniștitor:

– Nu te teme, a rostit jurământul de credință față de Gardienii Sângelui și răspund de tăcerea lui.

Ucigașul își desprinde degetele de pe gâtul victimei sale, care începuse să se albească la față și să tușească.

Bucelin continuă, servindu-se cu o cupă de vin:

– De asemenea, pot conta și pe câțiva cavaleri care au aderat la cauza noastră, la fel și pe scutierii lor. Am pus sub supraveghere dormitorul celor din Champagne și o să fiu prevenit de îndată ce vor face vreo mișcare.

Episcopul se oprește o clipă: „Oare să-i spun?”

Bărbatul cu securea își trage din nou gluga pe cap și își ascunde fața.

Bucelin rostește:

– Adineauri, în dormitor...

– Da?

– Era nevoie să provoci un asemenea dezastru? Ai omorât cinci amărâți de copii! Și pe alți patru i-ai lăsat schilodiți pe viață...

– Mi-ai spus că nu voi întâmpina nici un fel de rezistență, Monsenior!

Bucelin își umple din nou cupa. Vinul îi produce furnicături în obraji și îi încălzește sufletul, eliberându-l puțin de această angoasă pe care o resimte în prezența asasinului. Apoi răspunde:

– Nu știam că Basile le Harnais e bolnav și că a rămas în cameră. Dar, dacă ai descoperit acest fapt, ar fi trebuit să amâni căutările.

– Conștiința dumitale s-a împovărat în această noapte? Ce-ți imaginezi? Că lupta pe care am venit să o port pe aceste meleaguri nu o să producă victime?

– Dar... copii inocenți!

– Aveau baștoane și pumnale cu care s-au aruncat asupra mea ca o haită lătrătoare! Ți-am spus, Monsenior, simt o oarecare mândrie în a-l servi pe Dumnezeu. Papa mi-a dat absoluțiunea lui; sunt servitorul Bisericii. Cei care îmi stau în cale riscă să fie chemați prematur la Tatăl etern. Sufletul lor ar trebui să-mi fie îndatorat: le ofer fericirea și beatitudinea!

Preotul cel tânăr pare stânjenit să fie martorul acestei conversații. I se pare că fiecare nouă secundă petrecută în

încăperea slab luminată îl apropie de infern. Bărbatul acesta, acest ucigaș care ține o secure la brâu, băiatul ăsta doar cu puțin mai în vârstă ca el este un demon întrupat. Și el l-a atins! I-a cusut o tăietură urâtă pe obrazul drept, fără ca bărbatul să crâcnească ori să se plângă. I-a înfipt de zece ori acul în carne și a tras cu putere de ață pentru a închide plaga, iar omul ăsta n-a scos nici cel mai mic sunet, n-a avut nici cea mai mică tresărire.

Acum, preotul stă lângă ușă, legănându-și trupul de pe un picior pe altul într-un dans nerăbdător. Bucelin și emisarul Papei îl ignoră.

*

Vârfurile chiparoșilor foșnesc în noaptea întunecată de mari umbre. Sylbert poartă o lanternă și merge în fața celor cinci cavaleri, pe care-i conduce în afara comandamentului cruciaților.

O puternă¹ ascunsă, nepăzită. O privire rapidă peste umăr, apoi Sylbert le face semn tovarășilor săi să treacă de poartă, pe care o închide iute în urma lor, răsucind cheia de două ori.

Geoffroy l-a apucat pe Basile de un braț și îl susține ferm.

În depărtare se aude lătratul unui câine. Un schelălăit prelung care se stinge într-o notă răgușită căreia nu-i răspunde nici un alt câine. Se face liniște, o liniște tulburată doar de murmurul tufelor de lemnul-Maicii Domnului.

Arcis adulmecă lacom parfumul complex, bogat și greu, alcătuit dintr-o infinitate de arome, pe care căldura soarelui l-a împrăștiat pe tot parcursul zilei, iar noaptea l-a încremenit în răcoarea ei.

– Iubesc această țară! șușotește el către Payns care merge alături de el.

– Deja?

¹ Poartă secretă a fortificațiilor spre șanțul de apărare. (n.tr.)

– Da, deja. Nu ești de părere că orașul ăsta miroase frumos?

– Pe legea mea, n-am remarcat nimic în sensul ăsta. Recunosc că mintea mea nu prea mai e predispusă la contemplație. Mă gândesc mai degrabă la ceea ce ne așteaptă...

– Tocmai de aia, ar trebui să reții pentru totdeauna aceste momente speciale, pentru că memoria ta va avea nevoie de repere pentru a nu le uita. Eu o să-mi amintesc de efluviile acestei străduțe, de briza care-mi mângâie gleznele, de nisipul din care se ivesc aceste pavele groase și neregulate pe care-mi sucesc picioarele, de plăpândul bulgăre de lumină produs de felinarul vărului tău... Atâtea detalii pe care pielea, oasele și ochii le absorb pentru a ajuta mintea să le memoreze.

– Apreciez poezia sufletului tău, prietene. Îți permite să vezi partea frumoasă a fiecărui lucru, în timp ce majoritatea oamenilor n-o privesc decât pe cea urâtă.

Contele merge acum în fruntea grupului. Sylbert înaintea-ză alături de el, luminându-i drumul.

– Este o noapte sfântă, spune el cu glas răgușit.

– Va fi așa doar atunci când vom găsi Mormântul și vom face ce avem de făcut, subliniază contele Hugues scoțând din cămașă săculețul de piele. O noapte sfântă ori una blestemată! adaugă el.

*

Doi bărbați se desprind din întunecimea unui zid înalt.

– Ai văzut cine i-a condus prin poternă, Longmaur?

– Vechiul meu camarad Sylbert! Normal, nu este el născut în Champagne? Trădătorul ăsta murea de nerăbdare să-l revadă pe vărul lui Payns. Grăbește-te să-l previi pe legat, Euric; să-și adune oamenii. Eu rămân aici și nu-i pierd din ochi...

Euric o ia înapoi în fugă. Longmaur se apropie de poternă și cercetează încuietoarea: „Băiatul ăsta a pus totul la cale de multă vreme; și-a fabricat o cheie!“

Apoi își scoate pumnalul și începe să forțeze cu el limba zăvorului, încercând să-l clinească din locașul lui. Treaba asta îi ia mai mult timp decât prevăzuse și se înfurie. În sfârșit, reușește să urnească fierul când își fac apariția episcopul, omul cu securea, Euric și alți trei bărbați. Longmaur îi conduce imediat în exterior, recomandându-le să nu închidă poarta de tot pentru că, la finalul expediției, vor fi nevoiți să o treacă rapid înapoi.

- În ce direcție trebuie s-o luăm? întreabă Bucelin.
- Au lăsat urme în nisip, priviți.
- Vântul e foarte slab, continuă Euric, îi vom găsi.
- În plus, reia Longmaur, trebuie să-și studieze planul și să caute drumul.

Fac câțiva pași. Deodată, Longmaur întreabă mirat, arătând spre asasinul cu fața ascunsă în glugă:

- Cine este omul acesta care ne însoțește, Monsenior?
 - Haide, zău așa, doar știi bine!
 - Mă îndoiesc; totuși, ar fi fost politicos să ni-l prezinți!
- Sau poate că vrea s-o facă el însuși?

Dar bărbatul cu securea rămâne tăcut.

Bucelin e obligat să răspundă:

- Pentru siguranța lui, n-o să-și dezvăluie numele. Aflați doar că e trimis de Papă și că o să ne sprijine.
- Lui îi datorăm masacrul comis în dormitoare? întreabă Longmaur pe un ton ironic.

Stânjenit, episcopul precizează, rostind cu un glas moale:

- Unul dintre cavalerii din Champagne n-a venit la slujba de la Mormânt. A fost nevoit să acționeze.
- Și ce acțiune! Cunoscut cașasini mult mai subtili.

Din gluga întunecată, o voce dulce, aproape feminină, îi răspunde:

- Nu știi ce-i aia subtilitate atunci când vine vorba să ucid. Să dea Domnul ca niciodată să nu am de ce să mă întorc împotriva ta, cavaliere!

- Suntem în aceeași tabără, prietene.
- N-am nici un prieten.

*

Cavalerii din Champagne s-au adunat lângă contele Hugues. Sylbert ține felinarul foarte sus astfel încât să poată vedea cu toți planul.

– O să reușim oare să descifrăm harta asta? Fără îndoială, orașul s-a schimbat mult în zece secole, se îngrijorează Arcis.

– Iosif din Arimateea, unchiul lui Iisus, a desenat acest plan luând Templul lui Solomon drept punct de pornire al traseului ce trebuie parcurs pentru a ajunge la Mormântul Impostorului, spune Hugues.

– Iar Domul Stâncii a fost construit chiar pe amplasamentul Templului; Iosif din Arimateea îl figurează pe hartă ca fiind steaua Alkaid, precizează Payns, arătând un astru și apoi adăugând: Alkaid, reprezentată în general sub forma unui eta, a șaptea literă din alfabetul grecesc, este prima stea din coada constelației Ursa Mare. E suficient să urmărim calea noastră orientându-ne după această figură celestă. Ideea lui Iosif din Arimateea e ingenioasă: și-a imaginat Ierusalimul ca fiind o parte din cer și astfel itinerarul nostru devine reproducerea Ursei Mari la scara orașului.

Hugues zâmbește.

– Payns este suficient de savant în astronomie și în matematică pentru a ne conduce până la ultima stea din Ursa Mare: Dubhe! Acolo ar trebui să se afle mormântul lui Toma.

– Cu atât mai mult cu cât Iosif spunea că a lăsat indicii în piatra câtorva ziduri, subliniază Payns. Poate vom avea norocul să le descoperim pe unele dintre cele care au rezistat de-a lungul timpului.

Cavalerii din Champagne își continuă drumul. După mai puțin de un sfert de oră, ajung într-o mică piață pavată, în mijlocul căreia se află o fântână lăsată în paragină, acoperită cu

o iederă bogată și răsucită și cu un strat gros de mușchi prins pe ea.

Acum, Payns este cel care ține planul și îl cercetează la fiecare pas, ridicându-și din când în când privirea spre cer, numărând stelele pentru a se raporta la schema trasată de unchiul lui Hristos și efectuând mental calcule complicate.

– Păi? întreabă nerăbdător Arcis.

– Păi, dacă interpretez bine acest traseu și dacă estimarea mea este corectă, ar trebui să descoperim un semn în această piață. Ceea ce ar confirma faptul că suntem pe calea cea bună.

Basile oftează.

– Dacă îmi permiteți, vă las să căutați. Eu o să mă așez pe marginea acestei fântâni și o să mă odihnesc un pic.

Geoffroy îl ajută să se cocoate pe ghizd.

– Iată, așa o să stai confortabil.

– Mă îngrijești cu multă atenție. Te temi, așadar, că o să-mi încredințez sufletul lui Dumnezeu în noaptea asta?

Geoffroy ridică din umeri și spune:

– Nici în noaptea asta, nici în următoarea... Și în nici una dintre cele care vor veni, înainte ca eu însumi să fiu îngropat!

– E plăcut ce spui, dar de ce speri să mori înaintea mea?

– Ei bine, ești mai priceput decât mine în arta vorbirii; sunt convins că vei ști să rostești cuvinte frumoase deasupra mormântului meu: un panegiric magnific care va face asistența să plângă în hohote. În felul ăsta, fiecare o să-și amintească de funeraliile mele!

– Bunul meu Geoffroy, îți promit că, de îndată ce ne întoarcem, o să mă gândesc la versurile pe care ți le voi închina la ceremonia ta de înmormântare; pentru că pun rămășag că te vei înscrie la noi turniruri în care îți vei risca viața, nu-i așa?

– Țasta sunt, și nu mă pot schimba, Basile. Nu pot muri decât ca un erou!

Geoffroy se pregătește să se întoarcă la prietenii lui, dar se oprește brusc când observă ceva pe un molon al fântânii.

– Aduceți lumina aici! strigă el.

Sylbert aleargă spre el, agitănd felinarul.

– Acolo! arată Geoffroy.

Payns se apropie, urmat de Hugues și de Basile. Se apleacă toți asupra peretelui fântânii și văd în el un semn săpat cândva cu o daltă.

– Semnul ăsta e un zeta, a șasea literă din alfabetul grecesc, anunță Payns. Corespunde cu cea de-a doua stea din Ursa Mare, căreia i s-a dat numele de Mizar. Să ne continuăm drumul, vom descoperi curând și steaua Alioth, care ar trebui să fie semnalată printr-un epsilon.

Payns se uită încă o dată pe plan și indică o străduță care coboară în pantă.

Basile îl apucă din nou pe Geoffroy de braț și cavalerii pătrund pe ulicioară. Câteva minute mai târziu, Payns zărește fațada unei case cu două etaje, parțial acoperită de viță sălbatică. Payns trebuie să îndepărteze crengile pentru a elibera baza peretelui din chirpici.

Foarte curând, descoperă a cincea literă din alfabetul grecesc: epsilon.

– Ai crede că deja ai mai trecut pe-aici și-ai deștelenit cărarea! îi spune contele.

– De mii de ori în vis, într-adevăr!

Își continuă drumul. De două ori la rând, Basile e cuprins de amețală, ceea ce îi obligă pe tovarășii lui să se oprească pentru a-i permite să-și recapete suflul.

Majoritatea pietrelor marcate de Iosif din Arimateea au fost șterse, dar Payns reușește să găsească fără dificultate punctele corespunzătoare literelor delta, pentru Megrez, gamma, pentru Phecda, beta, pentru Merak...

– Ne-ai condus în infern! exclamă Arcis.

– Este cartierul leproșilor, precizează Sylbert. Numai niște nefericiți ca ei, aproape morți, puteau ocupa o fostă necropolă.

Cavalerii din Champagne au ajuns la liziera sudică a Ierusalimului. Este un loc dezolant în care câteva case sinistre se află la poalele unei stânci negre; buruienile au invadat pământul arid și ocru deasupra căruia plutește un miros fetid, înțepător și nociv.

Payns și Sylbert se desprind de grup pentru a scotoci prin mă răcinișurile care împânzesc stâncile.

– Cineva ne urmărește, șoptește Geoffroy.

– Din spatele obloanelor ăloră, arată Arcis făcând un semn cu bărbia. Acolo... și acolo...

– Duhoarea asta de putreziciune, spune Basile, a otrăvit toată noaptea! Am avut parte în viața mea și de treburi mai plăcute. Cu cât ne vom întoarce mai repede în ținutul nostru, cu atât mă voi simți mai bine!

– Dorința ta se va realiza în curând, spune Payns care tocmai a descoperit, dedesubtul unui maldăr de crengi, un alfa mare cât palma.

– I.N.R.I. să ne lumineze! se minunează contele.

Aleargă toți la fața locului, formând un semicerc în fața peretelui de piatră.

– Vedeți, spune Payns, interstițiile astea... Delimitează poarta arcuită care a astupat intrarea în mormânt. Hai să ne grăbim să o degajăm din iederă și din mă răciniș; săbiile ar trebui să ne fie suficiente pentru treaba asta.

Basile se pregătește să-și scoată arma din teacă, dar Geoffroy îl oprește.

– O să lucrez eu și pentru tine, îi spune el. Tu mai odihnește-te; o să trebuiască să cobori în Mormânt când o să terminăm aici.

– Mulțumesc, frate.

Basile știe ce anume vor avea de îndeplinit toți cinci. Numai ei: Cei CINCI... Cei care au jurat să păzească Secretul lui Hristos.

Lamele săbiilor sunt folosite ca niște foarfeci. Pătrund în praful întărit și amestecat de mușchi pe care timpul l-a depus pe zid. Săbiile răzuie și scobesc. Cavalerii se dedică acestei munci cu toate forțele, fără să ia în seamă siluetele frânte care apar în pragul locuințelor mizere. Bărbați și femei cu picioarele strâmbe, infirmi, șchiopi, oameni descompuși, acoperiți cu zdrențe și boarfe, monștri abandonați de cei vii, leproșii ies din peșterile lor, se apropie încet și îi privesc uimiți pe acești intruși.

Unii dintre ei murmură. Comentează în limba lor această scenă ciudată. Glasuri bolovănoase, aspre și curioase.

– Pe Sfântul Ioan, grăbiți-vă! le strigă Basile prietenilor. Leproșii se întreabă ce facem noi aici. Imaginați-vă că munca noastră îi indispuce...

– Bieții de ei, nici nu se pot ține pe picioare, îi răspunde Sylbert. N-o să le treacă nicicând prin minte să ne atace. I-am face fărâme din trei lovituri de sabie.

– Oricum, continuă Basile, sunt mulți...

În sfârșit, după mari eforturi, Payns, Hugues, Geoffroy, Arcis și Sylbert reușesc să elibereze poarta grea, rotundă, pe care o rostogolesc cu infinite precauții pentru a evita să se prăbușească și să-l strivească pe vreunul dintre ei.

Odată terminată această treabă, Payns se adresează vărului său:

– O să păzești locul în timp ce noi ne vom îndeplini misiunea.

– Bineînțeles, vere. N-o să-mi fie greu. Dar, oricum, grăbiți-vă: o să îmi fac griji dacă întârziati. Cine ne asigură că plafonul acestui mormânt n-o să se prăbușească? Oare este bine să coborâți acolo cu toții?

– Ritualul ne impune să fim prezenți toți cinci, precizează Payns.

– Da, da... Inelele voastre!

– Haide, nu-ți face griji. Totul o să decurgă așa cum trebuie.

– Dacă spui tu! răspunde Sylbert ironic. Doar ești vrăjitor, nu-i așa?

– Baliverne!

Apoi, Payns ia felinarul și spune:

– Să coborâm!

Basile părăsește piatra pe care se odihnea și se alătură prietenilor lui. Geoffroy îi oferă brațul și îl ajută să treacă peste mormanul de pietre căzut în pragul cavoului. Payns a pătruns deja în cavernă.

– Fiți atenți, îi sfătuiește el, sunt câteva trepte foarte greu de coborât!

Cei cinci bărbați se cufundă în întunericul Mormântului. Flacăra felinarului e culcată de aerul care a pătruns în cavitate odată cu ei.

– Să scotocim prin toate nișele funerare, propune Payns; nu căutăm un osuar, ci un trup descompus, singurul schelet pe care-l conține acest cavou.

Cavalerii examinează nișele succesive care se etalează înaintea lor. Fiecare dintre ele adăpostește câte o urnă de ceramică în care au fost depuse rămășițele membrilor familiei lui Iosif din Arimateea.

Deodată, Payns se oprește în fața uneia dintre firide. Își ridică lampa deasupra unei forme cenușii și alungite: un biet trup neînsuflețit ale cărui oase împung un giulgiu prăfuit, uzat, pe jumătate ros de viermi.

– De obicei, începe el, pentru a se pregăti învierea, după ce carnea părăsea oasele, acestea erau depuse într-o urnă. Ceea ce pentru Impostor a fost interzis să se facă!

Impostorul: Toma, fratele geamăn al lui Hristos. Cel care i-a luat locul pe cruce. A murit răstignit precum un porc

oarecare căruia i se taie beregata. A murit dezbrăcat, cu coapsele acoperite de urină, de sânge și de noroi, cu spatele sfâșiat de loviturile de bici, cu fruntea rănită de o coroană de spini. A murit plângând ca un copil, îndurerat și deopotrivă rușinat. Însoțit de țipetele mulțimii, de insulte, înjurături, vorbe batjocoritoare. A murit cu chipul mânjit de scuipăturile primite pe tot parcursul calvarului său, pe drumul spre Golgota. Bruscat, lovit.

– La ce te gândești, Payns? întreabă Hugues.

Payns privește zidul din fața cavoului în care zace scheletul lui Toma.

– Acolo... Acolo se pare că ar fi fost așezat Iisus, conform Tradiției. I se adresa fratelui său, convins că Moartea nu i-a închis încă toate porțile spiritului... Îl interoga!

– Iisus își găsisese refugiu în acest mormânt, precizează Arcis. Romanii îl căutau, fiindcă descoperiseră că torturaseră un uzurpator.

– Da, spune Basile, Pilat a fost informat despre asta de Sanhedrin. A dat ordin să fie răscolite toate casele care aparțineau familiei lui Hristos. Nu și-ar fi putut imagina vreodată că cel pe care-l căuta se ascunsese lângă fratele lui, în groapa asta.

– Toma era fratele lui geamăn, continuă Payns. Sufletele lor erau împreunate. Doar dacă nu cumva împărțeau unul singur? Un suflet unic care-i făcea să sufere obligându-i să și-l împartă între umbră și lumină, să și-l dispute neîncetat...

Payns pare să se cufunde în această amintire. S-a rezemat cu spatele de zidul pe care s-a odihnit Iisus.

– Ceea ce încerca să descopere Hristos de când fusese inițiat de doctorii egipteni, continuă Payns, ceea ce știința lui îl ajutase să întrezărească de nenumărate ori fără să-i aducă satisfacție, a descoperit aici, într-un extaz! În timp ce îl interoga pe fratele lui, a fost cuprins de o iluminare. Durerea care-i ardea sufletul și trupul, leacurile pe care le înghițise așa cum căpătase

obiceiul să o facă, prezența Morții care își încheia socotelile cu Toma, toate astea l-au cufundat în transă...

Payns se îndepărtează de zid și revine lângă rămășițele pământești ale lui Toma, pe care lumina lămpii le separă parțial de umbra vâscoasă a mormântului. Forma vag umană, cu unghiuri frânte, pare să se însuflețească sub giulgiu, animată de flacăra ce pâlpâie sub curentul lejer.

– Iisus abordase Marele Arcan, continuă Hugues, și mai urma doar să simbolizeze Lucrarea ultimă prin cinci figuri. Iar acestea i s-au înfățișat atunci... Ca și cum Toma le-ar fi susstras Morții și i le-ar fi dictat.

Geoffroy intervine și el:

– Și s-a grăbit să le schițeze cu vârful degetului pe giulgiul fratelui său. Cu sângele și cu secretele acestuia din urmă!

Toți cinci cunosc cu precizie acest episod pe care clericii Bisericii l-au extras din Sfintele Scripturi. Îl repetă în noaptea aceasta într-un cor unitar, amânând în mod voit momentul când vor trebui, în sfârșit, să decupeze o parte din pânza cenușie care învelește rămășițele lui Toma.

– Iisus a desenat ordinea în haos, adaugă Payns. A trasat Semnele Sfinte! Secretul nemuririi pentru inițiatul care va ști să le tălmăcească...

Și atunci, grav, cu gesturi lente, Payns coboară lampa pentru a cerceta giulgiul pătat. Prietenii lui se apleacă și cercetează cu privirea pânza de in murdară. Arcis descoperă primul Cele Cinci Semne de culoare maronie desenate de Iisus, care se disting clar printre numeroasele pete de pe pânză.

– Iată Învățătura! strigă Payns. Iată Cunoașterea care pune Viața în opoziție cu Moartea. Iată luminoasa Ecuatie alchimică a Domnului nostru Iisus!

Hugues se închină, își duce mâna dreaptă la piept și spune:

– Noi, frații Lojii Primare, devenim, în această noapte de grație, depozitarii ei pentru secolele ce vor urma!

– *Ignē Natura Renovatur Integra*, scandează Payns.

– Pe Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce și Tau..., rostesc apoi cei cinci cavaleri.

Payns așază lampa pe marginea patului de piatră al lui Toma și își scoate pumnalul din teacă. Începe să decupeze giulgiul pe care-l taie apoi de tot în dreptul celor cinci figuri.

– Să ne împărtășim într-o veritabilă euharistie! murmură el. Trupul Vieții...

Sub privirea gravă a prietenilor lui, Payns împarte peticul de pânză în cinci părți, separând figurile unele de altele și apoi împărțindu-le.

– Aceasta este Lumina lui Iisus pe care o separăm în cinci frânturi. Să luăm fiecare câte una din ele...

Cavalerii împăturesc cu grijă bucățile lor de țesătură înaintea de a o strecura în minusculul tabernacul al inelului lor.

– Să devenim cele cinci degete de la mâna dreaptă a lui Hristos!

Își închid inelele.

Surprinzându-și prietenii, Basile înșfacă lințoliul. Smulge pânza de pe schelet, cu un gest iute și nervos, cu toate că Geoffroy încearcă să-l împiedice.

– Vreau să văd, spune el. Urmele!

Resturile de carne mumificate, înnegrite de timp, mai atârna încă pe oase.

– Încheieturile și tălpile străpunse! spune Basile. În sfârșit, îl văd pe crucificat... Impostorul mi-a bântuit atât de mult nopțile mele de coșmar!

Hugues intervine, apucându-l pe prietenul lui de umeri pentru a-l smulge din această viziune morbidă și nelegiuită. Încă în extaz, Basile se lasă dat la o parte. Bărbia i-a căzut în piept; spatele i s-a gârbovit dintr-odată.

– Nu e bine să-ți îndrepți privirea spre el, dragul meu, îl muștră contele.

– De mii de ori l-am văzut apărând în umbră... întinzându-și spre mine brațele moarte și trăgându-mă la el. Bles-tematul!

Payns reazăază liņtoliul peste rămășițele lui Toma, în timp ce Basile continuă:

– Mă îmbrățișa în duhoarea cărnii lui putrezite și îmi săruta buzele...

– Taci! rostește Arcis pe un ton tăios.

– Haideți să urcăm, ne-am terminat treaba, conchide Payns apucând lampa.

Dar Basile nu se poate abține să nu privească înapoi. Forma care odihnește în firidă se estompează în umbra care o învăluie. O ultimă sclipire pâlpaie o clipă peste liņtoliu.

11

Lupta nocturnă

Imediat ce cavalerii din Champagne ies din întunericul mormântului, Sylbert le iese în întâmpinare și îi anunță:

– Trebuie s-o ștergem; am văzut câteva siluete și săbii strălucind în noapte.

– Leproși? întreabă Payns.

– Pe legea mea, netrebnicii ăia chiar păreau foarte neînduplecați pentru niște infirmi! Ați dus la bun sfârșit ce aveți de făcut?

– Da, ne-am îndeplinit misiunea. De-acum, nu mai are importanță dacă mai intră și alții în acest mormânt. Nimeni nu o să știe vreodată ce am luat noi de acolo.

– Cartierul ăsta e un adevărat labirint, precizează Sylbert. Să rămânem grupați și să fugim cât mai degrabă.

– Să stingem lampa, propune Hugues.

*

Bărbatul cu secura se întoarce spre Longmaur și îi ordonă:

– Cavalerie, ia-ți oamenii și urmărește-i pe șobolanii ăștia!

Longmaur nu este obișnuit să i se comande, dar Bucelin îl săgetează cu o privire care-i impune să se conformeze ordinului. Se supune:

– Bun, urmați-mă! le strigă el celor patru bărbați care-l însoțesc.

Singuri în noapte, bărbatul cu securea și legatul rămân o clipă tăcuți, privind înspre mormânt. Apoi, după ce aprinde o torță, ucigașul îi înștiințează:

– Ar fi fost mai bine să-i îndepărtăm pe toți oamenii ăștia de mormânt, nu-i așa, Monsenior? Ar fi fost neplăcut să descopere și cruciații dumitale ceea ce urmează să vedem noi doi.

– Desigur. Mă tem totuși ca nu cumva cavalerii din Champagne să fi avut timp să se atingă de giulgiu!

– Știu! Și mai știu, de asemenea, că oamenii noștri nu vor reuși să-i prindă.

– Cum de poți fi atât de sigur?

– Oamenii dumitale din Champagne nu ți-au transmis informații despre reputația blestematului ăstuia de Payns, Eminență?

– Pe legea mea, într-adevăr, umblă unele vorbe în privința lui. Niște bârfe cam fanteziste. Trebuie să dăm crezare acestor zvonuri?

– Este un vrăjitor zămislit de Diavol! Și Necuratul însuși l-a învățat să mânuiască armele. Cine se află în calea sabiei lui e condamnat!

Bucelin ridică din umeri, dornic să încheie această conversație. Bineînțeles, i s-a vorbit deseori despre cavalerul Hugues de Payns. I s-a raportat în nenumărate rânduri că ar practica vrăjitoria.

Prelatul Papei nu-i poate mărturisi asasinului că îi este frică. Frică de această noapte silențioasă, de aceste umbre agitate care au apărut în pragul maghernițelor lor. Frică de ce va descoperi în cavou. Acest adevăr ascuns în pământ de aproape zece secole. Acest adevăr!

Frică. Și frig.

Sângele îi zvâcnește la tâmpile, cu lovituri grele și înghețate.

– Tremuri, Monsenior, remarcă bărbatul cu securea.

– Nu-i nimic, reușește să spună Bucelin cu greutate. Hai să ne terminăm treaba!

Câțiva leproși au aprins, la rândul lor, torțe și lămpi și au înaintat până la o oarecare distanță de mormânt.

Bucelin își duce mâna la gură, cuprins brusc de greață. Nu știe cum se răspândește lepra. E suficient oare să respiri aerul viciat din jurul bolnavilor pentru a fi contaminat?

– Haide! îi ordonă asasinul care pătrunde deja în cavou.

*

– Încă un efort, Basile, te implor...

– Blestematele astea de picioare care nu mai vor să-mi care trupul!

Payns, cu sabia în mână și fără să-și ia ochii de la cele cinci siluete ale cruciaților care au apărut din spatele unui zid, ordonă:

– Arcis și Geoffroy să-l ducă pe fratele nostru la dormitoare! Hugues și Sylbert, voi veniți cu mine...

– Hei, vere, exclamă Sylbert, așa vom fi numai trei pentru a ne lupta cu aceste canalii!

– Este suficient, îi răspunde Payns izbucnind în râs. Pentru gloria lui Iisus!

– Pentru credința în Cuvântul lui! adaugă Hugues.

Cruciații se apropie. Când ajung la doar câțiva pași de cavalerii din Champagne, Sylbert strigă, recunoscându-l pe unul dintre ei:

– Ah, tu ești, Longmaur! Tu, un frate de arme?

– Nu-i socotesc pe renegați printre camarazii mei!

– Ai primit ordin să ne omori, fără să știi care-i motivul, și tu ascuți orbește?

– Nu am o minte atât de ascuțită; știu doar că Monse-niorul, în care am cea mai mare încredere, m-a asigurat că lupt pentru o cauză dreaptă.

Payns intervine:

– Încă mai ai timp să te retragi împreună cu oamenii tăi, cavalerie. În felul ăsta vom evita o vărsare de sânge inutilă.

Longmaur se întoarce spre cruciați și, luându-l mai ales pe unul dintre ei deoparte, spune într-un hohot de râs:

– Ce sfaturi bune ne dă acest om jalnic! Bineînțeles că va curge sânge, și nu va fi al nostru! Ce părere ai, Euric?

Acesta din urmă nu împărtășește veselia camaradului său. Nu știe de ce, dar o teamă surdă îi îngreunează respirația și îi urcă un nod în gât. Nu se teme de Sylbert, care, deși e un bun spadasin, nu reprezintă totuși un pericol prea mare. Dar ceilalți doi? Aceștia doi care așteaptă, impasibili, bine înfipti pe picioare, cu mâinile încleștate pe mânerul sabiei...

– Ei bine, ce părere ai, Euric? repetă Longmaur.

În sfârșit, Euric răspunde fără prea mult zel:

– Sunt de aceeași părere cu tine.

Atunci, Longmaur face un gest, îndemnându-și cruciații să se năpustească asupra cavalerilor din Champagne.

Izbituri, lovituri. Icnete, țipete, înjurături...

– Privește! exclamă Bucelin aplecându-se deasupra lînțolului prin care se reliefează oasele lui Toma. Au decupat giulgiul. Așadar, nu era o legendă. Înțelegi, acum? Era adevărat! Au luat cu ei formula descoperită de Hristos!

Apoi, văzând că asasinul nu manifestă nici o emoție, că se mulțumește să rămână impasibil în fața rămășițelor pământești ale Impostorului, episcopul adaugă cu glas tăios:

– Chiar nu te impresionează deloc? Biserica pe care o servim cu trup și suflet a căutat corpul ăsta încă de la origini, iar tu nu pari deloc afectat de treaba asta!

– O simplă întâmplare... Toate la timpul lor.

Vocea îi e dulce, copilărească.

– O întâmplare! se înfurie Bucelin. Nu se poate să nu-ți dai seama de importanța acestei descoperiri! Este miracolul

nemuririi! Iisus nu poseda o putere divină... Era un alchimist care a încălcat legile Naturii!

Vocea mieroasă de sub glugă devine mai aspră:

– Blasfemie!

– Și eu am negat multă vreme acest lucru. M-am resemnat să apăr cauza mincinoasă a Bisericii. Să apăr dogma... pentru că dogma este mai importantă decât adevărul!

– Ba nu, greșești, Monsenior. Eu apăr Adevărul. Acela care spune că Hristos a fost fiul lui Dumnezeu. Orice aş vedea, orice aş auzi în contradicție cu acest Adevăr, eu nu voi înceta să cred în el.

– Dar este o nebunie să nu admiți uzurparea identității lui Iisus de către geamănul lui! Uită-te! Uită-te!

Bucelin înlătură pânza cenușie și pătată de mucegai de pe rămășițele lui Toma.

– Uită-te! strigă el din nou. Încheieturile mâinilor și gleznele! Toate patru străpunse de piroanele care l-au fixat pe cruce pe acest impostor. N-a avut loc nici o înviere în acest cavou. Niciodată! Desigur, nazarineanul a stat aici trei zile. Da, cu asta sunt de acord: Sfintele Scripturi fac aluzie la acest timp petrecut sub pământ. Dar Iisus a ieșit de aici în carne și oase și a luat-o la fugă.

Glasul mîeros răspunde:

– Sfânta Menehould a scris că, în prima zi a săptămânii, femeile care veniseră din Galileea împreună cu Iisus s-au dus la mormânt, dis-de-dimineată, cu brațele pline de mirodenii pe care le pregătiseră în timpul nopții. Au găsit piatra din fața mormântului dată la o parte; și, intrând în el, n-au mai văzut trupul Domnului Iisus. Nu știau ce să creadă despre această dispariție, când doi bărbați au apărut înaintea lor, îmbrăcați în veșminte strălucitoare. Speriate, femeile și-au aplecat fața spre pământ, dar cei doi bărbați le-au spus: „De ce-l căutați printre morți pe cel care e viu? Nu mai este aici, ci a reînviat. Amintiți-vă cum a vorbit cu voi când încă se mai afla în Galileea și v-a spus: «Trebuie ca Fiul

omului să fie predat pescarilor, să fie răstignit și să reînvie în cea de-a treia zi”.

Bucelin ripostează, fără să-și mai poată ascunde iritarea:

– Ești orb sau prost? Cum să respingi această dovadă? Cum să nu înțelegi? Acolo, în fața ochilor tăi, zace scheletul celui care a fost flagelat, torturat și răstignit pe cruce!

– Văd ceea ce trebuie să văd, Monsenior. Da, într-adevăr, observ urmele supliciului sub această pânză. Iscusiții meșteșugari în Roma vor ști să reasambleze acest giulgiu și, pentru întreaga creștinătate, el va deveni cea mai sacră dintre relicve! Dovada existenței lui Hristos! Cea a trecerii lui prin tenebrele morții înainte de reînviere.

– Vrei ca lințoliul lui Toma să fie cinstit de credincioși? Lințoliul unui mistificator?

Vocea, la fel de calmă și de lentă, îi răspunde:

– Cine ar putea afirma că această pânză nu a fost a lui Iisus? Unde ar fi impostura? Eu mă aflu aici pentru a scrie Istoria!

*

Payns se ajută de picior pentru a-și scoate spada din pieptul lui Euric, pe care tocmai l-a doborât la pământ. Rănitul urlă de durere și de teroare văzând lama spadei înroșită de sânge ieșindu-i din carne și trăgând după ea piele și mușchi.

Îl imploră pe cavaler să-l omoare odată pentru a-l elibera de suferință. Dar Payns îl abandonează pentru a alerga în ajutorul lui Sylbert pe care Longmaur îl atacă, făcându-l să se dea înapoi pas cu pas în fața asalturilor lui violente.

La rândul lui, contele Hugues parează cu agilitate loviturile a doi cruciați, reținându-i în loc până când Payns își eliberează vărul și vine să-l ajute.

– Mușchii tăi s-au cam anchilozat după bătălia de la Ierusalim, Sylbert! îl ironizează cruciatul.

Atac cu spada. Ripostă cu vârful armei. Chintă. Cavalerul din Champagne se retrage, străduindu-se fără succes să-l pună în dificultate pe Longmaur.

Și cruciatul adaugă răsând:

– Sărmane prieten, mi-e tare milă de tine. Acum, după ce te-am vlăguit bine, mi-e foarte ușor să te omor. Iar pentru gestul ăsta, legatul Bucelin o să-mi acorde cel puțin două secole de indulgențe!

Payns l-a auzit. La numele de Bucelin, furia lui crește atât de mult încât îl atacă pe cruciat din spate, străpungându-l cu o lovitură brutală și precisă.

Longmaur nu o simte imediat. Nu știe de ce, dintr-odată, i s-a făcut frig. De ce picioarele i se înmoaie, cu mușchii goliți de orice energie.

Vede acest vârf de spadă ieșindu-i din cămașă, înroșit de sânge. Și înțelege că a fost străpuns dintr-o parte într-alta.

Mai poate oare să vorbească? Pentru că ar vrea să-l bles-terne pe acest măcelar care l-a ucis cu perfidie. Pe acest Payns despre care se spune că are legături cu Satana și cu toată clica din infern. Acest Payns care-i fură viața așa cum ar fi făcut-o un tâlhar oarecare!

– Nu e deloc cavaleresc, rostește el cu o voce uluită și deja înecată de sânge.

Apoi picioarele nu-l mai susțin; se prăbușește în genunchi.

– Este o poziție potrivită pentru rugăciune, aude el, în timp ce sângele îi pulsează puternic în tâmpile.

Așa cum a procedat și cu prima lui victimă, Payns își proptește cizma dreaptă în spatele lui Longmaur pentru a-și recupera sabia. O scoate din corpul cruciatului, smulgându-i acestuia un vaiet de animal rănit.

Longmaur se prăvălește atunci sprijinindu-se pe mâini, scuturat de spasme și de sughituri și vomitând un sânge întu-necat la picioarele lui Sylbert care n-a schițat nici cel mai mic gest de la atacul lui Payns.

– Grăbește-te, vere, hai să sărim în ajutorul lui Hugues!

Ucigașul a împăturit cu grijă giulgiul lui Toma.

– Ține-l, Monsenior, ți-l încredințez pentru o clipă.

Apoi precizează:

– Misiunea mea include și înlăturarea minciunilor.

Își ridică securea deasupra scheletului lui Toma. Bucelin se dă într-o parte, ținând pânza și torța. Face trei pași înapoi, se lipește de zidul umed al mormântului. Și murmură cu glas șoptit:

– *Magnificat anima mea Dominum. Et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo*¹.

Asasinul își coboară arma și lovește. Oasele se sfărâmă și se împrăștie în așchii care strălucesc o clipă în lumina torței.

– Dumnezeu! șoptește legatul Papei.

Bărbatul se înverșunează asupra rămășițelor Impostorului. Securea lui izbește și zdrobește această biată masă albă care se dezmembrează, se dezintegrează. Oasele plesnesc și se sparg ca lemnul uscat.

Ca un tăietor de lemne încrâncenat, amețit de nebunie, asasinul distruge dezolanta grămadă de oase care se spulberă curând în atomi aurii în întunericul mormântului.

Bucelin nu încetează să se roage. Mormăie acum o litanie pe care spaima ce a pus stăpânire pe el o face neinteligibilă. I se pare că distrugerea scheletului durează o veșnicie. Securea tânărului călău scrâșnește când se ciocnește de piatră. Zgomotul acesta îi sfâșie timpanele clericului.

– Dumnezeu mare! repetă el deslușit.

– Ce e, părinte? întreabă deodată bărbatul cu securea, întorcându-se spre Bucelin.

O duhoare de sudoare și de urină. Sudoarea ucigașului. Urina lui Bucelin care își dă seama că are coapsele ude.

– Ce e, părinte? este el întrebat din nou de glasul care și-a păstrat aceeași intonație ca înainte.

¹ Sufletul meu preamărește pe Domnul. Și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu. (n.a.)

„Vocea asta, se gândește episcopul, atât de delicată, atât de feminină... De fapt, i-am văzut trăsăturile clar? Pot să fiu sigur că e vorba, într-adevăr, despre un bărbat? Când preotul i-a cusut fața și pometele, mi-a trecut o idee prin minte. Mi-am spus că acest chip este aproape prea perfect: linia bărbiei netede, blândețea din privire...”

– Dă-mi, te rog, giulgiul, Monsenior.

– Da. Ia-l.

– Mai e ceva.

– Ce anume?

– Dumneata și preotul cel tânăr mi-ați văzut fața. Să știți că-mi pare tare rău...

Bucelin oftează prelung. Nu mai are glas să-și apere cauza, să promită că nu va vorbi niciodată despre asta. Nimănui. Să jure că va uita chipul acestui androgin. Pentru totdeauna.

Se mulțumește să își închidă ochii. Tenebrele îl învăluie în toată oroarea lor. Sunt goale. Nimeni nu-i întinde mâna.

Știe. Hristos nu era fiul lui Dumnezeu.

Și moare așa, cu capul spulberat de o lovitură violentă de secure. Moare înainte ca trupul să i se prăbușească.

Asasinul lui ridică torța căzută la pământ și dă foc hainelor victimei sale înainte de a părăsi mormântul.

Noaptea îl întâmpină cu răcoarea ei parfumată; aspiră aerul ei dulceag. Îi caută din priviri pe cruciații care l-au însoțit și apoi ridică din umeri, convins că au fost omorâți de cavalerii din Champagne. Se decide să-și continue drumul și să se întoarcă la Templu. Își prinde din nou securea la brâu.

Câțiva leproși au ieșit din colibele lor și, curând, îl încercuiesc pe străin vorbind cu glasuri coborâte. Unii se apropie mai mult de el. Alții preferă să rămână retrași, uimiți, temători.

Una dintre aceste fantome arată spre mormântul de unde a ieșit bărbatul și din care țâșnește o vâlvătaie.

Ucigașul se răsucesc în loc cu o mișcare lentă și îi descoperă, rând pe rând, pe toți acești leproși, mumii desfigurate,

creaturi diforme de humă. Așteaptă până când aceste paiate dezarticulate formează un cerc în jurul lui și apoi își coboară gluga. Ochii lui transparenți sunt cei ai unui sfânt extatic. Îi luminează chipul de androgin.

– Fiți binecuvântați, căci noaptea asta e cea a Luminii! strigă el. Cea a credinței pline de strălucire! *Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care I-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am preamărit pe pământ, am împlinit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine. Însoți cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea¹.*

Apoi, cu mâna dreaptă, trasează în aer semnul crucii, cu un gest larg, înainte de a-și rearanja pe cap gluga veșmântului, cufundându-și din nou fața în întuneric.

Se întoarce și trece printre rândurile de leproși, fără să simtă nici cel mai mic dezgust.

Iată-l singur pe o alee, mergând repede, cu giulgiul lui Toma pe umăr.

„Acum mai trebuie doar să mă ocup de preotul ăla tânăr. Iar în ceea ce privește secretul cavalerilor din Champagne, Hélène de Brienne o să mi-l dezvăluie ea într-o bună zi! O să am răbdare.“

¹ Evanghelia după Ioan, *Rugăciunea lui Iisus*. (n.tr.)

Al doilea legământ

Cei cinci cavaleri din Champagne s-au întors la dormitoare. Basile, pe care incursiunea în Ierusalim l-a epuizat, se odihnește pe salteaua lui de paie, cu fruntea acoperită cu o cârpă înmuiată în apă rece.

Arcis se așază alături de el și îi ia mâna stângă între palmele sale.

– Îmi pare tare rău, murmură Basile într-un vaiet. Am devenit o povară. Adineauri, v-am pus tuturor viața în pericol.

– Despre ce vorbești? întreabă Arcis.

– I-am lăsat pe Payns, pe conte și pe Sylbert să se bată singuri cu oamenii episcopului.

– Ei bine, intervine Payns, ne-am descurcat fără prea mare dificultate, precum vezi! Chiar am simțit o oarecare plăcere să-mi înfig spada în spatele lui Longmaur. Banditul ăla se aștepta, fără îndoială, la o luptă purtată după legile cavaleștești, dar s-a înșelat amarnic.

Sylbert, care se pregătea să iasă din încăpere, se oprește în pragul ușii și spune:

– Pe legea mea, vere, mărturisesc că și pe mine m-ai uluit de-a dreptul. Desigur, nu regret deloc gestul tău, care m-a scos

dintr-o situație periculoasă, dar nu-mi închipuiam că poți fi atât de brutal.

Payns izbucnește în râs și îi răspunde:

– Nu cunosc decât o singură și unică regulă în luptă, vere. Un principiu la care nu renunț niciodată: trebuie să înving! Am socotit că asediatorii noștri nu meritau să fie tratați onorabil și ar fi fost o mare pierdere de vreme să le acordăm mai multă considerație. Să învingem, asta contează!

– O să-mi amintesc aceste vorbe, afirmă Sylbert și se retrage.

Câteva minute mai târziu, contele Hugues se interesează dacă Basile se simte suficient de viguros pentru a se ridica de pe saltea.

– Da, da, spune bolnavul îndepărtându-și cârpa umedă de pe frunte.

Arcis îl ajută să se ridice și apoi să coboare din pat.

– Să ne împreunăm mâinile, fraților, spune atunci Hugues.

– Ai dreptate, conte, adaugă Payns, să nu mai întârziem; să formăm Lanțul Uniunii pentru a ne rosti cel de-al doilea legământ.

Cavalerii își ridică brațul drept întins. Mâinile se împreunează. Bărbații desenează astfel o stea cu cinci ramificații.

– În numele Salemului, orașul Păcii care a devenit Ierusalim, începe Hugues, cetatea tuturor confruntărilor între suveranii omeiazi, abbasizi, fatimizi șiiți și selgiucizi sunniți...

Payns continuă:

– În numele indicibilului Secret pecetluit în pietrele cimentate cu sângele victimelor lui...

– În numele limpezimii apei sale...

– În numele apei stâncilor sale...

– În numele bogăției sale spirituale!

– Pentru că întotdeauna va fi timpul și vom avea mereu vârsta potrivită, conform învățăturii Domnului nostru fratele Prim, jurăm să ne continuăm lucrările în Unitatea redobândită.

Și niciodată să nu ne scoatem de pe mână acest inel care leagă moartea de viața noastră și viața noastră de moarte, potrivit unui ciclu ireversibil.

– Jurăm să ne unim deschizând mâna dreaptă a lui Hristos de îndată ce un pericol va amenința ordinul nostru și știința noastră. Jurăm credință eternă pentru progresul umanității. Atâta timp cât soarele se va înălța la răsărit și va apune la asfințit dincolo de moarte, vom răspunde prezent la chemarea fraților noștri. Jurăm!

Cei cinci cavaleri din Champagne repetă în cor:

– Jurăm!

Brațele coboară la unison; numai Payns își duce apoi mâna dreaptă la piept și recită:

– *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Cunoașterea, și Cuvântul era Cunoașterea. El era la început cu Cunoașterea. Toate au fost făcute prin ea, și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără ea. În ea era viața, și viața era lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Era un bărbat trimis de la Cunoaștere, și numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre lumină. Cunoașterea era adevărata lumină care, venind în lume, luminează pe orice om. El era în lume, și lumea a fost făcută prin el, dar lumea nu l-a recunoscut. A venit pentru binele ei, dar ai săi nu l-au primit. Dar tuturor celor care l-au primit, celor ce cred în numele său le-a dat puterea să fie copii ai Cunoașterii. Aceștia nu s-au născut din sânge, nici din voia firii nici din voia vreunui om, ci din Cunoaștere. Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, și noi am privit slava Lui, această slavă care, Fiu plin de har și de adevăr, aparține Cunoașterii. Ioan a mărturisit despre el și a proclamat: „El era acela despre care ziceam eu: cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine. Și noi toți am primit din plinătatea lui și har după har. Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Iisus. Nimeni n-a văzut vreodată Cunoașterea; Fiul unic, care este în sânul Învățăturii, acela ni l-a făcut cunoscut.*

După un timp, Payns adaugă:

– Așa a fost rostit adevăratul cuvânt. Cel al Evanghelistului adevărului. Cei pe care Sfinții Părinți l-au alterat și răspândit, ascunzându-l în spatele multor minciuni. Domnul nostru Iisus, fratele Prim, nu a suferit pe cruce, nu s-a înălțat la ceruri, nu s-a așezat la dreapta Tatălui. Noi suntem fiii Luminii, copiii Cunoașterii, și suntem inițiați în mistere subtile care îi leagă pe vii de morți.

Se lasă tăcerea. Payns își privește prietenii, le zâmbește și, cu vârful piciorului stâng, trasează semnul crucii pe pământ. Este primul care scuipă pe această cruce invizibilă, fiind urmat imediat de ceilalți patru cavaleri.

Contele Hugues încheie ceremonia rostind aceste vorbe:

– Blestemată fie crucea! Prin I.N.R.I., Iisus a adormit în așteptarea redobândirii Vieții, și noi vom veghea asupra somnului său în secolele ce vor urma.

*

Nu își găsește somnul. Arareori adoarme ușor. Și asta, de când a venit în Ierusalim. Își amintește fără încetare de vaielele muribunzilor, de țipetele femeilor și ale copiilor... Toți acei nefericiți pe care cruciații i-au masacrat, călcând pe sângele lor, urlându-și nebunia precum damnații. Și lovind neîncetat, în ciuda oboselii. Zdrobind crani, secționând membre, sfâșiind carnea.

Își îndură insomniile rugându-se, îngenuncheat la picioarele patului, cu fața ridicată spre crucea grosieră din lemn, atârnată pe peretele de var.

Genunchii lui ascuțiți suferă pe piatra rece, crampele îi amorțesc adesea mușchii și șalele îl dor, dar el se forțează să rămână neclintit.

Se roagă.

– Ești un preot mult prea tânăr ca să ai păcate de iertat!

Vocea calmă, angelică. Vocea bărbatului căruia i-a cusut fața în acea după-amiază.

Preotul se întoarce, mirat că nu a auzit nici un zgomot. Și totuși, ușa chiliei lui a fost larg deschisă și trimisul Papei stă în pragul ei.

– Ah, dumneata erai! exclamă preotul. Totul a decurs cum trebuie? Monseniorul Bucelin s-a culcat?

Bărbatul își ține securea în mâna dreaptă. Cu stânga, își lasă în jos gluga și apoi înaintează trei pași.

– Ridică-te și privește-mă bine, tinere preot.

Acesta din urmă îi dă ascultare, tremurând ca frunza, cu gâtul sufocat de un hohot de plâns incontrollabil. Un nod de teroare și de amărăciune.

– Te-am întrebat dacă Monseniorul Bucelin s-a întors împreună cu tine din expediția voastră, reușește el să rostească.

Ucigașul nu îi răspunde. Se mulțumește să zâmbească, apropiindu-și mult fața de cea a preotului. Atât de mult, încât lasă impresia că vrea să-l sărute.

Preotul simte respirația bărbatului încălzindu-i buzele.

Vocea, vocea suavă se insinuează în el ca un murmur:

– Iuda l-a sărutat pe Iisus pentru a-l arăta romanilor și a-l trimite astfel la moarte. *Și atunci, unul dintre cei Doisprezece, care se numea Iudas Iscariotul, s-a dus la marii preoți și le-a spus: „Ce vreți să-mi dați dacă vi-l predau?” Aceștia s-au învoit să-i dea treizeci de monede de argint. De-atunci, el căuta un prilej nimerit să-l dea pe mâna lor. Așa e scris! Și va fi adevărat în secolele ce vor veni.*

– Legatul? Unde e? Ce ai făcut cu el?

– Sărută-mă și mori cu surâsul frățesc al celor care se sacrifică pentru a păstra dogma Sfintei Biserici. *Cel care l-a predat le-a dat un semn: „Cel pe care o să-l sărut, a spus, acela e el, arestați-l!” S-a apropiat de Iisus și a zis: „Te salut, rabin!” Și i-a dat o sărutare. Iisus i-a spus: „Iuda, prietenul meu, fă-ți treaba!”*

Preotul cel tânăr face un pas înapoi. Picioarele lui reci și înțepenite îl împiedică să se miște mai mult.

– Fie-ți milă, messire... Sunt de-al vostru! bâiguie el. Dumnezeu să mă ajute; am jurat credință Gardienilor Sângelui!

– Da. Dar mi-ai văzut fața. Iar cel care întâlnește privirea îngerului exterminator este condamnat la moarte!

– Sfântă Fecioară Maria, dar ești nebun!

Vocea asasinului devine stridentă, tăioasă și caustică. Ascuită ca un stilet. Un râs sarcastic, icnit.

Și această muzică isterică însoțește mișcarea securii în spațiul chiliei. Un amplu semicerc ce conduce lama grea spre capul tânărului preot.

Ucigașul se dă la o parte pentru a-și lăsa victima să se prăbușească.

– Nebunul Domnului! strigă el într-un ultim hohot de râs. Brațul dreptății sale!

*

Nici nu s-au ivit bine zorile în Ierusalim când regele Baudouin se duce la dormitoarele cavalerilor din Champagne, sub pretextul că se interesează de sănătatea cavalerului Basile le Harnais.

– Mă bucur să constat că sănătatea dumatăle nu s-a deteriorat în timpul nopții... Cu toate că a fost o noapte de haos!

Basile se ridică sprijinindu-se într-un cot și întreabă cu inocență:

– Ce vreți să spuneți? Ați avut de respins vreun atac și noi n-am auzit?

Payns se apropie. Regele continuă:

– Cu siguranță, nu! Nu este vorba despre incinta în care locuim; mă refer mai degrabă la evenimente care au avut loc la periferie.

– O răscoală a populației? întreabă Payns.

– Nu, nici asta, spune regele, în timp ce cavalerii din Champagne fac cerc în jurul lui.

– Ne stârniți curiozitatea, Sire, rostește Geoffroy fără ca măcar să-și disimuleze ironia din glas.

Baudouin acceptă provocarea și, mimând naivitatea, precizează:

– Azi-dimineată, foarte devreme, leproșii au venit să ne spună scena la care au asistat, și noi am trimis câțiva oameni în satul lor. Au găsit acolo cadavrul cavalerului Longmaur, la fel și alte patru, ale unor cruciați. Continuându-ne investigațiile, am descoperit ceva foarte surprinzător...

– Ce? întreabă Payns.

– Un mormânt străvechi a fost incendiat. S-a prăbușit tocmai când oamenii noștri se pregăteau să pătrundă în interiorul lui. Deci nu l-am mai putut cerceta. Dar mai există încă ceva...

– Ce? repetă Payns.

– Monseniorul Bucelin, legatul Papei, a dispărut! Și unul dintre preoții din cortegiul lui a fost găsit în chilia sa, cu țeasta sfărâmată!

Aceste dezvăluiri îi surprind pe cavalerii din Champagne. Până acum, toate vorbele lui Baudouin erau previzibile. Dar aceste ultime două informații îi dezorientează.

Regele se prefăce că n-a remarcat nimic și continuă:

– Cavalerii mei și eu însumi am făcut imediat legătura cu necunoscutul care i-a masacrat ieri pe scutieri și pe paji, și pe care cavalerul Basile l-a pus pe fugă. Putem afirma că el încă se mai află în interiorul zidurilor noastre.

– E foarte posibil, într-adevăr, subliniază Basile. Rana pe care i-am provocat-o nu era prea profundă și cu siguranță nu l-ar fi stânjenit. :

– Să-l fi omorât el pe preot? întreabă Arcis.

– Fără îndoială, afirmă regele. Numai o secure îi putea crăpa capul în asemenea hal. Apoi, după un timp, adaugă: Am crezut mai întâi că vizitatorii mormântului din satul leproșilor erau jefuitori. Aceștia din urmă provoacă deseori pagube mari și regret că trebuie să mărturisesc faptul că unii dintre ei provin din rândurile noastre. Se pricep foarte bine să adune astfel o mică avere pe care o ascund în bagaje pentru a o duce la casele lor mai târziu.

– Și nu v-ați gândit la asta? întreabă Payns.

– Ce s-ar putea fura dintr-un vechi mormânt ebraic? Nu găsești acolo nici o podoabă de preț, nici aur, nici argint. Doar urne funerare. Și apoi, nu pot admite că acest cavaler Longmaur ar fi fost un tâlhar. Omul nu era plămădit cu prea multă delicatețe, dar era loial. Mă tem că nu voi descoperi niciodată cheia acestei enigme. Că nu voi ști nicicând cine este acest măcelar care omoară niște băieți onești, crăpându-le capul ca pe niște bușteni.

Regele se îndreaptă către ușă. Se întoarce apoi spre Basile, care stă acum așezat în patul lui, și îi spune:

– Sunt foarte bucuros să te găsesc sănătos, cavalerie. Se pare că febra ți-a dispărut în scurt timp, dacă ar fi să judecăm după chipul dumitale care și-a redobândit cât de cât culoarea.

– Solicitudinea dumneavoastră mă impresionează, sire.

Tânărul rege schițează un zâmbet vag care-i adâncește câte o mărunță gropiță în fiecare obraz, și apoi părăsește încăperea.

Contele Hugues îl urmează imediat și îl însoțește pe culoar.

– Ce s-a întâmplat, conte?

– Sire, voiam să vă spun...

– Ce? Că leproșii care au fost treziți de luptele de pe strada lor au văzut trei cavaleri fugind și pe alți trei luptându-se cu cinci cruciați? Că l-au remarcat mai ales pe unul dintre ei? Un spadasin emerit care mânuiește sabia ca un furibund? Despre asta voiai să-mi vorbești, conte?

– Nu, Sire, voiam să vă cer protecție. Eu și camarazii mei intenționăm să călătorim prin Palestina; am dori să găsim toate locurile pe unde a umblat Domnul Nostru Iisus Hristos.

– Înțeleg... Cum aș putea să le refuz contelui de Champagne și cavalerilor săi o escortă pentru un pelerinaj atât de pios? Vei avea ceea ce ceri, Hugues.

Hugues se înclină și spune:

– Fiți binecuvântat pentru asta, Baudouin. De-acum înainte, mă puteți considera drept unul dintre cei mai fideli

vasali. Vă asigur că oamenii din Champagne vor veni în curând în număr mare pentru a vă susține în Ierusalim și a vă ajuta să-i apărați pe credincioși.

– În ziua aceea, voi deveni datornicul dumitale, conte.

Regele a vorbit cu glas tăios. Îl părăsește pe conte și se îndreaptă spre curte, unde se alătură cavalerilor Bertrand și André care-l așteaptă.

Hugues se răsucește pe călcâie și se trezește față în față cu Payns.

– Ah, ai auzit? Este exact ceea ce doreai, nu-i așa, frate? Să pornim călătoria în Țara Sfântă?

– Asta vom face atâta vreme cât va trebui să păzim Secretul. Ne vom pune toate forțele și toată averea în această misiune! Pentru că știm că nu vom duce niciodată lipsă de bani, nu-i așa, frate?

13

Confiteorul

Ne-am întors la Bethleem unde s-au născut cei doi frați, Iisus și Toma, despre care legenda spune că au ieșit îmbrățișați din pântecele Mariei.

Apoi am ajuns până în patria lui Iosif, Arimateea, unde am rămas vreme îndelungată căutând scrierile celui care l-a înfășurat în giulgiu pe Toma.

Am traversat apoi Samaria pentru a ajunge, în sfârșit, în Galileea... Mă gândesc fără încetare la Hélène care mă așteaptă; nu o să mă pot abține să nu-i povestesc aventura noastră. Ei nu-i voi putea ascunde nimic...

Vântul urlă în obloanele care se izbesc de peretele de cărămidă și se strecoară printre lamelele de lemn, înfrigurând gleznele lui Hélène. Aceasta tocmai termină de citit ultima pagină din memoriile soțului ei, pe care un necunoscut l-a omorât cu două zile în urmă, furându-i mâna dreaptă.

Se aud câteva bătăi ușoare în ușă. Cineva o cheamă. Recunoscând vocea gravă și severă a lui Payns, Hélène alege să-i deschidă.

– Cât de mult mă bucur că ai putut veni atât de repede, îi spune ea aruncându-i-se în brațe și plângând la pieptul lui ca o fetiță.

– Am venit în grabă ca să-mi înmormântez prietenul și să o alin pe soția lui, murmură cavalerul în părul tinerei femei.

Închide ușa în urma lui și o împinge cu blândețe pe Hélène, stânjenit și prea puțin obișnuit să-și manifeste astfel compasiunea.

Tânăra femeie se șterge la ochi cu colțul șalului și se duce la șemineu pentru a răscoli tăciunii mari și roșii, aproape translucizi. Apoi, arată spre foile veline de pe masă.

– Citeam jurnalul lui Arcis. Descopăr că am iubit un eretic. L-am iubit mai presus de orice! Dar, pe legea mea, nu i-am împărtășit niciodată credința.

– Așadar, știi...

– Nu te teme, am păstrat tăcerea asupra acestor... asupra convingerilor voastre! Dar „bărbatul cu securea“, cel pe care-l descrie în jurnalul lui, el e omul care l-a ucis, nu-i așa? Cel care s-a strecurat în dormitorul vostru din Ierusalim?

– Așa este, Hélène. Când am citit mesajul pe care mi l-ai trimis, am înțeles imediat că era vorba despre același asasin.

– Arcis odihnește în camera noastră; vrei să-l vezi?

– Da, dar înainte de asta, trebuie să ard jurnalul lui. N-ar fi trebuit niciodată să scrie aceste rânduri, nici să-ți încredințeze acest secret. Unele secrete, atunci când sunt așternute pe hârtie, pot ajunge în mâinile cui nu trebuie.

– Dar eram soția lui mult iubită, Payns.

– Cu atât mai mult! Era preferabil să te țină departe de această poveste.

Payns s-a apropiat de șemineu, ținând foile veline în mână. Privește o clipă tăciunii, părând că se gândește îndelung la gestul pe care se pregătește să-l facă.

– Ai dreptate, Payns, îi spune Hélène. Arde manuscrisul ăsta. Arde-l!

Cavalerul se decide în sfârșit. Aruncă foile în vatră, și acestea încep imediat să trosnească sub focul care le cuprinde. Se strâng ghemotoc, parcă vrând să-și protejeze conținutul de flăcări.

– Acum, spune Payns, condu-mă la el.

Hélène a apucat o lampă cu ulei pentru a lumina coridorul cufundat în întuneric.

– Urmează-mă.

Șipcile groase de parchet scârțâie sub pașii lor. Tânăra deschide o ușă și se dă într-o parte pentru a-i permite lui Payns să intre.

– Eu rămân în prag, șoptește ea. Îmi face prea rău să-l văd așa.

Patru făclii de ceară au fost așezate în colțurile patului. Flăcările lor mici pâlpâie în bătaia vântului care străbate casa suierând.

– M-au ajutat vecinii, spune Hélène. Să-i fac toaleta... Să-l aduc până în camera asta. Să-l...

Nu își poate termina fraza. Vocea i se îneacă în lacrimi.

Payns observă chipul de ceară al prietenului său. Fruntea cu pielea albă, încruntată. Obrajii și orbitele adâncite de moarte. Buzele întinse într-o grimasă de durere, lăsând să se întrevadă dinții inferiori îngălbeniți.

Brațul drept a fost ascuns sub cearșaful care se mulează pe el, arătând clar că a fost secționat la nivelul încheieturii.

„Biserica deține un prim inel, se gândește Payns. Ne-a condamnat... Pe toți cinci! Și ucigașul trimis de Papă e cel care a fost însărcinat cu această ciuntire.“

Hélène îl vede pe Payns aplecându-se deasupra chipului lui Arcis pentru a depune un sărut pe fruntea lui, acolo unde asasinul a trasat semnul crucii și cifra 1 cu sângele victimei.

Plânge. Plânge neîncetat. Hélène hohotește, cu pieptul cuprins de durere, cu gâtul strangulat de lacrimi.

Payns vine spre ea, o trage pe culoar și închide ușa în urma lor.

Se întorc lângă șemineu. Ca să aștepte.

– Geoffroy, Basile și Hugues n-o să mai întârzie mult, anunță Payns.

– O să vină și contele? se miră Hélène.

– Bineînțeles! Doar ai citit jurnalul lui Arcis. Deci știi ce legătură ne unește pe toți dincolo de moarte. Dincolo de timp.

– Da, fără îndoială, oftează tânăra femeie. Și totuși aceste lucruri care vă leagă – toate aceste mistere – mă tulbură atât de mult încât simt nevoia să-i cer iertare lui Dumnezeu pentru că am aflat despre existența lor.

– Păstrează-ți credința așa cum ți-a fost ea transmisă dacă asta îți oferă mai multă mulțumire și tihnă.

– Ești un om ciudat, Payns. Mă încurajezi într-o credință pe care sufletul tău o refuză!

– Eu nu-l resping pe Dumnezeu, îi explică Payns cu o voce calmă. Doar îi atribui un alt nume. Îl recunosc într-un principiu creator care a insuflat ordinea în haosul Universului. Care a impus Naturii legi imuabile. Care i-a permis acesteia să zămislească Viața.

– Mă tulburi, dragă prietene!

*

Trei cavaleri intră în sat în timp ce ziua se estompează într-o ceață de culoare ocru. Caii lor își târăsc cu greu copitele grele, la fiecare pas, dintr-o crustă de zăpadă cleioasă.

Geoffroy de Saint-Omer, Basile le Harnais și contele Hugues de Champagne se îndreaptă spre casa defunctului lor frate Arcis de Brienne.

Hélène este puțin intimidată de prezența contelui, deși acesta din urmă își folosește întreaga bunăvoință pentru a-i înlătura stânjeneala.

Curând, Arcis este așezat în coșciug. Sicriul lui părăsește locuința, purtat de doi gropari. Dangătul clopotului răsună în sat, și locuitorii se îndreaptă spre biserică. În fața acesteia așteaptă un preot care și-a împreunat la piept mâinile învinșite de frig.

Capela se umple în scurt timp; un băiețuș îmbrăcat într-un veșmânt alb, prea mare pentru el, împinge ușa, curmând elanul vântului.

Preotul binecuvântează sicriul și începe să recite Confiteorul¹, reluat în cor de către enoriași:

*Confiteor Deo omnipotenti,
beatae Mariae semper Virgini,
beato Michaeli Archangelo,
beato Joanni Baptistae,
sanctis apostolis Petro et Paulo,
omnibus Sanctis,
et tibi, pater,
quia peccavi nimis cogitatione, verbo et opere:
mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.*

– Răzbunare! șoptește Basile la urechea lui Payns. Răzbunare pentru Arcis!

– Îl vom răzbuna.

*Ideo precor beatam Mariam semper Virginem,
beatum Michaellem Archangelum,
beatum Joannem Baptistam,
sanctos apostolos Petrum et Paulum,
omnes Sanctos,
et te, pater,
orare pro me ad Dominum Deum nostrum.*

Contele Hugues a urmărit schimbul de cuvinte dintre cei doi prieteni ai săi, citind pe buzele lor. Se apleacă spre ei și murmură:

¹ Rugăciune catolică spusă în timpul liturghiei sau înainte de împărtășanie.
(n.tr.)

– Dar cum să lupți cu o umbră? Bărbatul cu securea ne citește gândurile; cunoaște legământul nostru ca și cum l-ar fi rostit împreună cu noi. În plus, putem fi oare siguri că acționează în numele Gardienilor Sângelui, și nu în nume personal?

*Misereatur nostri omnipotens Deus,
et, dimissis peccatis nostris,
perducat nos ad vitam aeternam.
Amen.*

– Avea sprijinul lui Bucelin în Ierusalim, continuă Payns cu voce foarte coborâtă. Nu este oare o dovadă a implicării celor mai importanți membri ai Bisericii?

– Cu siguranță că ai dreptate, admite Hugues.

*Indulgentiam, absolutionem et remissionem
peccatorum nostrorum
tribuat nobis omnipotens
et misericors Dominus.
Amen.*

– *Igne Natura Renovatur Integra*, șoptește Payns.

– Fie ca I.N.R.I. să ne ilumineze și să-l primească pe fratele nostru Arcis în lumina Primului, continuă Hugues.

– Moartea nu este moartea, reia Payns.

– Iar pământul nu este mormântul!

Confesiunea

Cimitirul se învecinează cu biserica. Mormintele lipite unele de altele par să se încalcece, pierzându-și contururile din cauza zăpezii care le acoperă.

Ceremonia se încheie. Groparii își încarcă din plin lopețile și afundă deja sicriul lui Arcis în pământ. Hélène rămâne o clipă să-i privească. Preotul, după ce s-a rugat îndelung pentru sufletul mortului, se întoarce la biserică. Tânărul diacon îl urmează, purtând înaintea lui o cruce de lemn înaltă și grea, cu care luptă împotriva vântului.

Toți sătenii au venit să o îmbrățișeze pe Hélène și acum se grăbesc să revină la căldura căminelor lor.

– Haide, Hélène... Să mergem acasă.

Tânăra femeie se întoarce spre Payns și prietenii acestuia.

– Duceți-vă să vă încălziți în casă, o să vin și eu puțin mai târziu. Aș vrea să mă întorc la capelă ca să mă rog.

Cei patru cavaleri din Champagne părăsesc, la rândul lor, cimitirul, după ce și-au salutat pentru ultima oară prietenul, ducându-și discret mâna dreaptă la piept, în dreptul inimii.

Geoffroy își târăște puțin picioarele și își trage nasul cu un aer abătut. „În definitiv, nu este deloc dezonorant să-ți plângi un prieten drag! Lacrimile sunt oare doar pentru femei?

Bărbat și femeie, fiecare suferă la fel. Durerea e aceeași pentru toți.“

– Haide, Geoffroy, dă-mi brațul, spune Payns așteptându-l.

– Cu plăcere, fiindcă vântul ăsta mă ametește și nu pot merge drept.

– Da, da, spune Payns. Vântul ne năucește și ne arde ochii, sunt de acord cu tine.

– Așa e, confirmă Geoffroy. Ne aruncă zăpada asta înghețată direct în față.

Braț la braț, cei doi prieteni îi ajung din urmă pe Basile și pe Hugues. Geoffroy nu mai încearcă să-și ascundă mâhnirea. Lacrimile i se vor preling pe obraji mari, acoperiți de barba deasă.

Cei patru cavaleri străbat drumul în tăcere. Abia când pătrund în casa soților Brienne, contele Hugues anunță:

– O să trebuiască în curând să luăm măsurile despre care am vorbit deja referitor la Mormântul lui Iisus. Gardienii Sângelui nu se vor limita doar la a încerca să pună mâna pe Semnele Sfinte.

– Vor dori să se asigure că miracolul s-a împlinit cu adevărat! adaugă Payns.

– Da, singura și unica oară când miracolul a fost încercat și realizat. De Iisus, fratele nostru dintre cei morți!

*

– Spovediți-mă, părinte, pentru că simt o mare nevoie de pocăință și de penitență în această zi de doliu.

– Este o dorință justificată să aspiți la ușurarea sufletului în asemenea momente.

Preotul o invită pe Hélène să intre în unicul confesional al bisericii. Locul de spovedanie este mai degrabă o debara strâmtă, ale cărei șipci de lemn s-au desfăcut din cauza umezelii.

Preotul a luat loc în spatele grilajului de care tânăra femeie își sprijină fruntea.

– M-am simțit întotdeauna mai bine după ce m-am spovedit, spune ea. M-ați susținut atât de mult, părinte, în

credința mea! Inima mea ar fi cedat de multă vreme dacă nu v-aș fi putut vorbi în secretul inviolabil al acestei taine bisericești.

– Înțeleg, Hélène. Numai Dumnezeu ascultă ceea ce se rostește aici. Vorbește... Mărturisește-te Lui și te vei simți eliberată.

Hélène înghite cu dificultate. Are senzația că este în permanență strangulată, că o funie imaginară îi sugrumă gâtul.

Respiră îndelung, încet, profund. Respiră acest aer în care se amestecă mirosul dulceag al lumânărilor cu acela, mai aspru, al pietrelor, aroma fadă și discretă a lemnului cu halena apropiată a preotului, caldă și acrișoară.

Și vorbește...

*

Preotul a așteptat câteva clipe după plecarea lui Hélène și apoi a ieșit și el din biserică.

Trece de ultimele case din sat, aplecat în față, împotrivindu-se vântului încărcat de zăpada care-l lovește în plin. Urcă un taluz în vârful căruia un bărbat îl așteaptă lângă calul său.

Necunoscutul, cu chipul ascuns în glugă, poartă o secure la brâu.

– Ai aflat ceva nou din spusele văduvei? întreabă el.

– Nu, messire. Nimic în plus față de ultima ei spovedanie.

– Atunci o să revin... Dar bine că știu ce este mai important. Iar asta, datorită ție. Gardienii Sângelui posedă acum un deget de la mâna dreaptă a lui Hristos!

– Oricum, se plânge preotul, Dumnezeu n-o să mă ierte că am încălcat secretul confesiunii. Am nesocotit această taină bisericească de nenumărate ori ca să-ți satisfac dorința, și sufăr mult din cauza asta.

Asasinul își duce mâna la secure și îi mângâie ușor tăișul. Preotul face un pas înapoi, cu riscul de a cădea în gol pe spate.

Glasul micios îl liniștește:

– Nu te teme. Nu o să-ți fac nici un rău atâta timp cât o să-mi dai ascultare.

Da, mi-ai spus adesea acest lucru, messire. Dar, cu toate astea, alura ta mă înspăimântă.

Suntem aliați și lucrăm la același plan.

Da, și acest lucru mi l-ai repetat. Și totuși eu comit sacrilegii de neiertat, care îmi vor împovăra mult sufletul în ziua Judecății de Apoi.

Consideră-te drept un soldat al lui Dumnezeu. Pentru asta, îți va fi acordată iertarea păcatelor.

Bărbatul cu securea urcă din nou în șa. Înainte de a da pintoni calului, îl atenționează pe preot:

– Să nu care cumva să-ți vină vreodată ideea să te confesezi vreunuia dintre superiorii tăi. Și nici să-i mărturisești soției lui Brienne că-i trădezi încrederea...

– Bineînțeles că nu!

– Ești un bun soldat, părinte.

Cavalerul își îndeamnă calul și dispare curând în mijlocul fulgilor de zăpadă care se învâlburează în bătaia vântului.

PARTEA A DOUA

Lista roșie

1

Vizita Papei

În ianuarie, anul una mie o sută opt, Papa Pascal al II-lea pretextează programarea unui obscur seminar cu episcopul de Reims pentru a se duce în secret la o mică mănăstire izolată din Champagne. Războiul pe care l-a declarat celor cinci cavaleri moștenitori ai Lojii Primare a început în Ierusalim, cu patru ani în urmă; și se va sfârși doar atunci când va aduna toate inelele ce conțin Semnele Sfinte trasate de Iisus Hristos pe giulgiul fratelui său.

Ninsoarea a încetat de două zile, dar drumurile sunt în continuare greu accesibile, obligându-i pe călători la prudență.

Un convoi din șase cavaleri înarmați și o trăsură acoperită cu prelată, trasă de doi cai, trece de poarta largă a mănăstirii Sainte-Menehould. Un bărbat corpulent, acoperit cu o haină de blană groasă, coboară din trăsură bombănind:

– Ce țară sinistă și friguroasă!

Vizitiul a sărit de pe banchetă și vine să-l ajute pe bărbatul înfășurat în blană.

– Sprijiniți-vă de brațul meu, Sfinte Părinte.

– Mulțumesc, dar e inutil, căci iată-l pe părintele stareț.

Într-adevăr, un călugăr scund, cu gluga trasă pe cap, se grăbește să-i iasă în întâmpinare, țopăind prin zăpadă ca un

păsăroi zorit. Ajuns în dreptul Papei, se înclină respectuos și spune:

– *Dominus vobiscum.*

– *Et cum spiritu tuo!*

– Preasfinte Părinte, fiți binecuvântat...

– O să ne rugăm mai târziu. Acum condu-mă la el.

Chipul întunecat, buzele strânse și privirea severă afișate de Papa Pascal arată în mod vădit că acesta nu este deloc încântat de vizita pe care o întreprinde.

Părintele stareț îl invită să parcurgă un deambulatoriu prin ferestrele căruia pătrunde un vânt șuierător și tăios.

– Trebuie să vă previn, începe să spună starețul bâlbâindu-se, la această oră el...

– Ei bine, este sau nu este aici? se enervează suveranul pontif. Doar era prevăzut să vin astăzi, nu-i așa?

– Da, este aici, cu siguranță. În curtea din spate, după această clădire...

Starețul arată spre un depozit, și vizitatorul său reacționează imediat:

– Nu înțeleg nimic din ce spui! Ce-ar putea face afară, pe frigul ăsta infernal?

– Tocmai...

Traversează împreună depozitul care dă spre un șopron pătrat, acoperit în întregime de zăpadă.

Papa se oprește brusc.

– Dumnezeu! exclamă el. N-am văzut în viața mea ceva mai nebunesc! Își caută moartea sau ce?

Bărbatul cu securea este aproape gol. Poartă doar o glugă pe cap pentru a-și ascunde fața și o cârpă albă înnodată la brâu. Cu brațele întinse în lături, picioarele apropiate, parcă răstignit în vântul care-l lovește cu putere, bărbatul psalmodiază Tatăl Nostru:

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.

Et dimitte nobis debita nostra,

sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.

Et ne nos inducas in tentationem:

sed libera nos a malo.

– Își face exercițiile, după cum spune el, precizează călugărul. Le practică așa în fiecare zi de când a sosit... Ca să se călească. O mortificare teribilă! Trebuie să vă mărturisesc că mă înspăimântă foarte tare, și la fel se simt toți frații mei.

– Lasă-ne...

Starețul, a cărui curiozitate este aspru dezamăgită, pleacă fără tragere de inimă. Papa se apropie de asasin. Acesta nu-și abandonează postura de Hrist răstignit și spune:

– *Coram Sanctissimo*¹! Iată-vă, în sfârșit, Părinte. Sper ca goli-ciunea mea să nu vă ofenseze; carnea și oasele mele cheamă această suferință pe care sufletul meu o înăbușă cu rugăciuni.

– Te supui la o asemenea penitență pentru a-ți ispăși crimele?

– Nu ucid decât la ordinele Sfintei Biserici. Sunt arma dumneavoastră, Părinte. Apăr o cauză dreaptă; Dumnezeu mă va ierta pentru asta.

– Și eu voi interveni în favoarea ta pe lângă El.

Un zbor de corbi cu croncănit grav și monoton. Apoi, din nou, vocea aprăape feminină și atonică a asasinului:

– Fără îndoială, preferați să ne întoarcem în chilia mea?

– Într-adevăr. Din păcate, nu posed virtuțile tale, iar picioarele mele, deși încălțate, suferă din cauza acestui frig pătrunzător.

Penitentul își coboară brațele.

– Pofțiți, îl invită el pe Papă, era să uit de datoria mea de gazdă; cred că sunteți obosit după această lungă călătorie pe

¹ În prezența Papei. (n.a.)

care ați făcut-o. Vreau să știți că sunt onorat de faptul că v-ați deplasat personal.

Stânjenit că trebuie să-l urmeze pe acest bărbat gol, Papa Pascal grăbește pasul. E nerăbdător să termine treaba cât mai repede. Nerăbdător, de asemenea, să primească din mâinile acestui nebun primul inel sustras de la cavalerii din Champagne.

Intră împreună într-o încăpere întunecată, la depărtare de dormitorul călugărilor: o chilie cu pereții fisurați, cu pardoseala din pământ bătătorit și având drept mobilier un pat, un taburet și un cufăr pe care au fost așezate securea și lucrurile asasinului.

Într-o sobă îngustă, focul mistuie ultimele rămășițe dintr-o buturugă.

La vederea securii, Papa nu-și poate reține un fior gândindu-se la toate membrele care au fost tăiate cu ea, la craniile sfărâmate sub loviturile ei.

– Călugării cumsecade ai acestei mănăstiri nu au întrebat nimic când au trebuit să mă găzduiască, precizează tânărul în timp ce se îmbracă. Dar, fără îndoială, recomandările dumneavoastră nu pot fi refuzate, nu-i așa?

– Putem avea deplină încredere în această congregație. Trebuia să-ți găsim un adăpost în comitatul Champagne.

Apoi, pe un ton iritat, Papa aproape că strigă:

– Deci, unde-i inelul ăla? Mi-am zdruncinat șalele pe drumuri ca să-l văd! Am riscat enorm părăsindu-mi în mare grabă palatul, și asta ar putea să intrige pontificatul!

– Vă amintiți de înțelegerea noastră, Părinte?

– Ți-am dat cuvântul meu și nu voi reveni asupra lui. Bucata din giulgiul lui Toma va rămâne proprietatea Gardienilor Sângelui. Voi face doar o copie după ea, așa cum am convenit.

– Fie.

Papa Pascal se așază pe un taburet și întreabă:

- Ai ceva de scris?
- Am tot ce trebuie, Părinte.

Uciagașul scoate un pachetel din săculețul lui de călătorie.

- Pofțiți, luați asta.

Papa dezleagă sfoara ce înfășoară țesătura în care este învelit obiectul misterios.

- Dumnezeuule! exclamă el descoperind ce conține sulul. Doamne Dumnezeule! repetă el cu o voce ascuțită și îngrozită văzând mâna dreaptă mutilată a lui Arcis de Brienne, cu inelul roșu strălucind pe inelar.

Membrul înghețat este verzui, străbătut de vinișoare maronii și presărat cu hematoame violacee.

- Dar de ce ai păstrat acest... acest obiect?

De sub glugă se aude un râs scurt.

- Am considerat că dumneavoastră vă revine dreptul de a scoate inelul de pe mâna lui Arcis de Brienne.

- Înțeleg: trebuie să fiu complice până și în oroare! Asta e calea pe care ai ales-o pentru a mă implica cu trup și suflet în această afacere înspăimântătoare!

- Nu este decât un ritual, Părinte! Vreau ca dumneavoastră să fiți cel care îmi înmânează conținutul acestui inel.

Și bărbatul cu securea îi întinde suveranului pontif o foaie velină, o pană și o călimară.

Papa scoate inelul de pe deget cu dezgust, felicitându-se că și-a păstrat pe mâini mănușile din piele. Carnea e putrezită și se smulge de pe degete.

- Ce mai așteptați ca să ridicați odată piatra aia? întreabă asasinul.

În sfârșit, Pascal se decide să extragă din bijuterie bucăți-ca de pânză pe care o despăturește imediat pentru a examina desenul trasat odionioară de Hristos.

- Asta-i tot? întreabă el cu o dezamăgire nedisimulată.

Desenul e compus dintr-un triunghi cu conturul negru și gros, cu vârful în jos, întretăiat de un alt triunghi cu contur

subțire și cu vârful în sus. Cele două figuri unite formează, prin încrucișarea laturilor, un hexagon ce cuprinde în el o linie verticală deasupra căreia se află o prelungire curbă, orientată către dreapta.

– Așadar, continuă Papa, acesta este unul dintre Semnele Sfinte! Una dintre cele cinci figuri...

– Da, celelalte desene se află în posesia celor patru cavaleri rămași încă în viață, care s-au întors din Ierusalim.

– Și, odată reunite, ele formează cheia acelei *Ars magna*, spune Pascal. Calea regală! Drumul nemuririi! Dar reușita noastră nu va fi completă decât atunci când vom găsi adevăratul mormânt al lui Hristos. Toate anchetele pe care le-am urgentat ne conduc invariabil... în Champagne.

– Știi unde trebuie să caut, Părinte. O să-l descopăr! Și totul va fi înfăptuit astfel încât Istoria să nu rețină decât adevărul Bisericii. Dispun de numeroși oameni, de spioni și de asasini suficienți pentru a reuși.

Papa copiază desenul lui Hristos pe foaia velină. Pana de gâscă, prost tăiată, zgârie pergamentul, înstelându-l cu stropi minusculi.

Când termină de copiat, Papa suflă peste cerneala proaspătă și așteaptă câteva secunde înainte de a împături documentul, pe care-l strecoară apoi în odăjdiile sale.

E nerăbdător să plece, să-l părăsească pe acest tânăr asasin căruia Gardienii Sângelui i-au încredințat cea mai criminală dintre misiunile lor.

– O să ne revedem curând, Părinte.

– Mă tem că da.

– Rămâneți în Reims?

– Da, atâta timp cât va dura mandatul ce ți s-a atribuit. Și apropo de asta, ți-aș fi recunoscător dacă nu o să întârzii prea mult.

Își reproșează în gând că a rostit aceste cuvinte. Se află în fața unui mercenar al Bisericii, un *condotier*! „De parcă i-ar

păsa lui de dorințele mele! O să dureze atâta cât crede el de cuviință până să pună mâna pe celelalte patru Semne și să descopere Mormântul lui Hristos care a venit să moară în Champagne.“

Pascal se îndreaptă spre ușa chiliei. Bărbatul cu securea se grăbește să i-o deschidă, dându-se respectuos într-o parte pentru a-l lăsa să treacă pragul.

– Părinte...

– Da?

– *Jube, domne benedicere*¹.

Ucigașul își înclină capul și își dă jos gluga. Papa este surprins de transparența ochilor lui care conferă privirii o tristețe profundă.

– În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, rostește suveranul pontif făcând semnul crucii pe fruntea lui, cu degetul mare al mâinii drepte. Fii binecuvântat, fiule, și mergi în pace!

– *Amen*, murmură vocea fără timbru.

*

Ninsoarea a reînceput. Papa Pascal se grăbește să ajungă la trăsura a cărei copertină s-a acoperit deja de un strat subțire de zăpadă albă și granuloasă.

Vizitiul îi dă pasagerului său un scăunel, pe care acesta îl folosește pentru a se urca în vehicul. În interiorul întunecat al trăsurii, Papa se reîntâlnește cu un cleric corpulent, încorsetat într-un palton gros. Bărbatul se încălzește întinzându-și mâinile dolofane deasupra unui vas plin cu jar.

– Sanctitatea Voastră este mulțumită?

– Criminalul ăsta îmi îngheață sângele; are sufletul de piatră. Dar este singurul capabil să îndeplinească această misiune până la capăt. El și cu Loggia lui!

¹ Părinte, binecuvântează-mă. (n.a.)

Pascal se instalează pe banchetă și îi arată vecinului său pergamentul pe care a trasat primul dintre cele cinci semne, sustras de la cavalerii din Champagne.

– Am recopiat Sfântul Semn pe această foaie velină. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui în ce fel va intra omul ăsta în posesia celorlalte inele.

– Am ales oare cea mai bună combinație când am pus viitorul Bisericii în mâinile Gardienilor Sângelui? N-ar fi fost mai puțin periculos dacă ne apropiam de contele de Champagne și de cavalerii lui? Ne-am fi putut concilia interesele respective...

Convoiul se pune în mișcare. Trăsura se clatină de la stânga la dreapta, după șovăielile cailor care o trag.

Papa continuă:

– Taina lui Iisus trebuie să fie în proprietatea Bisericii, don Mestrany. Nu poate fi împărțită cu nimeni! Dacă aș fi nevoit să-mi vând propriul frate pentru asta, aș face-o! Păzim lumea de haos. E bine ca mesajul de iubire al lui Hristos să fie retransmis generațiilor viitoare în deplina frumusețe a învățăturilor Lui. Numai câțiva dintre noi vor ști că Scripturile au suprimat rolul lui Toma.

– Înțeleg. Strădania dumneavoastră e lăudabilă.

– Plătesc însă cu conștiința mea de care a trebuit să mă lepăd. Este un sacrificiu foarte mare pe care mi l-a cerut religia.

– Religia, Sfinte Părinte? Nu vă referiți mai degrabă la credința dumneavoastră?

– Credința mea, prietene... Nici nu mai știu în ce virtuți să o înveșmântez. Credința este un principiu care ți se transmite prin mila lui Dumnezeu și care te purifică. Religia e constituită dintr-un ansamblu de reguli: putem subscrie la ele fără credință!

– Vorbele astea! Rostite de gura dumneavoastră!

– Ei bine, ce-i cu ele?

– Sunt dovada unei mâhniri atât de profunde!

– Consideră-mă ca un ministru al Bisericii, care-și face treburile cu sinceritate și umilință și care se consacră numai acestei îndeletniciri.

– Nu sunteți mai degrabă un ministru al lui Dumnezeu? De la el dețineți puterile sacre ale misiunii dumnezevoastră.

– Puterile mele nu sunt sacre, ci mi-au fost date de oameni, don Mestrany. De oameni! De cei care m-au așezat în fruntea Sfintei Biserici Catolice.

*

Bărbatul și-a lăsat capișonul în jos. Chipul lui e lipsit de expresie. Rana pe care i-a provocat-o Basile le Harnais în Ierusalim i-a marcat pentru totdeauna obrazul cu o cicatrice brună, ușor umflată.

Se uită la mâna lui Arcis de Brienne pe care Papa a lăsat-o pe masă. Rămâne așa vreme îndelungată, contemplând acel membru mort, hidos, chircit ca un păianjen uriaș.

Apoi, hotărându-se în sfârșit, îl ia de pe masă și îl azvârle în sobă, peste lemnul înroșit.

– Ceea ce e mort așa trebuie să rămână!

Curând, chilia se umple de un miros înțepător.

Bărbatul zâmbește. „Parfumul infernului!“ se gândește el.

Satisfăcut, apucă inelul și îl lasă să alunece într-un săculeț de piele pe care-l vâra apoi în sacoșa lui.

Focul din sobă s-a întesit. Mistuie carnea și oasele care i-au fost date. Un trosnet obscen îi însoțește opera.

2

Puțul

Cerul își etalează palorile deasupra satului lui Brienne, confundându-se cu linia de cretă a colinelor învecinate.

Hélène s-a dus la biserică. Îngenunchind în confesional, face instinctiv semnul crucii înainte de a începe să vorbească încet, cu o voce gravă și foarte stinsă. Aproape un murmur.

– De la asasinarea soțului meu, de când i s-a furat mâna dreaptă, sunt bântuită neîncetat de coșmaruri îngrozitoare. Mă tem încontinuu că-l voi vedea reapărând pe acel om – acel demon – cu securea lui...

– Roagă-te mai mult Sfintei Fecioare, Hélène. O să-ți fie de mare ajutor. Ea a suferit mult; o să-ți înțeleagă tulburarea.

-- V-am dezvăluit totul, pentru că sunteți singura persoană căreia îi pot mărturisi teribilele îndoieli care mă frământă. V-am vorbit despre cavalerul de Payns, de contele Hugues și...

– Îmi amintesc; mai sunt și Basile le Harnais și Geoffroy de Saint-Omer. Mi-ai spus ce secret înspăimântător au adus cu ei din Țara Sfântă și te-am conjurat să nu cumva să crezi în el, pentru că riști să-ți pierzi sufletul.

– Și totuși spre cine să-mi îndrept rugăciunile acum, când știu că Hristos nu a murit pe cruce?

– Pentru Dumnezeu, fiica mea, nu mai scoate nici o vorbă despre această poveste! Vrei să sfârșești pe rug?

– Tot ceea ce vă spun este pecetluit prin taina spovedaniei. Aștept de la dumneavoastră ajutor și alinare, nu muștrări. Singura mea vină este aceea de a fi fost confidenta soțului meu.

– Bineînțeles, șoptește preotul. Iartă-mi vehemența. Sunt la fel de tulburat ca și tine. Cum să dai crezare unor asemenea lucruri? Sunt numai blasfemii îndreptate împotriva Domnului Nostru Iisus Hristos, care a îndurat martiriul pentru a vindeca omenirea de păcatele ei.

– Cu toate astea, am citit jurnalul soțului meu. A fost scris cu sinceritate. Arcis era un om drept și onest; n-ar fi trădat niciodată adevărul!

Preotul oftează.

– S-a lăsat probabil păcălit de acest Payns, continuă el. Am sentimentul că acesta s-a aflat la originea expediției în Țara Sfântă.

– Credeți că Payns s-ar fi folosit de el și de prietenii lui? Cu ce scop?

– Mi-ai dat de înțeles că Payns părea să fie responsabilul acestei secte pe care o numește Loja Primară, nu-i așa?

– Nu sunt sigură că ar fi existat vreodată un conducător în cadrul societății lor.

– Și totuși se pare că Payns era cel care o conducea și care le insufla voința sa membrilor ei, pe care îi numește „frați”. Nu am dreptate?

– Arcis mi-a dezvăluit ceva, la scurt timp după ce s-a întors din Țara Sfântă. Ceva foarte ciudat, de fapt.

– Te ascult, spune preotul, apropiindu-se mai mult de grilajul din spatele căruia șoptește Hélène.

Tânăra femeie suferă din nou de acea stare de rău care-i sufocă gâtul și îi dă impresia că se îneacă cu propria salivă.

Începe a povesti cu glas răgușit:

– Soțul meu scria în biroul lui și, pentru că se făcuse târziu, am urcat să-i aduc un castron cu supă caldă și un pahar cu vin îndulcit; îmi amintesc de seara aceea cu atâta precizie! Am deschis ușa; el nu m-a auzit. M-am îndreptat spre el, dorind să-i fac o surpriză, și am rămas în spatele lui, într-o liniște deplină. Am aruncat o privire peste pergamentele pe care le desfășurase pe pupitru și care-i acaparau întreaga atenție, într-o asemenea măsură încât nici măcar nu remarcă prezența propriei soții. Și atunci am văzut câteva desene complicate care păreau să fie niște planuri. Erau acoperite cu cote, operațiuni matematice și cuvinte în latină. Am tușit ca să-i atrag atenția; a fost foarte surprins să mă vadă acolo, și pe mine m-a mirat atitudinea lui contrariată. Totuși, s-a liniștit atunci când a văzut că-i așez pe masă gustarea pe care i-o pregătisem. Și-a exprimat recunoștința, mulțumindu-i destinului care a vrut ca noi doi să ne iubim, și mi-a spus că apreciază solicițudinea mea și afecțiunea pe care i-o port. Nu m-am putut abține să nu-l întreb despre planuri. Ușor stânjenit, mi-a răspuns că e vorba despre un puț care trebuia săpat pe domeniile lui Payns, într-o pădure căreia i-a dat numele de Pădurea Răsăritului la întoarcerea lui din Ierusalim: o întindere vastă de pământ, situată în apropierea diocezei Larrivour, la porțile regiunii Troyes; un loc pustiu și în paragină, după cum se vorbește. Nu sunt deloc expertă în arhitectură, dar răspunsul lui mi s-a părut ciudat. Pentru că, dacă într-adevăr era vorba despre o fântână, din ceea ce vedeam eu în schițele acelea, arhitectura ei părea foarte complexă. I-am spus asta lui Arcis, care mi-a răspuns că forajul și amenajarea apareiajului pietrelor vor necesita o serie de operațiuni extrem de minuțioase, realizate de meșteri terasieri, dulgheri și zidari. Mi-a precizat că în fundul acestei fântâni va fi îngropată o comoară pe care nici un curios nu va putea vreodată să o găsească. I-am pus atunci mai multe întrebări. Despre ce comoară era vorba? El și cu prietenii lui aduseseră cumva bogății din Palestina? Se referea

la pietrele roșii? Încă îl mai văd parcă pe soțul meu zâmbind și luându-mă pe genunchii lui, așa cum îi plăcea deseori să facă. Acolo, în brațele lui, redeveneam fetița cuminte, îndrăgostită de el. Mi-a șoptit la ureche că acea comoară care va fi ascunsă în profunzimile iubitei sale Champagne nu putea fi evaluată nici în aur, nici în diamante. Și a mai adăugat această frază greu de înțeles: „Payns, contele Hugues, Saint-Omer, Le Harnais și cu mine vom îngropa curând Cunoașterea care este moartă și totodată vie, și constituie dovada sacrei învățături a lui Iisus Hristos! Ceea ce este carne și sânge pentru secole și secole!“ Fântâna făcea parte dintr-un proiect vast. Pentru a-l duce la îndeplinire, cavalerii apelaseră la un arhitect și la doi doctori ebraici foarte bine instruiți în cabala, în geometrie și în alchimie.

– Nu a mai spus și altceva? întreabă preotul după ce Hélène termină de vorbit.

– Eu aș fi vrut să aflu mai multe, dar Arcis a preferat să se limiteze la aceste câteva fraze sibiline și să schimbe subiectul. Era clar că își reproșează faptul că a vorbit despre acea fântână și de ceea ce va fi ascuns în ea.

Preotul scoate un oftat prelung.

– Va trebui să te rogi zilnic pentru salvarea sufletului soțului tău, Hélène. Să te rogi cu ardoare... Pentru că, în mod evident, cavalerul Arcis și cei patru prieteni ai lui au evocat forțe obscure. S-au dedat unor practici nelegiuite și blasfemitoare.

– Vreți să spuneți că acești oameni atât de respectabili, atât de corecți sunt niște vrăjitori? Îl acuzați pe contele Hugues că are legături cu diavolul?

– Să-l lăsăm pe Dumnezeu să judece. Dar nu uita să ceri mila și îndurarea Lui pentru sufletul soțului tău.

3

Pater noster

Rămas singur, preotul își aruncă o capă pe umeri, își trage gluga pe cap și părăsește biserica.

Afară, e întâmpinat de fulgii de zăpadă care se năpustesc cu violență asupra satului.

Grăbește pasul și se îndreaptă spre grajdul învecinat cu prezbiteriul. Își dezleagă iapa, un animal greoi, cu pânțelele larg și grumazul gros. Îi aruncă pe spinare o cuvertură în loc de șa și apoi încalecă.

„Dumnezeule, o să mă ierți?”

Străzile sunt pustii. Preotul mângâie spinarea iepei și o îndeamnă cu vorba, ajungând curând pe un drum ce urcă pe o colină, șerpuind între stâncile ascuțite.

Drumul devine abrupt, cățărându-se pe un versant din ce în ce mai vertical impunând prudență la fiecare pas.

Cu fața udă și degetele amorțite de frig, agățate de coama animalului, preotul zărește în vârful colinei silueta bărbatului cu securea. Acesta așteaptă nemișcat în mijlocul zăpezii și al vântului care-i învâlburează mantia neagră. Calul lui stă ceva mai departe, docil și răbdător.

Când ajunge în dreptul tânărului asasin, preotul descalecă de pe iapă.

– Astăzi, e luni. S-a spovedit văduva?

– Da, răspunde preotul, așa cum a căpătat obiceiul s-o facă în fiecare dimineață de luni.

– Atunci, povestește-mi repede ce ți-a dezvăluit.

– Este ultima oară, messire. Nu mai vreau să-mi pângăresc menirea, fie și în numele sfintei noastre cauze... E ultima oară!

– Ei bine, măcar această ultimă oară să-mi fie de folos! A vorbit despre prietenii lui Arcis de Brienne?

Clericul îi repetă spionului ceea ce i-a dezvăluit văduva. Având o memorie excelentă, el îi povestește totul aproape cuvânt cu cuvânt.

– Ah, spune asasinul când preotul termină de vorbit, femeia asta a menționat implicarea a doi oameni de știință, evrei! Și a unui arhitect... Da, asta confirmă ceea ce am dedus eu în urma propriei mele cercetări.

– Nici nu îndrăznesc să-mi închipui despre ce este vorba! strigă preotul.

– Nu face pe ipocritul; știi foarte bine care e natura afacerii inițiate de cavalerii din Champagne.

– Prefer să nu mai joc nici un rol în această afacere. Cred că te-am servit suficient, cu devotament și sinceritate. Îmi permit să repet că asta este ultima oară când ne întâlnim.

Ucigașul e scuturat de un râs sacadat, scurt și ascuțit. Apoi, își desface brusc paltonul, apucă securea prinsă la brâu și o flutură deasupra capului preotului spunând:

– Ai dreptate, părinte. Chiar e ultima oară!

Preotul și-a ridicat fața udă de zăpadă și urmărește, hipnotizat, traiectoria lamei.

– Cu permisiunea mea, rostește asasinul.

Securea desenează un semicerc larg și lovește victima în dreptul taliei.

– Și cu binecuvântarea mea!

Sângele țâșnește imediat în șuvoaie groase când arma se smulge din rană.

Preotul rămâne câteva secunde îndoit de mijloc din cauza durerii care-i zdrobește corpul. Un nod de sânge îi urcă pe gât. Vomită cheaguri groase și negre pe zăpada de la picioarele sale.

Apoi, cu ochii pironiți pe cerul alb, se clatină, se răsucește în loc, într-un dans grotesc. Și se prăbușește.

Se răstoarnă în gol și se rostogolește în șanțul adânc.

Asasinul ia un pumn de zăpadă pentru a spăla lama mînjită; apoi se urcă în șa și pornește la drum.

Mișcarea liniștită a calului, legănatul lui ritmic reușesc să-i provoace un orgasm care-l calmează.

Simțind în vintre alinătoare căldură, ucigașul îi adresează lui Dumnezeu rugăciunea care-i place cel mai mult:

– *Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum...*

4

Scriptoriul

Maurin a căpătat obiceiul de a se duce în scriptoriul¹ tatălui său imediat după ce își bea bolul cu lapte cald și înghite o felie mare de pâine de secară, unsă cu untură. Se îmbracă în grabă cu o cămașă groasă și călduroasă, peste care își aruncă o șubă de blană și, încălțat cu cizme, traversează curtea fermei vaste.

Îi place să audă cum scârțâie zăpada înghețată a nopții, la fiecare pas pe care-l face. Din pragul sufrageriei mari, mama lui îl privește zâmbind și apoi, la fel ca în fiecare dimineață, îl dojenește:

– Maurin, doar n-o să-l deranjezi iar pe tatăl tău? Lasă-l să lucreze liniștit!

Băiatul se întoarce spre ea și îi răspunde:

– Mi-a promis că o să mă învețe noi lovituri cu sabia!

Își continuă drumul în cotcodăceala găinilor pe care le întâlnește în cale, amuzându-se să urmărească vreo două dintre ele preț de câteva secunde; știe că asta o distrează pe Émeline, surioara lui, care-l privește de la fereastra camerei.

Exact în momentul acela, fetița coboară la mama ei, ca să-și bea laptele și să ronțâie fructe uscate.

¹ Birou. (n.tr.)

– Ce fac tata și oamenii aceia misterioși care au venit la noi, mămico?

– Păi... Tatăl tău s-a înhămat la o treabă foarte complexă, Émeline. Iar în ceea ce-i privește pe musafirii lui, aceștia sunt niște oameni erudiți care îl ajută să rezolve calculele dificile!

– Mereu îmi dai același răspuns, dar au trecut deja mai mult de trei săptămâni de când s-au închis în scriptoriu. Și Maurin are dreptul să se ducă acolo!

– El e băiat! Și o să împlinească zece ani în curând.

Fetița se așază la masă cu o figură bosumflată și își apleacă fața deasupra bolului cu lapte. După câteva secunde, bodogăne:

– Maurin nu vrea să-mi povestească despre ce fac tata și prietenii lui. Spune că eu n-aș înțelege!

– Cred mai degrabă că nici el nu a aflat prea multe și că vrea să-și dea importanță. Bărbații sunt deseori așa: simt nevoia să se înconjoare de mister.

– Regret că m-am născut fată!

– Haide, zău, o să îți dai seama destul de curând că și femeile au secretele lor. Dar, cu siguranță, ele sunt mai abile decât bărbații și nu fac atâta caz de ele!

*

Maurin trece prin fața unui manechin din lemn și paie, menținut în poziție verticală, cu brațele întinse în lături, de un țaruș înfipt în pământ, confecționat de tatăl lui pentru a-l antrena în aplicarea unor lovituri de sabie zdravene și iscusite.

– Iată-l pe micul nostru vizitator matinal! exclamă un bărbat bătrân, deschizând ușa scriptoriului.

– Bună ziua, domnule Eliphas. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu ochelarii ăștia pe care-i purtați pe vârful nasului!

– Bună, Maurin. Roagă-te ca ochii tăi să nu aibă vreodată nevoie de lupe, băiete. Intră, tatăl tău, care are o vedere excelentă, te-a văzut traversând curtea. Haide, vino repede la căldură.

În încăperea mare domnește un miros plăcut; Maurin îl percepe tot mai clar în fiecare nouă zi. E compus din miresme

picante de mirodenii și de plante pe care maestrul Ferrer, unul dintre invitații tatălui său, le fierbe pentru a obține decocturi cu parfum amețitor de ceară, rășină și gudron, utilizate la fabricarea unor machete meșteșugite, adevărate opere de artă ce reprezintă ecluze, baraje, trolii, scripeți ori un dublu puț elicoidal.

Și toate astea, fără a mai pune la socoteală pergamentele din piele de vițel, cu mirosuri acre, dezgustătoare, pe care aroma cernelii le estompează însă și le face să devină aproape plăcute!

Copilului îi place această încăpere. Îi plac cărțile ei numeroase, etalate pe etajerele din lemn, borcanele cu unguent, fiolele, flacoanele, desenele complicate trasate pe bucăți mari de ardezie.

Îi apreciază pe Eliphas, cu lentilele lui rotunde la ochi, pe Ferrer, cu lungul lui păr cenușiu și veșmintele sale înzorzonate, din stofe mătăsoase, pe Schelomet cel scund, slab ca o mârțoagă și cu un veșnic surâs pe buze.

Și pe tatăl lui, Hugues de Payns. Tatăl lui, pe care-l sărută aplicându-i câte un „salut“ pe fiecare obraz. Tatăl lui care pare că nu doarme niciodată, dar pe care nu-l marchează îndelungatele stări de veghe.

– Presupun că mama ta ți-a făcut din nou morală și că nu ai ascultat-o, spune Payns. Care este lucrul ce te intrigă cel mai mult în această încăpere?

– Draperia asta mare, răspunde copilul arătând o tapiserie grea care împiedică vederea asupra unei a doua camere.

– O curiozitate firească: întotdeauna încercăm să descoperim ceea ce alții ascund cu grijă. Nu există nimic altceva care-ți stârnește interesul?

Copilul se apropie de masa pe care sunt așezate machetele câtorva edificii. Una dintre ele îi reține în mod special atenția.

– Desigur, mă întreb cum și de ce vrei să construiești un asemenea puț. E nevoie de multe pietre ca să clădești așa ceva! Și de lemn, ca să susții ansamblul!

– Pietrele și lemnul nu lipsesc în Pădurea Răsăritului, precizează Eliphas cu vocea lui bolovănoasă.

– Fără îndoială, continuă Maurin, dar unde o să găsiți destul aur ca să-i plătiți pe toți lucrătorii și muncitorii pe care trebuie să-i angajați?

– Zău că ești prea isteț! remarcă Payns râzând. Nu cumva ai venit aici ca să ne inspectezi munca?

– Doamne ferește! Am venit să te caut, fiindcă mi-ai spus că o să ne antrenăm pe manechin și că o să-mi arăți cum să-l fac zob, așa cum ai făcut tu cu necredincioșii din Ierusalim.

– Îmi atribui isprăvi pe care nu le-am înfăptuit. Nu sunt așa formidabil cum mă crezi tu!

– Ba da, ba da! insistă Maurin. Toată lumea din împrejurimi spune asta, tăticule...

– Mai lasă-mă un pic să studiez o epură și vin imediat cu tine.

– Alerg să-mi îmbrac tunică.

De îndată ce Maurin părăsește încăperea, Eliphas îi spune lui Payns:

– Fiul tău e deștept; întrebarea lui referitoare la bani nu era lipsită de importanță! A înțeles că o să avem nevoie de foarte mulți pentru a ne duce afacerea la bun sfârșit.

– E doar un copil; și nici nu-și poate imagina ce putere deținem. Nici Typhaine, soția mea, nu știe nimic. I-am pomenit doar despre digurile și ecluzele pe care intenționez să le construiesc pe domeniile mele. În ceea ce-i privește pe Geoffroy de Saint-Omer, pe Basile le Harnais și pe contele Hugues, Typhaine îi consideră pe toți drept prietenii mei fideli, tovarășii mei de călătorie în Țara Sfântă, nimic mai mult. Am ținut-o departe de descoperirea noastră. Nu bănuiește nimic și m-ar considera cel mai îngrozitor dintre eretici dacă ar ști...

– Ai procedat foarte înțelept, într-adevăr.

Schelomet intervine:

– Dar, frate, inelul ăsta... Nu te-a întrebat nimic despre el?

– Bineînțeles că m-a întrebat. A aflat și de faptul că un asasin a smuls mâna dreaptă a lui Arcis de Brienne care purta unul la fel. Soția mea bănuiește, de bună seamă, că piatra aceasta conține o relicvă adusă din Ierusalim... Cu toate astea, nu a încercat să afle mai multe și sunt încântat de discreția ei!

Ferrer umple patru cești cu un lichid aromat și fierbinte și apoi spune:

– Totuși, fraților, marele secret pe care-l păzim în Loja Primară riscă să fie descoperit în orice moment de dușmanii noștri.

– Ai dreptate, răspunde Payns, tocmai de aceea trebuie să protejăm cât mai rapid rămășițele pământești ale mentorului nostru, astfel încât nimeni să nu poată ajunge la ele.

– Atunci când o să-l depunem pe Prim în criptă, în fundul acestui dublu labirint vertical, Secretul va odihni în deplină siguranță de-a lungul secolelor ce vor veni, precizează Eliphas.

Payns își așază o mână pe umărul bătrânului arhitect și îi spune:

– Numai o minte atât de inteligentă ca a ta, Eliphas, putea să conceapă o asemenea minune arhitecturală. Un sanctuar de nepătruns!

– Îți mulțumesc. Totuși, regretatul nostru frate Arcis m-a ajutat mult când mi-a comunicat schemele lui. Mă gândesc la el de fiecare dată când îmi reiau munca... Acum, du-te la fiul tău, prietene, și învață-l arta ta. Tovărășia noastră are nevoie deopotrivă de cavaleri valoroși și de minți erudite. În ceea ce ne privește, noi ne vom reapuca de treabă; timpul riscă să devină insuficient.

5

Muribundul

– Să revenim la I.N.R.I., spune Schelomet desfășurând un pergament pe care Payns a desenat Semnele Sfinte. *Igne Natura Renovatur Integra!* scandează el.

– „Prin foc, Natura este integral reînnoită“, traduce Ferrer.

– Prin Lumină, Hristos regăsește Viața! rostește rar Eliphas.

– Dar ora n-a venit, frații mei, continuă Schelomet. Trebuie să facem în așa fel încât Marele Arcan să nu cadă în mâinile dușmanilor noștri. Iisus ne-a încredințat puterea lui pentru ca noi să veghem asupra ei și să o transmitem umanității atunci când vom considera că aceasta este aptă să o primească.

– Vor fi oamenii vreodată suficient de înțelepți? întreabă Eliphas. I.N.R.I. nu ar trebui oare să rămână pe vecie în Mormântul pe care i-l construiesc? Cine va fi judecător? Cine va ști să aprecieze momentul în care frații Primi vor putea divulga Cunoașterea?

– Nu știu, admite Schelomet. Tot ce știu este că aurul și viața eternă ar provoca acum cele mai mari rele! Beatitudinea și nemurirea ar deveni instrumente infernale dacă ar fi pervertite. I.N.R.I. este un miracol care nu se va produce probabil decât o singură dată atunci când va suna ceasul sfârșitului lumii.

– Crezi că Tradiția va străbate epocile? întrebă Ferrer. Crezi că lanțul nu se va rupe niciodată?

Schelomet nu răspunde; se duce la una dintre cele trei ferestre ce dau spre curtea spațioasă unde Payns s-a reîntâlnit cu fiul său, care tocmai își termină de înnodat șnururile tunicii. Ferrer și Eliphas se apropie și ei de fereastră.

– Bănuiesc la ce te gândești, spune acesta din urmă cu vocea lui gravă și ușor voalată.

– Și eu, îi întărește spusele Ferrer. Payns și Maurin sunt viitorul.

– Cu condiția să reușim să dejucăm capcanele pe care ni le vor întinde Gardienii Sângelui, precizează Eliphas. Ne-au furat unul dintre Semnele Sfinte; vor face totul pentru a pune mâna și pe celelalte patru.

– Dar, dacă se va întâmpla astfel, clericii și învățații Bisericii o să descopere oare rostul lor? se îngrijorează Ferrer.

– Ar avea nevoie de timp, de foarte mult timp, în lipsa Tradiției inițiate de Hristos și transmisă pe cale orală, vreme de unsprezece secole, fraților Primi. Dar Biserica e răbdătoare... Lupta ei i se pare legitimă și o absolvă de crimele pe care trebuie să le comită pentru a-și atinge scopul.

– Ia uitați-vă! spune Schelomet. Payns îl învață pe Maurin una dintre cele mai frumoase lovituri de sabie ale sale.

*

Payns a apucat antebrațul fiului său care ține mânerul sabiei. Cavalerul îl ajută astfel să țină arma prea grea pentru el și îi ghidează mișcările.

Tatăl și fiul sunt lipiți unul de altul, uniți parcă într-un singur trup. Payns stă în spatele lui Maurin pentru a imprima trupului său cea mai mică mișcare, cea mai discretă legănare a șoldurilor, cea mai imperceptibilă dintre eschive, impunându-i o coregrafie riguroasă și precisă.

Iar manechinul primește loviturile sabiei cavalerului ținute cu patru mâini. Un atac neconținut, repetat mereu la fel, astfel încât copilul să-l memoreze perfect.

– Lovitură la vintre! strigă Payns la fiecare dintre asalturi. Fentă la dreapta adversarului, și lovești rapid, înfigându-ți spada în căușul coapsei lui stângi.

– Așa te-ai debarasat tu de dușmani în Țara Sfântă?

– Nu m-am luptat acolo. În plus, ceea ce te învăț eu acum ține de regula cavalerescă. Se întâmplă însă deseori să fii nevoit să acționezi ca o brută pentru a-ți înfrânge rivalul.

Apoi Payns își desface degetele de pe antebrațul fiului său și îi spune:

– Acum, luptă singur, Maurin!

– Dar... de obicei, fac exerciții cu sabia mea de lemn. Asta e mult prea grea!

– Dacă execuți o mișcare perfectă, arma își pierde din greutate. Zboară și şuieră înainte de a lovi. Încearcă...

Încruntându-și fruntea din cauza efortului, copilul se năpustește asupra manechinului pe care-l lovește așa cum l-a învățat tatăl lui.

– Încă o dată!

Băiatul atacă din nou. Spada grea sfâșie paiele.

Payns...

Maurin lasă arma să cadă.

– Ai auzit, tată?

– Da. Se aude din spatele grajdului.

Payns...

O chemare tânguitoare și îndurerată. Bărbatul și copilul se întorc, dar nu zăresc nimic.

– Dă-mi sabia și hai să vedem.

Vocea geme din nou: *Ajutor... Payns!*

Cei doi se îndreaptă spre grajd.

– Rămâi în spate, băiete.

– E un horcăit... Pe tine te strigă, tată!

Încă vreo zece pași. Zece pași pentru a ajunge la colțul clădirii care adăpostește grajdurile.

Deodată, apare o siluetă care se clatină pe picioare și se sprijină de zid cu o mână însângerată. Capă și sutană negre. Ceva mai departe, o iapă. Urme în zăpadă. Urme ale unei căzături și apoi dăre de pași ajungând până la grajd; rănitul a căzut de pe cal și a parcurs ultimii metri ai calvarului său pe picioare.

– Sfinte Ioan, dar îl cunosc pe omul ăsta! exclamă Payns alergând în întâmpinarea vizitatorului care se prăbușește.

– Poartă veșminte de preot, remarcă Maurin.

– Pentru că este chiar preot. Și are o rană urâtă la pânțele.

Payns se așază într-un genunchi pentru a-l răsuci pe preot pe spate.

– Payns? Tu ești?

– Da, eu sunt. Ești vicarul de la parohia lui Arcis de Brienne, nu-i așa? L-ai înmormântat pe prietenul meu; îmi amintesc foarte bine de dumneata.

– Messire... Trebuie să-ți vorbesc... Să te previn...

– Maurin, fugi și caută ajutor, ordonă Payns. Trebuie să-i acordăm repede îngrijiri acestui om. Anunț-o pe mama ta: să prepare o infuzie sedativă!

Băiatul o ia la fugă.

– O să mor, îngaimă preotul. Blestemat! Sunt... blestemat!

– De ce spui asta, părinte? îl întreabă cavalerul. Ești omul lui Dumnezeu și vei fi considerat sfânt dacă îți va fi dat ca acesta să te judece în curând.

– Dumnezeu o să mă chinuiască... Ești condamnat... tu și toți ai tăi... din cauza mea...

Rănitul se agață de gâtul lui Payns cu mâinile lui tremurătoare. Pare că ar vrea să se ridice, dar slăbiciunea îl ținutuește la pământ. Fața lui deformată de durere este deja albă. Payns știe că moartea a pus stăpânire pe acest trup sfâșiat.

– Lista roșie..., anunță preotul. Lista roșie!

Își dă ochii peste cap; buzele i se întind într-un rictus de groază, apoi muribundul leșină.

Payns examinează rana deschisă, carnea despicată cu precizie, osul sfărâmat.

„O lovitură de secure!“

Maurin se întoarce cu doi tineri slujbași, urmași, la mare distanță, de Schelomet, Ferrer și Eliphas, care se chinuie să grăbească pasul.

Payns se adresează valeților:

– Să-l ducem în casă, la căldură, deși nu sunt sigur că o să rămână în viață până ajungem acolo.

Apoi, întorcându-se spre Eliphas, adaugă:

– Mi-aș dori totuși să nu moară prea curând. Cel puțin, nu înainte de a termina ce începuse să-mi spună.

– De asta a venit să-și dea ultima suflare la tine? Cuvintele lui erau chiar așa importante?

– Divaga din cauza febrei și a durerii... Dar mi-a pomenit totuși de o listă, dându-mi de înțeles că eu și cei din anturajul meu am fi în pericol din cauza lui. O „listă roșie“!

Cei doi valeți se grăbesc. În pragul casei, Typhaine se pregătește a-i primi, cu brațele pline de albituri.

Payns continuă să le vorbească celor trei prieteni ai săi:

– Numai o secure putea să-l taie în asemenea hal.

– Înțeleg, spune Ferrer. E posibil ca rana să-i fi fost provocată de ucigașul din Ierusalim?

– În cazul ăsta, replică Eliphas, ce legătură există între acest preot și asasinul care l-a masacrat pe Arcis?

Typhaine începe să se agite de îndată ce rănitul este adus în casă.

– Plecați de-aici, copii; nu e o priveliște potrivită pentru voi!

Maurin și Émeline se îndepărtează. Preotul este culcat pe masa cea mare. I se scot hainele și i se aplică pe rană bucăți de pânză împăturite în comprese.

– Decoctul tău e gata, draga mea? o întreabă Payns pe 'Typhaine.

– Da, da... Hamei și coada-șoricelului în doze egale.

– *Humulus* și *Millefolium*, spune Schelomet. E perfect, doamnă 'Typhaine. Asta ar trebui să calmeze durerea și să oprească hemoragia.

Mama își trage copiii lângă ea.

– Haide, micuț, prea miroase a moarte aici! Vino și tu, Maurin.

Bărbații încearcă să-i administreze preotului infuzia sedativă.

– Priviți, spune Schelomet, buzele lui sunt livide. Omul asta e în pragul morții. Mă tem că nu mai putem face nimic.

– Să nu-l lăsăm să moară până nu vorbește, insistă Payns. Vreau să cunosc motivul care l-a condus aici.

– Pulsul îi este foarte slab. Nu mai există nici o speranță, Payns.

– Fă o minune, Schelomet! Nu ești tu om de știință?

– Fie, pot face să-i crească din nou temperatura pentru scurt timp. Să mi se aducă o pătură și apă caldă!

În câteva minute, muribundul este înfășurat într-o cuvertură groasă, înmuiată în apă foarte caldă. Preotul redeschide ochii și vede strălucind inelul roșu de la degetul lui Payns.

– Inelul ăsta...

– Vorbește, părinte, îi ordonă Payns foarte aproape de urechea lui. Vorbește! Ai pomenit despre o amenințare care ne pândește, pe mine și pe ai mei. Despre ce este vorba?

Preotul dărdăie în ciuda căldurii cuverturii în care a fost înfășurat ca într-un cocon umed. Un frig înghețat îi străbate venele și i se răspândește în plămâni și în inima care-i provoacă dureri la fiecare nouă bătaie.

Dar trebuie să-i spună cavalerului... A făcut un efort supraomenesc ca să iasă din acel șanț, să se cațere până la locul unde rămăsese iapa lui, să urce în spinarea ei, să o ghideze cu vorba... Și să sfideze moartea, să o respingă. Să se roage lui

Dumnezeu, să-I ceară un răgaz, încă puțină viață ca să-i poată destăinui totul lui Payns. Ca să-și răscumpere sufletul cu prețul acestui sacrificiu.

Ca să extragă din străfundurile lui acest ultim dram de curaj...

– Iscoada Papei, Gardianul Sângelui... Caută toate inelele. Știe tot. Pentru că eu i-am spus... acel adevăr înspăimântător! Mormântul Impostorului din Ierusalim... Giulgiul lui...

– De unde ai aflat toate astea? strigă Payns. Cum?

Acum, întunericul îi copleșește privirea. O umbră care estompează chipul lui Payns aplecat deasupra lui. Un văl opac, înroșit de sânge.

– Ucigașul... Știe tot... Tot ce mi-a mărturisit Hélène de Brienne...

Vocea i-a ieșit oare din gât? Este auzit?

Payns lovește cu pumnul în masă, foarte aproape de fața preotului. O lovitură care răsună cu putere în încăpere.

Cavalerul aproape că urlă:

– Minți! Hélène nu putea să ne trădeze! Niciodată, înțelegi? Hélène nu și-ar fi trădat soțul niciodată și nici nu ne-ar fi vândut!

– Nu e ea, îngaimă preotul. Eu sunt cel care i-am repetat ucigașului ceea ce doamna de Brienne mi-a dezvăluit la spovedanie... Gardienii Sângelui sunt informați de ani de zile despre cercetările voastre... despre intenția voastră de a descoperi mormântul Impostorului și de a lua Semnele Sfinte din giulgiul său...

Deodată, preotul își dă seama că nu mai simte nici o durere. Nici măcar nu-și mai conștientizează propriul trup. Nu mai e decât un spirit ce se îndreaptă spre o apropiată mântuire. În brațele lui Dumnezeu, serenitatea eternă.

Această stare îi este mai plăcută decât viața. Pentru că a înțeles că se află între două lumi. Acolo unde conștiința se

estompează lin, progresiv. Pentru a elibera sufletul din închisoarea lui corporală.

Credo in Deum, Patrem omnipotentem...¹

Glasul lui cântă într-o catedrală de lumină. Se înalță, precum o flacără în căutarea vântului.

Mai rămâne însă o ultimă întrebare:

Payns, aş vrea să ştiu, înainte de a muri...

Ce?

- Hristos... Dacă nu a murit pe cruce... dacă a supravieţuit... Ce s-a întâmplat cu el? Era făcut din carne şi oase ca oricare alt om? Atâta tot?

Ce importanţă mai are? Lumina intensă care a alungat întunericul a pus stăpânire pe spiritul lui.

- O să-ţi răspund, spune Payns.

Mâna lui Schelomet s-a aşezat pe umărul lui Payns pentru a-l invita să se ridice.

- E inutil, şi-a dat sufletul.

- Şi e mai bine că nu a mai aflat altceva în plus. La ce bun să se împovăreze în pragul morţii cu un adevăr atât de copleşitor? Dar cadavrul lui ne încurcă acum. Ce o să spunem la magistratură în privinţa lui?

Ferrer propune:

- Nimic care să stârnească suspiciuni asupra misiunii noastre. Preotul ăsta a fost atacat de un bandit la drumul mare şi a venit să moară la tine din întâmplare: este cea mai bună versiune pe care o putem da.

- Ai dreptate, Ferrer, acceptă Payns. Asta o să spun, cu speranţa că episcopia nu va cere o anchetă specială.

- Prelaţii noştri grăşani au alte treburi de făcut decât să se ocupe de un preot mărunţ dintr-o dioceză oarecare!

Payns arată spre cei doi valeţi care au rămas în încăpere cât timp a durat agonia preotului:

¹ Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic... (n.a.)

– Oamenii mei sunt devotați cauzei noastre și răspund de tăcerea lor. Iar în ceea ce-i privește pe soția și pe copiii mei, ei n-o să scoată nici o vorbă dacă le cer asta.

Apoi adaugă, adresându-se mai cu seamă unuia dintre cei doi slujbași:

– Émeric, după ce transportați corpul în beci, să vii imediat în scriptoriu.

– Bine, stăpâne.

Cei doi valeți apucă picioarele și brațele cadavrului, îl ridică de pe masă și părăsesc încăperea.

Typhaine și copiii coboară de la etaj. Émeline scoate un mic țipăt ascutit la vederea sângelui pe care Payns și Ferrer sunt pe cale să-l șteargă cu ajutorul cârpelor.

– Lăsați, spune femeia, o să mă ocup eu de asta. Presupun că voi aveți lucruri mai importante de făcut. O să mă ajute Maurin.

Payns o surprinde pe soția lui, când o sărută brusc pe obraz înaintea de a se retrage fără să scoată o vorbă, cu chipul întunecat.

Puțin mai târziu, Émeric, care a transportat cadavrul preotului în beci, se reîntâlnește cu cei patru bărbați în scriptoriu.

Payns îi dă trei scrisori și îi spune:

– O să le înmânezi direct aceste plicuri fraților noștri, după ce vei rosti cuvintele de recunoaștere.

– „Orient-Origine“, știu, domnule.

– Hugues de Champagne, Geoffroy de Saint-Omer și Basile le Harnais să ardă, fiecare dintre ei, mesajul lor în fața ta, după ce l-au citit, recomandă Payns. După aceea, te vei duce să-l cauți pe magistrat și-l vei conduce aici ca să constate decesul preotului.

– Așa voi face.

Émeric pleacă.

– Așadar, vrei să reunești Loja noastră, Payns? întreabă Ferrer.

– Exact, și cât mai repede cu putință. Dar, înainte de asta, trebuie să mergem la Hélène de Brienne și să-i punem câteva întrebări. Trebuie să știm cu precizie ce anume a spus la spovedanie și care ne-ar putea face rău.

– Fratele nostru Arcis a fost foarte imprudent când i-a dezvăluit soției lui secretele noastre, spune Eliphas. Crezi că i-ar fi putut spune și unde se odihnește trupul lui Hristos?

Payns îi răspunde fără prea multă convingere:

– Nu cred... Cel puțin, mă rog să n-o fi făcut. Nu ceva atât de grav!

– Și totuși, continuă Eliphas, cel mai mărunț detaliu pe care l-ar fi oferit îi poate ajuta pe Gardienii Sângelui în căutărilor lor. Au strâns menghina în jurul nostru, luându-ne-o înainte.

– Tocmai de aceea nu trebuie să riscăm lăsând trupul Primului acolo unde se află acum. O să-l mutăm și o să-l păstrăm la loc sigur, până când Mormântul definitiv va fi săpat în Pădurea Răsăritului, conform planurilor tale, Eliphas. A sosit timpul să dezgropăm Inelul...

Payns a vorbit foarte încet. Stă lângă una dintre ferestre, de unde îl poate vedea pe Maurin care a revenit să lupte împotriva manechinului cu spada lui de lemn.

Eliphas se apropie de prietenul lui.

– Crezi că Papa ar putea bănuși că Inelul se află în posesia ta pentru că ți-a fost transmis de cei din neamul tău? Din tată în fiu, din moși-strămoși, începând de la Ioan, prietenul credincios al lui Iisus?

Schelomet adaugă:

– Care i l-a dat fiului cel mare al lui Hristos!

– Și care îți revine astfel de drept, subliniază Eliphas.

Payns se întoarce către prietenii lui.

– Mie... apoi lui Maurin, într-o bună zi, spune el.

6

El-kimya

Reims... Catedrala lui se înalță spre cerul sufocat de zăpadă. Formele ei robuste, brute, uneori masive și totuși elegante, solide și totodată zvelte conferă edificiului sobrietate și serenitate.

De latura sudică a catedralei e alipit palatul episcopal, alcătuit din clădiri dispuse în forma literei T. Într-una dintre aripile lui, episcopul i-a găzduit pe Papa Pascal și suita acestuia.

Suveranului pontif îi place să-și petreacă primele ore ale dimineții într-o bibliotecă plină de lucrări pe care le consultă uneori, fiind ajutat la traducerea lor de don Mestrany, acesta cunoscând bine șase limbi străine. Papa e interesat de cele mai diverse manuscrise, parcurgând cu plăcere chiar și lungile liste de concesiuni rurale consemnate în antice polipticuri austere.

Încăperea, de mari dimensiuni, este bine încălzită de un șemineu impozant, alimentat în permanență cu buturugi enorme, și luminată cu lumânări și candelabre cu flăcările protejate de manșoane cu grilaj.

În această dimineață, Papa stă așezat într-un scaun confortabil, cu spătar înalt, sprijinindu-și șalele pe perne groase, și discută cu don Mestrany, ca de obicei, și cu un bărbat mărunț, cu o tonsură grosieră, îmbrăcat într-o dimie brună, și care se leagănă de pe un picior pe altul.

Musafirul acesta tocmai examinează Semnul Sfânt pe care suveranul pontif l-a recopiat.

– Deci, ce părere ai, părinte? întreabă Papa Pascal. Dumneata faci legea în științele ezoterice, nu-i așa? Aștept să mă informezi în privința acestei figuri.

– Sanctitatea Voastră îmi atribuie o mare erudiție, spune mărunțelul preot mușcându-și buza inferioară și clipind de câteva ori ca o cucuvea.

– O erudiție pe care modestia dumitale îți interzice să o recunoști, Denis, adaugă don Mestrany.

Preotul răspunde:

– Este vorba mai degrabă despre faptul că mi-ar fi rușine să vă induc în eroare. Desigur, sunt foarte mândru și extrem de onorat că Sanctitatea Voastră a apelat la mine pentru a-l lămuri cu umilele mele cunoștințe. Recunosc că mă bucur de o oarecare reputație în țară și chiar mi-am spus părerea cu prilejul unui proces de vrăjitorie. Grație intervenției mele, suspecta respectivă – era o tânără de cincisprezece ani – a scăpat de arderea pe rug. A trebuit să dovedesc că nefericita aceea nu avea nici o legătură cu Diavolul, ci suferea de o tumoare la cap care-i afecta judecata.

– Ce s-a întâmplat în final cu această copilă? întreabă Papa cu interes.

– Un chirurg i-a deschis craniul pentru a extrage această protuberanță care o cufunda în nebunie și o determina să profereze neconținute injurii!

– Bine, bine, spune Papa. Și după aceea?

– După aceea, continuă preotul Denis, i s-a refăcut craniul și i s-au cusut țesuturile după toate regulile științei, cu speranța că oasele se vor suda la loc. Ceea ce s-a și întâmplat.

– Perfect! Așadar, fetița aia a fost salvată!

Preotul își mușcă din nou buza inferioară și se saltă de două ori la rând de pe un picior pe altul înainte de a adăuga:

– Nu știu dacă trebuie să consider intervenția mea în această poveste drept una pozitivă, Sfinte Părinte. I-am permis acelei nefericite fete să nu-și sfârșească scurta ei viață arsă de vie, iar asta e partea bună a poveștii, dar, după operația suferită, biata copilă nu se mai mișcă și nici nu mai vorbește. Face pe ea și nu se hrănește decât dacă e îndopată printr-o pâlnie, așa cum se procedează cu găștele.

Papa Pascal își ascunde un zâmbet în spatele mâinii și spune:

– Îmi pari un om cu bun-simț, părinte. Ai acționat conform conștiinței dumitale și nu trebuie să ai remușcări. Să revenim la desenul nostru pe care-l ții în mână. Ți spune ceva, măcar?

– Pe cîntea mea, începe Denis, am întâlnit deja această neobișnuită stea a lui David în *Cartea secretă* a filosofului arab Artephius, pe care am avut ocazia să o consult la colegiul din Sens și din care am reținut câteva fragmente... Steaua asta este compusă dintr-un triunghi alb și unul negru pe care Artephius îl mai numește și „cheia Universului“. În centru, acest semn ebraic, această literă evocă spiritul lui Dumnezeu, suflul Creației venit din cele mai înalte sfere pentru a organiza lucrurile cele mai infime... chiar particulele pământului! Pământul negru!

– Înțeleg, spune Papa, vorbești de alchimie!

Denis confirmă:

– De altfel, cuvântul alchimie provine din vocabula *el-kîmya* care, la rândul ei, decurge din termenul egiptean *kême*: pământul negru! În tratatul lui, Artephius spune următoarele: „Cel care știe să albească pământul negru deține secretul pietrei filosofale; și poate readuce la viață moartea“.

Suveranul pontif se apleacă în față, cu mâinile încleștate pe brațele scaunului, și rostește foarte încet, articulând clar fiecare silabă:

– Tringhiurile alb și negru înlănțuite... Viața și Moartea întrepătrunse. Alfa și omega suprapuse!

Preotul Denis nu-și poate înfrâna curiozitatea:

– O pot întreba pe Sanctitatea Voastră unde a găsit acest simbol? În ce grimoar?

Papa răspunde cu glas tăios:

– Nu este nevoie să știi dumneata asta. În schimb, e posibil să-ți cer să citești alte asemenea în curând, din cele care o să-mi parvină. Și să le asociezi unele cu altele.

Preotul zâmbeste.

– Cum doriți dumneavoastră, Sfinte Părinte. Vă stau la dispoziție. Mă voi strădui să vă împărtășesc din umilele mele cunoștințe. Am înțeles, de altfel, că această figură nu poate fi suficientă doar prin ea însăși.

Da?

E ca și cum ai izola un singur cuvânt dintr-o frază. Ce sens real i se poate da fără înțelegerea tuturor celorlalte? O ecuație incompletă...

Suveranul pontif își cufundă privirea în cea a mărunțelului preot cu chip malițios.

– Nu mi s-au îndrugat minciuni, părinte: chiar ai o minte ageră și iscusită.

Don Mestrany intervine:

Te-ai angajat să nu dezvălui nimic nimănui despre această întrevvedere, să nu uiți asta!

– Am promis, confirmă preotul. Știți unde să mă găsiți dacă vreodată... dacă vreodată vor mai apărea și alte desene de genul acesta! Sanctitatea Voastră să mă cheme atunci, și eu voi veni de îndată.

Părintele Denis îi înapoiază Papei foaia de pergament și se retrage. Don Mestrany închide ușa în urma lui.

În coridorul ce duce spre o scară largă, Denis face un salt înapoi când vede țâșnind din spatele unui stâlp o siluetă înaltă și descărnată.

– Monsenior episcop! exclamă el. Ce m-am speriat văzându-vă apărând așa din umbră. Iată, mi s-a tăiat răsuflarea!

– Îmi pare rău, Denis. Erai adâncit în gândurile tale; păreai atât de absorbit! Papa te-a primit în audiență privată și mă întrebam... în fine, mă gândeam că poate suferă de vreo boală ascunsă dacă a chemat un spițer atât de competent ca tine.

Preotul nu l-a apreciat niciodată pe acest episcop distant și vanitos, mai versat în politică decât în religie. Îi răspunde cu un strop de ironie:

– Nu vă îngrijorați, suveranul nostru pontif nu suferă de nici o afecțiune.

– Ah, m-am liniștit. De bună seamă, dorea să-l lămurești în privința vreuncea dintre problemele obscure de care te ocupi în mod curent?

– Încercarea dumneavoastră de a mă face să vorbesc este zadarnică, Monsenior; Sfântul Părinte mi-a ordonat să păstrez secretul asupra discuției noastre.

Apoi, cu un gest îndrăzneț, mărunțelul preot îl împinge pe episcopul care-i blochează drumul.

– Scuzați-mă, Monsenior.

– Fie! Iată-mă dat la o parte în propria mea casă de un papă care uneltește cu un preot înzestrat cu o reputație de vrăjitor și al cărui loc ar fi mai degrabă pe rug!

Denis nu aude prea bine vorbele episcopului. Acesta bombăne cu o voce furioasă și adaugă printre dinți:

– Cine ar putea crede că Sanctitatea Sa a venit în Reims doar ca să consulte personal arhivele regiunii și să-mi vorbească despre neînsemnate subiecte protocolare referitoare la încoronarea regilor Franței?

7

Generozitatea lui Payns

Contele Hugues de Champane, Geoffroy de Saint-Omer și Basile le Harnais au ajuns, rând pe rând, la moșia lui Payns care i-a informat asupra ultimelor evenimente.

S-au adunat în beci și fac cerc în jurul cadavrului vicarului de la parohia lui Brienne. Corpul a fost așezat pe o scândură de lemn sprijinită pe două capre.

După ce l-a ascultat cu atenție pe Payns, fără să-l întrerupă, Hugues spune în sfârșit:

– Așadar, bărbatul cu securea l-a eliminat pe spionul de care nu mai avea nevoie. Asta înseamnă că acest ucigaș știe deja suficient de multe lucruri despre noi. Acum înțeleg mai bine de ce a venit Papa în Champagne.

– Papa Pascal e aici? se miră Geoffroy.

– O călătorie discretă pe care, în calitatea mea de conte, nu o puteam ignora, explică Hugues. Sfântul Părinte m-a informat chiar că îmi va face o vizită de curtoazie la sfârșitul lunii.

– Câtă ipocrizie! strigă Payns.

– Exact! Presupun că mă aflu pe „lista roșie“ a Gardienilor Sângelui, la fel ca voi toți, spune contele. Sanctitatea Sa speră, fără îndoială, că voi fi mort în curând.

– Ce vulpoi e și apostolul ăsta! exclamă Basile. E în stare să-ți ceară o sumă considerabilă înainte de a te omori.

– Ai dreptate, frate Basile, răspunde Payns. Dar aurul ar putea, de asemenea, să ne salveze.

– Dându-le bani cruciaților lui Baudouin în Ierusalim? întreabă Geoffroy.

– Înțeleg: am putea scălda Biserica într-un val de aur, și în felul acesta să ne cumpărăm siguranța, precizează Basile.

Payns se întoarce spre contele Hugues și îi spune:

– Ești cel mai puternic dintre feudatarii Franței, și influența ta se întinde până dincolo de Champagne; foarte rapid, contribuția ta ar putea deveni indispensabilă pentru cruciade.

– Dar Biserica o să fie bănuitoare în privința provenienței aurului nostru, Payns, remarcă Geoffroy. Doar râvnește și la secretul fabricării lui.

– Bineînțeles, frate Basile, răspunde Hugues. Bineînțeles... Totuși, atâta timp cât nu va ajunge la piatra filosofală, noi vom rămâne stăpânii ei.

– Și crezi că acest papă o să renunțe la planurile lui dacă se vor găsi mijloacele prin care să fie corupt? întreabă Geoffroy.

– Acesta sau următorul, răspunde Payns. Oricare om are un preț! Iar noi avem posibilitatea să răspundem celor mai ridicate pretenții și să încheiem orice fel de târg!

Apoi, văzând prin ușa întredeschisă doi călăreți care se apropie, Payns anunță:

– Ah, iată-l pe magistrat! Așteptați-mă în scriptoriu până când rezolv problema.

Cei trei prieteni ai săi îl părăsesc și traversează curtea, trecând prin fața manechinului cu umerii albiți de un strat proaspăt de zăpadă.

Magistratul pare să fi înțepenit pe calul său, cu spatele frânt și pieptul aplecat peste grumazul animalului, aproape lipit de el. Clericul care îl însoțește e mai tânăr și doar cu puțin mai vioi.

Cei doi bărbați descalecă, în timp ce un slujbaş de la moșie apucă frâiele animalelor. Clericul își trece niște bretele pe după gât, apoi atârnă de ele un pupitru minuscul pe care va redacta curând raportul dictat de superiorul său.

Payns îi întâmpină cu o falsă jovialitate:

– Domnule magistrat, intrați repede în beci. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

– Un caz de crimă nu suferă întârziere, rostește omul justiției pe un ton sentențios. Angajatul dumneavoastră mi-a explicat, la solicitarea mea, despre ce este vorba. Așadar, domnule Payns, spuneți că acest nefericit a reușit să se târască până la dumneavoastră. În starea asta!

– Iapa lui trebuie să-l fi adus aici din întâmplare.

Magistratul îi face un semn cu mâna clericului, care continuă să tremure și să clănțâne din dinți.

– Notează, Besan... Preotul a fost lovit pentru a fi jefuit... Nu a murit imediat în urma rănii... S-a urcat din nou pe iapa lui care l-a adus până la casa domnului Payns...

Magistratul se apleacă asupra corpului neînsuflețit pentru a examina rana profundă și constată:

– Notează, Besan... O singură lovitură a fost suficientă pentru a-l răpune pe individ. Una singură, așadar. Dar cu câtă forță a fost aplicată! Și provocată de o lamă foarte lată, dacă ar fi să judecăm după profunzimea tăieturii.

Payns se ferește să intervină; faptul că magistratul nu a dedus că rana a fost cauzată de o secure îi convine. E inutil să se pomenească de asasin.

Cu pași lenți și spatele curbat, ofițerul se învârtește în jurul cadavrului. Adulmecă aproape la fel cum ar face un câine în preajma unui hoit.

– Bine, bine, spune el. Notează, Besan... Să rezumăm: victima a fost atacată nu departe de domeniul cavalerului Payns unde a venit apoi să moară... Ce altceva ar mai fi de spus? Ancheta se oprește aici și voi informa episcopia în această

privință. Îl cunoșteam puțin pe preotul acesta; nu mai avea familie... A fost decimată de ultima epidemie de ciumă...

Apoi, lovindu-și palmele una de alta înainte de a și le freca cu vigoare, conchide:

– Mie, unul, îmi plac anchetele făcute cu promptitudine!

– O să mă ocup de funeraliile lui, anunță Payns. E cel mai mărunț lucru pe care-l pot face pentru el. Voi suporta eu toate cheltuielile.

– Notează, Besan... Notează că domnul Payns se va ocupa de funeralii, și comunitatea îi va fi recunoascătoare pentru acest gest.

– O să pun să se rostească rugăciuni în fiecare an pentru odihna sufletului său, continuă cavalerul.

– Sunteți foarte amabil, domnul meu. Mă scutiți de o corvoadă. Dacă ați ști câte agresiuni regretabile se petrec în prezent!

– Ca în fiecare iarnă; săracilor le este foame și se comportă ca lupii.

– Exact... Da, da, ca lupii! Dar, oricum, chiar să ataci un preot! Lupi, bine zis. Iar cel care l-a atacat pe acest părinte avea niște fălci teribile! De unde se află acum – lângă Tatăl etern, presupun –, acest nefericit preot se felicită desigur că și-a dat ultima suflare în casa dumneavoastră, cavalerie. Nu putea găsi un suflet mai bun, nici o persoană mai generoasă. Aruncând o ultimă privire spre trupul neînsuflețit, magistratul adaugă: Zău așa, dacă încep să fie asasinați și oamenii Bisericii, unde vom ajunge oare?

Își ridică gulerul de blană al paltonului și își ia rămas-bun de la Payns:

– Vă salut, cavalerie!

– La fel și eu. Mergeți cu bine!

Typhaine vine lângă soțul ei care, din pragul beciului, privește îndelung în urma magistratului și a clericului.

– Nu iau corpul de-aici? se miră ea.

– Am decis să mă ocup eu de înmormântarea lui. Preotul a venit să moară la noi; merită generozitatea noastră. Sper că asta nu te deranjează, draga mea?

– Ce m-ar putea deranja pe mine, dragul meu, este profundul mister care îți învăluie chiar și cele mai mărunte dintre gesturi. Secretos, sibilin, enigmatic: întotdeauna ai fost așa! Dar încă și mai mult de când te-ai întors din Ierusalim! Iar prietenii tăi sunt asemeni ție!

– Iartă-mă, Typhaine, o roagă Payns pe soția lui, luând mâinile acesteia între ale sale.

– Să te iert, dragul meu? Dar ce anume să-ți iert? Nu știu ce îmi ascunzi. Nu-ți reproșez nimic, pentru că îmi dovedești în fiecare zi cât de mult mă iubești.

– E adevărat că te iubesc, îngerul meu. Toate tăcerile mele au drept motiv dorința mea de a te proteja. Trebuie să mă duc în curând la Hélène de Brienne pentru a mă asigura că... O să-ți explic mai târziu, draga mea.

Payns sărută mâna soției sale. O mulțime de sărutări scurte. Mici amprente calde pe pielea ei răcoroasă.

– Fără îndoială, vizita asta are legătură cu asasinarea soțului ei? întreabă Typhaine. Prietenii care te-au însoțit la Ierusalim sunt amenințați, nu-i așa? Și tu ești în pericol! Ce blestem ai adus cu tine din Țara Sfântă?

– Ai răbdare, Typhaine... O să-ți spun totul la timpul cuvenit.

– Bine, o să aștept. Dar află că mă rog în fiecare zi să nu ți se întâmple vreo nenorocire. Ce m-aș face fără tine?

Payns tocmai se pregătește să plece când soția lui îl reține, apucându-l de mâna dreaptă.

– Inelul acesta e foarte frumos, spune ea.

Payns schițează un zâmbet. În zadar. E doar o expresie de neputință. Nu-i poate mărturisi nimic.

Typhaine îi dă drumul la mână, și Payns iese din beci pentru a se îndrepta spre scriptoriu, unde îi regăsește pe cei trei

cavaleri care stau de vorbă cu Eliphas, Schelomet și Ferrer. Imediat cum intră în încăpere, Payns le spune:

– Să nu mai pierdem timpul. Hai să pornim chiar acum spre casa lui Hélène.

– Dacă-mi permiți, Payns, eu aș prefera să rămân aici, îl anunță Basile, ușor stânjenit. Îmi revin cu greu din această suferință care îmi chinuie șalele și îmi arde intestinele și vezica.

– Cum dorești, Basile. Iar noi, hai să pornim la drum!

Ies cu toții. Maurin îi vede și aleargă spre tatăl său.

– Îmi pare rău, se scuză Basile, cu toate că am luat cu strictețe toate leacurile alea preparate de spițerul meu după rețeta lui Payns, încă mă mai simt nesigur pe picioare.

– Nu te scuza, frate, spune Geoffroy pe un ton glumeț, bătându-l pe spate. Astea sunt neplăcerile vârstei!

– Orișicum! Chiar par atât de bătrân? Încă mai sunt capabil să-mi ridic spada asupra voastră și să vă fac să mușcați din țărână. Inclusiv pe Payns, cât o fi el de excelent ca spadasin!

– Așa e, răspunde Geoffroy. Un uluitor spirit lăudăros într-un corp debil!

Maurin stă lângă manechin și pare dezamăgit.

– Pleci, tată?

– N-o să stau mult, băiete. Cel mult trei ore. Între timp, poți să-ți continui antrenamentul.

Dar Basile se apleacă spre copil și îi murmură la ureche:

– O să-ți arăt eu cum să lupți! O să te învăț lovituri și fente care vor face din tine un spadasin de temut. Să nu se mai spună despre bravul Basile le Harnais că este terminat!

– Este o mare onoare pentru mine să fiu elevul dumneavoastră, cavaliere Basile, răspunde vesel Maurin.

Geoffroy se întoarce spre Basile și îi strigă:

– Ai face mai bine să te folosești de o sabie din lemn, frate! Țin să te găsesc întreg atunci când ne întoarcem!

8

Atacul

Un vârtej de zăpadă îi lovește în față pe cei trei cavaleri care au pornit spre casa lui Brienne; drumul se întinde de-a lungul unui canal înghețat, spre care corbii înfometați plonjează în zadar.

Geoffroy nu încetează să bombăne și să înjure iernile din Champagne ce se înăspresc tot mai mult în fiecare an.

Cavalerii intră în sat, așteptându-se ca acesta să fie liniștit din cauza vremii urâte, dar sunt surprinși să constate că, dimpotrivă, așezarea e cuprinsă de o mare agitație.

Cu cât înaintează mai mult, cu atât numărul sătenilor sporește, concentrându-se spre locuința lui Hélène.

Îngrijorați, Payns și prietenii lui își îmboldesc caii pentru a-și croi drum prin mulțimea compactă.

– Faceți loc! Faceți loc!

Cavalerii descalcă exact în momentul în care doi bărbați scot din casa văduvei un trup înfășurat într-o pânză albă, deja mânjită de sânge.

Teroarea îl împinge pe Payns să-i îmbrâncească pe curioșii adunați în fața căruței în care urmează să fie depus cadavrul.

Rostește, cu o voce stinsă, sugrumată de neliniște:

– Așteptați, vreau să văd!

Smulge cearșaful de pe cadavru, în pofida protestelor celor doi care-l poartă.

– Nu este Hélène de Brienne...

Femeia e mai în vârstă. Are părul cărunt. Și o rană profundă între sâni. Și încă una pe burtă.

– Nicidecum, messire, spune un bărbat. E vorba despre mătușa ei, care venise să o ajute de când a rămas văduvă. Iată ce au făcut mercenarii ăia!

Payns îl apucă pe un sătean de haină și îl bombardează cu întrebări:

– Ce s-a întâmplat? Cine a comis această crimă? Unde e doamna Brienne?

Săteanul îi răspunde, desprinzându-se din strânsoarea lui:

– N-are nici un rost să mă scuturați în halul ăsta: întoarceți capul și o să vă liniștiți.

– Payns, prietene...

Sprijită de un bărbat voinic, Hélène își face apariția printre oamenii care se dau la o parte în calea ei, făcându-i loc să treacă. Payns aleargă spre ea, o ia în brațe, o strânge cu putere la piept, aproape râzând de bucurie că a găsit-o în viață.

Glasul lui și-a regăsit timbrul:

– Am crezut pentru o clipă că...

– Au omorât-o pe Nanthilde... Mă căutau pe mine și... și au ucis-o pe ea!

Contele Hugues și Geoffroy s-au apropiat și ei.

– Cine? Povestește-ne!

– Erau trei, așa cred. Au pătruns cu forța în casă; Nanthilde a încercat să-i oprească, în timp ce striga la mine să mă ascund. Eu eram în beci...

– Pe tine te căutau? Ești sigură de asta? întreabă Hugues.

– Da, da... M-am ascuns într-o copaie plină cu grâu în care m-am afundat cu totul. Doi bărbați au venit să scotocească prin beci și i-am auzit vorbind înainte de sosirea grabnică a sătenilor alertați de țipetele mătușii mele care trăgea să moară.

– Ce au spus oamenii aceia? întrebă Payns.

– N-am auzit prea bine... Am înțeles totuși că era vorba despre o listă întocmită de șeful lor, pe care era și numele meu... Trebuia să mor ca sărmanul meu Arcis.

– Asta-i tot?

– Nu. Au pomenit și despre domeniul tău, Payns... Ceva despre un viitor atac... Apoi au plecat. Inelul tău... Arcis avea unul la fel și i-au tăiat mâna dreaptă ca să i-l fure! Știu ce conțin pietrele astea roșii și...

Payns o întrerupe:

– Vorbim mai târziu, Hélène! O să-mi spui pe drum. Basile și familia mea sunt în pericol. Gardienii Sângelui se pregătesc să-i șteargă de pe fața pământului pe toți cei care figurează pe lista roșie a bărbatului cu securea! Pe cai, repede!

Payns încalcă pe calul său și se apleacă spre Hélène întinzându-i mâna dreaptă.

– Urcă în șa, Hélène.

O ridică dintr-un salt: e atât de ușoară, atât de tânără. Îi simte, în spatele lui, corpul adolescentin tremurând.

– Prinde-mă de mijloc.

Femeia îl înlanțuie cu brațele. Payns dă pintoni calului. Hugues și Geoffroy îl urmează și ies din sat în mare viteză, aproape doborându-i la pământ pe curioși.

Zăpada cade acum pe umerii lor, iar vântul umed și rece îi împinge pe drumul ce străjuiește prelunga oglindă albă a canalului în care se reflectă cavalcada lor.

– Duhovnicul tău se afla în solda dușmanilor noștri, Hélène, spune Payns, ridicând tonul. Le-a raportat tot ce i-ai povestit tu. Gardienii Sângelui au aflat tot ce ți-a dezvăluit Arcis!

Măinile lui Hélène se crispează pe pieptul cavalerului. Tânăra izbucnește în plâns și spune:

– Dumnezeu, asta înseamnă că sunt vinovată de moartea soțului meu! E ca și cum l-aș fi omorât eu însămi pe Arcis al meu pe care-l iubeam atât de mult! Dar de unde ai aflat?

— De bună seamă, asasinul nu mai avea nevoie de serviciile duhovnicului tău. L-a rănit grav; preotul a venit să moară la mine, pentru a-și ușura sufletul. De la el am înțeles că Gardienii te-au folosit fără știrea ta ca să ne iscodească.

*

Bărbatul cu securea și cei șapte oameni care-l însoțesc și-au legat frâiele cailor de ramurile joase ale unui stejar și înaintează acum, cu spatele aplecat, supli și rapizi, la adăpostul unui taluz.

Din locul în care stătuseră înainte, i-au putut vedea intrând și ieșind pe cavalerii din Champagne, pe magistrat și pe preotul acestuia.

După ce au parcurs vreo treizeci de pași pe furiș, bărbații se cațără pe povârnișul taluzului pentru a traversa un vast câmp străbătut de crăpături lungi și profunde. Crusta groasă și tare de zăpadă plesnește sub tălpile lor.

Merg direct spre domeniul lui Payns. Zăresc deja clădirile mari, bine înfipite în pământ, cu acoperișurile albite de zăpadă, cu înaltele hornuri fumegând; clădirea principală, cu ferestrele în care joacă sclipirile câtorva lămpi; scriptoriul, la capătul vastei curți pătrate unde tronează manechinul pe care Basile și Maurin îl lovesc răsând. Râsul lor purtat de vânt ajunge până la bărbații care se furișează în timp ce își scot din teacă săbiile și pumnalele.

Râsul limpede, prelung și vesel al copilului; acela, mai amplu și mai grav, al adultului.

Un șir de arbori ce par cristalizați. Trupa se oprește o clipă în dreptul lor ca să-și tragă sufletul. Bărbatul cu securea arată spre un zid mic și pornește într-acolo, urmat imediat de spadasiinii săi.

Escaladează iute zidul, trecând cu agilitate peste el, și sare în curtea mică a grajdurilor. În spate, oamenii lui procedează la fel, în deplină liniște.

*

— Zăpada asta îi împiedică pe cai; le încetinește pașii, se lamentează Payns.

Contele încearcă să-l liniștească, strigându-i peste umăr:

— O să ajungem curând. Te rog, nu fi așa de sumbru.

Dar Payns nu reușește să-și alunge teama care l-a cuprins de când a aflat de la Hélène că ucigașii plănuiseră să ajungă la moșia lui. O viziune morbidă a pus stăpânire pe el. O imagine de foc și de sânge, de strigăte înspăimântate, de țipete de durere. De oroare.

Degeaba își lovește calul cu pintenii până la sângerare: animalul fornăie și se împotrivește. Copitele lui alunecă adesea pe făgașele ce brăzdează pământul.

Acolo, la capătul acestui drum prea îngust, Typhaine, Émeline, Maurin și prietenii lui sunt în pericol. Acolo, în spatele acestui orizont neclar pe care ceața îl îndepărtează neîncetat...

Mintea lui Payns are o capacitate misterioasă; uneori, e capabilă să se proiecteze într-un viitor apropiat, ca și cum ar putea anula legile timpului. Și poate sesiza atunci frânturi de evenimente asemenea unor himere.

Cavalerul s-a străduit întotdeauna să-și înăbușe această aptitudine neobișnuită, considerând-o mai degrabă un blestem decât o șansă. Totuși, darul acesta s-a manifestat în mod frecvent, cu toată brutalitatea, făcându-l să perceapă mai mult nenorociri decât lucruri plăcute.

Iar acum, cu toate gândurile îndreptate spre familia și apropiatii lui, Payns e cuprins de un presentiment covârșitor.

Numele lui strigat de cineva străbate timpul. Acolo, se aud glasuri care-i urlă numele. O fi acum? Va fi mai târziu?

*

— Sunt mândru de tine, Maurin, spune Basile. Văd că tatăl tău vrea să facă din tine un cavaler asemenea lui.

— E adevărat că nu există în tot comitatul Champagne un spadasin mai bun ca el?

— Așa spun cei care nu m-au văzut pe mine!

Apoi, observând că băiatul e ud și imaginându-și dezaprobarea doamnei Typhaine, Basile adaugă:

– Ar fi mai bine să întrerupem lecția. Îți recomand să faci o baie cu apă caldă, în care s-au macerat câteva frunze de dafin. Mi-ar părea rău să mă fac responsabil de vreo congestie pulmonară care te-ar țintui la pat!

– Sunt mai rezistent decât par, afirmă Maurin vitejește.

– E mai bine să previi decât să te semețești. Și apoi, mărturisesc că pe mine au cam început să mă doară încheieturile.

Deodată, cei doi aud un țipăt. Un strigăt sfâșietor. Maurin a recunoscut vocea mamei sale.

Se răsuțește. I se pare că se mișcă repede, dar trupul lui se mișcă într-un spațiu devenit brusc diferit. Dens, vâcos.

O vede pe mama lui țâșnind din casă, agitându-și brațele în mod ciudat, țipând din nou, țipând încontinuu, deși el nu mai aude nimic.

În spatele ei apare un bărbat. Ține în mână o secure înșăngerată pe care o ridică deasupra capului femeii. Și lama securii lovește. Îi sfărâmă craniul, se înfundă în carnea care explodează în ghemotoace roșietice.

În curte apar și alți bărbați.

Mama lui se prăbușește încet, atât de încet. Basile îl smulge, desprinzându-l de pământ, și îl împinge în spate.

– Înapoi, copile! E demonul, bărbatul cu securea, cel din Ierusalim!

Basile, cu sabia pregătită, îi face scut cu corpul lui. Uci-gașul își smulge securea din capul lui Typhaine. Se ridică și face un gest către oamenii lui.

Schelomet iese în pragul ușii scriptoriului. Basile urlă spre el:

– Un atac al Gardienilor Sângelui! Trebuie să salvăm ce trebuie salvat și să acționăm în consecință.

O mână îl apucă pe Maurin și îl trage în bibliotecă. Slujitorii de la fermă năvălesc cu săbiile și furcile în mâini.

– Am luat copilul aici, Basile! strigă Schelomet.

Se aude apoi vocea lui Ferrer:

– Haide, intră și tu acum!

– Imposibil, vin din toate părțile. Închideți ușa și treceți la fapte. Nu vă faceți griji pentru mine. Numai Maurin contează!

Aromele din scriptoriu: ceară, gudron, pergamente, cerneală...

Maurin e împins, înhățat, protejat.

Eliphas adună în grabă câteva documente, în timp ce Ferrer pune mâna pe un mai și se îndreaptă repede spre două vase de gresie pe care le plasează în fața ușii.

Schelomet a răsturnat o masă, eliberând astfel o trapă în planșeu. Ridică batantul deasupra câtorva trepte.

– Grăbiți-vă!

– Să coboare Maurin primul.

Ochii copilului sunt plini de lacrimi.

– Dar ceilalți? Sora mea, Basile, Émeric?

Schelomet îi spune, zorindu-l:

– Nu mai pune atâtea întrebări și coboară mai iute în pivnița asta.

– Vreau să știu... De ce trebuie să mă salvați, de ce pe mine?

Un ghiont din partea lui Schelomet.

– Pentru că ești băiat... Din sângele *lui*! Sângele neamului Payns!

Ferrer strigă din dreptul ușii:

– Sunteți gata?

– Să-i mai lăsăm un pic de timp fratelui nostru Basile, spune Eliphas.

Basile i-a auzit și îi îndeamnă:

– Spargeți odată vasele alea de gresie, pentru numele Sfântului Iosif! Ce mai așteptați?

Un prim slujbaș a fost strangulat și zace la pământ. Tovarășii lui dau înapoi, în ciuda luptei lui Émeric și a dorinței sale de a răzbuna moartea abominabilă a stăpânei lui.

Trei bărbați își încrucișează spadele cu cea a lui Basile care reușește cu greu să respingă asaltul. Puterea i-a slăbit deja după lecția dată lui Maurin, în care, pentru a părea în cea mai bună formă, s-a angajat mai mult decât trebuia.

Bărbatul cu securea pare să se amuze de lupta patetică purtată de cavalerul care e tot mai obosit la fiecare nouă lovitură, parând cu o forță din ce în ce mai redusă atacurile repetate, tot mai precise, tot mai puternice.

Basile se încovoie, se clatină; sabia devine prea grea în mâinile lui tremurătoare.

O lamă îi traversează torsul, într-o tăietură fulgerătoare. Picioarele i se înmoaie; cade în genunchi, scăpând sabia din mână. Respiră cu greutate. Sângele îi umple cămașa, încălzindu-i pielea.

Își închide pleoapele preț de-o secundă asupra tenebrelor urlătoare și însângerate. Caută un punct îndepărtat în care să-și odihnească gândurile. O amintire clară și senină în care și-ar putea domoli teroarea. Doar o imagine din tinerețea lui. O femeie, un prieten...

Un port unde să moară în pace.

Aude însă o voce monotonă și plictisită rechemându-l în acest infern care încă mai este viața, o viață atât de aproape de moarte:

– Asta pentru cicatricea pe care mi-ai făcut-o în Ierusalim, cavaliere Basile!

Deschide ochii din nou, pentru a înfrunta, într-un ultim elan de curaj, privirea asasinului său.

Și înțelege, în ultima fracțiune de secundă, mâhnit să sfârșească astfel, că va muri ca un biet animal, cu șina spinării frântă de o înfiorătoare lovitură de secure.

El, Basile le Harnais, frate al Lojii Primare, moștenitor al Tradiției, este căzut la pământ, îngenuncheat, cu fața în zăpădă. Umilit.

Între timp, în scriptoriu, Ferrer a spart cele două vase, răspândind astfel pe dalaj un lichid negru și uleios. Golește apoi, la picioarele sale, un mic săculeț din piele: o pudră cenușie, groasă și densă.

– Fii prudent, Ferrer! îi strigă Eliphas, trecându-și capul prin trapa întredeschisă. Nu vărsa mai mult de o pătrime din pudră la cantitatea aia de ulei, altminteri vom fi spulberați și noi ca niște fire de paie!

– Nu-ți face griji, frate Eliphas; am experimentat de nenumărate ori pudra mea de salpetru!

Odată operațiunea încheiată, Ferrer pune mâna pe o torță.

– O să ai foarte puțin timp la dispoziție pentru a te strecura în pivniță, îi amintește Eliphas.

– Știu. Tocmai de aceea te rog să te dai la o parte și să-mi lași calea liberă.

Ferrer se pregătește să arunce torța spre pudra cenușie, în timp ce, afară, bărbatul cu securea își adună oamenii în fața ușii și le cere să o scoată din țâțâni cu câteva lovituri puternice de sabie.

Doi bărbați încep să izbească în ușă râzând, convinși deja că se vor deda curând unui nou masacru, în vreme ce trei dintre tovarășii lor îi pun pe fugă pe slujbașii de la fermă.

Deodată, o explozie fulgerătoare proiectează în jur așchii de lemn, țandări de piatră, cioburi de vase și frânturi de manuscrise, sfărtecându-i pe cei doi bărbați care forțează ușa și aruncându-i pe ceilalți la pământ, răniți de o ploaie de schije.

Suflul exploziei l-a smuls pe bărbatul cu securea și l-a răsturnat pe spate, izbindu-l de pământ mai dur decât ar fi putut-o face lovitura unui taur. Ucigașul se ridică rapid, cu timpanele astupate, cu ochii aprinși de furie.

– Dumnezeu! atotputernic, exclamă un supraviețuitor, e lucrarea Diavolului care a vărsat o parte din infern ca să-i răpună pe doi dintre ai noștri?

Bărbatul cu securea se uită la cei doi oameni ai săi dezmembrați și arși, aproape în întregime dezbrăcați de suflul exploziei, și apoi răspunde:

– Un sortilegiu! Acest fenomen malefic dovedește că într-adevăr avem de-a face cu niște vrăjitori. Astea-s vrăjile evreilor!

Și, observând abia atunci că scriptoriul s-a transformat într-un rug, adaugă:

– Au preferat să se distrugă...

Un bărbat arată spre o trupă de călăreți care se zărește în depărtare:

– Vin, messire!

– Payns și ceilalți doi cavaleri... Pe cai! Vă ajung din urmă de îndată ce termin cu ereticul ăsta.

Ucigașul își pune un genunchi la pământ, apucă brațul drept al victimei sale, îl întinde în lături pe zăpadă și rostește:

– *Res indigna atque intoleranda!*¹

Lovește cu securea încheietura care se frânge într-un zgomot de lemn uscat, apucă mâna secționată și ridică puțin corpul lui Basile.

Înmoaie chiar degetul cavalerului în sânge și trasează pe fruntea mortului:

2 +

– *In hoc signo vinces*²! Bună recoltă! Am acum și cel de-al doilea deget al mâinii drepte a lui Hristos!

¹ Lucru nedemn și intolerabil! (n.a.)

² Prin semnul acesta vei învinge! (n.a.)

9

Durerea

Imediat după plecarea atacatorilor, Émeric a început să împruiască zona încercând să izoleze incendiul din scriptoriu, deși bănuia deja că nu se mai poate salva nimic. Se scoate apă dintr-un puț; femei și bărbați ies din clădiri și își trec gălețile din mână în mână. Gesturi derizorii împotriva violenței flăcărilor înțelepte de vânt.

Cavalerii au descălecat. Și Payns a alergat spre trupul soției sale, asupra căruia s-a prăbușit plângând, lacrimile amestecându-i-se cu sângele victimei.

Se tânguie. Geme. Își plânge iubirea.

Émeric își părăsește tovarășii pentru a ajunge alături de stăpânul lui.

– N-am putut să fac nimic, messire. Ronan a fost omorât în timp ce noi încercam să-l ajutăm pe cavalerul Basile.

Payns se ridică. Are fața înroșită de plâns. Zărește cadavrul prietenului său.

– Și Basile! murmură el.

– S-a apărat cu mult curaj, dar a trebuit să se lupte cu trei dintre furibunzii ăia.

– Și Maurin? Dar Émeline?

Payns tresare, cuprins de o surdă neliniște care-i zdrobește pieptul.

– Maurin a reușit să se adăpostească în scriptoriu, îl liniștește Émeric. Fără îndoială, acum se află în siguranță în pivniță, împreună cu domnii Schelomet, Eliphas și Ferrer. Pe Émeline, în schimb, n-am mai văzut-o.

Cavalerul își întoarce privirea spre casă. Ușa de la oficiu a rămas larg deschisă. Face câțiva pași. Picioarele înțepenite abia îl ascultă.

Contele Hugues încearcă să-l rețină:

– Nu, lasă-mă pe mine să intru acolo!

Iar Geoffroy îl îndeamnă, apucându-l de braț:

– Rămâi cu mine, frate. Sunt prea prost ca să-ți pot spune vorbe care să te aline. Minteaa mea nu e atât de ageră ca a ta, dar pot să te asigur de sentimentele mele de mâhnire și de compasiune.

– Ai văzut ce i-a făcut măcelarul ăla lui Typhaine?

La aceste cuvinte, Geoffroy își dezleagă mantia și o așază cu blândețe peste cadavrul tinerei femei. Se întoarce și îl ia de braț pe Payns, își îmbrățișează prietenul și îi șoptește la ureche:

– Așa cum ți-am spus, nu am o inteligență prea subtilă. Cu toate astea, sunt maestru în arta războiului și nu mă tem să ucid pe oricine ar avea neșansa să merite o asemenea soartă. O să fiu întotdeauna alături de tine pentru a-l înfrânge pe monstrul ăla! Jur că-mi voi da viața dacă va fi nevoie de acest sacrificiu.

Payns răspunde, ștergându-și ochii cu dosul mânecii:

– Ești, fără îndoială, cel mai fidel dintre prietenii mei, Geoffroy. Și, de asemenea, cel mai afectuos, pentru că bunăvoința ta e dezinteresată. E sinceră precum cea a unui copil. Compasiunea, generozitatea și inocența ta valorează mai mult decât cea mai ascuțită inteligență.

Hélène de Brienne se apropie de cei doi bărbați. Nu îndrăznește să le vorbească. Totuși, împărtășește suferința lui Payns

pentru că o trăiește ea însăși după moartea lui Arcis: o durere pironită de-acum în sufletul ei pentru tot restul vieții.

Deodată, în curte răsună un țipăt, prelung și sfâșietor. Payns tocmai l-a văzut pe contele Hugues cum trece peste pragul casei, purtând pe brațe corpul fără viață și plin de sânge al lui Émeline.

Fără sprijinul lui Geoffroy, Payns s-ar prăbuși la pământ. Toată energia l-a părăsit brusc, lăsând loc doar unui gol înghețat. Un hău care se lărgeste vertiginos, înghițindu-i rațiunea.

Scuturat de spasme, vomită în zăpadă până simte că i se sfâșie gâtul.

– Ajută-mă! imploră el ridicându-și privirea spre Geoffroy.

Acesta din urmă îl sprijină și aproape că îl ridică pe sus pentru a-l ajuta să înainteze până la Hugues.

Hélène a rămas pe loc și și-a împreunat mâinile încercând să se roage. Printre buze îi ies cuvinte confuze, fără ca ea să fie cu adevărat conștientă de semnificația lor. Memoria ei pare să fi găsit singură câteva dintre acele insipide fraze pe care un preot i le-a dezvăluit în copilărie, asigurând-o că sunt un excelent suport în perioada de doliu.

Payns își strânge fiica la piept și o leagănă. Căpșorul copilei se sprijină pe gâtul lui, buzele ei fără suflare atingându-i pielea.

Geoffroy îi aruncă lui Hugues o privire plină de disperare. Este la fel de mâhnit ca acest tată pustiit de durere. Mâhnit pentru că nu mai știe pe cine să plângă. Pentru că Basile zace singur, undeva mai departe, și nimeni nu s-a dus încă să-i așeze trupul cum se cuvine.

– Vino, îi spune Hugues lui Geoffroy.

Cei doi bărbați trec prin fața lui Hélène și pe care Hugues o roagă:

– Fii bună și du-te la Payns. Cred că numai o femeie poate ști cum să-l aline într-un asemenea moment. Ia-o pe fetiță; nu e bine să o țină atâta timp lângă el. Culc-o în patul ei și fă-i toaleta.

– Da, domnule conte.

Ajunși lângă cadavrul fratelui lor Basile, cei doi cavaleri îl întind pe spate și șterg de pe fruntea lui cifra și crucea desenate de omul cu securea.

– Nu crezi că ar trebui să ne despărțim de inelele noastre, Hugues?

– Imposibil! Am jurat că le vom păstra pe deget, pentru că locul lor nu poate fi în altă parte. Trebuie să le protejăm mai bine. De altfel, ucigașul Gardienilor Sângelui va încerca să ne asasineze, indiferent dacă purtăm sau nu aceste inele!

– Știi bine că nu sunt un fricos; de data aceasta totuși trebuie să mărturisesc că mi-e teamă de casapul ăsta. Poartă un adevărat război împotriva noastră. Un război cu care nu suntem obișnuiți. Există ceva irațional în comportamentul acestui demon.

– Dimpotrivă! îl contrazice contele, continuând să spele fața lui Basile cu zăpadă. Acționează cu sânge rece și metodic, fără să-i pese nici de etică, nici de morală. E hotărât, implacabil, își execută misiunea lui de fanatic al Domnului cu o înspăimântătoare rigoare. Și, fără îndoială, e convins că-și va merita mântuirea veșnică la capătul acestei lupte. Tocmai de aceea este atât de periculos. Pentru credința lui prea puternică în Dumnezeu!

– Secretul lui Iisus ne costă mult sânge, frate, spune Geoffroy, mângâind încheietura mâinii secționată a lui Basile.

– Și totuși abia e începutul. Și adaugă, ridicându-se: Să ne ocupăm acum de cei vii. Vom avea timp suficient, din păcate, pentru a ne plânge morții.

Cei doi cavaleri se alătură lanțului de slujbași și de valeți care aruncă găleți mari cu apă peste flăcările ce încep să-și piardă din intensitate.

Émeric s-a dus să caute o lopată de care se servește acum cu multă energie pentru a azvârli grămezi mari de zăpadă în incendiu.

După o muncă înverșunată, focul este învins și, înainte ca fumul să se risipească, Hugues și Geoffroy pătrund în ruinele scriptoriului.

Sar peste mese, cufere și scaune calcinate.

Geoffroy își trece vârful sabiei prin inelul trapei și ridică batantul fără să-și ardă mâinile.

Primul care iese din pivniță este Maurin, cu ochii umflați de plâns, cu obrajii stacojii din cauza căldurii.

Contele Hugues îl trage în sus și îl duce repede în afara clădirii al cărei acoperiș riscă să se prăbușească în orice clipă.

– Émeline? întreabă copilul. Unde este surioara mea?

10

Al doilea inel

Seara se lasă peste Reims.

Papa și-a manifestat dorința de a rămâne singur pentru a se ruga în capela cea mică închinată Fecioarei Maria. Și tocmai de aceea se simte oarecum indispus la vederea unui preot care se îndreaptă spre el.

– Ce vrei? îl întreabă el pe un ton tăios.

– Vă solicit o întrevedere, Părinte.

Pascal a recunoscut vocea moale și asexuată a bărbatului cu securea.

– Ești nebun, de ce vii aici? Dacă te vedea cineva?

– Nu m-a văzut nimeni. Știu să mă strecur pe lângă ziduri ca o umbră. Vedeți? Chiar și dumneavoastră ați crezut că sunt un simplu preot...

Papa își părăsește oftând scăunelul pentru rugăciune și spune:

– Urmează-mă, o să te conduc în apartamentele mele. Ce vrei să-mi spui?

Vocea, încă și mai suavă, îi răspunde:

– Vreau, mai degrabă, să vă ofer ceva.

– Ai făcut așadar o nouă victimă...?

Cei doi bărbați ies din capelă, traversează transeptul catedralei și trec printr-o poartă joasă pentru a pătrunde pe un coridor care duce la palatul episcopal.

Suveranul pontif își invită vizitatorul într-un cabinet învecinat cu dormitorul său. Știe că nimeni nu va veni să-i deranjeze aici.

Gardianul Sângelui își ridică stiharul sub care ascunde o sacoșă. Scoate din ea un pachet înfășurat în pânză și îl așază pe masă.

– Iată mâna dreaptă a cavalerului Basile le Harnais!

Pascal face un pas înapoi, într-un gest de dezgust.

– Vă rog, Părinte, grăbiți-vă să recopiați desenul pe care-l veți găsi în acest nou inel; trebuie să ajung la mănăstirea Sainte-Menehould înainte ca drumurile să se înfunde din cauza ninsoarii abundente.

Papa desface pânza și scoate imediat inelul din deget. Ridică piatra roșie și extrage din micul locaș bucățița de țesătură pe care o așază pe masă și o netezește.

Examinează desenul. Alfa și epsilon încadrează un P tăiat la mijloc de o linie transversală.

Își deschide plumiera, scoate din ea o pană retezată oblic și un borcănaș cu cerneală, apoi începe să recopieze figura desenată pe bucata de pânză furată din giulgiul lui Toma.

Apoi spune, în timp ce se străduiește să redea cât mai fidel modelul:

– Ar trebui să te laud pentru serviciile considerabile pe care le aduci Bisericii. Și totuși nu-mi pot reține gândul că îți face plăcere să îndeplinești această misiune.

– Satisfacția pe care o resimt este cea pe care un om de bună-credință trebuie să o aibă atunci când apără dogma Sfintei Biserici. Da, într-adevăr, mă lupt cu o nespusă plăcere pentru a proteja autoritatea lui Dumnezeu!

– Să fii oare mai credincios decât mine, fiule? Ești de nezdruncinat în convingerile tale? Hristos nu a murit pe cruce și ne temem că descendenții lui...

– Puțin îmi pasă! Am făcut un adevăr din minciuna Istoriei și m-am supus lui. Sfinția Ta știe bine că Iisus nu este mort cu adevărat. E de datoria Gardienilor Sângelui să-l regăsească pentru a apăra gloria Bisericii. Nu acesta este și scopul dumneavoastră, Părinte?

– Fără îndoială, răspunde suveranul pontif cu glas obosit. Da, din păcate, acest lucru, deși inimaginabil, este o certitudine, cu toate că mintea mea e incapabilă să o admită ca fiind rațională: Hristos a experimentat asupra lui însuși Ecuția alchimică!

Zgomotul făcut de pana care agață pergamentul. Trosnetul buștenilor în șemineu. Vântul care vuieste în obloanele de lemn.

– Știi desigur că trebuie să scăpăm și de trupul nazarineanului, continuă ucigașul.

– Așa e, dovada asta, la fel ca toate celelalte, trebuie să dispară. Umanitatea nu trebuie să afle că un om a învins moartea cu ajutorul științei, și nu cu cel al lui Dumnezeu. Este de neconceput ca un asemenea om să rămână în mormântul lui, într-o stare care nu e proprie nici vieții, nici morții. Cine ar putea admite acest miracol fără să se îndoiască de atotputernicia Creatorului nostru? Cine și-ar putea închipui că un corp alterat de moarte, descompus și putrezit ar putea într-o bună zi să-și recapete carnea, sângele și conștiința sub efectul unui tratament alchimic?

– Cu siguranță, Părinte... Umanitatea e proastă, iar credința ei în Dumnezeu nu este suficient de trainică! Dacă ar afla despre existența cadavrului, s-ar cufunda în tenebre. În ceea ce mă privește, cunoașterea acestui lucru ignobil nu-mi zdruncină credința. O poveste născocită este adesea mai bună decât realitatea atunci când servește la consolidarea credinței

noastre. Legenda lui Iisus mort pe cruce și reînviat va rămâne veșnic unul dintre principiile cele mai moralizatoare ale Sfințelor Scripturi!

– Vorbele tale sunt echivoce, spune Papa terminând de copiat desenul. Nu pe Dumnezeu îl aperi tu, ci religia edificată în numele Lui!

Apoi, împăturind pergamentul, adaugă:

– Poți lua înapoi inelul și relicva asta.

Asasinul acceptă inelul, dar refuză mâna moartă.

– Aruncați-o în foc, așa cum am făcut și eu cu prima.

Părăsește încăperea. Papa ia mâna cu repulsie și o azvârle în flăcări, privind-o involuntar cum se contractă ca și cum ar fi vie. În scurt timp, pielea începe să se umfle și să plesnească.

Mirosul de carne arsă care umple încăperea devine atât de greșos încât îl obligă să se retragă în dormitor.

Din nou, și în noaptea care urmează, somnul lui va fi agitat de coșmaruri morbide, iar dimineața se va trezi cu sentimentul că a dormit în infern.

Și totuși doar cu acest preț poate fi salvată Biserica.

Mormântul Primului

În cea mai mare dintre încăperile casei lui Payns s-au instalat scânduri sprijinite pe capre, pe care au fost așezate trupurile lui Typhaine, Émeline și Basile; trupurile lor, din care se mai văd doar fețele, sunt acoperite cu cearșafuri albe. Capul și fruntea lui Typhaine au fost înfășurate în bucăți de pânză pentru a ascunde rana înfiorătoare provocată de uci-gașul cu securea.

Payns, frații lui din Loja Primară și Maurin se țin de mâini, formând un lanț ce încercuiește rămășițele lor pământești.

Flăcările lumânărilor fixate la nivelul pereților tremură sub o pală slabă de vânt ce pătrunde prin interstițiile obloanelor închise.

Intimidat, Maurin îi observă rând pe rând pe acești bărbați gravi, cu trăsăturile accentuate de umbrele aspre. Constată prezența lui Émeric și se întreabă de ce Hélène nu a fost inclusă și ea în această reuniune. Se abține însă să ceară lămuriri.

Îi privește pe toți. Are impresia că-i vede pentru prima oară. Că abia acum îi vede cu adevărat! Nemișcați, tăcuți. Statui hieratice, cărora numai ochii lor strălucitori le dau viață.

Mai mult decât durere, ochii aceștia exprimă furie. Și ură.

Maurin stă între tatăl său și contele de Champagne; cei doi bărbați îi strâng mâinile cu putere, aproape făcându-l să sufere. Simte în această încheștare voința lor de a-și manifesta afecțiunea și dorința de a-l proteja. Așadar, n-are nici o intenție să se plângă.

Deodată, Payns lasă mâna fiului său și spune:

– E timpul!

Smulge de pe perete una dintre torțe și adaugă, adresându-se lui Maurin:

– Poți să mă însoțești. De-acum, ai acest drept. Un drept pe care l-ai plătit la fel de scump ca mine, odată cu moartea mamei tale și a lui Émeline.

Ies în curte, și Payns se îndreaptă direct spre manechinul din paie.

– Ce trebuie să facem? întreabă copilul.

– Să recuperăm un anume obiect pe care l-am ascuns...

Ceva sacru! Și care se afla la îndemâna oricui, chiar sub nasul asasinilor!

Îi întinde torța fiului său:

– Fă-mi lumină.

Cavalerul își scoate sabia din teacă și, spre surprinderea copilului, începe să spintece cu înverșunare manechinul din paie.

– Tată!

Payns lovește. Și mai lovește o dată. Lovește cu toată puterea, la stânga, la dreapta, înjunghiind manechinul și făcându-l fărâme, în timp ce horcăie din cauza efortului.

– Tată!

Paiele zboară în colb, împrăștiind semințe ce strălucesc în lumină ca niște fulgi minusculi.

În sfârșit, stâlpul rămâne gol. Payns se apropie de el și îi cere lui Maurin să ridice torța. În vârful țărșului se vede un inel de bronz, încastrat între două creștături.

– Un inel?

– Da, Maurin... Dar inelul ăsta este de fapt o cheie care deschide un mormânt. Vom merge la el în această noapte.

– Mă înspăimânți, tată!

– O să vorbim pe drum, fiule... O să-ți dezvălui un secret minunat. Prin tine, o să vorbesc și cu mama ta, și cu Émeline. Le voi destăinui misterul pentru care au fost omorâte. După ce îți voi spune totul, poate că vei accepta sacrificiul lor cu mai multă seninătate. Haide, să mergem la prietenii noștri și să pornim la drum.

Cavalerul își vără din nou sabia în teacă și îl ia de mână pe fiul său.

– Tată...

– Da?

– Plângi!

– Într-adevăr, plâng. Fac asta în loc de rugăciune.

*

Cei șapte bărbați și copilul merg pe jos, de teamă ca nu cumva caii să se împotmolească în mlaștinile din Pădurea Răsăritului. Geoffroy și Émeric poartă o brancardă pe care, după cum i-a explicat Payns fiului său, vor depune curând rămășițele pământești ale lui Iisus.

Iisus!

Maurin a reținut din Evanghelii faptul că Hristos a reînviat în Ierusalim. De altfel, cruciații s-au dus în Țara Sfântă tocmai pentru a-i elibera Mormântul.

– Nu, spune Payns. Iisus, care fusese inițiat de egiptenii din Deir el-Medineh și, mai târziu, de preoții esenieni din Qumran, se consacrase alchimiei. Preceptele despre dragoste pe care le propovăduia semenilor săi, exemplul de generozitate și de fraternitate pe care îl oferea acestora erau rodul studiilor sale. Reușise să asimileze imuabilele legi ale Naturii în organizarea lor complexă și în ordinea lor intangibilă, pentru a le aplica

regulilor speciei umane. Afirma că Natura nu era altceva decât dragoste! Energia care o governa trebuia în mod obligatoriu să se regăsească în sufletul omului... În conștiința lui, mai degrabă.

– Tată, nu înțeleg tot ceea ce-mi spui.

Ferrer intervine:

– Asta nu mă miră, Maurin. Payns uită că vorbește cu un copil.

– Îmi pare rău, se scuză Payns. Merg prea departe cu explicațiile, într-adevăr. Am ales o cale prea întortocheată pentru a te ajuta să accepți ideea că Iisus nu a fost răstignit pe cruce. Toma, fratele său geamăn, a fost arestat în locul lui, și el e cel care a suferit supliciul.

– Cum poți fi sigur de asta? întreabă copilul.

– După ce au părăsit Palestina, Iisus și discipolii lui au călătorit vreme îndelungată, instalându-se apoi în ținutul Champagne unde, în secret, au început să inițieze noi adepți.

– De ce în secret?

– Pentru că Hristos era deținătorul celui mai mare dintre mistere... Un mister care trebuia protejat de-a lungul secolelor. Tocmai de aceea a fondat o societate pe care a numit-o Loja Primară și a însărcinat-o să vegheze asupra propriului său trup.

– Trupul lui? se miră Maurin.

– Da, misterul este chiar trupul lui Iisus! Singurul, adevăratul miracol înfăptuit vreodată pe suprafața acestui pământ... Miracolul I.N.R.I.: *Igné Natura Renovatur Integra*.

În timp ce bărbații pătrund mai adânc într-unul dintre cele mai noroioase locuri din pădure, Payns își continuă povestea, uitând din nou că se adresează unui băiat de doar zece ani.

Îi vorbește despre mesajul ocult al lui Iisus, despre experiența făcută asupra lui însuși – înainte de a-și da ultima suflare –, despre acest cadavru care putrezește lent în mormântul

său – păstrând însă o infimă particulă de viață eternă ce-i va permite într-o zi să renască din moarte despre acest atom de conștiință rămas în creierul parțial putrezit, despre această fărâma de suflet căreia nu îi este îngăduit să se descompună definitiv în neant. Despre acest suflet reținut într-o carcasă capabilă să străbată vremuri infinite în așteptarea unei reînvieri. Un mort răbdător, care se hrănește cu energia terestră, absorbind fluidele Naturii.

– Vrei să mă faci să cred că Iisus s-ar putea ridica din Mormântul lui? Că va reuși s-o facă singur?

– Nu, nu chiar. Dacă și-a aplicat elixirul, dacă posedă în cea mai mărunță dintre fibrele sale potențialitatea necesară pentru a învinge moartea definitiv și pentru a se reconstitui din vestigiile de carne și oase, dacă își poate regenera sângele și organele, are totuși nevoie să fie sprijinit în desăvârșirea acestui miracol. Decizia de a i se permite să revină la viață nu poate fi luată decât de discipolii lui, care vor trebui să aplice o anumită știință rămășițelor sale. E nevoie de multă erudiție, Maurin.

– Tu ești unul dintre discipolii lui, tată?

– Da, la fel ca prietenii care ne însoțesc în această noapte. Da, suntem discipolii lui Iisus, dincolo de timp. Secretul lui ne-a fost transmis din generație în generație; și așa se va întâmpla și în secolele următoare. Asta se numește Tradiție. Hristos însuși era una dintre verigile Tradiției. Ți-am spus asta mai devreme: Iisus primise instruirea ocultă de la înțelepți egipteni și de la doctori esenieni, care, la rândul lor, le moșteniseră dintr-o învățătură empirică datând de la începuturile omenirii. Provenită tocmai de la copiii lui Dumnezeu: Adam și Eva!

Contele Hugues îl întrerupe:

– Nu este piatra de hotar despre care ne-ai vorbit, cea care ar trebui să ne indice noua direcție a drumului?

Payns dă la o parte un mănunchi de stuf și cercetează cu atenție piatra care iese din mâl.

– Da, asta e. Avem de parcurs două sute de pași, pornind de la ea. Vedeți? Piatra formează o săgeată și ne indică direcția: drept spre est!

– Dar chiar mă surprinzi foarte mult, îi spune Maurin tatălui său. De unde ai aflat că piatra asta ne arată drumul pe care trebuie să mergem?

– Din aceeași sursă despre care tocmai ți-am vorbit, fiule! Tatăl meu mi-a povestit despre ea.

Convoiul se repune în mișcare. Trebuie să traverseze o vastă întindere de trestii cu frunze ascuțite și să se afunde într-un mâl greu și cleios.

În sfârșit, cortegiul ajunge într-o zonă mai uscată, plantată cu sălcii al căror frunziș prelung e împovărat de zăpadă. Puțin mai departe, se înalță un stejar uriaș, cu trunchiul gros și negru, cu ramurile răsucite.

– Luminișul! exclamă Payns. Acum trebuie să numărăm șapte pași pornind de la stejar și mergând direct spre est.

– Acolo se odihnește trupul lui? întreabă Maurin.

– Da, îi răspunde Payns. Într-o groapă săpată de Ioan când Iisus se apropia de vârsta de nouăzeci de ani.

Cortegiul ajunge foarte curând pe un dâmb mai ridicat, o mică excrescență acoperită cu mușchi și iarbă, în jurul căreia bărbații formează un cerc, împreunându-și mâinile.

– Să ne unim, fraților, anunță Payns. *Pentru că a venit timpul și avem vârsta potrivită, să ne deschidem lucrările.* Să pătrundem pe calea trasată de mentorul nostru, Primul. Prin lumina Cuvântului său, prin forța Învățăturii sale, fie ca I.N.R.I. să ne ilumineze!

Contele adaugă:

– Prin Sfintele Semne. Prin figurile respectate, Triunghiul, Hexagrama, Omega, Crucea și Tau, să lucrăm în această noapte pentru a proteja Tradiția!

Apoi, Geoffroy continuă:

– Prin legile eterne, prin ceea ce a fost și va fi, așa cum soarele se înalță la răsărit și apune la asfințit, pentru că un ciclu ireversibil unește viața cu moartea, prin iubirea care stăpânește Universul, să primim în noi trupul și sângele fratelui nostru fără vârstă.

Și, din nou, Payns:

– În acele vremuri, Iisus le-a spus discipolilor săi adunați înaintea lui: *Trupul meu este adevărată hrană, și sângele meu adevărată băutură. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine, și eu în el, dincolo de secole. Cel care îmi împărtășește puterea este copil al Învățăturii. Știe că trupul meu nu va fi nicicând putrezit și că sângele meu nu va fi niciodată stricat. Învăătura e în mine, așa cum este în el. Adevărat, adevărat vă spun: un om nou născut din Moarte se va întoarce, chemat de frații săi. El va fi păstorul care aduce turmei sale Iubirea. Dar unii vor încerca să-l trimită înapoi în tenebre, și frații lui vor trebui să lupte pentru a-i salva trupul și sângele. Adevărat, adevărat vă spun: nenorocire și durere îi așteaptă pe frații mei în vremurile ce vin!*

Maurin a ascultat cu emoție cuvintele tatălui său, al cărui glas se frânge, la finalul predicii, într-un hohot de plâns. Nici el însuși nu-și poate reține lacrimile și le lasă să-i tâșnească din ochi, fierbinți și înțepătoare. Se gândește la surioara lui. La mama lui. O revede pe aceasta răsucindu-se în cădere, cu craniul zdrobit, cu brațele întinse spre el. Spre el, băiatul ei care nu mai putea să se miște. Spre el, cel care, mult prea tânăr fiind, era doar un martor îngrozit. Un martor care și-ar fi dorit atunci să aibă forța tatălui său pentru a se năpusti asupra criminalului și a-l străpunge cu o lovitură violentă de sabie.

Dar arma lui era din lemn.

Mâna tatălui său o strânge mai puternic pe a lui.

– Să rupem lanțul pentru a-l primi pe Prim printre noi...

Bărbații își ridică și își coboară brațele de trei ori la rând înainte de a-și desprinde mâinile.

Payns îngenunchează pe gorgan. Scoate de sub mantie un inel din bronz, pe care-l așază pe pământ. Îndepărtează ierburile sfărâmicioase din cauza gerului, scurmă și smulge stratul de mușchi albi, fără să-i pese că-și rănește degetele.

Bărbații s-au apropiat. Conteșe și-a așezat o mână pe umărul lui Maurin. O prezență caldă și prietenoasă.

Payns a scos o verigă din piatră, ivită într-o dală parțial dezgolită. Trece inelul prin croșetul care-l cuprinde perfect.

Rostește, în timp ce se pregătește să tragă:

– Este pentru prima oară când acest mormânt e desigilat.

Și adaugă apoi, întorcându-se spre Geoffroy:

– Ajută-mă să ridic dala de piatră; o să am nevoie de forța ta.

– E o onoare mult prea mare pentru mine, Payns!

– Încetează odată să te consideri un necioplit și vino să mă ajuți. Trage de inelul ăsta!

Cei doi bărbați se spetesc trăgând, dar în zadar. Trapa nu se clintește.

Eliphas intervine:

– Ar trebui, fără îndoială, să introducem lama sabiei în rosturile pietrelor; timpul este cel mai dur ciment!

Émeric și-a scos sabia din teacă și îngenunchează la rândul său lângă cei doi bărbați. Scotocește prin stratul de mușchi ca să descopere conturul dalei și să-și vâre arma în șanțurile de îmbinare.

Puțin mai târziu, Payns și Geoffroy încep să tragă din nou de inel. De data asta, reușesc să degajeze dala din locașul ei. Scrâșnete de pietre care se freacă între ele, respirația sacadată a oamenilor.

Curând, intervin cu toții.

Eliberează mormântul. Nu îndrăznesc încă să privească în interiorul lui...

Payns apucă torța pe care o înfipsese în pământ și o ridică deasupra gropii. Flacăra pâlpâitoare luminează giulgiul care acoperă cadavrul.

– Ce e obiectul acela de pe pieptul lui? întreabă Maurin arătând spre un pachet din piele pătată de mucegai.

– Este Evanghelia lui, răspunde Payns. Discipolii săi au depus-o acolo în cursul modestei ceremonii de înmormântare. Iisus ceruse să fie îngropat împreună cu însemnările lui. Biserica știe de existența lor și le caută dintotdeauna. Le menționează sub numele de Testamentul Nebunului.

Contele face un pas înainte, pentru a se apleca asupra rămășițelor lui Hristos, și spune:

– În afară de povestea vieții lui, Iisus a încredințat Cărții Sfinte și tratatul inițiativ al elixirului său. Noi, frații Primari, am fost însărcinați să veghem asupra acestei Evanghelii și să-i împiedicăm cu orice preț pe dușmanii noștri să pună mâna pe ea.

– Dușmanii noștri...? întreabă Maurin.

– Gardienii Sângelui! spune Ferrer. Ei sunt cei care ne hăituiesc.

Schelomet adaugă:

– Au jurat să rescrie Istoria în așa fel încât să-și impună apologetica lor în pofida adevărului. Bănuim chiar că Papa este vasalul lor, cu toate că el își închipuie că-i controlează. Gardienii Sângelui aparțin unei secte la fel de veche precum Loja Primară și care a descoperit foarte de timpuriu că cel răstignit era Toma, fratele geamăn al lui Iisus.

– Nu mai înțeleg nimic, mărturisește Maurin. Am sufletul prea împovărat și trist ca să pot pricepe aceste lucruri tulburătoare. În plus, azi-dimineață, când m-a grăbit să intru în pivnița scriptoriului, Schelomet mi-a spus o frază care îmi revine în minte și îmi dă de gândit.

– Ce ți-am spus? Momentul era dramatic și recunosc că nu-mi amintesc ce fel de vorbe am putut rosti atunci.

Copilul precizează:

– Ai spus că trebuia să fiu salvat pentru că sunt din sângele *lui*! Că sunt un Payns! Îmi dau seama că, fiind prea tânăr, nu pot aprecia anumite subtilități ale adulților, dar am înțeles că trebuia să rămân în viață pentru că sunt băiat...

– Da, într-adevăr, admite Schelomet, am rostit aceste cuvinte și acum regret că am făcut asta; e de datoria tatălui tău să te lămurească în această privință.

– Nu-ți port ranchiună, îl asigură Payns înainte de a se întoarce spre Maurin pentru a-i explica: dacă nu s-ar fi petrecut atâtea drame în această zi îngrozitoare, cu siguranță că aș fi așteptat să mai crești un pic pentru a-ți dezvălui un secret care ne privește pe amândoi. Suntem marcați de un destin de la care nu ne putem sustrage. Vezi tu? Omul ăsta care zace în acest mormânt, omul ăsta care și-a pus amprenta pe umanitate prin mesajul său de iubire, omul ăsta, fiule, este strămoșul nostru! Suntem sânge din sângele lui!

*

Gesturi lente. Pioase.

Trupul lui Hristos este depus pe brancardă. Giulgiul cenușiu evidențiază fragilitatea cadavrului, dar subliniază totuși câteva linii pline ce indică faptul că membrele sunt încă îmbinate între ele, că țesuturile musculare încă mai există.

Maurin nu reușește să-și desprindă privirea de la acest cadavru, căruia îi inventează un chip foarte asemănător cu cel al tatălui său. Un chip cu linia nasului accentuată de osul dur și proeminent. Cu pomeți relativ înalți și colțuroși. Cu buze subțiri, lipsite de culoare.

Maurin nu a rostit nici un cuvânt după dezvăluirea pe care i-a făcut-o Payns. Epuizat, tulburat și febril, pare să fi devenit un martor distant al evenimentelor, pe care le urmărește

cu o detașare ce-l surprinde. Rămâne acolo, inert, într-o toropeală aproape înghețată, privind trupul lui Hristos, strămoșul său.

Aude glasul tatălui său, venit parcă din depărtare:

– Să închidem mormântul. O să pun inelul la loc sigur.

Apoi, vocea contelui:

– Pari epuizat, Maurin.

Așadar, lui i se vorbește. Trebuie să facă un efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ, pentru a reveni în această noapte ciudată care seamănă cu o halucinație.

– Mi-e frig, se pomenește el rostind. Aș vrea să merg acasă.

Își dorește să își trăiască și el copilăria, bucuriile ei lipsite de griji, atacurile împotriva manechinului de paie, alergatul găinilor prin curte, joaca sa cu Émeline, momentele de afecțiune de la pieptul mamei. Ar vrea să fie din nou doar un copil, așa cum încă mai era azi-dimineață. Nu acest puști lipsit de vlagă, încremenit în curtea moșiei, printre stri țățele de disperare și de durere ale mamei lui, care încă îi mai sfâșie timpanele.

Cortegiul pornește din nou la drum. Mâna lui Payns o ia pe cea a fiului său.

– Toată Pădurea Răsăritului va deveni Mormântul Primului. Pământul, apa și vântul vor fi elementele din care își va extrage forța pentru a regenera focul Vieții rămas în letargie în sângele lui. Eliphas și frații noștri vor construi un mormânt inviolabil în această pădure. Un mormânt în care va fi depus mai târziu trupul lui Iisus, pentru ca nimeni să nu-l poată profana vreodată. Până atunci, va trebui să-i găsim un adăpost provizoriu care-l va feri de căutările Gardienilor Sângelui. Un loc pe care-l vom putea supraveghea în permanență.

O însemnare de-a lui Payns

În această dimineață, am oficiat funeraliile pentru Typhaine, Émeline și Basile le Harnais. Ceremonia s-a desfășurat în cea mai strictă intimitate și nu am solicitat nici un preot.

Era absolut necesar ca nici un martor străin să nu descopere manevra pe care am pus-o la cale cu ajutorul fraților mei. Preotul care a trădat-o pe Hélène a fost înhumat în taină, la marginea unui câmp, înainte de revărsatul zorilor; i-am marcat mormântul cu o simplă piatră albă. În locul lui, în cimitirul familiei mele, am îngropat rămășițele pământești ale lui Iisus, care vor rămâne acolo până ce-i vom săpa un mormânt inviolabil în Pădurea Răsăritului.

Alături de el își dorm acum somnul de veci soția mea mult iubită, fiica mea dragă și prietenul meu Basile. Voi putea veni astfel să mă reculeg și să meditez în voie la mormintele lor.

Pot vedea cele trei morminte din camera mea, de la fereastra orientată spre miazănoapte. De-acum încolo, va trebui să mă obișnuiesc cu prezența lor, știind că primul lucru pe care-l voi face în fiecare dimineață va fi acela de a le privi.

Dar nu voi putea uita că Typhaine și Émeline putrezesc în pământ, în acest pământ negru al regiunii Champagne, în timp ce Hristos se menține într-o stare sublimă, un catharsis al timpului uman. Un miracol care își are originea cu peste o mie de ani în urmă. O minune iscată din experimentul pe care l-a realizat asupra lui însuși, un experiment pe care nici un alt alchimist nu l-a mai repetat vreodată de atunci.

Iisus a revelat Piatra Filosofală a științei alchimiei, zădărniciind fenomenul natural al putrefacției.

Știu că Maurin nu reușește să înțeleagă pe deplin tot ceea ce i-am dezvăluit într-un timp atât de scurt. E așa de tânăr! Și suferă atât de mult din cauza pierderii mamei și a surorii sale!

Pe durata ceremoniei de înmormântare, Maurin a stat așezat lângă Hélène, căutând în mod firesc prezența blândă a unei femei. Lăudată fie ea! A știut să arate compasiune și milă față de fiul meu, înăbușindu-și neplăcerea pe care i-o cauza surprinzătoarea ceremonie la care fusese invitată. Am înțeles repede că se simțea foarte stânjenită în mijlocul unei asistențe care-și plângea morții fără sprijinul unui reprezentant al Bisericii.

Dar i-a dăruit atâta bunăvoință lui Maurin încât copilul meu s-a simțit alinat pe perioada celebrării ritalului nostru.

Uimitoare și misterioasă liturghie trebuie să i se pară ceremonialul nostru celui care-l descoperă! Ne-am îmbrăcat cu toții în mantii albe, ceea ce a surprins-o de la bun început pe Hélène pentru care doliul nu poate fi conceput altfel decât în veșminte negre.

Ne-am purtat morții pe brancarde și i-am așezat lângă gropile săpate în ajun. Émeric a aprins trei torțe pe care le-a înfipt în pământ, la capul lor.

Eu am rostit următoarea frază:

— Pentru că a venit timpul și avem vârsta potrivită, să începem lucrările!

Ne-am împreunat mâinile. Hélène a consimțit să o ia pe a mea. S-a uitat la Maurin, i-a zâmbit ușor uimită și l-a prins și pe el de mână.

După aceea, am rostit cuvintele învățate de la tatăl meu și de la mentorii care m-au primit pe vremuri în Loja Primară.

Vântul venit dinspre pădure sufla cu putere; purta cu el mirosurile de humus, de turbă și de scoarță de copac. Un cer lăptos ținea ninsoarea în loc. Corbii șipau în depărtare.

Când am terminat de vorbit, am depus trupurile în gropi, și Émeric a stins torțele la prima lopată de pământ aruncată.

Contele Hugues a spus:

— Învățătura este calea noastră. Ea se află între Moarte și Viață. Este mama Universului. Totul a fost și totul va fi în ea. Prin ea și misterele ei, ne găsim puterea de a accepta descompunerea corpului. Fie ca I.N.R.I. să ne lumineze și să-i primească pe frații și pe surorile noastre în lumina Primului!

Și eu am adăugat:

— Moartea nu este moarte.

Iar Geoffroy a încheiat:

— Și pământul nu este mormânt!

Maurin a început să plângă; imaginea mamei și surorii lui acoperite treptat de pământ era insuportabilă pentru el. Și-a desprins mâna din cea a Hélènei, s-a răsucit pe călcâie și a fugit din cimitir.

— Mă duc după el, m-a asigurat tânăra văduvă, fugind în urma lui.

Nu știu de ce, dar am avut atunci un presentiment sumbru. Inima parcă mi-a fost prinsă într-un clește și mi-am pierdut răsuflarea. Contele Hugues, care a observat suferința mea, mi-a oferit brațul și m-a sfătuit să mă întorc acasă, dar am refuzat. Voiam să asist la ceremonie până la capăt.

Sprrijinit de prietenul meu, îi priveam pe Émeric, pe Geoffroy și pe Ferrer astupând mormintele cu pământ. Abia când și-au terminat treaba, și numai în acel moment, am hotărât să părăsesc cimitirul și să pornesc în căutarea lui Maurin.

Respiram anevoie, și mintea îmi era împovărată de o viziune înfricoșătoare pe care nu reușeam să o alung. Imaginea lui Maurin lipsit de viață în brațele mele, cu pieptul înroșit de sânge.

M-am abținut să nu urlu. Dar sufletul meu era sfâșiat de o durere insuportabilă. O disperare mai rea decât cea pe care mi-ar fi putut-o provoca Diavolul în persoană.

Payns rămâne cu pana suspendată în aer, se gândește, se pregătește să-și continue relatarea, dar se răzgândește și închide călimara.

E palid. Transpirația i se prelinge pe față și pe gât. Ochii i s-au înroșit și umflat de atâta plâns.

Noaptea dă târcoale pe la obloanele camerei. O cucuvea încăpățânată țipă neîncetat, cu sunete surde și sinistre.

Payns împăturește foaia de pergament, se ridică de la masă, se îndreaptă spre capătul încăperii și, odată ajuns acolo, deplasează o ladă. Eliberează astfel un loc în planșeu unde două dintre șipci sunt mobile. Le scoate și depune foaia de pergament într-o cavitate secretă. Tot acolo unde a ascuns și Testamentul Nebunului. Apoi așază scândurile la loc.

PARTEA A TREIA

Mormântul din Răsărit

1

Meșterul Rogemourd

Martie, anul una mie o sută opt.

Târgul Gierry este situat la mai puțin de o oră distanță de Troyes, dacă drumul e parcurs călare. Cele câteva case ale lui sunt adunate în jurul unei capele nu prea îngrijite, greoaie și butucănoase.

În iarna aceasta care întârzie asupra regiunii Champagne, cătunul s-a ferecat într-un frig persistent și într-un omăt stărui-tor. Numai atelierul de dulgherie al meșterului Rogemourd mai răsună de viață.

Bărbatul e robust, are mușchii noduroși și umerii largi. Pielea lui foarte palidă și părul roșu au iscat glume batjocoritoare pe parcursul instruirii sale în meseria de tâmplar, și Rogemourd a fost nevoit să împartă câteva chelfăneli usturătoare acelor care îl luau în zeflemea.

Și-a făurit astfel o reputație viguroasă, atât prin forța loviturilor sale, cât și prin talentul lui de a făuri piese complicate. Pentru că meșterul Rogemourd rivalizează în abilitate cu cei mai mari meseriași în confecționarea canelurilor, a creștăturilor și a altor ștuțuri, bolțuri și șuruburi.

Autoritatea și renumele lui depășesc acum hotarele parohiei, și oamenii vin de la mari depărtări pentru a-i propune

ceva de lucru, știind că meșterul onorează fiecare contract cu aceeași pricepere.

În această dimineață, Rogemourd s-a trezit foarte devreme, a aprins focul în soba din bucătărie și abia după aceea l-a trezit din somn pe Nizier, fiul lui, căruia îi place să lenevească în pat, în așternutul cald, sub o plapumă din puf de gâscă.

Nizier are aproape doisprezece ani. E la fel de roșcovan ca tatăl său și tot de la acesta a moștenit și trăsăturile arcuite, trupul gros și forța naturală.

În privirea lui verde plutește în permanență un dram de tristețe, apărut după moartea mamei sale, cu trei ani în urmă.

Meșterul Rogemourd se mândrește cu marea naturalețe pe care o impune și celui mai mărunț dintre actele sale, virtuțile din care și-a făcut principiul fondator al existenței lui. Astfel, în mod absolut firesc, el l-a luat pe Nizier drept ucenic, convins fiind că nobila meserie de dulgher îi va oferi partea ei de mulțumire, fie artistică, fie bănească.

Este un dascăl excelent, enervându-se doar arareori și recurgând mai degrabă la răbdarea pe care știu să o dovedească oamenii inteligenți.

Meșterul Rogemourd își începe ziua felicitându-se că e fericit și mulțumindu-i lui Dumnezeu că l-a ajutat să treacă peste moartea soției lui, la care se gândește zilnic cu drag, și că i-a oferit posibilitatea de a-și asigura o viață senină, alături de fiul său. Mâinile acestuia devin în fiecare zi tot mai pricepute, manevrând cu agilitate și măiestrie rindeaua, ciocanul, ferăstrăul și joagărul.

În dimineața aceasta, meșterul Rogemourd fredonează în timp ce ațâță jarul din sobă, peste care a pus o buturugă tăiată din bătrânul păr din grădină.

Nu știe că patru bărbați îi supraveghează casa. Unul dintre ei poartă o secure la brâu.

Bărbatul cu securea și cei trei tovarăși ai săi intră în atelierul de tâmplărie, care are deschiderea spre stradă.

– Domnilor? îi întâmpină mirat meșterul Rogemournd.

– Tu ești Landéric, din familia Rogemournd? întreabă glasul suav al asasinului. Ah, și el este fiul tău, Nizier, nu-i așa?

– Pe legea mea, nu pot spune că am avut plăcerea să vă cunosc la fel de bine cum se pare că mă cunoașteți dumneavoastră!

– Pentru că, fără îndoială, avem motive; știu că a luat legătura cu tine cavalerul Payns pentru a lucra pe domeniile lui.

– Nu prea păreți un muncitor în căutare de lucru, remarcă Rogemournd, încercând să descopere chipul ascuns sub glugă al interlocutorului său.

– Depinde de lucrare. Știu că Payns a cutreierat prin toată regiunea pentru a-i angaja pe cei mai buni dulgheri, fierari sau cioplitori în piatră... Și că asanează mlaștinile din Pădurea Răsăritului. În ce scop?

Dulgherul nu apreciază deloc tonul necunoscutului, așa cum îi displace și faptul că cei trei bărbați care-l însoțesc încep să-i încercuiască pe el și pe fiul lui. Tocmai de aceea, rostește cu o severitate vădită:

– Hei! Cum rămâne cu taina pe care orice membru onorabil dintr-o gildă trebuie să o respecte? Eu am depus jurământ și sunt obligat să fiu discret. Dacă n-aș ține seama de acest jurământ, aș pierde foarte rapid încrederea oamenilor. Acum, vă rog să fiți atât de amabili și să mă lăsați să-mi văd de treabă. Vă doresc o zi bună, messire!

Necunoscutul îi răspunde râzând:

– Nu am de gând să plec de-aici înainte de a obține informațiile pentru care am venit.

Apoi, apucă brusc mâna dreaptă a lui Nizier care scoate un țipăt speriat.

– Fiul tău are mâini frumoase, spune asasinul. Robuste, dar fine! Solide și grațioase. Mâini care vor deveni fără nici o

îndoială cele ale unui artist asemenea ție... dacă nu pățesc vreo nenorocire!

Rogemourd vrea să-l elibereze pe Nizier din această strânsoare, dar doi bărbați se năspustesc asupra lui și îl imobilizează.

Asasinul îl forțează pe copil să întindă mâna pe un banc de tâmplărie și îi îndepărtează degetele cu brutalitate. Imediat după aceea, își scoate securea de la brâu și îl întreabă pe meșter:

- Care deget preferi să i-l tai?
- Tată..., imploră Nizier.
- Doar un deget... pentru început!

Rogemourd nici n-are timp să răspundă; securea descrie deja un semicerc în aer și lovește în bancul de lucru. Un trosnet scurt. O clipă de tăcere. Nizier își privește mâna îngrozit și apoi începe să urle.

Prima falangă a degetului arătător i-a fost secționată.

Asasinul îl sprijină pe copilul care e pe cale să se prăbușească, îl ridică, îi așază din nou mâna mutilată pe bancul de lucru și își înalță arma.

– Vorbește sau îl lovesc iar cu securea! îi ordonă el dulgherului.

– Dumnezeuule, ești nebun!

– Sunt convins că este un ucenic bun. Nu crezi că are nevoie de toate degetele pentru a ține rindeaua sau pentru a mânui dalta? Așadar, vorbește, prietene! Viitorul lui depinde de ceea ce îmi vei spune.

Meșterul Rogemourd nu mai suportă; n-ar mai putea îndura să-l vadă pe Nizier suferind încă o mutilare.

- O să-ți spun ceea ce știu, se decide el. Dar, te rog, cruță-l!
- Te ascult.

Cu glas coborât, gâfâind, dulgherul începe să îi explice:

– Este vorba probabil despre lucrare imensă. Oamenii de toate meseriile vor fi puși la treabă, dar nici unul dintre ei nu va ști despre ce fel de lucrare este vorba. Payns păstrează

secretul față de toată lumea. Unii oameni veniți direct de la moșia contelui de Champagne – terasierii – lucrează deja în secret, în spatele unei incinte, și nimeni nu se poate apropia de șantierul lor. Se află sub ordinele unui arhitect evreu, un anume Eliphas, pe care nu am avut încă ocazia să-l întâlnesc.

– Asta-i tot?

– Te rog, messire, cruță-l pe fiul meu! imploră Rogemourd, cu inima sfâșiată de hohotele de plâns ale lui Nizier.

Ucigașul își ține în continuare securea desupra mâinii băiatului.

Dulgherul adaugă rapid:

– Trebuie să-l întâlnesc mâine pe cavalerul Hugues de Payns, ca să primesc de la el planurile pe care trebuie să le execut întocmai...

– Întâlnirea cu el va avea loc în Pădurea Răsăritului?

– Exact, într-o capelă mică... care servește drept loc de întâlnire al șefilor de echipă. Acolo se adună Payns și apropiații lui. Și tot acolo l-am văzut prima oară pe Înălțimea Sa, contele Hugues de Champagne.

De sub glugă se aude o expirație prelungă. Ca un oftat de ușurare.

Asasinul îl lasă pe copil, iar cei doi bărbați care-l imobilizau pe Rogemourd își slăbesc strânsoarea. Dulgherul se repede la fiul lui, îi ridică mâna dreaptă și examinează rana din care țâșnește sângele.

– E în regulă, anunță bărbatul cu securea. De-acum, ești al meu. Vei fi iscoada mea pe șantierul cavalerului Payns. Dacă îi spui ceva, o să îi retez degetele fiului tău, sau o să-lucid! Oriunde îl vei duce, oriunde îl vei ascunde, dacă asta va fi intenția ta, o să-l găsesc. Ai înțeles, prietene?

– O să fac întocmai, messire, rostește dulgherul, învins.

Gardienii Sângelui ies din atelier și se îndreaptă spre caii lor. Curând, se îndepărtează de târgul Gierry, urmând un drum acoperit cu polei, pe care înaintează cu prudență.

Unul dintre bărbați, care călărește alături de ucigaș, rostește cu o evidentă satisfacție:

– Am pus mâna pe Payns și pe clica lui. Deja casa lui Geoffroy de Saint-Omer este sub supraveghere, așa cum am convenit. Nu știi însă cum ai de gând să procedezi, stăpâne.

– O să mă ocup îndeaproape. Saint-Omer este următorul pe lista mea și sunt atent să-mi mențin socotelile cum trebuie. Nu există nici o îndoială că apostatii ăștia blestemați se pregătesc să construiască un mormânt pentru a depune în el rămășițele lui Iisus Hristos, pe care trebuie să le fi ascuns provizoriu în altă parte. Iar lucrările lor par să fie destul de avansate, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce ne-a spus dulgherul.

– Un mormânt inviolabil conceput de evreul ăla, acel Eliphas...

– O să le-o luăm înainte! O să-i facem să-și dezvăluie toate secretele!... O să le smulg mâna dreaptă, așa cum am făcut deja în cazul celor doi prieteni ai lor. Papa Pascal își amână plecarea din Reims cu speranța că vom termina în curând cu ei. Dar nu va putea rămâne la nesfârșit musafirul episcopului. Desigur, Papa este un aliat, iar noi suntem actualmente miliția lui, dar el nu știe că ceea ce vrem noi este să instaurăm Biserica *noastră*, cea a Gardienilor Sângelui! N-are importanță cât timp ne va lua să impunem o nouă ordine! Lupta noastră e justă și va străbate secolele. *Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea quae possidet*¹.

– *Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tua*².

Răspund toți laolaltă, cu putere, într-un singur glas:

– *Amen.*

¹ Când un bărbat puternic și bine înarmat își păzește casa, tot ceea ce posedă se află în siguranță. (n.a.)

² Mântuiește, Doamne, poporul tău și binecuvântează moștenirea ta! (n.a.)

2

În Pădurea Răsăritului

Ceața dimineții pare să se fi agățat în ramurile copacilor din Pădurea Răsăritului, întinzându-se, lăptoasă și densă, la suprafața unui bazin larg, format în urma asanării unei mlaștini. În mijlocul acestuia se profilează o mică insulă, înconjurată de o palisadă înaltă ce desenează un cerc perfect.

Această împrejmuire din butuci înfipti în pământ și consolidați din loc în loc cu țărui ascunde șantierul condus de maestrul Eliphas pentru contele Lojii Primare.

Singura cale de acces în perimetrul protejat este asigurată de o pasarelă montată pe un ansamblu de pari, la capătul căreia se află o poartă cu două canaturi, bine păzită de oameni înarmați de la moșia contelui de Champagne.

Pe malurile bazinului sunt instalați alți soldați. Se adăpostesc în colibe construite din paie și lemn, unde se încălzesc în jurul vaselor cu jăritic.

Mai departe, spre mieznoapte, au fost săpate numeroase sisteme de retenție a apei, alcătuite din diguri și baraje construite din pământ, pietre și scânduri, pe care terasierii continuă să le consolideze.

O rețea de canale înguste a fost excavată în așa fel încât o parte din apa adunată în bazinele artificiale se scurge spre exteriorul șantierului, înspre cele mai îndepărtate mlaștini.

Groapa, ai cărei pereți sunt consolidați cu proptele masive, pare să se scufunde în tenebre.

Dincolo de palancă s-a construit o cabană mică, din bârne, sub acoperișul căreia se pot adăposti șefii de echipă. Acolo se află acum Geoffroy de Saint-Omer și un maestru miner, urmărindu-i cu atenție pe cei doi muncitori care manevrează brațul mașinăriei. Aceasta acționează o roată care își desfășoară funia în profunzimea puțului.

Mai jos, Payns și Eliphas își continuă coborârea într-o nacelă de răchită. Arhitectul ține în mână o lampă care luminează vag pereții galeriei largi, întărită cu contraforți solizi.

– O lucrare așa de complexă, realizată într-un timp atât de scurt! rostește cu încântare Payns. Ești un magician, Eliphas. Un maestru fără egal!

– Haide, zău, ar trebui să-i mulțumim mai degrabă fratelui Hugues. Echipele lui de terasieri s-au spetit muncind; au lucrat zi și noapte. Din fericire, nu s-a produs nici un accident, în ciuda dificultății lucrării.

Nacela ajunge în fundul puțului. Cei doi bărbați coboară din ea; în fața lor se deschide o galerie. Ridicându-și lampa, Eliphas îl îndeamnă pe Payns să-l urmeze, explicându-i:

– Am instalat un ansamblu de grinzi transversale pentru a susține pământul să nu se surpe. Am crezut că proporția de calcar din el e mai mare. Totuși, dulgherii și zidarii vor interveni pornind de la acest puț.

– Am planurile tale în minte, subliniază Payns. Labirintul cu galerie dublă pe care l-ai imaginat dovedește o ingeniozitate admirabilă.

După ce parcurg câteva zeci de pași prin galeria noroioasă, cei doi prieteni ajung într-o sală forată în mijlocul argilei. Din plafonul ei consolidat cu bârne groase picură o apă neagră și înghețată care le udă capetele și umerii.

Eliphas își rotește lampa, desenând pe jos un cerc de lumină, și spune:

– Aici este... Aici o să se odihnească vreme de secole și secole, până ce va reveni printre cei vii. O să ascundem trupul lui Iisus în această sală. În acest mormânt! O să avem nevoie de un dulgher priceput pentru confecționarea structurilor peste care își vor așeza zidarii pietrele.

– Îl am exact pe omul care ne trebuie, îl asigură Payns. L-am întâlnit în două rânduri, împreună cu Hugues. De altfel, trebuie să-l revăd în această dimineață ca să ți-l prezint și să-i încredințezi misiunea.

*

Rămas la suprafață, Geoffroy nu reușește să-și stăpânească nerăbdarea:

– Sfinte Ioane! Nu-mi place deloc să-i știu în fundul puțului ăsta! Este, fără îndoială, o lucrare grozavă, dar ca să fie și sigură ar trebui să aibă pereții foarte solizi!

– N-aveți de ce să vă temeți, afirmă șeful minerilor. Nu este prima fosă pe care o sap, domnule Geoffroy; puteți avea încredere în mine.

– N-am de ce să mă tem? Când trebuie să te cufunzi în măruntaiele unui pământ îmbibat cu apă? Când pătrunzi între fâlcile mълului ăstuia... Și zici că n-am de ce să mă tem? Iartă-mă că nu-ți împărtășesc părerea, prietene! Și nu mi-o lua în nume de rău, dar nici măcar renumele tău nu îmi este suficient pentru a mă liniști pe deplin. Chiar nu sunt motive de îngrijorare?

– Credeți că maestrul Eliphas ar fi coborât în puț și l-ar fi luat și pe prietenul dumneavoastră cu el dacă ar fi existat vreun pericol?

– Normal, încrederea în sine este adesea sursa unei mari orbiri!

– Pe legea mea, cu tot respectul pe care vi-l datorez, messire, nu mă pot abține să nu vă consider un pic cam neîncrezător!

Deodată, unul dintre cei doi muncitori care manevrează scripetele, se apleacă deasupra golului și exclamă:

– Ah, iată-i că fac semn cu lampa! Cer să fie urcați la suprafață.

– În sfârșit! răsuflă Geoffroy ușurat. Ei bine, grăbiți-vă și scoateți-i!

Nacela începe să urce și, curând, Geoffroy își întâmpină prietenii cu entuziaste demonstrații de prietenie, strângându-i rând pe rând în brațele sale și bătându-i pe spate cu palmele lui mari.

– Simțeam că nu mai pot! Mă durea burta de frică numai la gândul că sunteți acolo, jos!

– Sunt convins. Nu vrei să cobori și tu? îl întreabă Eliphas cu inocență.

– Îți bați joc de mine, măestre Eliphas. Doar știi bine că sufăr de ameteți... Fără să mai punem la socoteală și senzația de sufocare pe care aș resimți-o dacă aș fi închis în gura aia de iad!

– Păcat, intervine Payns, ai fi putut admira tot ce s-a realizat deja.

– Te cred pe cuvânt. O să mă mulțumesc cu ce-mi povestești tu.

Payns se îndreaptă spre poarta incintei, spunându-le prietenilor săi:

– E timpul să mergem la capelă; să nu-l lăsăm pe dulgherul nostru să aștepte.

Înainte de a i se alătura, împreună cu Geoffroy, Eliphas ia o traistă din piele de pe masa situată sub streășina acoperișului.

– Am luat schițele de care are nevoie, spune el. Am desenat pe ele cote atât de precise încât nu va avea altceva de făcut decât să le respecte întocmai.

Cei trei bărbați parcurg lunga pasarelă montată pe piloni care-i conduce spre taluz, de unde își continuă drumul pe o cărare mărginită de arbuști cu spini ascuțiți.

Payns observă că Geoffroy își târșăie ușor picioarele, în timp ce-și răsuțește inelul cu piatra roșie de la mâna dreaptă, privind-l îngândurat.

– Pari obosit, frate. Poate că n-ar fi trebuit să ne însoțești, ci să rămâi acasă, la căldură.

– Iarna asta... Iarna asta care nu se mai termină! Ăsta-i singurul motiv. Trebuie să-mi omor timpul cumva. Mă lupt cu plictiseala, cu umbrele, cu frigul. Și cu amintirile!

– Trebuie să mai fie și altceva, prietene, insistă Payns. Am remarcat că îți masezi degetul neîncetat ca și cum inelul ăla te-ar arde.

– Payns și privirea lui de vulpe! Recunosc, inelul ăsta îmi roade carnea. Mă gândesc mereu la ce conține el... Mă gândesc la cele care au fost smulse de pe degetele regretaților noștri frați. Gardienii Sângelui și-au aruncat blestemul asupra noastră, și nenorocitul ăla de asasin cu securea n-o să se lase până nu ne va omori pe toți. Mă mai gândesc și la Typhaine și la Émeline... Soția ta mi-a arătat întotdeauna multă afecțiune și a fost foarte răbdătoare cu mine; de câte ori nu am plictisit-o povestindu-i despre isprăvile mele din turniruri? Iar în ceea ce o privește pe fiica ta drăgălașă... nu pot să uit că, doar cu puțin timp în urmă, încă o mai săltam pe burta mea voluminoasă.

– Nu este vorba despre un blestem, îl contrazice Payns. O amenințare nu înseamnă damnare implacabilă.

– Uită-te, reumatismul mi-a umflat articulațiile și mi-ar fi foarte greu să-mi scot inelul ăsta de pe deget dacă aș vrea.

– Am jurat să nu ne despărțim niciodată de aceste inele, indiferent care ar fi pericolul.

Geoffroy se oprește brusc și, cuprins de o furie violentă care explodează prin toate trăsăturile chipului său copleșit de un val de roșeață, începe să urle:

– Payns cel de neclintit! Payns virtuosul! Prietenii și familia ta au fost hăcuiți ca niște lemne, și tu stai acolo, inflexibil în mijlocul furtunii, subjugat de certitudinile tale, de convingerile

tale! Cât timp trebuie să așteptăm până când ucigașul cu securea ne va doborî și pe noi? Omul ăla este întruchiparea Răului!

Fără a arăta că a fost afectat de acuzații, Payns răspunde:

– Nu este nimic altceva decât un asasin abil față de care nutresc o ură nemărginită.

Apoi, continuându-și drumul, adaugă:

– Va veni o zi când îi voi străpunge inima cu sabia mea.

Deodată, conștient de greșeala pe care a comis-o, Geoffroy grăbește pasul, își ajunge prietenul din urmă și îi spune:

– Iartă-mă, Payns... Mă înduioșez de soarta mea, când ar trebui de fapt să te compătimesc și să te îmbărbătez pe tine. Nu am tăria ta, dragul meu prieten. Moartea care ne înconjoară mă împiedică să dorm în pace și mă hărțuiește ca o lupoaică înfometată. Cum să te ajut să suporti această îngrozitoare durere?

– O să învingem! rostește răspicat Payns. Într-un fel sau în altul, vom învinge... Indiferent prin ce mijloace!

*

Meșterul Rogemournd și fiul său așteaptă în fața unei capele care ar putea părea abandonată dacă nu ar fi păzită de trei bărbați care își omoară timpul jucând zaruri pe o piatră mare și netedă.

Payns și cei doi prieteni ai săi ies din stufăriș, cu cizmele pline de noroi și poalele manturilor îmbibate de apă.

– Bună ziua, meștere Rogemournd. Mă bucur să te revăd.

– Și eu, messire. Am venit să mă pun la dispoziția dumneavoastră așa cum am convenit și sunt nerăbdător să descopăr care va fi sarcina mea.

– Nu-l cunosc pe acest băiat: este unul dintre ucenicii tăi?

– Într-un fel, răspunde dulgherul zâmbind. E Nizier, fiul meu. Mă însoțește de-acum oriunde pentru a învăța meseria. E la vârsta când trebuie să se instruiască, și cea mai bună învățătură se dobândește prin observație.

– Sunt convins că îi vei oferi o educație excelentă; ai un renume foarte bun în ținutul tău.

Payns s-a apropiat de copil; îi ridică mâna, examinează bandajul gros și înroșit de sânge și adaugă:

– Va trebui totuși să mai aștepți până când îți va deveni un ajutor prețios. Ce-a pățit la mână?

Meșterul Rogemournd face o pauză înainte de a răspunde. Își drege glasul și apoi se decide să explice, încercând să dea cât mai multă limpezime tonului său:

– Lama unui cuțit i-a smuls o bucată din deget. Se mai întâmplă uneori astfel de lucruri atunci când nu stăpânești perfect o unealtă, nu-i așa?

– Fără îndoială. Mare păcat, totuși. Rana e proaspătă, dacă ar fi să judec după paloarea feței lui și după sângele de pe bandaj. Sper că s-a făcut tot ce era necesar pentru a se evita orice fel de infecție.

– Da, domnule..., începe Nizier, vă asigur că o să mă fac bine foarte curând. E un fleac, de fapt.

Meșterul Rogemournd se grăbește să adauge:

– Iată, e foarte adevărat ce vă spune el. O să-și revină. Asta e...

Payns a remarcat neliniștea din glasul dulgherului. Omul are oare ceva să-și reproșeze? Este vinovat de accident?

– Hai să intrăm în capelă, îi invită Eliphas.

Dulgherul se întoarce spre fiul său:

– Așteaptă-mă aici, Nizier; nu ești încă apt să primești ordine de la comanditarii noștri.

– Bine, tată.

Intrând pe poartă, Payns îi spune meșterului Rogemournd:

– Fiul tău pare să fie un băiat bun... Am și eu un fiu cam de aceeași vârstă.

– Nizier nu mai are mamă. A murit la nașterea celui de-al doilea copil al nostru, odată cu acesta.

– Și fiul meu și-a pierdut mama...

– Atunci, înțelegeți de bună seamă dragostea pe care i-o port. Trebuie să compensez absența soției mele și totodată să mă comport ca un tată.

Eliphas se îndreaptă spre altarul care a fost transformat în spațiu de lucru. Face loc printre sulurile și machetele înghesuite, pentru a desfășura planșele cu desene pe care le-a scos din traistă.

O rază de lumină frântă pătrunde prin vitraliile colorate și încălzește pietrele cenușii ale acestui oratoriu lipsit de ornamente. Crucea de lemn este singura care conferă o notă de sacralitate incintei.

Eliphas îl invită pe meșterul Rogemourd să se apropie de altar.

– Pentru sarcina pe care ți-o încredințăm va trebui să recrutezi ajutoare și muncitori din cadrul confreriei tale, îi spune el.

– Nu o să-mi fie greu; am fost desemnat conducător al gildei noastre și mă pot bizui pe zece-douăzeci de tâmplari din parohiile învecinate, oameni destoinici care vor răspunde apelului meu. Comenzile sunt rare acum, și forța de muncă nu lipsește!

Eliphas precizează, bățând cu degetul arătător peste schițele sale:

– Am desenat toate elementele care vor alcătui grinzile, scândurile și căpriorii ce trebuie să susțină apareiajul pietrelor și zidăria. Trebuie să respecti întocmai proporțiile cosoroabelor, paramentelor și traverselor, pentru că reușita întreprinderii noastre depinde mult de tine. Tu o să ne livrezi piesele care vor fi apoi asamblate și instalate la locul convenit de alți muncitori...

– Sarcina asta le va reveni celor care fac parte din personalul casei contelui de Champagne, precizează Payns. Te-am prevenit în privința acestei proceduri. Ești, în continuare, de acord cu ea?

– Planurile sunt foarte precise, domnule. Mă voi conforma fără să caut să înțeleg cărui edificiu îi sunt destinate, deși curiozitatea mea suferă deja din cauza acestei necunoașteri!

– Ești un om de treabă și ne vom înțelege bine, spune Payns. Totuși, înainte de a vorbi despre salariu, te vom ruga să depui un jurământ; nu întâmplător am ales acest loc de întâlnire.

Meșterul Rogemourd se miră:

– Despre ce jurământ este vorba?

– Vei jura pe Sfânta Biblie că nu vei dezvălui nimănui conținutul acestor planuri și că nu vei divulga absolut nimic din conversațiile noastre.

– Ah! Dacă aceasta e dorința dumneavoastră...

Payns îi prezintă dulgherului propria sa Biblie. Meșterul se albește ușor la față, dar întinde totuși brațul drept.

– Repetă după mine, îi cere Payns. *Eu, meșterul Landéric Rogemourd, mă angajez să păstrez secretul asupra tuturor lucrurilor ce mi se vor spune în această capelă, asupra planurilor care-mi vor fi încredințate, asupra oricărui fapt pe care l-aș putea descoperi...*

O transpirație rece se prelinge pe spatele dulgherului, care încearcă din răputeri să-și stăvilească tremurul mâinii drepte. El, un om atât de pios, atât de respectuos în privința poruncilor Domnului și a legilor Sfintei Biserici, el, meșterul Rogemourd, va trebui să comită un sperjur!

*

Dulgherul iese din capelă și își regăsește fiul în fața porții, legănându-se de pe un picior pe altul pentru a rezista frigului.

– Ai stat mult în capelă, tată. Am crezut că o să îngheț aici.

– A trebuit să cad la învoială cu acești cavaleri, Nizier. Am terminat acum, așa că hai să plecăm.

Tatăl și copilul ajung înapoi la calul lor puternic. Meșterul Rogemourd îl saltă pe Nizier de la pământ ca și cum ar fi un fulg și îl așază călare pe spinarea animalului.

Payns îi privește îndepărtându-se și spune:

– Copilul ăsta...

– Te gândești la fiul tău, spune Geoffroy.

– Într-adevăr. Aceiași ochi. Și privirea asta tristă, aproape goală.

– Ei bine, ce mai aștepti ca să te duci la el? N-ar trebui să mergem să-l vizităm, la fel și pe doamna Hélène? Sunt amândoi în deplină siguranță acasă la Hugues.

– Așa este, confirmă Eliphas. Nu văd cum s-ar putea infiltra Gardienii Sângelui în palatul ilustrului nostru frate. Îți imaginezi că există ucigași atât de nebuni încât să-l atace pe contele de Champagne, ginerele regelui?

– Tocmai, continuă Payns. Unul singur ajunge! Bărbatul cu securea... Nu credeam că voi simți vreodată atâta ură! Și că ura asta mă va conduce la ce-i mai rău pentru a-mi răzbuna soția și fiica, pentru a-i răzbuna pe cei doi frați ai noștri!

– La ce e mai rău? întreabă Geoffroy. Dar nu am comis deja ce e mai rău când am adus din Ierusalim Cele Cinci Semne ale lui Iisus?

– Ceea ce va urma va fi încă și mai teribil, precizează Payns. Voi provoca nenorocirea chiar în sânul papalității!

Rămâne câteva clipe tăcut, apoi continuă:

– Ai dreptate, Geoffroy, este timpul să ne întâlnim cu frațele nostru Hugues, pe domeniul lui.

– Să-l saluți din partea mea, la fel și pe maestrul Schelomet și Ferrer, spune Eliphas. Și nu uita să-l săruți pe fiul tău pentru mine și să-i transmiți complimente doamnei Hélène.

– O să le transmit tuturor salutările tale. Ai grijă de șantier. Mormântul trebuie construit cât mai repede, căci ne putem aștepta la orice din partea Gardienilor Sângelui.

– Bineînțeles, vom respecta termenul pe care ni l-am impus. Iisus se va odihni curând într-un sanctuar pe care nimeni nu-l va putea profana vreodată.

Eliphas își îmbrățișează prietenii și se întoarce spre incintă, cu mersul lui greoi, de om bătrân. Dispare în spatele perdelei de stuf.

– Haide, Geoffroy, la drum! strigă Payns încercând să pară vesel. O cursă călare o să-ți biciuiască sângele și o să-ți mai aducă poate puțină culoare în obraji.

– Aș avea nevoie de ceva mai mult ca să-mi ung articulațiile! De multă vreme n-am mai avut o iarnă ca asta.

Cei doi bărbați urcă în șa. Payns anunță, dând pintoni calului:

– Hugues mi-a spus că fratele său Philippe, episcopul de Châlons, o să ne facă o vizită în cursul zilei de azi; se pare că vrea să ne aducă niște vești importante. Am înțeles că ar fi vorba despre omul cu securea!

– Demonul ăla!

– Un ucigaș, Geoffroy. Este doar ucigaș. Abil și pervers... Un ucigaș care se ascunde pe undeva, dar pe care-l vom scoate până la urmă din vizuină!

*

Calul înaintează călcând greoi în zăpada afânată care acoperă drumul. Respiră puternic, fornăind prelung, cu spinarea împovărată. Alura lui obosită nu e cauzată neapărat de sarcina pe care o poartă în spate, ci mai ales de bătrânețe.

Nizier se ține de mijlocul tatălui său, cu obrazul lipit de spatele lui.

– Am făcut un jurământ în fața cavalerilor, spune dulgherul. Am promis să nu dezvălui nimic în legătură cu această lucrare care le va da de muncă multor tovarăși din gildă. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la omul care ți-a tăiat degetul...

– Trebuia să le spui domnului de Payns și prietenilor lui despre el.

– Nu sunt sigur că ei ne pot proteja de nebunul ăsta, Nizier. A jurat că o să-ți facă rău dacă spun ceva și ne ține sub amenințarea asta.

– Dar tu ești un om de cuvânt, tată! Angajamentul tău față de comandarii tăi este sfânt!

– Tu contezi mai mult pentru mine decât cuvântul dat, fiule. Și voi ține seama de asta, chiar dacă va trebui să renunț la sufletul meu!

3

Episcopul Philippe

Palatul contelui Hugues de Champagne se înalță la nord-vest de Troyes. Suzeranul locuiește acolo în majoritatea timpului, renunțând fără remușcări la casa lui din Provins.

Hugues a știut să dea orașului său, pe care-l îndrăgește, un avânt comercial ce a făcut din el nodul crucial al tuturor drumurilor comerciale. Acolo, între zidurile cetății sale, se țin cu regularitate târgurile de Sfântul Ioan și Sfântul Rémi, „bâlcii cald” și respectiv „bâlcii rece”.

Aceste adunări uriașe – care scot în stradă postăvari, negustori de fier, bijutieri, vânzători de pergament sau tăbăcari – îl obligă pe conte să protejeze drumurile, să construiască hanuri, să mențină ordinea și siguranța până în cele mai mici cartiere, în cele mai mărunte străduțe, pentru că tâlharii, pușlamalele și bandiții împânzesc orașul...

Toate monedele Occidentului circulă din mână în mână; cei mai pricepuți la trocuri, precum florentinii sau venețienii, își impun ratele de schimb în timpul tranzacțiilor, făcând calcule cu ajutorul abacelor lor.

Și regiunea Troyes se umple de bogății. Freamătă, negociază, contestă, cumpără, vinde. E însuflețită de zgomote, de strigăte,

de vacarm. Se pregătește, între două târguri, extinzându-se, reparându-și drumurile, săpând noi fântâni, lărgindu-și piețele.

– Bun, spune contele Hugues cu glas obosit. O să le alocăm levantinilor cartierul Sainte-Hélène și o să le promitem că-i vom proteja mai bine decât anul trecut.

– Desigur, răspunde bărbatul scund, slab și bărbos, împăturind documentele pe care le desfășurase pe masă. Desigur, cererea acestor oameni de treabă este foarte justificată, messire; să nu uităm că anul trecut doi dintre ei au pierit loviți de pumnal și că trei dintre femeile lor au fost violate.

– Știu, oftează Hugues. Judele și magistrații m-au ținut la curent cu ancheta lor și, chiar dacă nu au reușit să aresteze pe nimeni, ei sunt convinși că aceste crime au fost opera unor flamanzi beți. Repet, seneșale, informează-l pe trimisul reclamanților că orașul se angajează să-i apere de orice nouă agresiune. Și face asta fără să le ceară să împartă cheltuielile!

– Vor aprecia această dovadă de bunăvoință și de compasiune, afirmă seneșalul zâmbind.

Bărbatul își așază documentele sub braț și se strecoară spre ușă iute ca un șoarece, măturând dalele cu roba lui maronie.

De îndată ce rămâne singur, Hugues se trânteste pe scaun, își pune coatele pe masă și își cuprinde fruntea în mâini. În mod obișnuit, s-ar fi bucurat la gândul că trebuie să pregătească noul târg. S-ar fi entuziasmat să rezolve și cea mai mărunta problemă, încercând să găsească soluția potrivită care ar fi servit cel mai bine intereselor fiecăreia dintre părți. Dar, de data asta, seneșalul l-a plictisit. Vocea lui ascuțită i-a sfredelit timpanele până la a-i face rău. Încă mai păstrează în urechi ecoul metalic al acelui glas.

Senin și vigilant de obicei, Payns își simte acum sufletul trist și împovărat. Moartea prietenilor săi, a soției și a fiicei lui Payns au sădit în el o tumoare întunecată care emană noaptea coșmaruri înfiorătoare.

Arcis și Basile îi lipsesc atât de mult...

În fiecare zi, din zori și până seara, fantomele lor îi sapă în suflet un gol de deznădejde pe care nici o rugăciune nu-l poate alina.

Le simte lipsa, de parcă i-ar fi fost frați adevărați. Măinile prelungi și osoase ale lui Arcis care le cuprindeau pe ale lui cu tandrețe, privirea lui Basile, mereu absentă și visătoare...

Hugues se ridică, se îndreaptă spre o fereastră și își lipește fruntea de geamul rece. Ar vrea să adoarmă așa, în picioare, ca o statuie de piatră. Să adoarmă și să nu se mai gândească la nimic.

Ușa se deschide în spatele lui. Pași lenți și grei. Cei ai fratelui său Philippe.

Hugues se întoarce către episcop, acest uriaș binevoitor, cu ochi de copil și zâmbet de înger. Aureolat de lumina care pătrunde în încăpere, Philippe se apropie fără grabă, deschide brațele într-un gest de întâmpinare și rostește:

– Să ne îmbrățișăm, frate.

Contele vine spre el, acceptă îmbrățișarea cu recunoștință, sărută un obraz ȧepos și întreabă:

– Ai călătorit bine? Zăpada nu te-a stânjenit prea tare?

– Trăsura era să se răstoarne de câteva ori în șanț, dar vizitiul meu are multă experiență și consideră că e chestiune de onoare să nu-și azvârle episcopul de-a berbeleacul! Fapt pe care i l-aș fi reproșat cu mare severitate și pentru care nu l-aș fi iertat niciodată, nici măcar dacă ar fi manifestat o căință sinceră!

Lui Hugues îi este dragă vocea fratelui său. Îi amintește de cea a tatălui lor.

Episcopul se desprinde din îmbrățișare și remarcă:

– Nu prea arăți bine! Ești palid și ai slăbit.

– Am niște probleme care mă supără.

– Da, știu.

Clericul își scoate haina de blană care-i acoperă umerii.

Hugues trage un scaun și îi propune:

– Așază-te, trebuie să fii frânt de oboseală.

Philippe se trânteste pe scaunul care trosnește sub el, și spune:

– Papa duce împotriva ta un război fără milă. I-a eliberat pe Gardienii Sângelui din lesă și i-a trimis pe urmele tale și ale prietenilor tăi. Apropo de asta, ai acționat cu nesocotință când mi-ai trimis relatarea călătoriei tale la Ierusalim, apoi scrisoarea prin care mă informai despre asasinarea cavalerilor Arcis de Brienne și Basile le Harnais.

– Răspund pentru mesagerul căruia i-am încredințat acele plicuri. E vorba despre Emeric, care face parte din personalul casei lui Payns. E un om care aparține confreriei noastre.

– Ar fi putut fi interceptat!

Glasul e puternic.

– Ai dreptate, admite contele. Totuși, voiam să fii și tu la curent cu politica Papei în ceea ce ne privește. Emeric avea misiunea să ardă sau să rupă mesajele dacă era prins într-o ambuscadă.

– Nu înțeleg mare lucru din chestiunile acestea legate de spionaj; cu toate astea, mă gândesc că, în mod cert, prudența este o virtute indispensabilă pentru a duce la bun sfârșit acest gen de afacere.

– Ai venit până aici ca să mă copleșești cu reproșuri, așa cum făceai când eram copii?

Episcopul izbucnește într-un hohot de râs care-i zgâlțâie pieptul. Cu ochii umezi de lacrimi, răspunde:

– Întotdeauna ai luat sfaturile mele drept reproșuri, Hugues! Când erai mic, n-aveai astâmpăr, te mișcai încontinuu, îți roteai brațele prin aer ore întregi, în lupte imaginare. În ciuda forței și a dimensiunilor mele, eu îmi consacram mai tot timpul cititului, scrisului și socotelilor. Îți mai amintești de profesorii noștri care te forțau să stai locului și să le ascuți lecțiile? De câte ori nu ți-am suflat răspunsurile la probleme, rimele la poezii?

Hugues surâde la aceste amintiri.

– Recunosc că mi-ai fost deseori de mare ajutor, admite el. Nu am uitat nici înțelepciunea ta, nici bunătatea pe care mi-ai dovedit-o. M-ai încurajat de multe ori și, astăzi încă, faptul că te știu alături de mine mă liniștește. Dar mă și îngrijorează! Mesagerul tău mi-a spus că ai să-mi spui o veste importantă...

– Într-adevăr. Această veste ar trebui mai degrabă să vă mulțumească, pe tine și pe prietenii tăi.

– Vrei să aștepți până când ne adunăm cu toții ca să ne-o dezvălui? Îi găzduiesc pe prietenii mei aici de când cu atacul comis de Gardienii Sângelui pe domeniul lui Payns. Am pus la dispoziția maeștrilor Ferrer, Schelomet și Eliphas un hambar pe care ei l-au transformat în laborator. Eliphas rămâne însă mai tot timpul în Pădurea Răsăritului.

– Să-i spui și fiului lui Payns să participe la conferința noastră. Ard de nerăbdare să mă înclin în fața lui.

– Înțeleg, spune contele. Înțeleg..

4

Binecuvântarea lui Maurin

Cavalerii s-au adunat laolaltă și beau vin cald, diluat cu apă și îndulcit cu miere, în fața șemineului uriaș. Un valet alimentează focul cu bușteni groși, dispărând apoi intimidat de toate aceste personaje grave, austere și tăcute.

Desigur, valetul s-a întrebat de ce un copil, fiul lui Payns, a fost invitat să participe la această reuniune. Fără îndoială, nu va cunoaște niciodată motivul care va face obiectul unor interminabile discuții și al unor îndelungi supoziții în rândul servitorilor...

Contele Hugues își așază cupa cu vin pe marea masă de stejar și, bătându-l ușor pe spate pe fratele său, anunță:

– Iată-l pe fratele meu Philippe, care a venit de la eparhia lui din Châlons pentru a ne comunica o veste importantă.

– Primiți respectele noastre, Monsenior, spune Payns.

Episcopul zâmbește și, apropiindu-se de Payns, precizează:

– Mai degrabă eu sunt cel care le merită pe ale voastre, cavaliere. Știu cine sunteți; Hugues m-a instruit în privința voastră. Cunosc totul despre voi... Totul! Pelerinajul la Ierusalim, unde ai reușit să pătrunzi în mormântul lui Toma. Descoperirea giulgiului cu Cele Cinci Semne pe care le-ați împărțit între voi. Lupta pe care o duc Papa și Gardienii Sângelui împotriva voastră. Decesele pe care a trebuit să le îndurați...

Hugues intervine:

– Philippe este aliatul nostru în sânul Bisericii.

– Știu, de asemenea, ce ai făcut pe domeniul tău, continuă episcopul. Hugues mi-a povestit că săpați un mormânt pentru... pentru a depune în el rămășițele Domnului Nostru Iisus Hristos. Lucrarea este destul de avansată?

– Mă uimiți, Monsenior! exclamă Payns.

Philippe pare amuzat și adaugă aproape râzând:

– Cu ce anume te-aș putea uimi? Pentru că vorbesc despre cadavrul lui Mesia? Nu este adevărat că nu a murit pe cruce, că a trăit o viață lungă și că are descendenți?

– Ba da, răspunde Payns. Dar pe ce bază se mai poate sprijini credința dumneavoastră dacă acceptați faptul că miracolul reînvierii nu s-a produs?

– Faptul că Iisus nu a fost crucificat nu înseamnă că nu a primit grația divină. Sanctitatea nu este oare asigurată decât de martiriu? Cred sincer că Domnul Nostru era Fiul lui Dumnezeu... *Gratias agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est!*

– *Amen!* răspunde Geoffroy pe un ton morocănos, pe care episcopul se prefăce că nu-l sesizează.

Philippe adaugă:

– La fel ca toți oamenii... Da, toți oamenii sunt copii Domnului!

Geoffroy ridică glasul pentru a reacționa:

– Și ucigașii agreeți de Papă aparțin acestei familii, Monsenior?

– Geoffroy! îl reține Payns care a remarcat că prietenul lui a băut deja trei cupe de vin pe nerăsuflate.

– Lasă, spune Philippe cu blândețe. Cavalerul acesta îmi cere să nuanțez gradul de fraternitate care-i leagă pe oameni. Nu-mi întinde o capcană punându-mi această întrebare. Cel puțin, eu n-o consider așa. Știu, din păcate, că specia umană a dat naștere și unor personaje răufăcătoare care nu se tem de mânia lui Dumnezeu atunci când mint, ucid, jefuiesc... Unii

¹ Să-i mulțumim Domnului Dumnezeului nostru. E vrednic și drept. (n.a.)

chiar omoară invocând numele Creatorului. Nu uitați că, la începuturile lumii, conform Bibliei, frații deja se sfășiau între ei...

– Vorbiți despre fiii lui Adam și ai Evei, îl întrerupe Geoffroy. Cain l-a ucis pe Abel, pe care-l invidia. Și Dumnezeu l-a însemnat pe Cain în frunte. Așa cum face bărbatul cu securea cu victimele lui!

Philippe își așază o mână pe umărul lui Geoffroy.

– Nu am venit aici ca să susțin o teză teologică în fața voastră, deși aceasta ar merita să întârziem asupra ei, rostește el cu voce joasă. Voiam să vă vorbesc despre Sfântul nostru Părinte.

Bărbații se strâng în jurul episcopului. Payns îl trage mai aproape pe fiul lui, pentru a-l integra în grup.

Philippe continuă:

– Papa își prelungește sejurul în Reims. Amână întoarcerea la palatul său, unde treburile Bisericii sunt conduse acum de fideliu lui cardinali. Dar ceea ce ar putea să vă intereseze pe voi în cel mai înalt grad este faptul că s-a deplasat, în două rânduri, la o modestă mănăstire din dioceza mea, nu departe de Châlons. Două vizite foarte discrete, dar vestea a ajuns totuși la urechile mele.

Contele Hugues precizează:

– Fratele meu are urechea fină atunci când e vorba despre micile secrete ale clerului!

– Mai ales când misterele astea se referă la persoana suveranului pontif și când acesta din urmă se străduiește să-și ascundă venirile și plecările pe meleagurile creștine ale regiunii Champagne!

Apoi, scoțând un pergament de sub mantie, episcopul Philippe adaugă:

– Am desenat eu însumi o hartă a regiunii pentru a vă arăta unde este situată mănăstirea Sainte-Menehould despre care vorbeam.

Desfășoară foaia velină pe masă, între cupele de vin. Bărbații se apleacă asupra planului pe care episcopul începe să-l descrie:

– Iată... E aici, la nici patru leghe la nord de cătunul Cormeux. Se pare că Papa s-ar fi întâlnit acolo cu un necunoscut găzduit de călugări. Un om ciudat, din câte am auzit. Tăcut și sumbru ca noaptea!

Geoffroy lovește cu pumnul în masă, zguduind cupele și carafa.

– Ar fi posibil ca...?

– Omul cu securea să se ascundă acolo? se întreabă Payns cu voce tare.

– Nu asta am spus, cavaliere, precizează episcopul ridicându-se. Am vorbit doar despre două întâlniri foarte discrete ale Sfântului Părinte, care au avut loc între acele ziduri.

– Haide, Philippe, glumește Hugues, nuanțele nu sunt punctul tău forte; ne-ai dat o veste extrem de importantă. Recunoaște că gândești la fel ca noi!

Episcopul își leagă capul său gros de la stânga la dreapta, înălțându-și sprâncenele. Are expresia unui cățel mare și contrariat.

– Fără îndoială, da... Fără îndoială, consimte el. Dar... aș fi vrut atât de mult să nu fiu nevoit să-l trădez pe Sfântul Părinte. Vă dați seama în ce situație sunt? Nu mă simt deloc confortabil să stau cu fundul în două luntre! Pe de-o parte, nu pot aproba acțiunile suveranului pontif; pe de altă parte, rămân sub tutela lui. Nu, zău așa, mă simt sfâșiat și sufăr îngrozitor din cauza acestei situații inconfortabile.

– Înțelegem, îl asigură Payns. Tocmai de aceea vă mulțumim că ați făcut acest demers.

Philippe clatină din nou din cap, ținându-și ochii închiși. Și spune:

– E posibil să mă înșel... În definitiv, poate că Papa Pascal cunoaște pe cineva în această mănăstire. Un frate căruia îi place să se confeseze. Un om care știe să-l asculte...

– Și cum rămâne cu necunoscutul găzduit de călugări? întreabă contele.

– Înainte de a emite judecăți, va trebui să verificăm dacă personajul ăsta misterios este într-adevăr criminalul, precizează episcopul.

– O s-o facem, rostește Payns cu fermitate. Vă asigur că ne vom ocupa de asta fără întârziere, Monsenior. Numele dumneavoastră nu va fi nicicând pomenit; Papa nu o să știe de unde ne-a parvenit informația.

– Ți-aș fi recunoscător, cavaliere.

Apoi, episcopul se întoarce către Maurin și, spre marea surpriză a acestuia, îngenunchează în fața lui spunând:

– Trebuie să mă retrag, dar, înainte de asta, aș vrea să obțin o favoare de la acest tânăr: Maurin, nu-i așa?

– De la mine? întreabă copilul. Ce-aș putea face eu pentru dumneavoastră?

– Pune-ți mâna pe capul meu, băiete. Și binecuvântează-mă.

– Să vă binecuvântezez? Dar nu sunt obișnuit cu genul ăsta de lucruri, Monsenior. E ceva despre care nu înțeleg nimic...

– Ascultă-l, fiule, îi ordonă cu blândețe Payns. Binecuvântează-l pe Monseniorul Philippe, așa cum te-a rugat.

Maurin întinde mâna dreaptă. Tremură puțin. Și își așază palma pe fruntea clericului, întrebându-se cât timp trebuie să rămână așa.

Episcopul spune:

– Ești ultimul născut din sângele lui Iisus. Ești Fiul omului prin tatăl tău, prin strămoșii tăi, prin Dumnezeu. Și, pentru sângele lui Hristos, va veni o zi când fratele va înceta să-și mai ucidă fratele. O zi în care omul îl va iubi pe om... *Deo gratias*¹.

Philippe se ridică și îi zâmbește copilului.

– Mulțumesc, Maurin. Mi-ai făcut un dar minunat.

Și, după ce-i salută, rînd pe rînd, pe toți bărbații aflați în încăpere, prelatul se retrage cu mersul lui greoi, ușor încovoiat, balansându-și brațele ca un urs obosit.

Tăcere... O tăcere prelungită, în cursul căreia cavalerii schimbă între ei priviri pe care Maurin încearcă să și le expli-

¹ Să-i mulțumim lui Dumnezeu. (n.a.)

ce. Înțelege că el – copilul care a binecuvântat un episcop – se află în centrul gândurilor acestor trei bărbați.

Deodată, răsună vocea lui Geoffroy, ușor nesigură și cu un ton forțat:

– Ei bine, o să ne încheiem ziua în liniștea asta mormântală? Zău așa, hai să bem ca între camarazi. Haideți, frați din Champagne! Să bem pentru toți cei pe care-i iubim și care ne lipsesc!

Hugues și Payns se alătură toastului cu reticență și mai beau în silă puțin vin, în timp ce Geoffroy își golește cea de-a patra cupă dintr-o singură înghițitură. Un râgâit răsunător și un plescăit subliniază plăcerea pe care i-o oferă această nouă porție de băutură.

Contele nu se simte capabil să-i zâmbească prietenului său. În oricare altă împrejurare, l-ar fi luat desigur în zeflemea, glumind pe seama pomeților lui roșii, a vaselor de sânge stacojii care-i împânzesc albul ochilor, a transpirației care-i umple de broboane fruntea...

Hugues se gândește la ceea ce a aflat de la fratele său.

– Sunt de părere să mergem la mănăstirea despre care ne-a vorbit Philippe, anunță el. O să mă folosesc de calitatea mea de conte, vasal al regelui, pentru a pătrunde acolo și a efectua o anchetă.

– Bine zis! râgâie Geoffroy, apucând carafa pentru a cincea oară. Să bem și pentru asta!

Dar Payns îi oprește brațul și îi strânge încheietura mâinii în menghina puternică a pumnului său.

– Hei! reacționează Geoffroy. Îmi rupi oasele, prietene!

– O să-ți sparg și capul dacă o să fie nevoie, bețivule! Nu vezi că-i oferi un exemplu prost lui Maurin? Crezi că e demn să te comporți în halul ăsta într-un asemenea moment?

– Ce? De când dă Payns lecții de morală?

– De când am început să înțeleg că te sinucizi lent, frate. Am remarcat că bei mai mult decât de obicei. Și asta a început de la întoarcerea noastră din Ierusalim. Nu am dreptate?

Geoffroy își pleacă privirea ca un puști prins cu greșeala.

– Așa este, admite el. Și beau încă și mai mult de la prima moarte care ne-a îndoliat. Nu-mi dau seama prin ce miracol reușești tu să accepți viața, Payns. Ai pierdut doi frați, ți-ai pierdut soția și fiica... Și totuși ai rămas la fel de înflăcărat, ești însuflețit de aceeași credință tulburătoare care te împinge neîncetat înainte... Cum faci? Eu, în fiecare dimineață, imediat ce mă trezesc după o noapte plină de coșmaruri, încep să mă plâng de această existență pe care un ucigaș mi-o golește ca pe un fruct răscopt! Cum reușești? Măcelarul ăsta ne-a ucis prietenii și ți-a exterminat cea mai mare parte din familie! Ne-a sfâșiat sufletul omorându-i pe cei dragi nouă! Eu, eu cred că viața este din ce în ce mai pustie fără Basile, Arcis, Typhaine și Émeline...

Ultimele cuvinte ale lui Geoffroy au fost rostite într-un hohot de plâns.

E a doua oară când Maurin vede un bărbat plângând. Primul a fost tatăl lui... și acum, Geoffroy. Voinicul Geoffroy care a învins atâția adversari în cursul numeroaselor turniruri unde s-a remarcat prin vitejie. Puternicul Geoffroy cel de nezdruccinat, capabil să lupte cu sabia până la epuizare împotriva celebrilor competitori din Champagne.

Plânge. Umerii lui se zguduie în spasme scurte, aproape caraghioase.

Payns oftează.

– Fugi și șterge-ți fața cu un prosop udat cu apă rece, îi ordonă el. Și, înainte de a te întoarce, încearcă să vomți tot vinul care-ți încarcă stomacul. M-ai auzit?

Geoffroy își ridică privirea. Lacrimi mari se preling pe obrajii lui umflați.

– Da, ai dreptate, Payns, se smiorcăie el. De altfel, tu ai de cele mai multe ori dreptate.

– Cu tine, nici nu este cine știe ce mare ispravă!

Geoffroy se retrage, cu mersul nesigur, într-un echilibru precar.

Payns așteaptă puțin înainte de a spune:

– Oare știe năărăul ăsta cât de mult îl iubim?

5

Vizita

Meșterul Landéric Rogemourd și fiul său Nizier descalecă. Această călătorie de întoarcere din Pădurea Răsăritului a durat foarte mult. Vântul a spulberat zăpada și i-a sfichiuit în față pe tot drumul, năucindu-i cu vuietele și frigul lui.

– Nu îmi mai simt picioarele! exclamă dulgherul scuturându-se pentru a da jos zăpada de pe blana gulerului său. O să ne pregătim un ceai bun: cimbrișor, păducel, soc și vinăriță aromată. Și, pe legea mea, cred că un vin dulce peste toate astea n-o să ne facă deloc rău. Ce părere ai, Nizier?

– Cred că ar fi grozav, tată.

– Ce-ți face mâna? Încă te mai doare așa de tare? În cazul acesta, o să adaug în infuzia aia câteva semințe de *Papaver somniferum* în loc de vin.

– Nu văd nici un inconvenient să le pui pe amândouă! Doar dacă nu cumva vrei să ne întoarcem la muncă imediat.

– Nu chiar. Trebuie, mai întâi, să studiez planurile pe care mi le-a încredințat maestrul Eliphas. După aceea, o să plec să caut niște muncitori buni care vor fi încântați să primească de lucru. Sunt destui printre membrii gildei. O să știu să fiu exigent și să-i tocmesc pe cei mai buni. Doar am o reputație pe care trebuie să mi-o păstrez!

Rogemourd apucă frâiele calului care nu și-a îndreptat deloc spinarea de când a pornit la drum.

– Haide, vino, îi strigă dulgherul. Vino, Surule... O să te îngrijesc așa cum meriți!

Deodată, se aude un șuierat violent, rapid. Un obiect trece iute între Rogemourd și Nizier. Apoi, se izbește puternic în lemnul porții atelierului.

– Fir-ar a dracului de piatră! strigă Rogemourd. Cine-i pușlamaia care vrea să ne înspăimânte?

– Uită-te, tată.

Cu mâna lui rănită, Nizier arată spre poarta în care s-a înfipt o secure.

Și atunci, răsună un râs ascuțit. Tatăl și fiul se întorc. Recunoscând silueta bărbatului care i-a tăiat degetul lui Nizier, Rogemourd își trage copilul spre el într-un gest protector.

Ucigașul sare jos de pe cal și, încet, cu mersul lui de pisi-că, vine să-și recupereze arma.

– Vezi, Landéric, rostește el, încă puțin și capul fiului tău crăpa ca un dovleac! Dar încă nu i-a sosit ceasul. Ai ceva să-mi spui?

– Adevărul e că nu prea am ce, îi răspunde dulgherul, ascunzându-l pe Nizier sub pulpana mantiei sale largi.

– Adevărul, exact... Este cheazășia vieții fiului tău. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui că ai risca să mă minți.

– Nu asta este intenția mea! Am primit planurile la ceea ce urmează să lucrez în capela cea mică despre care ți-am vorbit. Mai erau acolo și domnul Hugues de Payns, cavalerul Geoffroy de Saint-Omer și arhitectul Eliphas care mi-a fost în sfârșit prezentat. Trebuie să adun un grup de dulgheri în cursul săptămânii și să încep să tai lemnul conform planurilor lui Eliphas. După o apreciere rapidă, cred că voi avea două luni bune de lucru. Am mai convenit, de asemenea, să le livrez piesele din atelierul meu, pe măsură ce le termin.

– Bine; să-mi fii fidel, și atunci băiatul ăsta o să rămână în viață. Nu uita că simt o oarecare plăcere să-i ucid pe cei care îmi trădeză încrederea. Deja am secerat numeroase suflete în numele Domnului.

– Te poți bizui pe devotamentul meu sincer, domnule, spune meșterul Rogemourd cu o voce pierdută. O să-ți transmit cu mare franchețe toate informațiile pe care le voi primi în Pădurea Răsăritului. Nu vei avea de ce să te plângi de mine. Dar trebuie să înțelegi că sunt doar un simplu dulgher și că acei cavaleri n-o să-mi destăinuie mie secretele lor. Așa cum ți-am spus deja, lucrarea dirijată de maestrul Eliphas a fost distribuită cu grijă; din câte am înțeles, grupurile de meseriași vor lucra total separat unele de altele.

– Blestemații ăștia din Champagne sunt tare vicleni! Și totuși vor avea nevoie de tovarăși experimentați pentru a unifica la un moment dat toate părțile șantierului lor.

– Fără îndoială, vor face apel la oamenii contelui Hugues, messire. Deja mulți dintre ei sunt pe teren. Terasieri și gârzi...

– Ai vreo idee despre ce anume construiesc? Întreabă asasinul ținându-și pelerina pe care vântul e gata să i-o desfacă.

– E imposibil să aflui! Au ridicat o palisadă foarte înaltă pe o insuliță și își protejează în felul acesta obiectul activității. Aș putea ghici natura acestuia după ce voi studia planurile maestrului Eliphas.

– Mormântul..., murmură ucigașul.

– Ce-ai spus, domnule?

– Nimic.

Bărbatul se răsuțește pe călcâie, pregătindu-se să urce pe cal, dar se oprește o clipă și strigă peste umăr:

– Vei primi în curând o nouă vizită din partea mea, Rogemourd. Curând! Nu uita că firul vieții fiului tău este foarte întins. L-aș putea reteza fără remușcări, oricând doresc. Ține minte această amenințare și astfel vei fi un servitor fidel al cauzei pe care o apăr.

Apoi, asasinul urcă pe cal și îl îndeamnă să pornească, lovindu-l cu pintenii în burtă.

De îndată ce-l vede dispărând, Nizier se îndepărtează de tatăl său și îi spune:

– Ai jurat strâmb ca să mă protejezi!

– Da, sunt un renegat... Dar omul ăsta este Satana în persoană! Și am făcut un pact cu el. Mi-am vândut sufletul lui!

– Nu crezi că te-ai simți mai liber dacă aş sta departe de tine o perioadă? Aş putea merge să locuiesc la sora ta, în Louvoy...

– O să te găsească și acolo, fiule. Sunt sigur că o să te găsească. Are nevoie de mine, și numai de mine. Tu nu ești decât o piesă în jocul ăsta, de care se folosește ca să mă aservească. Omul ăsta simte în mod vădit o plăcere bolnavă să le provoace semenilor lui suferință; e preferabil să nu-l contrariem!

Rogemourd deschide poarta care dă spre o curte mică. Stratul de zăpadă a crescut și acoperă de-acum tot pământul.

Abătut, cu inima bătându-i puternic, dulgherul își duce calul în grajd.

– Du-te și încălzește apa, îi cere el lui Nizier. O să-l curăț pe Surul cu paie, și după aceea vin și eu.

Copilul intră în casă.

Rogemourd adună o mână de paie și începe să frece calul, din pielea căruia ies aburi.

„Un mormânt, se gândește el. Ce a vrut să spună? Ce mormânt ar necesita atâtea mistere? Atâția oameni pentru un mormânt?”

*

– *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Saboth¹...*

Urlă în vânt.

– *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Saboth!*

Urlă și cântă, cu gluga dată pe spate pentru ca frigul să-i biciuiască fața, simțind fiecare șfichiuire a lui ca pe o mângâiere a lui Dumnezeu.

¹ Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Dumnezeu războiului... (n.a.)

– *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Saboth!*

Este singur pe lume. Singur cu Dumnezeuul său mânios pe care-l va servi până la ultima suflare.

Pentru El, va ucide iar și iar. Securea lui va reteza mâna dreaptă a ultimilor cavaleri din Champagne. Și va culege această recoltă de secrete din mormântul lui Toma Impostorul.

Apoi va dezmembra și va spulbera cadavrul lui Hristos, împrăștiindu-i colbul în vânt.

Și astfel, tot ceea ce a fost scris va fi Adevărul.

Adevărul intangibil, care se va răspândi în secolele ce vor veni.

– *Memento, homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris*¹.

Bărbatul cu securea își trece degetul peste cicatricea lăsată pe obraz de rana pe care i-a făcut-o Basile le Harnais.

Zâmbește.

Zâmbește amintindu-și de moartea grotescă a cavalerului.
„Cu noada în sus, cu nasul în zăpadă, cu spinarea frântă, vărșându-și tot sângele!“

¹ Amintește-ți, omule, că ești țărână și în țărână te vei întoarce. (n.a.)

6

Lanțul uniunii

Hugues de Payns a invitat-o pe Hélène să intre în hamburul transformat în laborator, pentru a participa la o reuniune ce are loc în prezența cavalerilor din Champagne, a lui Maurin și a măeștrilor Ferrer și Schelomet.

Pentru Maurin, încăperea seamănă perfect cu cea în care musafirii tatălui său au rămas închiși zile întregi înainte de atacul Gardienilor Sângelui: aceleași retorte, fiole, flacoane și vase, strane pline cu teancuri groase de pergamente, tăblițe de ardezie acoperite cu semne, litere, numere, la fel și machete cu arhitectură complicată...

Și draperia mare care împarte sala în două, ascunzând, la fel ca și cealaltă, un mister care-l intrigă pe copil.

Payns se dă la o parte în fața lui Hélène care pătrunde pentru prima oară în această incintă.

– Intrați, doamnă, o îndeamnă Schelomet cu glasul lui vesel. Intrați și nu luați în seamă dezordinea.

Ferrer eliberează o mică banchetă de foile care o acoperă și o invită pe tânăra femeie să se așeze.

– Am preparat un excelent decoct revigorant, adaugă Ferrer îndreptându-se spre o sobă. Trebuie să admitem că Champagne ne-a obișnuit cu iernile ei aspre, dar parcă n-am

mai trăit nicicând unele chiar atât de lungi. Oare natura va reuși să mai înmugurească vreodată?

– Aveți dreptate, răspunde politicos Hélène acceptând bolul aburind care îi este oferit.

– Doamna Hélène nu a venit aici ca să pălăvrăgească despre necazurile pricinuite de anotimpul ăsta blestemat, mormăie Payns cu nerăbdare. Am invitat-o ca să o instruim în legătură cu I.N.R.I.

– Bineînțeles. Nu era decât o introducere, Payns! spune Ferrer cu o notă de iritare în glas.

Schimbându-și tonul vocii pentru a părea mai amabil, Payns răspunde:

– Iartă-mă, prietene. Recunosc că mi se întâmplă zilele astea să fiu un companion cam dezagreabil. Doliul mi-a stricat caracterul.

– Te-am iertat, îl asigură Ferrer.

– Bine, continuă Payns. Hélène, cunoști o parte din sensul acestor patru litere. I.N.R.I... Le-ai descoperit în jurnalul lui Arcis.

– Da, răspunde Hélène, ați coborât în mormântul lui Toma, în Ierusalim. Iisus a stat acolo trei zile și trei nopți. Cuprins de o iluminare, a trasat cinci Semne pe giulgiul fratelui său.

– I.N.R.I. *Igné Natura Renovatur Integra*. Este doar unul dintre sensurile formulei lui Hristos... „Prin foc, Natura este integral reînnoită.“ Dar I.N.R.I. se mai traduce și prin: *Ineffabile Nomen Rerum Initium*, care înseamnă: „Numele inefabil este începutul lucrurilor“. Numele lui Dumnezeu!

– În Tradiție, numele lui Dumnezeu nu se pronunță, adaugă Schelomet, și nu se scrie decât sub forma unui număr.

– Iar numărul acesta este chiar Cheia nemuririi, precizează contele. Și se află aici, în aceste cinci Semne... Este suma a tot ceea ce a fost, a tot ceea ce este și a tot ceea ce va fi!

– Numărul acesta este Cheia transmutației, rostește răspicat Payns.

În timp ce urmărește cu interes această discuție, Maurin se apropie de draperia care împarte încăperea în două. În ciuda opacității țesăturii, copilul observă în spatele ei o licărire. O neobișnuită lumină galbenă care reușește să străbată stofa groasă prin câteva ochiuri de material.

Copilului i-ar plăcea să tragă această draperie. Ar fi suficient să întindă un braț. Și, dintr-o mișcare rapidă, ar afla... Ar ști, în sfârșit, ce anume ascund tatăl și prietenii lui în această a doua incintă.

Această strălucire... această căldură, aceste vagi zgomote de fierbere...

În spatele lui, Payns continuă să vorbească:

– Moartea... Iisus a învins Moartea amestecându-și în sânge soluția alchimică a cărei formulă i s-a arătat în mormântul fratelui său. Un sânge etern! Un sânge care se regenerează de la sine, în focul lui Dumnezeu! Iod, principiul creator... Naîn, substanța inițială... Rasi, continua transformare a Creației... Iod, din nou, principiul creator căruia îi revine totul... I.N.R.I...

Și Schelomet precizează:

– Doctorii ebraici foloseau aceste cuvinte: Jamaîn pentru apă, Nor pentru foc, Rouach pentru spirit și Jabashah pentru pământ. Adică sarea, sulful, mercurul și azotul, elixirul vieții!

Toți rămân tăcuți vreme îndelungată. La un moment dat, Hélène se decide să rupă această tăcere:

– Asta înseamnă că Iisus, căruia i-ați ascuns trupul, este... în așteptare... așteaptă să reînvie?

– Exact, afirmă contele Hugues.

– Dar dumneata, Payns?

– Ce-i cu mine?

– Ești din neamul lui! Îmi amintesc acum de o frază enigmatică din memoriile regretatului meu Arcis: „Bindecuvântat fie sângele lui Payns și al fiului său Maurin; prin ei, sângele lui Iisus va continua să străbată secolele!”

Maurin s-a întors. Își privește tatăl. Acesta îi zâmbește și spune:

– Totuși, Maurin și cu mine nu suntem decât simpli muritori. Strămoșul meu a experimentat asupra lui însuși principiul I.N.R.I. mult timp după ce a procreat. Și apoi a fondat Ordinul Fraților Primari, căruia i-a încredințat sarcina de a păstra Secretul și de a veghea asupra trupului său.

– Suntem moștenitorii științei sale alchimice, subliniază contele.

Un gest... Maurin n-ar trebui decât să-l facă rapid, în timp ce adulții o înconjoară pe doamna Hélène care pare foarte tulburată de ceea ce află de la ei.

Să dea la o parte o bucată din draperie și să arunce o privire. Câteva secunde în care tatăl lui nu o să-l observe... doar câteva secunde.

Maurin acționează cu repeziciune. Vede. Retorte din fontă, grele și masive, cuptoare în care clocotesc metale topite. O materie aurie...

O mână coboară iute draperia.

– În mod clar, oriunde te-ai afla, fie în laboratorul ăsta, fie în cel al tatălui tău, te comporți ca un curios incorigibil! îl bruftuluiește Ferrer. Fiecare lecție la timpul ei, nu trebuie să sari peste etape!

– Ce am văzut, acolo..., bâiguie copilul.

– Ai văzut marmite, cazane și retorte, asta-i tot!

– Și un lichid ciudat care fierbea, afirmă Maurin cu convingere. Semăna aproape perfect cu aurul.

– Vino, Maurin, îi ordonă Payns. O să afli într-o bună zi despre ce este vorba!

Copilul se duce fără tragere de inimă lângă tatăl său. Acesta îi ia mâna dreaptă și spune:

– Să formăm o clipă Lanțul uniunii. Dacă vrei, Hélène, te poți alătura și tu, în memoria fratelui nostru Arcis. O să

înțeleg totuși dacă bunăoară credința și convingerile tale te opresc să refuzi.

Hélène își întinde mâinile și răspunde zâmbind:

– Deloc, prietene. Acceptați-mă în lanțul vostru; vorbiți despre fraternitate și iubire, și asta îmi place. Și o să fie o onoare pentru mine să țin mâna unui descendent al Domnului Nostru Iisus Hristos...

Payns o invită atunci să se așeze între el și conte. Apoi, după ce și-au unit cu toții mâinile, explică:

– Iisus și discipolii lui procedau deja în felul acesta. De-a lungul secolelor, frații au repetat ceremonialul instituit de Primul Mentor. Așa a dăinuit Tradiția. Să o transmitem astfel încât să nu se piardă niciodată...

Contele Hugues adaugă:

– Ne unim cu morții cauzei noastre pentru a le continua lucrarea...

Apoi, Payns completează, cu glas mai puternic:

– *Igné Natura Renovatur Integra*. Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce și Tau... Pe trupul și spiritul lui Hristos cel nemuritor, jurăm să păstrăm veșnic savantul mister al Pietrei Filosofale. Și conștiința va veni din unirea stelei cu triunghiul și cu cercul său. Și viața va renaște din Unitatea fracționată formând Taul. Unicul va fi multiplicat și va redobândi spiritul.

Și toți bărbații rostesc în cor:

– Pentru I.N.R.I.!

– Să rupem Lanțul, dar să-l păstrăm intact în sufletul nostru.

Își ridică și își coboară brațele de trei ori la rând. Hélène și Maurin procedează la fel. Tânăra femeie se întoarce pentru a-și ascunde lacrimile ce i se preling pe față.

Payns, care le-a observat, o cuprinde pe după umeri și o trage spre el.

– Ce s-a întâmplat, Hélène?

– Fraza asta... „Ne unim cu morții cauzei noastre pentru a le continua lucrarea“! Nu m-am putut abține să nu mă gân-

desc la moartea lui Arcis, la brațul lui mutilat... Și mâna ta strângând-o pe a mea... mi-am imaginat o clipă că era mâna lui! Da, am avut pentru o secundă sentimentul că era și el prezent în lanțul ăsta. Că a venit pentru a mă face să înțeleg că o să mă protejeze... E normal să-mi închipui asemenea hime-re, Payns?

– Da, și este chiar foarte sănătos. Nu știm cum se comportă sufletele dincolo de viață; poate că unele dintre ele, mai afectuoase, mai fidele decât altele, găsesc calea pentru a veni să ne viziteze.

– Credeam că sufletele defuncților nu au de ales decât între patru căi: purgatoriul, paradisul, infernul și limburile în cazul bieților copii nebotezați...

– Haide, zău așa, Hélène, astea-s vorbe de-ale Bisericii! Cum rămâne cu memoria și cu visele celor vii? Morții noștri își găsesc și în ele un refugiu primitiv.

Privirea lui Payns se întunecă o clipă. Apoi, cavalerul continuă:

– Typhaine și Émeline și-au găsit loc în memoria mea. Acolo, se odihnesc mai bine decât ar face-o în cea mai frumoasă dintre capele. Îmi vorbesc deseori, profitând de noapte, atunci când mintea mea e mai puțin împovărată de problemele de peste zi. După fiecare dintre vizitele lor, când se face dimineață, mă simt mai senin, și dragostea mea pentru ele este și mai intensă.

– Nu simți nici un pic de ură față de cel care ți le-a răpit? întreabă Hélène ștergându-și fața cu mâneca hainei.

– Ura mea este intactă, te asigur. O ură care va face din mine un casap nelegiuit când mă voi afla în fața acestui uci-gaș! O să-l masacrez fără pic de milă. O să-l reduc la starea de zdreanță însângărată! Și, dacă va trebui să-l tranșez, să-l eviscererez, să-l dezmembrez pentru a-mi stinge ura, o s-o fac, Hélène. Jur că o s-o fac!

Maurin a auzit. S-a întors către tatăl său. Și se înfioară descoperind parcă un alt om: un om cu chipul palid, brusc îmbătrânit, cu ochii bulbucați, strălucind precum cei ai unui lup, cu maxilarele încleștate, cu buzele livide.

Preț de o clipă, copilul vede un demon. Imediat după aceea, Payns își șterge de pe față această mască oribilă.

Dar Maurin tremură și nu se poate opri. Tremură de o ură care seamănă cu cea descrisă de tatăl lui. Un sentiment josnic care îi alină totuși dorința de răzbunare. O emoție întunecată și rece care-i procură o plăcere necunoscută până acum.

Dacă ar putea, dacă ar fi mai mare, ar face orice ca să-l ucidă pe bărbatul cu securea...

Mama lui își urlă neîncetat teroarea, alergând înnebunită în tenebrele coșmarurilor lui.

7

Constance

Cavalerii din Champagne au decis să meargă a doua zi dimineață la mănăstirea pe care Papa a vizitat-o în două rânduri, în cea mai mare taină. Payns l-a sfătuit pe Geoffroy de Saint-Omer să se întoarcă pe domeniul lui, expediția putând fi foarte bine condusă de o mână de oameni înarmați de la moșia contelui.

Geoffroy a acceptat oferta fără să protesteze și a părăsit palatul lui Hugues la amiază, spre ușurarea prietenilor săi.

– Prefer să-l știu la adăpost în bastida lui decât în luptă, spune Payns. A fost foarte afectat de toate decesele care ne-au îndoliat. În plus, vinul pe care-l bea din abundență și fără să-l îndoiaie măcar cu câteva picături de apă îi diminuează reflexele.

După plecarea lui Geoffroy, ziua se scurge în aula palatului, în fața șemineului impozant. Contele citește poezii, Ferrer și Schelomet discută despre virtuțile unor plante medicinale, Hélène evocă numeroasele momente plăcute petrecute cu Arcis, Payns explică în ce fel se poate înlătura durerea printr-un simplu control al respirației... Și Maurin ascultă. Uimit de tot ce aude. Frumoasele rime scandate de vocea contelui, denumirile savante venind de pe tărâmurii îndepărtate:

Aesculus hippocastanum, Carduus marianus, Galega officinalis, Rhamnus frangula...

Focul trosnește, umplând încăperea cu căldura lui amețitoare. Asistența este cuprinsă de o suavă indolență, când Constance, soția contelui, vine să îl salute cu multă cordialitate pe fiecare dintre invitați. S-a întors dintr-un lung sejur în Provins, unde a îngrijit o mătușă aflată în agonie.

Arareori a văzut Maurin o femeie atât de blândă și de calmă, vorbind cu un glas melodios și domol, gesticulând grațios cu mâinile ei palide, zâmbind cu ochii și cu buzele.

– Numele tău este Maurin, îi spune ea. Tu ești, așa-i?

– Da, doamnă.

Îl privește îndelung, cu tandrețe.

– Maurin, repetă ea. Soțul meu mi-a vorbit despre tine și mi-a explicat de ce sunteți musafirii noștri, tu și prietenii tăi. Sunt convinsă că ți-a spus că poți rămâne la noi oricât vei dori. Vei împărți lecțiile și jocurile cu copiii noștri...

– Vă mulțumesc, doamnă, răspunde băiatul. Încă nu știu ce anume a hotărât tatăl meu.

Constance se întoarce spre Payns:

– Ne-am întâlnit de câteva ori, cavaliere; ne-am înțeles bine și am putut aprecia sufletul tău caritabil și nobil. Sunt sigură că te vei ocupa de fiul tău cu multă înțelepciune, dar totuși îmi reînnoiesc oferta; dacă dorește, poate să rămână în acest palat.

– Sunteți foarte amabilă, îi răspunde Payns. O să mă gândesc la propunerea dumneavoastră. Este evident că, rămânând alături de mine, Maurin va suferi uneori de singurătate. Sunt, de cele mai multe ori, un om auster, și manierele mele abrupte nu sunt întotdeauna potrivite pentru un copil de vârsta lui. Mama și sora lui îi ofereau o blândețe care o să-i lipsească fiind doar sub tutela mea. Totuși, suntem uniți unul de altul printr-o legătură nouă: durerea! Da, doamnă Constance,

durerea este un liant ciudat care îi unește pe cei care au pierdut aceleași rude dragi.

Constance clatină din cap, arătând că înțelege, și adaugă:

– Fie, o să vezi tu ce faci, Payns. O să hotărâști cu timpul. Află doar că ușa noastră o să fie întotdeauna deschisă pentru Maurin. În orice moment!

Payns se înclină și răspunde:

– Este o ofertă frumoasă și generoasă.

Constance îi invită apoi pe musafirii soțului ei să o însoțească în sala de banchete.

Payns face în așa fel încât să rămână puțin mai în urmă cu contele, pentru a-l întreba discret:

– Când ai vorbit cu soția ta despre Maurin, i-ai spus din ce neam se trage?

– Nu, Payns. M-am gândit că nu are rost să-i spun. Este suficient că știe Hélène despre asta.

– Hélène ne-a jurat că nu va dezvălui secretul nimănui și garantez că o să-și respecte jurământul după ce a fost trădată de duhovnicul ei. Această întâmplare nefericită a zdruncinat-o suficient de tare încât să nu o mai repete.

– Totuși, o să mă simt mai liniștit când vom depune corpul Primului în mormântul lui și când vom scăpa de omul cu securea.

– O să răscolim prin toată mănăstirea Sainte-Menehould dacă trebuie. Și o să-l găsim!

Hugues oftează și își ia prietenul de braț.

– Nu sunt un magician ca tine, animat de o asemenea determinare, Payns. În aceste din urmă săptămâni, mi s-a întâmplat deseori să mă îndoiesc. Aș prefera să lupt împotriva unei armate de barbari decât să fiu nevoit să-l urmăresc pe dușmanul ăsta. Această umbră...

– Nu, nu tu, Hugues! Doar nu o să te pleci în fața obstacolului! Ce o să mai rămână din confreria noastră în curând?

Doi dintre frații noștri zac sub pământ, Geoffroy se cufundă în alcool, și tu confunzi un asasin ordinar cu o fantomă!

Cei doi bărbați pătrund în sala banchetelor. Constance își dojenește soțul cu o voce ușor dezaprobatore:

– Există un timp pentru fiecare lucru, Hugues: un timp pentru consfătuiri, un altul pentru a-ți onora musafirii conducându-i la masa prieteniei.

– Îți cer iertare, draga mea.

Străduindu-se să suradă, contele bate de trei ori din palme și își roagă musafirii să ia loc.

Constance nu îl pierde din ochi. Expresia pe care o citește pe fața lui o întristează. Și totuși, văzând-o cum se poartă, nimeni nu și-ar putea imagina că are un nod în gât și inima strânsă.

„Călătoria în Ierusalim l-a îmbătrânit cu zece ani! Ce s-a întâmplat cu Hugues al meu? Cine mi l-a furat?”

Ar vrea să plângă.

Dar zâmbește. Le zâmbește tuturor. Zâmbește, discutând în dreapta și în stânga, interesându-se, întrebând, răspunzând. Își înclină capul, ascultă cu atenție, deschide ochii mari, admite, consimte, acceptă. Nu contrazice niciodată.

Apoi, din întâmplare, întâlnește privirea lui Maurin fixată asupra ei cu atâta intensitate încât o resimte aproape fizic.

Copilul pare să-i spună că a înțeles. Că i-a ghicit tristețea. Și că știe că încearcă să și-o rețină, ascunzând-o în spatele unei măști de curtoazie care o arde mai violent decât un jar aprins.

8

Trezirea lui Geoffroy

A doua zi, dis-de-dimineață, Payns și contele Hugues părăsesc palatul în fruntea unei trupe de șase oameni, pornind la drum în ciuda puternicei furtuni de zăpadă.

În același moment, Geoffroy de Saint-Omer se trezește în camera lui, o vastă încăpere situată la ultimul etaj al unicului turn cu care este dotată bastida sa monahală.

Cavalerul se scoală cu greu din patul lui răcorit de frigul nopții. Îl dor șalele, iar ficatul îi amintește că în ajun, la întoarcerea din Troyes, a golit trei sau patru urcioare cu vin din propria lui vie. Un vin acrișor care-i place în mod deosebit pentru că regăsește în el întreaga aciditate a pământului său, forța calcarului, parfumul lemnului umed.

Se așază – prima etapă înainte de a reuși să ajungă în poziția verticală. Rămâne multă vreme pe marginea patului, strivind sub greutatea lui plapuma groasă din fulgi.

Apoi, gâfâind doar din cauza acestui simplu efort, reia contactul cu realitatea. Lent. Foarte lent, parcurge camera cu privirea, reconstruind-o mental pentru a o materializa în mintea lui încetoșată. Soba, cu un hârdău suspendat de poliță. Cărbunii aproape stinși, așezați ca niște diamante pe un strat de cenușă. O copaie desfundată, decorată de un iscusit tâmplar ebenist, și

ferecată la colțuri. Două taburete cu câte trei picioare. O picioară fixată pe un perete și care susține o farfurie ce conține o felie de carne încremenită în sosul ei și un coltuc de pâine. Rafturi curbate sub teancuri de pergamente, de cărți și de suluri. O stemă agățată nu departe de fereastră: două benzi verticale, colorate în roșu și albastru, trecând pe dedesubtul unui pelican alb. Un lavoar din piatră. O carafă plină cu apă. Haine pe un cuier. Paie și ierburi pe pardoseala din scândură...

Se ridică. Lemnul trosnește sub picioarele lui. Știe că va auzi curând bătăi în ușă. Gérard, care doarme chiar dedesubt, așteaptă doar acest semnal ca să urce și să-i pregătească toaleta stăpânului său.

Geoffroy oftează, regretând că nu este deja primăvară. Dacă ar fi fost așa, s-ar fi înscris într-un turnir care i-ar elibera sufletul confuz și tulburat.

Când ai armele în mână, nu te gândești la lucruri care îți împovărează sufletul, agățându-se de el precum căpușele de carnea câinilor!

Se aud câteva bătăi ușoare în ușă. Parcă ar fi ghearele unui șoarece care zgârâie lemnul.

– Intră, Gérard! strigă Geoffroy, trăgându-și în jos poalele cămășii.

Bătrânul care intră în cameră e slab și uscat, noduros, cu pielea închisă la culoare, tendoanele încordate, oasele strâmbe. Mâinile lui sunt pătate cu minuscule urme brune; are gâtul descărnat, şuvițele părului rar îi cad peste umeri, ochii îi sunt rotunzi în orbitele adâncite.

Face câțiva pași mici, târșându-și abia perceptibil picioarele prin paie și ierburile de pe jos.

Arată spre farfurie și spre pâine.

– Nici nu v-ați atins de cină, messire! O să mâncați măcar în această dimineață? Nu se poate începe o zi friguroasă cu stomacul gol.

– Nu mi-e foame, Gérard. Doar sete!

Realmente dezolat de starea stăpânului său, valetul își clatină capul de corb, făcând o grimasă și lamentându-se:

– Nu sunteți deloc chibzuit. V-ați uitat cum arătați? Aveți ochii mai galbeni decât puiul de găină, aveți pete roșii pe pomeți și niște vene negre urâte la tâmpile!

– Ce-ți mai merge gura, prietene! exclamă Geoffroy râzând. Niciodată nu ți-ai fi permis să vorbești în felul ăsta cu tatăl meu.

– Asta pentru că el nu bea cât beți dumneavoastră. Îmi amintesc chiar că, atunci când a pierdut-o pe mama dumneavoastră, a preferat să-și aline durerea în abstenență și rugăciuni! Timp de un an! Un an, messire! Nu aștepta zorile ca să se ducă la capelă și să se împărtășească. Da, omul ăsta era un exemplu foarte frumos! Cu sufletul plin de o credință trainică, în perfect echilibru cu corpul!

– Știu, Gérard. Eram doar un copil, dar n-am uitat nimic. Tu, în schimb, pari să omiți că în aceeași perioadă am pierdut-o și pe surioara mea... Toată lumea din Champagne și-a îngropat atunci o treime din familie. Câteodată, se ardeau și cadavrele. Pentru ca boala să nu se răspândească.

– Fără îndoială, era vorba despre ciumă. În ceea ce o privește pe sora dumneavoastră, să știți că nu am uitat-o, dar nu împlinise nici doi ani când a urcat la ceruri nevinovată, absolut pură, ca o păsărică. Adulții nu au șansa asta, messire... Când Dumnezeu îi cheamă la El, au, cei mai mulți dintre ei, traista plină de greșeli mărunte ori de păcate mari. Și ele le îngreunează zborul! Sunt mulți care cad ca pietrele în gura infernului.

Geoffroy ridică din umeri și spune:

– Ești prost, Gérard! Ești doar un slăbănog bătrân care bate câmpii!

– Așa o fi! Dar eu măcar nu ca un bețivan!

– O să mori ca un nătărău sentențios, mereu gata să-și ciupească semenii cu ciocul lui ascuțit!

– Așa e, pe legea mea. Într-adevăr, vă ciugulesc punctele slabe. Și, Dumnezeu mi-e martor, aveți o mulțime, messire!

Geoffroy deschide obloanele de lemn, făcând să scârțâie balamalele. Un pic din frigul de dincolo de geamurile groase pătrunde în încăpere și îl dezmeticește. Apoi, întorcându-se spre valetul său, spune:

– Nu-mi mai tot spune „messire” la fiecare frază, când tu ai fost cel care l-a înlocuit pe tatăl meu atunci când s-a spânzurat...

– Să nu mai pomenim despre evenimentul acela îngrozitor. V-am rugat să nu mai vorbiți niciodată despre el, ați uitat? V-am spus că o să rămân în serviciul dumneavoastră doar cu condiția să nu mai evocăm nicicând această dramă. Îl iubeam pe tatăl dumneavoastră ca un fiu și nu mi-am revenit niciodată după moartea lui.

– Iartă-mă, Gérard! Probabil că aerul ăsta mă îndeamnă la melancolie. Dar, recunoaște totuși că, pentru un om plămădit din principii religioase, sinuciderea nu este deloc conformă cu învățăturile oferite de erudiții noștri preoți. Unde crezi că s-a dus sufletul tatălui meu?

Valetul mormăie ceva și varsă apa din carafă în hârdăul de pe sobă.

– O să vă spălați bine, recomandă el, apoi o să vă îmbrăcați, o să coborâți la bucătărie și o să-i cereți lui Éloïse o farfurie plină cu arpacaș cald, o să mâncați niște pâine de secară cu puțină miere... Și după aceea, messire, ar fi bine să urcați pe calul cel mai îndărătnic și să-l învățați să vă asculte în cursul unei plimbări în jurul lacului; exercițiul o să vă facă la fel de bine ca și lui.

– Îți mulțumesc pentru sollicitudinea ta, dar, ca să te ascult, aș avea nevoie de energie, ceea ce nu am, se plânge Geoffroy, jucându-se cu inelul de pe deget.

– Ei bine, pentru numele Sfântului Ioan, o să vă forțați!

Și bătrânul adaugă, în timp ce-și dezvelește cotul stâng și îl vâra în hârdău pentru a verifica temperatura apei:

– Vă recomand o toaletă cu apă caldă în această dimineață! Nici prea rece, nici prea caldă... Sângele dumneavoastră are nevoie să fie tonifiat.

Geoffroy s-a întors iar la fereastră. Privește lacul înghețat care se întinde la piciorul turnului. O barcă împotmolită în gheață. Sălciile încovoiate de vântul venit dinspre miazănoapte vreme de zeci de ani...

Odinioară, utiliza barca aia pentru a pescui. Și acum putrezește acolo, veri și ierni de-a rândul, murind încet ca și tine-rețea cavalerului.

*

Trupa contelui de Champagne a lăsat în urmă satul Cormeaux: câteva case și o moșie mare acoperite de zăpadă. Pentru a ajunge la mănăstirea Sainte-Menehould, cei opt bărbați au luat-o apoi pe un drum mărginit de două taluzuri înalte și care traversează o pădure de pini.

Cavalerii descalecă. Hugues se duce să tragă lanțul ce acționează un clopot de alarmă. Se aud câteva sunete firave.

Curând, poarta se deschide, și din spatele ei apare chipul slab al unui călugăr cu pielea cenușie, căruia vizitatorul îi comandă imediat:

– Du-te și anunță-l pe stareț că vreau să mă întâlnesc cu el de îndată. Suntem contele de Troyes și de Champagne.

– Desigur, desigur..., îngaimă portarul. Mă duc imediat.

Peste scurt timp, poarta se deschide din nou. Portarul e însoțit de un călugăr scund, cu o expresie de îngrijorare pe chip și care îi măsoară din priviri pe oamenii înarmați, împreunându-și mâinile pe piept.

– Messire, cu cine am onoarea?

Răspunsul lui Hugues este sec și aspru:

– Timpul meu e măsurat; îl găzduiești pe vreun vizitator în această mănăstire?

– Într-adevăr, unii pelerini se mai opresc uneori aici pentru...

– Nu vorbesc despre pelerini, ci despre un musafir anume care ar avea tot interesul să se ascundă. Chiar trebuie să răscolesc schitul de jos până la șarpantă?

Starețul își mușcă buzele și răspunde:

– Inutil, messire... Inutil! Vă rog să mă urmați.

Două gărzi rămân cu caii; ceilalți bărbați îi însoțesc pe conté și pe Payns și pătrund cu toții în mănăstire. Starețul îi invită să traverseze curtea și îi conduce într-un beci.

– Nu știu nimic despre omul acesta, spune el cu o voce nesigură. Doar că își mortifică trupul gol în frigul de-afară, aplicându-și penitențe foarte dureroase. Niciodată nu am văzut pe vreun credincios să se martirizeze în halul ăsta... Cred că tortura nu îți conferă statutul de sfânt și că este recomandat mai degrabă să te porți cu generozitate cu aproapele tău pentru a accede la puritate.

Apoi, ajungând în fața unei uși, rostește:

– Iată chilia lui. Am transformat acest mic hambar în cameră pentru a-i primi în ea pe pelerinii care cer adăpost și un loc de dormit. Dacă vreți să aruncați o privire înăuntru... Musafirul a plecat de curând.

– Când a plecat? întreabă Payns.

– Au venit trei cavaleri să-l caute cu puțin timp înainte de sosirea voastră.

Hugues și Payns intră într-o încăpere lipsită de confort. Zidurile văruiate neglijent, o sobă îngustă în care se stinge jarul, o masă și un taburet, un cufăr, un crucifix pe perete.

Pardoseala a fost acoperită cu paie, care emană un miros îngrozitor de umiditate, asemănător cu cel al urinei.

Payns deschide capacul cufărului:

– Doar o boccea și o sacoșă... Numai rufe!

Vizibil stânjenit, starețul a rămas în pragul ușii și îi observă pe cei doi bărbați. E intimidat de prezența contelui care răscolește el însuși așternutul așa cum ar face-o un simplu valet.

– Nimic! spune Payns cu părere de rău. Poate că ne-am înșelat...

– Nu, îl întrerupe Hugues. Uită-te ce am găsit într-un etui ascuns în patul lui.

Gărzile rămase afară s-au apropiat de ușă.

– Dumnezeuule! exclamă Payns parcurgând cu privirea pergamentul pe care i l-a dat contele.

Pe foaia velină au fost înscrise cu roșu numele lui Arcis de Brienne, Basile le Harnais, Geoffroy de Saint-Omer, Hugues de Champagne, Hugues de Payns și Hélène de Brienne. Fiecărui nume îi sunt asociate o cifră și o cruce: 1 pentru Arcis, 2 pentru Basile, 3 pentru Geoffroy...

– Lista roșie! șoptește Payns. Lista despre care a pomenit duhovnicul lui Hélène înainte de a muri.

– Numele fraților noștri Arcis și Basile au fost bifate, mormăie contele. Omul cu securea își ține socotelile ca un băcan!

– Canalia a decis să ne omoare într-o ordine precisă, spune Payns. Iar fratele nostru Geoffroy e al treilea pe listă.

Cei doi bărbați ies din chilie. Trecând prin fața starețului, contele se oprește, îl apucă de guler și îi spune:

– Găzduiești un criminal!

Călugărul încearcă să se disculpe, rostind printre dinții care-i clănțănă nervos:

– Nu înțeleg... Omul ăsta mi-a fost recomandat și... în fine, eu...

– Nu mai vorbi atâta, părinte! Vocea ta mă exasperează. Știi cine îți protejează musafirul, dar o să o pățești oricum dacă se întâmplă vreo nouă nenorocire cu unul dintre prietenii noștri.

Starețul e cu ochii în lacrimi. Vocea lui s-a transformat în văicăreli și gemete.

– V-am spus... Nu înțeleg nimic din toate treburile astea!

La scurt timp după aceea, cei opt cavaleri pornesc din nou la drum. În timp ce își mână calul în galop prin fâgașele pline cu zăpadă, adevărate capcane pentru picioarele animalelor, Payns încearcă să vadă...

Să vadă. Să ghicească. Evenimentele care țin deja viitorul...

Își proiectează mintea departe, în viitor. Spre o bastidă cu forme masive, un turn ce domină un lac înghețat, o barcă împotmolită în gheață...

Spre Geoffroy de Saint-Omer, prietenul lui.

9

Ascensiunea

Bărbatul, Robert le Roué, sare de pe un picior pe altul, înjurând frigul care i-a pătruns în oase, blestemând zăpada jilavă care i-a udat umerii și spatele.

Se bate peste coapse, pălmuindu-se puternic pentru a-și revigora corpul înțepenit de așteptarea îndelungată.

Bineînțeles, s-a adăpostit sub o salcie centenară; stă acolo, apărat de vânt, încotoșmănat într-o blană groasă, dar toate acestea nu sunt totuși suficiente pentru a-l proteja cu adevărat.

Acum, tremură ca o mârtoagă bătrână, arzând de febră. Își spune neîncetat că o să moară în curând. „E sigur, zău că da! Mi s-a întărit pielea ca lemnul. Și e toată bocnă!”

Tocmai se întreabă dacă n-ar trebui să se pregătească de moarte, gândindu-se că totuși e mult prea tânăr pentru asta, când aude un nechezat.

Își înghite primele cuvinte ale unei scurte rugăciuni care i-a venit pe buze și își sporește atenția. Aude, din partea sa dreaptă, un al doilea nechezat purtat de vântul șuierător.

„Ei bine, iată-i, în sfârșit! Se pare că mi-am făcut griji degeaba. Am înghețat până în rărunchi stând aici!”

Vede patru cavaleri apropiindu-se pe caii lor plini de aburi. Recunoaște, în fruntea trupei, silueta stăpânului care i-a tocmnit și al cărui nume nu poate fi rostit.

„Ai zice că omul ăsta nu a fost botezat! Cu cât ne vom încheia mai repede treaba, cu atât mai iute vom scăpa de pun-gașul ăsta. Și, în mod cert, n-o să-i duc dorul.“

Bărbatul cu securea sare de pe cal.

– Te ascult, Robert.

– Cavalerul obișnuiește să rămână în încăperile lui, în vârful turnului. Nu prea mișcă nimic în casa asta! Sunt în serviciul lui doar un singur servitor bătrân și o bucătăreasă. Am venit aici în fiecare zi, timp de o săptămână, așa cum mi-ai ordonat, messire... Și i-am întrebat și pe oamenii din târg. Geoffroy de Saint-Omer nu e deloc bogat, nu are nevastă și trăiește ca un pustnic de când s-a întors din Ierusalim. Doar arareori își părăsește bastida...

Ceilalți trei cavaleri descalecă și ei și se apropie de cei doi bărbați.

– E un adevărat cuib de vultur! exclamă unul dintre Gardienii Sângelui. Cum am putea intra în turnul ăsta?

– Prin fereastra aceea, de acolo de sus, răspunde omul cu securea. Cred că pot ajunge la ea fără prea mare dificultate. Am făcut acrobații chiar mai periculoase.

– Messire, spune le Roué, dar turnul ăsta este foarte înalt!

Ucigașul nu îi răspunde; deja se îndreaptă spre iazul înghețat și începe să înainteze încet pe suprafața lui, cu pași siguri.

– În definitiv, remarcă le Roué, nu este treaba mea. Fără îndoială, stăpânul nostru a fost corcit cu o mătă, în pântecel vreunei vrăjitoare. Dar, oricum, se apucă de o ispravă tare grea! Riscă să-și frângă șira spinării, ceea ce ar fi foarte rău pentru noi, întrucât nu ne-a achitat solda întreagă.

– Punem pariu? îi propune unul dintre însoțitori.

- Nu! E suficient dacă mizez împotriva lui, pentru ca Diavolul să-l împingă de fund și să-l propulseze acolo sus mai iute decât dacă ai trage un vânt!

*

Bărbatul cu securea a ajuns pe malul celălalt. Se află acum la piciorul turnului. I-a cercetat cu precizie înălțimea, pe tot parcursul traversării iazului, repetând în minte urcușul pe care trebuie să îl efectueze acum.

Moloanele mari și proeminente îi vor servi ca puncte de sprijin și, atunci când nu vor mai fi pe zid, va cresta mortarul cu securea sau cușitul.

Își începe urcușul cu o mare încredere în forțele proprii.

Piatra este înghețată, alunecoasă: mânușile lui din piele de căprioară se agață totuși de ea fără prea mare dificultate.

*

Geoffroy de Saint-Omer este singur în camera lui. Nu a coborât să mănânce așa cum l-a sfătuit Gérard. A preferat să își toarne o cupă cu vin, pe care o golește acum cu înghițituri mici; băutura arzându-i gâtul și stomacul.

Se gândește din nou la puțul pe care Eliphas îl sapă în mijlocul Pădurii Răsăritului, pe pământurile lui Payns. Hăul acela în care nu a îndrăznit să coboare de teamă că va fi înghițit în străfundurile lui. Groapa aceea întunecată...

Va trebui totuși să-și adune curajul și să însoțească rămășițele pământești ale Primului atunci când frații lui le vor depune în mormânt pentru totdeauna.

Se va întâmpla în curând, fără îndoială. Într-o zi cu soare, cum îi place lui Eliphas să spună. Arhitectul e mulțumit de organizarea lucrărilor. Șantierul avansează repede!

Eliphas e un om cumsecade. Nenorocirile par să alunece pe pielea lui bătrână ca apa pe o piatră. Nu că nu ar avea sentimente, dimpotrivă. Știe mai bine ca oricine să consoleze și să încurajeze, cu vocea lui bolovănoasă, pe oricare prieten aflat în suferință. Nu își plânge niciodată de milă, afirmând că asta

nu ar avea nici un rost. Ignoră cu ușurință vârsta pe care o are, durerile ce o însoțesc, moartea care își arată mutra hidoasă, nopțile de insomnie.

Geoffroy regretă că nu are nici a mia parte din filosofia lui Eliphas, pe care numeroasele perioade de doliu nu au putut să o distrugă. O soție care murise la vârsta de douăzeci și șapte de ani, din cauza unei tuse chinuitoare care a făcut-o să scuipe sânge în fiecare dimineață, vreme de peste șase luni. O fiică pierdută pe când avea cincisprezece ani din cauza unei febre în fața căreia știința lui Ferrer și a lui Schelomet – pe care-i frecventa deja – a rămas neputincioasă. Un băiat de nouă ani călcat de o trăsură și care a agonizat timp de două săptămâni, cu mai toate oasele rupte... Vecinii spuneau la vremea aceea că, fiindcă nu mai suporta să-și vadă copilul suferind un asemenea martiriu, Eliphas l-a ajutat să moară sufocându-l cu o cârpă udă pe care i-a înfundat-o pe gât.

„Nenorocirea, repetă el adesea, este un nisip negru și rău pe care omul îl utilizează ca materie primă pentru a-și înfăptui propria transformare. Bineînțeles, nu va deveni niciodată un aur frumos și pur; totuși, nenorocirea asta contribuie la opera care ne conduce spre Lumină! Spiritul nostru este un cavou în care ne păstrăm morții. Memoria noastră este un cimitir înflorit și senin!“

El, Geoffroy, o brută greoaie și masivă, un urs lipsit de subtilități, dar cu sufletul cald și generos, nu a reușit niciodată să disciplineze fantomele care-l bântuie.

A schilodit, a lovit, a omorât. Așa cum fac, cu o convingere nestrămutată, toți războinicii. Soldații, netrebnicii și alte canalii pe care i-a străpuns cu sabia lui s-au pierdut în amintirile sale și nu-i împovărează nicicând nopțile.

Ei nu. Dar ceilalți... Frații, prietenii. Typhaine, Émeline... Da, aceștia, victime inocente, îi copleșesc sufletul de durere. Aceștia...

Și-a terminat vinul. Vrea să-și mai umple o cupă. Se simte puțin amețit. Și totuși se ridică încet, cu picioarele grele și clătinându-se.

– Vezi, Robert? Ai fi pierdut pariul!

– În mod sigur! Îi mai lipsesc doar câțiva coți pentru a ajunge la parapetul ferestrei de la încăperea lui Saint-Omer.

– Și de acolo nu va mai trebui decât să se sprijine în mâini și să pună piciorul pe pervaz.

– Da, cum să nu... Dar treaba n-o să se încheie aici; mai trebuie apoi să se agațe de cadru ca un păianjen dacă nu vrea să alunece pe stratul de zăpadă depus pe pervaz.

Un alt bărbat adaugă:

– E o minunăție ce se întâmplă! Uitați-vă la el... Se ridică doar prin forța brațelor ca să atingă cerceveaua. Și, iată! Fiara o să sară acum în încăperea cavalerului din Champagne și o să-i smulgă mâna dreaptă doar cu o lovitură de gheară!

10

Căderea

Geoffroy vede silueta înaltă și întunecată apărând în spațele geamurilor și nu înțelege ce se întâmplă. Minte lui încețoșată de alcool îl împiedică să conștientizeze pericolul.

Înțelege abia atunci când sticla și lemnul se fac țandări sub o puternică lovitură de secure. Și aproape că are un sentiment de plăcere...

– Pe Sfântul Ioan, chipul de umbră! Măcelarul Papei...

Bărbatul a țâșnit în încăpere, oprindu-se la trei pași de cavalier. Dintr-un salt, se năpustește asupra lui, cu arma ridicată, gata să lovească.

Geoffroy parează lovitura cu un taburet pe care securea îl despică. Se prinde dintr-odată în luptă, aruncându-se asupra adversarului său cu toți mușchii lui scurți și groși încordați, asemenea unui luptător.

Ucigașul se încovoie sub violența atacului, dezorientat de această reacție neașteptată.

– Trebuie să te înving într-o luptă corp la corp, șacalule! Departe de securea ta...

Geoffroy își împiedică adversarul să se folosească de armă, apucându-l de încheietură și strângându-i-o în menghina

pumnului său drept, în timp ce cu mâna stângă încearcă să-i dea jos gluga.

– Lasă-mă să-ți văd fața, să aflu cine vrea să mă omoare!

Și, în această luptă aproape imobilă, în această probă de forță la care se supun cei doi atleți, Geoffroy reușește să dezvelească fața dușmanului său.

O privire de înger, aproape transparentă. O privire plină de o tristețe profundă și arzătoare. Dezmințită de un surâs care alungește niște buze prea senzuale pentru a fi cele ale unui bărbat.

Totuși, Geoffroy nu are nici un dubiu: se bate în mod cert cu un băiat.

– Ce tânăr ești! Și cicatricea asta... Fratele meu Basile ți-a făcut-o. Măcar dacă ar fi putut să-ți taie capul!

– O să te întâlnești cu el în curând, îi răspunde vocea blândă, efeminată și obosită. Cu el și cu Arcis de Brienne care putrezesc în infern, acolo unde și-au găsit locul de renegați!

Se strâng în brațe, cu fețele apropiate una de alta, atingându-se parcă într-un sărut hidos. Bărbatul cu securea zâmbește neîncetat. Lupta asta, pe care acum o consideră un joc, îl distrează.

Cavalerul nu cedează. Își ține securea ridicată deasupra lui, pentru ca adversarul său să nu poată lovi.

– Ești deja mort, Geoffroy de Saint-Omer! Payns, contele și văduva lui Brienne sunt și ei aproape morți; sunteți toți pe lista mea!

Forța lui Geoffroy este cea a unui taur. Gardianul Sângelui are un ușor recul în fața atacului său.

– Te-ai gândit că putem muri împreună, amândoi, înlănțuiți? îl întreabă cavalerul.

Deodată, un vâl umbrește privirea apoasă a asasinului, care încetează să mai zâmbească. Simte un blocaj dur în spate. Fereastra...

Cei doi continuă să se încleșteze în luptă. Nici unul nu va renunța.

Fereastra. Golul...

*

– Te asigur, Éloïse... E gălăgie mare și se aud țipete!

– Stăpânul este din nou beat și o fi spart niște farfurii! Să mă pui să urc toate treptele astea doar pentru atâta lucru!

Gérard se întoarce spre femeia grasă și o îndeamnă fără menajamente:

– Grăbește-te! Eu sunt bătrân, și tu te mocăi...

Éloïse respiră cu greutate, își pune o mână pe pieptul ei opulent și își dă ochii peste cap.

– Ei bine, da, tu ești uscat, și eu sunt grasă, asta e! E foarte rușinos să forțezi o persoană cu greutatea mea să facă o asemenea gimnastică dis-de-dimineată.

– Ai de gând să te grăbești sau nu?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că i se poate întâmpla stăpânului nostru în hulubăria asta, dacă nu niște halucinații? Am auzit vorbindu-se că unchiul Gaétan, despre care ți-am povestit câteodată și care nu refuza niciodată o cupă cu vin, vedea, la sfârșitul vieții, păianjeni mari și șobolani uriași care-i alergau pe burtă! Nu este ciudat?

– Urcă și taci!

– Ești la fel de amabil ca o căldare cu lături, Gérard... Acum înțeleg bine de ce n-ai avut niciodată o soție!

*

Geoffroy își dă seama că nu va mai putea reține multă vreme brațul asasinului și se miră că acesta, în ciuda tinereții și fragilității sale, i se poate opune cu atâta înverșunare.

Puterile cavalerului slăbesc; vinul pe care l-a băut din abundență în ultimele zile i-a diminuat vigoarea.

Gardianul Sângelui profită de slăbiciunea cavalerului din Champagne și îl apucă de gât.

– Care pe care..., horcăie Geoffroy. O să cădem împreună!

Se gândește la Hugues și la Payns. I-ar putea salva prin sacrificiul lui, trăgându-l pe asasin cu el, în moarte.

„Îmi mai rămâne putere doar pentru asta. Să-l împing, să-l apăs cu toată greutatea corpului meu și să ne aruncăm în gol!“

Ucigașul pare să fi înțeles ce intenții are adversarul lui. Își sporește energia pentru a-i rezista. În zadar. Cu o ultimă forțare, urlând până la a-și sfâșia plămânii, Geoffroy se aruncă împreună cu bărbatul cel tânăr.

Mantia Gardianului Sângelui se umflă în cădere ca o aripă neagră care flutură în vânt.

Cele două trupuri înlănțuite se izbesc de suprafața iazului înghețat ce se sparge în cioburi sticloase. Dispar amândoi într-o jerbă de apă care îi acoperă apoi cu o spumă involburată.

*

Gérard s-a năpustit în cameră. Éloïse gâfâie în urma lui.

– Aici a avut loc o bătaie! Dar cu cine? Geoffroy! Unde sunteți, cavaler?

– Ți-am spus, icnește femeia, nefericitul a făcut în mod sigur o criză de demență și a căzut peste fereastră!

Gérard se repede într-acolo. Se apleacă în afară. Acolo, jos, iazul a fost despicaț și gheața a explodat într-o apă neagră ce tremură în ultimele involburări.

„Geoffroy, băiatul meu!“

Bătrânul valet nu mai are glas. Doar sufletul mai urlă înlăuntrul lui.

Cavalerul din Champagne a plecat pentru totdeauna. Gérard îl plânge deja.

*

– Erau doi, nu-i așa? cârâie le Roué. Nu erau două trupuri? Ați văzut și voi la fel?

– Pot să jur că așa este. Am văzut foarte clar cum strălucea lama securii stăpânului nostru!

– Adu caii mai aproape, Robert, și păzește-i. Voi, ceilalți, veniți cu mine!

– Vrei să mergi pe iaz? Mi se pare riscant acum, când gheața s-a subțiat.

– Să ne despărțim și să-l căutăm pe messire. Gheața este transparentă; o să o străpungem cu săbiile...

Cei trei bărbați pornesc la drum.

Curând, cineva strigă:

– Îi văd!

Unul dintre Gardienii Sângelui arată spre formele neclare de sub picioarele sale.

*

Asasinul sfărâmă gheața cu lovituri de secure, încercând să iasă din această capcană. Furie și violență. Frigul îi mușcă din carne, apa îi lipește de piele veșmintele înghețate.

Lovește, frenetic, furios. Străpunge crusta opacă prin care zărește totuși siluetele oamenilor săi.

Cavalerul, în schimb, și-a pierdut cunoștința; Gardianul Sângelui îl ține de mână, și greutatea lui îl trage la fund. Dar nu poate să-l lase. Lovește din nou! Trebuie să spargă plafonul acestei închisori lichide. Își ține răsuflarea. Și lovește iar!

*

Contele Hugues, Payns și cei șase însoțitori ai lor merg călare pe un drum mărginit cu sălcii, care traversează o pajiște. Un stol de corbi își ia zborul, la apropierea lor.

– Iată donjonul lui Saint-Omer! strigă Payns cu ușurare. Am ajuns. În sfârșit!

– Parcă se văd niște oameni pe iazul înghețat, nu-i așa? se miră Hugues.

– Într-adevăr, e lume care mișună acolo!

*

Bărbatul cu securea a reușit să facă o breșă în crusta de gheață, pe care oamenii lui s-au culcat pentru a-l trage de haine.

– Te ținem bine, stăpâne. Dă-i drumul cavalerului și o să te aducem la suprafață!

– În nici un caz! O să ne trageți pe amândoi. Am nevoie de inelul lui! Pentru asta am venit!

Luându-și nenumărate precauții pentru a nu sparge și mai mult gheața, oamenii ridică trupul inert al lui Geoffroy.

– Pramatie nenorocită care era cât pe-acți să mă înece! se plânge asasinul tremurând din toate măduarele.

– Uitați-vă acolo, se apropie o trupă! exclamă unul dintre indivizi. Repede, să ne întoarcem la caii noștri!

– Avem tot timpul, îl asigură asasinul. Este un moment de care trebuie să mă bucur; nu vreau să mi-l stricați!

Geoffroy de Saint-Omer a deschis ochii. În ciuda vederii lui încețoșate, observă securea care se ridică în aer.

– Suntem vii... Am dat greș!

Vocea mieroasă cu accente copilărești îi răspunde:

– Da, Geoffroy de Saint-Omer, te-am învins... Pentru sfântul și unicul adevăr al Bisericii!

Apoi, cavalerul din Champagne aude un trosnet de lemn spart. Frigul care i-a înțepenit corpul și i-a paralizat nervii îl împiedică să simtă durerea.

Nici o suferință.

Un val de sânge îi inundă fața. Propriul lui sânge.

Bărbatul cu securea i-a smuls mâna dreaptă. *In hoc signo vinces!* aude el rostindu-se deasupra lui.

Râsul călăului său. Propria lui mână cu carnea albă îi este fluturată înaintea ochilor... Semnul care i se face pe frunte... Semnul pe care îl bănuiește... Cifra 3 și o cruce...

– Acum, la drum! spune vocea suavă.

Pași care se îndepărtează. Apoi liniște. O liniște de mormânt care însoțește o umbră mare și rece ce-l acoperă pe cavaler.

Geoffroy aude un bocănit lent, îndepărtat. Să fie inima lui care mai trăiește puțin? Să fie moartea care se apropie cu pași liniștiți, convinsă că rănitul îi aparține deja?

„Este moartea mea?”

Nu e decât sângele lui care țâșnește în pulsații sincopate din brațul său retezat.

Geoffroy așteaptă. Știe că e robust și își dă un răgaz. Poate că va auzi clopotnița târgului anunțând rugăciunea.

„Geoffroy, suntem aici! Sosim, frate!”

Vocea lui Payns. Dar cavalerul nu-l poate vedea. Umbra îl acoperă de-acum în întregime.

„Își pierde tot sângele... Dați-mi o centură, o să-l leg strâns.”

Muribundul își dă seama de agitația din jurul lui. Cineva îi leagă brațul. La ce bun?

„Trebuie să-l dezbrăcăm și să-l acoperim cu mantiile noastre. Ajută-mă, Hugues. Și să-i spălăm fruntea!”

Geoffroy se pomenește spunând:

– Haide, Payns, știi foarte bine că s-a sfârșit cu mine... Nu încerca să te amăgești...

– Nu, Geoffroy. Vrem să te păstrăm în lumea celor vii. Rămâi cu noi, frate. Rămâi!

Și rănitul răspunde cu un murmur:

– Mai bine îmbrățișează-mă, mi-e atât de frică... Trebuie să vă cer ceva...

– Te ascultăm.

– Să... să mă îngropați în Mormântul din Pădurea Răsăritului... În pământul în care se va odihni Primul... Să dorm alături de el...

– Jurăm, frate!

Vocea nu mai e acum decât un horcăit:

– Și să uicideți fantoma aia... Omul cu securea...

Umbra îi închide ochii.

11

Gratias agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est

Bărbatul cu securea e înghețat, dar nu s-a plâns deloc de când a părăsit pământurile lui Saint-Omer în fruntea trupei sale.

Călăreții ies dintr-o pădure și urcă o colină, înaintând de-a curmezișul unor vii aride, cu butucii de viță scâlciați și înnegrii. Când ajung în vârful dealului, se opresc. Două drumuri se deschid în fața lor. Unul coboară spre un cătun, altul pătrunde într-o pădure deasă.

– Să ne despărțim aici, ordonă tânărul ucigaș. Întoarceți-vă acasă și odihniți-vă puțin înainte de a vă chema din nou ca să ne ocupăm de conte și de Payns. De data asta, prada o să fie mai greu de prins.

– Cavalerul Payns are reputația unui spadasin invincibil, iar contele este apărat strașnic.

– Așa este, l-am văzut pe Payns luptând în Ierusalim. Nu este genul de luptător pe care să-l ataci frontal. L-am decimat neamul; nu i-a mai rămas decât un fiu. Țsta e punctul lui vulnerabil. *Dominus vobiscum.*

– *Et cum spiritu tuo*, răspund cei patru oameni ai lui, privindu-l cum pleacă în galop pe calul său.

– Ai zice să simte o plăcere perfidă când ucide copii, remarcă le Roué. Stăpânul îmi dă fiori pe spinare cu lipsa lui de compasiune.

– Nu văd care e diferența între un mort tânăr și unul bătrân! răspunde un altul. Meseria noastră este să omorâm la ordin. Ei bine, atunci să omorâm copii, femei și bărbați, dacă o facem pentru o cauză sfântă!

– Mă tem totuși că Dumnezeu face diferența asta! ripostează le Roué cu o grimasă de dezgust.

*

Când omul cu securea descalecă în curtea mănăstirii Sainte-Menehould, starețul iese din capelă și vine spre el țopăind și frângându-și mâinile la piept.

– Messire! Ah, messire, iată-vă... Conteul Hugues de Champagne a fost aici în persoană ca să vă caute.

– Conteul, aici? Cine l-a înștiințat?

– N-am avut încotro și a trebuit să-i mărturisesc că dumneavoastră... În sfârșit, vă rog să mă înțelegeți, mă amenința! L-am lăsat să intre în chilia dumneavoastră.

Asasinul se apropie de călugăr și aproape că-l ridică de la pământ, trăgându-l de guler. Îi spune:

– Sărmane palavragiu în sutană! Ai vorbit despre papă?

– Nu! Nu! Dar conteul este puternic și bine informat, fără îndoială. Este ginerele regelui, iar fratele lui e episcop de Châlons. Nu știu ce are împotriva dumneavoastră; dar era foarte mânios!

– Era singur?

Câțiva călugări au ieșit la rândul lor din capelă și au văzut totul de la distanță. Nici unul nu îndrăznește să intervină în ajutorul superiorului lor, deși unii dintre ei se tem că acesta va fi strangulat de necunoscut.

– Era singur? te-am întrebat.

– V-aș răspunde mai ușor dacă nu m-ați strânge atât de tare de gât, messire... Nu, nu era singur. Era însoțit de un alt cavaler și de câțiva oameni bine înarmați.

– Cavalerul acela... Ai auzit cum îl cheamă?

– Bineînțeles, răspunde starețul într-un acces de tuse. Conte! îl striga Payns.

– Ah, deci ei sunt cei care erau gata să mă vadă pe iaz...

– Ce-ați spus?

Om! cu securea îi dă drumul călugărului care s-a albit deja la față și, îndreptându-se spre anexa ce adăpostește chilia sa, spune:

– Mănăstirea nu mai este un refugiu sigur. O să plec foarte curând. N-o să mă mai vezi; cred că o să fiu încântat.

Călugării ieșiți din capelă așteaptă ca ucigașul să se îndepărteze și apoi se apropie de superiorul lor care abia mai respiră, îndoit de mijloc și tușind neîncetat.

– N-am văzut niciodată o asemenea creatură înainte de a-l găzdui pe omul ăsta, spune el gâfâind. Îți zâmbește precum un înger și te privește ca un demon. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce fel de legături are cu Sfântul Părinte!

– Hainele lui erau ude și totuși nu părea să sufere deloc de frig.

– Mă întreb dacă a suferit măcar o dată în viața lui!

*

Este complet gol.

Se culcă pe mormanul de paie umede care acoperă pardoseala chiliei sale, cu burta în jos, cu mâinile întinse în fața peretelui pe care e atârnat un crucifix.

Carnea lui mortificată de baia glacială din lac îi amintește de nefericita condiție umană, pe care Dumnezeu a vrut-o fragilă. Și simte o satisfacție intensă.

Firele de paie îi zgârie pielea și îi provoacă un extaz puternic, benignă mortificare care-i ațâță plăcerea.

În mâna dreaptă ține o funie căreia i-a făcut o mulțime de noduri.

– Cred în Tine, Dumnezeu meu, începe el. Cred în sfânta Ta slavă, în venirea Ta pe acest pământ, în adevărul Tău... Ca un înger extatic cu privirea răvășită, zâmbește bizar, precum un copil. Și eu sunt brațul care apără acest adevăr împotriva tuturor celor care își dușmănesc numele. Te implor să-mi dai puterea de a duce până la capăt lupta mea cea dreaptă. Te rog să mă ajuți să-i înving pe vrăjmașii numelui Tău. Întărește-mi inima și trupul...

Rotindu-și brațul drept în aer, își lovește spatele cu funia. Țipă. Un țipăt între durere și plăcere.

– *Gratias agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est.*

Își aplică cu frenezie o ploaie de lovituri. Pielea lui biciuită plesnește și sângerează. Omul cu securea râde. Și plânge.

– *Gratias agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est.*

După îndelungi minute de supliciu, se ridică și, cu degetul mare își trasează un semn al crucii pe frunte și încă unul pe piept.

Înfășoară funia și o pune în săculețul lui de piele, apoi se îndreaptă spre pat. Înainte să se întindă în el pentru a se odihni, se uită sub saltea.

– Bineînțeles, se gândește el. Cavalerii din Champagne mi-au găsit lista!

Se aruncă în așternut. Închide ochii. Și adoarme imediat.

12

Al treilea inel

Trupul lui Geoffroy a fost dus la palatul contelui de Champagne și depus în capela acestuia. A fost culcat pe un altar amenajat pentru această ocazie. O planșetă mare sprijinită pe capre, acoperită cu o pânză albă.

În cele patru colțuri ale scândurii au fost așezate sfeșnice cu lumânări.

Frații Lojii Primare, la fel și Hélène, contesa Constance și Maurin au venit să se încline și să se reculeagă în fața trupului neînsuflețit.

Chipul rotund și cumsecade al lui Saint-Omer pare adormit. Nici o durere nu-l brăzdează. Numai pielea pomeților s-a întins ușor pe oase, iar comisurile buzelor sunt puțin lăsate în jos.

– Am ajuns prea târziu, draga mea, îi spune Hugues soției sale pe care o ține în brațe. Ucigașul care ne urmărește de la întoarcerea noastră din Ierusalim își săvârșise deja fapta. Căvalerul Geoffroy a murit în brațele noastre: ale mele și ale lui Payns.

– Mă tem să nu te pierd și pe tine, dragul meu. Toate rugăciunile mele vor rămâne zadarnice în fața unui asemenea asasin.

– Trebuie să găsim o modalitate de a-i întinde o cursă nemernicului ăstuia!

– Dacă nu vom reuși să-l prindem, mormăie Payns printre dinți, poate că ar trebui să ne ocupăm de stăpânul lui!

Contele se desparte cu blândețe de Constance și îl conduce pe Payns spre capătul capelei.

– Când vorbești despre stăpânul lui, te referi chiar la Papă?

– Da. Nu este el comanditarul lui? El ține lesa acestui câine! Papa Pascal rămâne în umbră, dar profită de rezultate. O să mergem să-l căutăm...

Contele întreabă cu glas șoptit:

– Cum te-ai gândit să procedăm? Papa nu o să ne asculte; o să nege că este instigatorul acestui război secret.

– O să supun în această seară un plan în atenția Lojii. Să fie chemat Eliphas din Pădurea Răsăritului pentru a asista la ceea ce vrem să facem. Nu-l voi înmormânta pe fratele nostru Geoffroy decât atunci când îl voi pedepsi pe acest Papă asasin! Când o să-l îngenunchez! O să vezi, Hugues, în curând o să ne implore și o să se întoarcă împotriva Gardienilor Sângelui dacă mai vrea să trăiască.

Hugues își ia prietenul pe după umeri și îi spune cu glas și mai coborât:

– Vrei să-l lovești?

– Ar fi trebuit să facem asta mai devreme; aveam mijloacele necesare. A fost o slăbiciune din partea noastră să ne comportăm cu omenie și să considerăm că Biserica ne va menaja.

Apoi, după un timp, Payns șoptește, știind că vorbele lui pot fi descifrate de conte, după mișcarea buzelor sale:

– Jur pe trupul neînsuflețit al lui Geoffroy și pe memoria lui Arcis, a lui Basile, Typhaine și Émeline, că voi forța Biserica să recunoască fără tăgadă confreria noastră! Jur în numele lui Hristos că Biserica o să devină vasala noastră și că o vom supune voinței noastre! Jur pe I.N.R.I.!

*

Reims. Episcopul își termină masa. Felurile de mâncare au fost numeroase, dar servite în porții mici pentru a nu ofensa smerenia Papei. Acesta și don Mestrany au apreciat însă plăcintele cu boabe bine piperate, anghila coaptă în vin, cu cepe mari și roșii, mielul de lapte prăjit, așezat pe un pat de foi

fragede de varză, un pic fierte și crocante, copanele de pui rumenite, garnisite cu castane și struguri uscați. Și miedul din miere albă aromat cu scorțișoară, laptele gros, covăsit, nucile amărui.

În vasta aulă perfect încălzită de cele două șeminee, cei trei bărbați au mâncat în liniște, schimbând doar câteva cuvinte convenționale despre savoarea mâncărilor sau despre iarna aceasta străruitoare care nu mai vrea să se sfârșească.

Suveranul pontif s-a delectat privindu-l cu coada ochiului pe episcopul care își dorea cu ardoare să antameze o discuție mai potrivită cu poziția lor.

Nu l-a ajutat deloc în acest sens, amuzându-se de această farsă. Pascal nu-l place pe acest prelat auster, care afișează o falsă modestie, dar dă dovadă de o curiozitate fățișă.

Dar episcopul nu se mai poate abține; se înarmează cu mult curaj și rostește pe un ton ipocrit:

– Înțeleg, Sfinte Părinte, că aveți motive să mă țineți departe de afacerile care vă rețin în Champagne; totuși, vă dați seama că îmi pun și eu niște întrebări. Bineînțeles, vă spun asta cu tot respectul pe care-l datorează un fiu părintelui său.

– Nici nu mă gândeam că ar putea fi altfel, îi răspunde Papa, fără a-și ascunde ironia. Nu trebuie să vă simțiți frustrat, Monse-niore. Sunt musafirul dumneavoastră și apreciez avantajele care decurg din acest fapt. Totuși, nu am nimic să vă comunic. Vă spun asta cu toată afecțiunea pe care o simte un părinte pentru fiul lui. Episcopul se înclină și, prefăcându-se că nu a fost afectat de această persiflare, continuă: Nici nu mă așteptam la altceva din partea Sfinției Tale, căreia îi port un sincer respect.

– De altfel, ce aș avea să-ți dezvălui? Există unele probleme care cer o mare taină și nu-și găsesc rezolvarea decât în secretul absolut.

– Totuși, sunteți vizitat adesea de un preot oarecare și petreceți momente îndelungate cu el, în timp ce rarele conversații pe care mi le acordați sunt unele banale. E posibil să mă considerați prea puțin demn să împărtășesc unele dintre cunoștințele dumneavoastră? Vă asigur că mintea mea este suficient de

deschisă și s-ar îmbogăți fără nici o îndoială cu erudiția pe care ați binevoi să mi-o transmiteți.

– Îmi atribuiți prea multe calități, spune Papa. Mă înveșmântați într-o lumină prea strălucitoare!

Don Mestrany asistă la polemică curățându-și niște nuci, cărora le descojește miezul cu grijă.

– Mă refer la abatele Denis, spițer și savant în știința ebraică, spune episcopul. Un om foarte erudit, desigur, dar despre care se spune că ar fi adeptul științelor oculte, periculoase pentru suflet.

Papa își ridică mâna plictisit.

– Se spun atâtea lucruri despre mințile strălucite! Pot afirma că sunt capabil să recunosc un suflet pierdut care ar fi copleșit de forțele malefice. Fiți liniștit, Monsenior: abatele Denis nu a căzut pradă puterilor nefaste. Omul acesta cumsecade are mintea mai degrabă subtilă și, dacă ar putea părea original pentru un observator mai puțin atent, asta se întâmplă din pricina marilor cunoștințe pe care le posedă.

Episcopul se pregătește să atace din nou, când don Mestrany i-o ia înainte:

– Sfinte Părinte, nu este timpul să vă faceți siesta?

Papa se ridică deja și răspunde zâmbind:

– Ai dreptate, don Mestrany. Vă rog să mă scuzați, Monsenior; mă retrag în apartamentele mele. Și, apropo de asta, vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru calitatea găzduirii pe care mi-o oferiți. Și pentru discreția dumneavoastră!

– Vă stau la dispoziție, părinte, mormăie prelatul.

De îndată ce iese din sală împreună cu don Mestrany, Papa se întoarce către însoțitorul său și îi spune:

– Ai întrerupt cu multă abilitate această discuție, prietene.

– Eu? Zău așa, eram preocupat doar de sănătatea suveranului pontif!

Apoi, Sanctitatea Sa ajunge în apartamentul care-i este rezervat. Intrând în cameră, se înfioară și, văzând o fereastră deschisă, spune:

– Dar e un frig îngrozitor aici! Ah, vântul a împins fereastra...

Când se duce să o închidă, observă cu îngrijorare câteva urme de zăpadă lăsate pe jos.

– Urme de pași!

A ghicit...

Bărbatul cu securea stă așezat cu dezinvoltură pe un scaun, ținându-și pe genunchi săculețul de piele.

– Respectele mele, Sfinte Părinte.

– Ce obicei neplăcut ai căpătat să te streкори în palatul ăsta ca o umbră!

Asasinul aruncă săculețul la picioarele Papei.

– O umbră! Bineînțeles că sunt o umbră, pentru că eu nu exist!

– Îți place chiar așa de mult să mă umilești? Îmi azvârli treaba asta de parcă ai arunca un os unui câine!

– Ucid pentru dumneavoastră, Părinte. Și consider că vă puteți apleca pentru a lua ceea ce vi se cuvine.

Pascal ridică săculețul și spune:

– Crede-mă că, dacă m-aș putea lipsi de serviciile tale, dacă Biserica nu ar fi în pericol, te-aș trimite direct pe rug.

– Știu. Ați ales să mă urâți mai degrabă decât să vă detestați pe dumneavoastră. Suntem legați unul de altul. Sunt o parte din dumneavoastră.

– Despre cine e vorba, de data asta?

– Geoffroy de Saint-Omer. Cavalerul s-a luptat eroic. A fost cât pe-acți să mă tragă cu el în moarte. S-a comportat ca un om curajos. Un adversar de temut!

Cu gesturi lente, Sfântul Părinte apucă mâna cavalerului din Champagne și o așază pe masa de lângă șemineu.

– Învoiala noastră, Părinte...

– Da, trebuie să desfac inelul și să copiez desenul Sfântului Semn, lăsându-le Gardienilor Sângelui originalul... Trebuie să împart Adevărul și Cunoașterea cu tine! Toată treaba asta este foarte simbolică, nu găsești?

– Nu are rost să vă amintesc că termenul „simbolic“ provine din cuvântul grecesc *symbolon*, răspunde ucigașul zâmbind.

– *Symbolum*, în latină..., adaugă Papa scoțând din piatra roșie bucata din giulgiul lui Toma.

– Latin sau grec! spune ucigașul pe un ton zeflemitor. În ambele cazuri, e vorba despre un obiect pe care și-l împărțeau între ei doi oameni din Antichitate. Fiecare își păstra partea lui, pentru a o transmite descendenților săi, ceea ce le permitea familiilor să se recunoască mai târziu și să se reunească. Astfel, Biserica și Gardienii Sângelui vor rămâne uniți de-a lungul secolelor și obligați să-și respecte învoiala.

Pascal răspunde cu brutalitate, în timp ce se străduiește să copieze noul desen cât se poate de precis:

– Câteodată, unele legături se mai și rup.

– Ar fi fatal pentru oricare dintre părți, Părinte. Să nu ne dorim așa ceva!

Bărbatul cu securea se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre Papă, oprindu-se în spatele acestuia și privind peste umărul lui desenul pe care suveranul e pe cale să-l reproducă.

– Motivul ăsta e compus din patru litere: I, N, R și I, spune Pascal. Nu e ciudat că Iisus a folosit alfabetul roman pentru a-și ascunde secretul?

– Prea puțin contează acum semnificația acestor Semne. Dumneavoastră sunteți cel care trebuie să descoperiți sensul lor. Treaba mea este doar să le fur.

– Nu mă considera naiv! Bănuiesc că ești la fel de nerăbdător ca și mine să pricepi secretul lui Iisus.

– Sau să-l fac să dispară!

Papa îi înapoiază tânărului bijuteria și bucata din lințoliu. Asasinul îl anunță:

– O să am nevoie de o altă ascunzătoare; contele Hugues și Payns au descoperit mănăstirea și, din motive de securitate, nu pot folosi bârlogul vreunuia dintre oamenii mei.

– Bineînțeles! O să remediem acest inconvenient. Dar cum au ajuns cavalerii până la tine?

– Nu știu. Contele are relații sus-puse. Fratele lui, Philippe, poate?

– Episcopul, admite Pascal. Da, este posibil. Foarte posibil... Va trebui să mă feresc de omul ăsta. Îți scriu o misivă pentru starețul mănăstirii din Hautvillers. Sunt două ore de mers cu calul din Reims până acolo. O să fi la adăpost în locul acela.

– Sper. Până astăzi, am fost convins că nu voi fi descoperit. Ne-am subestimat adversarii.

– Păcătuim adesea prin mândria noastră, fiule. Mai ales atunci când ne credem invincibili.

Tonul pontifului a fost sarcastic. Ucigașul îi răspunde cu un glas mîeros:

– Nu mândria este cea care mă animă. Las asta în seama politicianilor și a prelaților dumneavoastră. Cauza pe care o apăr eu este cea a lui Dumnezeu; sau ați uitat asta, Părinte?

– Nu, sigur că nu... Dumnezeu! Pentru Dumnezeu, evident. Ca și cruciada pe care o întreprindem în Palestina și care nu e decât o mascaradă. O mascaradă în care se năpustesc regi neînsemnați, avizi de aventură și de aur.

Asasinul se întoarce la fereastră, pregătindu-se să încalece peste pervaz. Se oprește o clipă. Papa îi recomandă:

– Totuși, ferește-te; ai aprins ura în sufletul acestor ultimi cavaleri. Payns și contele vor încerca să te facă să plătești foarte scump pentru moartea celorlalți trei frați ai lor.

– Nu au cum să știe că am un om în preajma lor. Un dulgher... Își pune piciorul pe pervaz și, înainte să dispară, rostește pentru ultima oară:

– O să ne revedem curând, Părinte.

– Mă tem că da, într-adevăr.

Pascal ajunge din doi pași la fereastră. Nu are timp să mai zărească, în dreapta sa, decât o bucată din mantia omului cu securea, fluturând în vârful unei cornișe susținute de două modilioane; și chipul asasinului care zâmbește într-o grimasă grotescă.

– *In gloriam et laudem Dei!*¹

¹ Pentru gloria și slava lui Dumnezeu! (n.a.)

13

Aurul

Schelomet a tras draperia neagră.

– Apropie-te, Hélène. Și tu, Maurin, pentru că ardeai de nerăbdare să afli ce ascundem în această încăpere.

Băiatul, care aruncase deja o privire rapidă asupra acestei camere, se uită acum cu mare atenție, uimit să descopere că sala este mai mică decât și-o imaginase.

– Nu m-am înșelat, remarcă el. Ce am văzut ieri era într-adevăr aur, nu-i așa? La fel ca acela care clocotește acum acolo!

– Așa este, Maurin, răspunde Payns. Este aur.

– Priviți, spune Schelomet, luând dintr-un recipient un pumn de nisip pe care-l răsfiră în fața femeii și a copilului. Așa cum se poate fabrica sticlă pornind de la acest banal nisip silicios care e supus topirii împreună cu potasiu și cu sodiu, tot așa suntem în măsură să obținem aur, printr-un proces similar... Turnăm o cantitate precisă din acest nisip în acest prim cuptor, în care focul produce o căldură foarte mare. Când nisipul devine păstos, e supus unor diverse tratamente în această serie de vase legate între ele prin aceste tuburi de plumb. Mortarului ăstuia neobișnuit îi aplicăm apoi diferite tratamente și decantări, în aceste cuve, după care îl aducem din nou la o temperatură ridicată pe care noi o numim „efervescentă“.

După aceea, îl filtrăm prin aceste trei site conice. Obținem o chintesență pură în acest al doilea cuptor, unde substanța se transformă în fiertura asta galbenă pe care o lăsăm să clocoțească timp de trei zile și trei nopți.

– Și atunci amestecăm materia cu mercur și sulf și o solidificăm în aur, precizează Ferrer.

– Asta-i vrăjitorie! exclamă Hélène, închinându-se.

– Nu, Hélène, o contrazice contele zâmbind. E doar o tradiție științifică, iar asta ne vine de la Iisus. Hristos a fost instruit în această știință de doctorii egipteni care l-au inițiat în misterioasa societate a constructorilor și a savanților din Deir el-Medineh...

– Iisus și-a consacrat întreaga energie și inteligență acestor cercetări, adaugă Payns. Egiptenii abordau transmutația fără a o atinge niciodată. Știți că Iisus a avut revelația formulei când se afla în mormântul lui Toma. Și-a consacrat apoi întreaga viață pentru a pune în practică această ecuație. A fost singurul alchimist care a realizat Piatra Filosofală.

– I.N.R.I. se aplică atât materiei minerale, cât și materiei organice, subliniază Schelomet.

Și Payns continuă:

– Înțelegeți acum de ce ne urmărește Biserica. Noi, moștenitorii confreriei lui Iisus, deținem puterea supremă asupra Morții și a Naturii!

– Și considerăm că încă nu a sosit timpul să le împărtășim oamenilor această știință, rostește răspicat Hugues. De altfel, poate că știința asta nici nu trebuie să fie vreodată revelată.

O voce gravă și puternică, ușor răgușită, îi surprinde pe toți:

– *Insignia Natures Ratio Illustrat!*¹

Se întorc. Eliphas le zâmbeste, cu ochii strălucind în spatele lentilelor. Încă mai are zăpadă pe umerii mantiei, depusă în timpul drumului parcurs din Pădurea Răsăritului până la

¹ Rațiunea dezvăluie minunile Naturii! (n.a.)

castel. O salută pe Hélène, apoi pe Maurin, căruia îi răvășește ușor părul cu mâna.

– Ce uimit ești, băiete!

– Păi, zău așa, maestre Eliphas, cum aş putea să nu fiu?

– De ce? Doar pentru că fabricăm aici puțin aur? Tot ceea ce produce Natura poate fi imitat de om dacă acesta este un atent observator al misterelor ei.

– Vă bateți joc de mine! se plânge Maurin. Natura abundă de fenomene care vor rămâne enigme profunde pe vecie.

– Eu cred în Dumnezeu, și asta mă tulbură, spune Hélène.

– Dar cu toții credem în Dumnezeu, continuă Eliphas fără să renunțe la zâmbetul său. Știința asta are o esență divină. Își trage originile din negura vremurilor, din Dumnezeu însuși! Dumnezeu exista înaintea oamenilor! Cu mult înainte ca aceștia să inventeze religii pervertite pentru a-l închide într-o cușcă!

– V-am povestit despre înțelepții din confreria din Deir el-Medineh, spune Payns. Iisus s-a instruit în lumina Tradiției lor. S-a adăpat la izvoarele ei așa cum bei din izvorul original al Cunoașterii. Această comunitate de fondatori și de clerici s-a constituit, de bună seamă, sub cea de-a optsprezecea dinastie. Era învecinată cu Luxor, la nord de Edfu. În societatea aceasta, oamenii erau numiți „servitori în slujba Armoniei” sau „servitori în Marea Slujbă” și ascultau de o regulă specială care plasa munca lor în relație directă cu divinul. Pentru un servitor în Marea Slujbă, arta, echilibrul și armonia erau de origine divină. Omul – artizanul – primea inspirația de la zei și o concretiza prin munca sa. Nu își permitea așadar să-și revendice paternitatea operei sale, oglindă terestră a unei eufonii cosmice. Se angaja, prin gesturi tradiționale, printr-un comportament ireproșabil, printr-o etică monahală, să devină catalizatorul unei forțe universale, al unui plan deja trasat și pe care se străduia să-l reconstituie printr-o permanentă instruire, suscitată în timpul inițierii sale în cadrul unei comunități fraterne și structurale; o comunitate ierarhizată, cu mentori și

cu ucenici. Artizanul, prin inițierea sa, trebuia să progreseze, să urce treptele ce duceau la Cunoaștere. Acolo se află adevăratul mister al inițierii, un fenomen sacru și totodată material care unește spiritul de gest, care consacră munca, insuflându-i omului sentimentul unei datorii ce trebuie îndeplinite. Inițierea egipteană deschidea mintea omenească spre ideea existenței unui plan, a unui plan care a existat dintotdeauna, și ale cărui contururi trebuie descifrate de artizan. De altfel, tocmai citind acest plan universal care ni se înfățișează câteodată, putem să ne apropiem de armonie, de forță, de înțelepciune și de frumusețe. Arhitectul egiptean știa că nu va atinge niciodată echilibrul desăvârșit și nici perfecțiunea artei. *Limitele artei nu vor putea fi atinse de un om.* Pentru acest motiv, pentru că viața omenească este prea scurtă, egiptenii au instaurat acest gen de comunitate inițiatrică a constructorilor. Bătrânii transmiteau știința lor adeptilor tineri, perpetuând Tradiția, învățându-i regula confreriei, care imita perfect ciclul solar...

– Cred că înțeleg..., îl întrerupe Hélène. Descrui confreria voastră evocând-o pe cea a acelor egipteni. Și chiar dacă nu pricep pe de-a-ntregul discursul tău, prietene, rețin totuși că Loja Primară, din care făcea parte, alături de voi, și regretatul meu Arcis, este sora acestei societăți de constructori.

– Ești o femeie deșteaptă, Hélène, o asigură Payns. Și înțelegi foarte clar ceea ce îți explic. Da, da, Loja Primară pe care Iisus a fondat-o pentru a nu se stinge Tradiția era născută efectiv din învățăturile primite de el în Deir el-Medineh.

– Cu toate astea, adaugă Hélène, din câte am înțeles eu, Hristos nu le-a transmis fraților săi știința pe care o deținea într-un tot unitar. A fragmentat-o, nu-i așa? Nu a trebuit să mergeți în Ierusalim pentru a aduna unele dintre aceste elemente, pornind de la un manuscris al lui Iosif din Arimateea?

– Într-adevăr, continuă Payns, Iisus și-a fragmentat știința și a lăsat urme ale ei în latină, în greacă și în ebraică. Apropo

de asta, nu este de prisos să precizez cum funcționa confreria din Deir el-Medineh, care era compusă din membri al căror număr putea varia în funcție de lucrările ce trebuiau edificate. Servitorii Marii Slujbe erau „oameni ai echipajului“. Erău împărțiți pe două laturi: dreapta și stânga, ca pe o navă egipteană. Aspirantul care cerea să fie admis în confrerie era primit pe șantier, și doi supraveghetori îi adresau numeroase întrebări, atât profane, cât și sacre. După ce trecea acest examen, tânărul recrut era supus unei ultime probe. I se prezenta o barcă alcătuită din piese detașate, pe care el trebuia să le asambleze în ordinea cuvenită. Acest exercițiu dovedea o dată în plus existența unui plan, a unui plan divin care, chiar și fragmentat sau deteriorat, rămânea mereu capabil să lumineze spiritul și abilitatea omului. Inspirația și tehnica stăpânită trebuiau să-i permită inițiatului egiptean să descopere sensul universal al armoniei divine. Omul își dobândește știința prin muncă; și prin inițiere atinge sacrul. Inițierea ne înscrie în planul de lucru – cu noi înșine, cu ceilalți și pentru ceilalți. Ne deschide ochii asupra unei căi noi, o veritabilă religie a fraternității care ne propune un limbaj universal, alcătuit din simboluri...

Payns face o pauză. Își privește prietenii rând pe rând, apoi se oprește asupra lui Maurin pe care cuvintele sale, rostite cu atâta patos, l-au surprins. Niciodată fiul nu și-a auzit tatăl vobind atâta, cu un glas pe cât de ferm pe atât de cald, cu accente neobișnuit de intense.

Copilul își dă seama că în tatăl lui par să sălășluiască două ființe, că tatăl său aparține și familiei sale, și acestei confrerii... Această Lojă Primară! Și că acolo, în acea societate secretă, tatăl lui este acest bun orator pe care prietenii lui îl ascultă în liniște. Și cu atâta respect! Și că acolo, chiar și contele de Champagne îi dovedește o considerație și o deferență uimitoare.

Payns continuă:

– Suntem moștenitorii Tradiției, copiii suflului inițial. Facem parte dintr-un tot fragmentat, dispersat prin spațiu și timp. Contemplăm, fascinați, stelele care acoperă cerul templului Naturii și care ne invită fără încetare să ne înălțăm spiritul, să visăm nostalgici și totodată entuziaști, la acest mister al originii noastre, al locului în care ne vom întoarce. La acest adevăr absolut, dar inaccesibil pe care știința ar trebui să încerce să-l pătrundă, împingându-și frontierele mai departe cu fiecare nouă descoperire. Pentru că există o regiune din Univers – din universul nostru – pe care știința nu o poate atinge și care se situează în domeniul spiritual. În ceea ce unii ar numi suflet. Universul este pe de-a-ntregul un simbol conținut în el însuși, un plan enigmatic pe care cosmosul îl oferă drept câmp de explorare. Căutarea noastră este alimentată atunci de nenumărate întrebări care nu aduc neapărat răspunsuri, pentru că multe dintre ele se situează dincolo de sfera noastră de înțelegere. Totuși, examinatori uneori îngrijorați, investigatori frustrați, ne înscriem, de asemenea, în Tradiție prin încăpățânarea noastră de a descoperi Adevărul. Întrebările pe care ni le punem astăzi vor fi reluate de alții care, îmbogățiți cu o nouă cunoaștere, cu o știință mai precisă, vor găsi probabil schița unui răspuns. Mâna pătată de glod care a desenat odinioară pe pereții unei grote, primul simbol pictural al unei conștiințe inteligente, nu a părăsit niciodată memoria umanității. Acea ființă umană abia deșteptată și-a semnat apartenența la o comunitate. A imprimat, de o manieră indestructibilă, această imagine a unei mâini întinse către semenii săi, de-a lungul secolelor. Ca mâinile împreunate într-un Lanț al uniunii care-i leagă pe cei vii de cei morți. Care-i unește pe cei care au clădit de cei care continuă acest șantier... Pentru că există o învățătură extrem de evidentă pe care ne-o dezvăluie inițierea: existența noastră este efemeră, dar munca noastră e nemuritoare. Salvăm comorile apărute de frații noștri mai mari. Sesizăm deja în inițiere că știința este temporală și umană, în

timp ce Cunoașterea este de ordin divin. Cunoașterea este unică și înglobează toate învățăturile. Totul este de-a pururi conținut în această infinitezimală particulă originală, în acest germene primar în care se îngemănează microorganismul și cosmosul, viața și moartea, întregul și contrariul său, Dumnezeu și neantul. Totul este în acest Cuvânt, enigma inefabilă care macină rațiunea și îi impune omului să-și întindă neîncetat mâna spre Dumnezeu, căutând o călăuză, un sprijin, o schiță de răspuns care să-l consoleze pentru faptul de a fi doar un simplu muritor. Care să-l împiedice să se cufunde în nebunia unei inacceptabile fatalități. Moartea și viața sunt legate precum nisipul de aur!

Și atunci toți bărbații fac același gest la unison, într-o coregrafie perfectă care-i impresionează pe Hélène și pe Maurin: își duc mâna dreaptă, cu palma deschisă, în dreptul inimii, și se înclină. Apoi, în șoaptă și foarte rar, rostesc aceste cuvinte:

– Pe trupul și sângele lui Hristos, pe nisip și aur, fie ca Tradiția să se păstreze pentru gloria Cunoașterii!

Se ridică. Payns vede că Hélène este palidă și că tremură; se apropie de ea, îi cuprinde mâinile și o întreabă:

– Mă tem că ai considerat unele dintre vorbele mele drept o apostrofare, nu-i așa?

– În realitate, Payns, mi-ai tulburat sufletul, și nu doar o dată. Îți dai seama că, dacă un reprezentant al clerului ar auzi chiar și a o mie parte din ceea ce ai spus aici, te-ar duce legat la tribunal, iar acesta te-ar condamna la ardere pe rug?

Maurin intervine, cu obraji înroșiți de căldura cuptorului lângă care a stat vreme îndelungată:

– Biserica ar face mai bine dacă i-ar judeca și i-ar arde pe omul cu securea și pe oamenii lui. Asta ar fi o justiție mai sănătoasă și mai rezonabilă, doamnă Hélène!

Eliphas își trece din nou mâna osoasă prin părul băiatului, îl freacă pe cap și spune:

– Ești soi bun, copile! Dar doamna Hélène reacționează conform credințelor, datinilor și obiceiurilor sale. N-ar fi deloc inteligent din partea noastră să o blamăm. În schimb, sunt sigur că ea ne respectă filosofia, așa cum și noi o respectăm pe a ei. Chiar dacă acum conștiința ei este puțin zdruncinată! Dar a înțeles, fără îndoială, că suntem depozitarii adevăratei religii a iubirii pe care ne-a transmis-o Hristos. Luptăm împotriva Bisericii care l-a trădat pe Iisus...

– Sunteți un om excelent, maestre Eliphas, spune Hélène. De altfel, toți de-aici sunteți prieteni aleși cărora le datorez foarte mult. L-ați iubit pe Arcis al meu ca pe un frate, deși voi dați numeroase sensuri acestui termen. Toată această bunătate, toată această dragoste îmi încălzesc inima și mă ajută să-mi suport văduvia. Vă sunt recunoscătoare, de asemenea, pentru că mă instruiți în secretele voastre; consider acest lucru drept o mărturie a respectului pe care mi-l purtați. Și, chiar dacă ceea ce am aflat în această seară riscă să-mi tulbure somnul de-a lungul mai multor nopți de-acum încolo, vă jur că nu voi vorbi cu nimeni despre aceste lucruri.

La aceste cuvinte, Payns o strânge la pieptul său și o sărută pe frunte, șoptindu-i:

– De-acum, te voi numi *soră*, draga mea. Și află că întotdeauna voi da acestui cuvânt sensul de prietenie!

Hélène îi zâmbește, cu privirea încețoșată de lacrimi.

*

Mai târziu în noapte, când Maurin și Hélène s-au dus la culcare, bărbatii se reunesc în prima sală a laboratorului, la cererea lui Payns, care le vorbește despre intenția lui de a-l întâlni pe Papă în Reims. Și care le explică ce fel de capcană s-a decis să-i întindă acestuia.

– Papa va fi distrus cu ajutorul aurului! Al aurului nostru!

14

Pedeapsa

Zăpada, care nu a încetat să cadă pe timpul nopții, s-a transformat, în zori, într-o ploaie grea ce s-a năpustit asupra orașului Reims.

La ora nouă fix, plouă în continuare. Papa Pascal și don Mestrany s-au retras în biblioteca palatului episcopal.

Suveranul pontif nu reușește să-și ascundă proasta dispoziție; se plânge neîncetat de vremea execrabilă din această Champagne rece și lugubră.

Credea că examinarea magnificelor cărți de cântări bisericești o să-l revigoreze, dar nu s-a întâmplat așa. Întoarce paginile cu un gest mecanic, oftând de fiecare dată când vântul aruncă ploaia în obloane.

Don Mestrany a încercat în câteva rânduri să pornească o conversație. În zadar. S-a izolat așadar într-o tăcere totală, vecină cu toropeala.

Deodată, se deschide ușa și apare episcopul.

– Sfinte Părinte! Înălțimea Sa contele de Champagne în persoană... A forțat trecerea și solicită imediat o audiență din partea dumneavoastră!

– Contele, aici? se miră Pascal. Fără să fi prezentat o cerere în prealabil?

– Am fost cel dintâi surprins de acest fapt. Cred că a părăsit castelul lui din Troyes foarte de dimineată și a călărit fără să-și tragă o clipă sufletul! E însoțit doar de un singur cavaler.

– Nu are o trupă?

– Nu, Sfinte Părinte, nici una!

Pascal se întoarce spre don Mestrany, care tocmai s-a ridicat din scaunul lui, și îi spune:

– Intră în cămăruța asta, prietene, în timp ce eu îl primesc pe acest musafir special.

Don Mestrany se închide într-o încăpere minusculă care-i servește arhivarului drept debara. Nici nu s-a ascuns bine înăuntru, când contele Hugues și Payns pătrund în bibliotecă.

– Iertați-ne pentru această intruziune, Sfinte Părinte. Dat fiind faptul că nu știam cât timp veți mai rămâne în Reims, mi-am permis să încalc protocolul pentru a fi sigur că vă pot vedea.

– Mă rog, conte! mormăie Papa... Lăsați-ne singuri, Monsenior.

Episcopul se retrage cu părere de rău și închide ușa în urma lui.

– Iată-l pe cavalerul Payns, care m-a însoțit, împreună cu alți trei prieteni, în Ierusalim. Acolo unde, precum știți fără îndoială, am stat o vreme în Templu.

– Da, da... Eu... Am auzit unele zvonuri despre interesul pe care-l arătați cruciadei noastre în Țara Sfântă, sub ospitalitatea regelui Baudouin.

Payns poartă o traistă din piele, petrecută de-a curmezișul pieptului. Își vâcă în ea mâna înmănușată.

– Atunci, să vorbim fără ocolișuri, continuă Hugues. Cavalerul Payns, care este prietenul meu cel mai fidel, mi-a prezentat un plan la care am subscris imediat. M-a convins să finanțez o parte din pioasa, dar costisitoare acțiune pe care o întreprinde Biserica în Palestina.

– Ah, conte... Asta e... Nu mă așteptam la o asemenea propunere!

Payns scoate din traista lui o cărămidă de aur și i-o întinde Papei. Acesta, uluit la început, se hotărăște să accepte darul.

– Primiți acest cadou drept gaj al voinței mele, spune Hugues. Pot contribui la sfintele dumneavoastră campanii cu o mie de ori mai mult aur decât atât.

– Ce doriți să primiți în schimbul unei asemenea investiții, conte?

Pascal privește cărămida de aur pe care o ține în mână dreaptă.

– O să vorbim despre asta mai târziu, răspunde contele. Atunci când vom stabili și termenii târgului nostru. Gândiți-vă... Sunt în măsură să acopăr cu aur Biserica! Vă rog să-mi transmiteți răspunsul dumneavoastră. Adio, Sfinte Părinte!

Apoi, cei doi bărbați se retrag, lăsându-l pe Pascal consternat.

– Ai auzit? îl întreabă el pe don Mestrany care tocmai și-a părăsit ascunzătoarea. Ce fel de joc face contele? Și mai era și cavalerul acela... Payns! Oare intenționează să mă cumperi ca pe o marfă oarecare?

– Cu siguranță e vorba de altceva, Sfinte Părinte... Aici se ascunde în mod cert un vicleșug. Nu pot să concep o asemenea schimbare bruscă!

– Și totuși aurul ăsta este foarte real și cântărește greu. Uite, ia-l și judecă și tu!

Dar don Mestrany face un pas înapoi, refuzând să ia lingoul, și strigă:

– Dumnezeuule, mâna dumneavoastră, Sfinte Părinte!

Papa își coboară privirea.

– Ei bine, ce e cu mâna mea? Da... e foarte roșie! Și... îmi apar niște bășici pe degete. Începe să mă ardă! Ce mi se întâmplă?

– E de la aurul ăsta, Părinte. Aruncați-l, repede!

Papa lasă imediat din mână darul otrăvit care cade la picioarele lui.

Carnea începe să i se umfle. Palma și încheietura i se acoperă din secundă în secundă de tot mai multe flictene purulente.

– Blestemații! Au alterat aurul cu farmecele lor de vrăjitori! Au venit să mă infesteze cu o otravă îngrozitoare...

*

Payns și contele se grăbesc să ajungă la caii lor. Înainte de a urca în șa, Payns își scoate mănua care-i acoperă mâna dreaptă, cu gesturi foarte precaute și folosindu-se de cealaltă mână. O pune apoi în traistă și spune:

– Când ne întoarcem la castel, o să arunc în foc mănua asta otrăvită. Chiar în această clipă, Papa trebuie să constate deja starea oribilă în care se află mâna lui.

– O pedeapsă machiavelică, Payns!

Apoi, ieșind din curtea palatului episcopal, Payns adaugă:

– Răul se va răspândi treptat în tot brațul lui. Dacă nu vrea să-i fie amputat așa cum a făcut el cu mâna dreaptă a fraților noștri, Papa va ajunge să implore să i se administreze antidotul.

– Iar noi suntem singurii care deținem leacul! punctează Hugues, pufnind în râs.

*

Pontiful se trânteste în scaun și își suflecă mâneca dreaptă a hainei.

– Mâna mea arată de parcă ar fi arsă!

– Să-i cerem preotului Denis să vină cât mai degrabă, propune don Mestrany. La fel și altor spițeri, cei mai buni din regiune.

Afecțiunea se agravează văzând cu ochii. Abcese, din ce în ce mai numeroase, se reliefează în bășici și în pustule roșietice.

– Durerea e insuportabilă... Lepa asta îmi devorează pielea. Fugi, don Mestrany!... Cheamă-i înapoi pe cavalerii ăia blestemați. Poate că încă mai pot fi ajunși din urmă.

– Am plecat...

Don Mestrany iese în grabă și aproape că-l doboară pe episcopul care a fost alertat de strigăte.

– Ajutor! Să vină cineva la Sfântul Părinte... Să fie aduși doctorii, repede! Chemați-i pe doctori...

– Papa se simte rău? întreabă episcopul îngrijorat.

– Nu mai pierdeți vremea și chemați-vă repede doctorii. L-ați văzut pe conte?

– Sigur, l-am întâlnit adineauri, la fel și pe bărbatul care-l însoțea.

În ciuda vârstei și greutateii sale, don Mestrany se năpustește pe scară și o coboară în goană, cu riscul de a aluneca la fiecare treaptă.

Când ajunge în curte, îl întreabă iute pe portar:

– Doi oameni... I-ai lăsat să iasă?

– Desigur, Monsenior. Unul dintre ei mi-a spus că este contele Hugues. A plecat în deplină libertate împreună cu însoțitorul său.

– Dumnezeuule, Dumnezeuule! se lamentează clericul care se întoarce din drum alergând.

Gâfâind, cu pieptul aprins, ajunge în bibliotecă și îl regăsește pe Papă în compania episcopului, încadrat de doi preoți.

– Cum ați făcut de v-ați ars în halul ăsta, Sfinte Părinte? întreabă episcopul.

– Vă rog, îi răspunde răsuflând greu Pascal, strâmbându-se de durere. Salvați-mă de suferința asta! Unguente, pomezi! Aduceți-mi balsamuri! Faceți ceva!

– Iată, încearcă să-l liniștească episcopul. V-am adus doi preoți care au oarecare talente în medicină și care o să vă consulte.

– Nu am nevoie de novici! Vreau să-mi fie aduși oameni de știință!

Își îndreaptă privirea imploratoare spre don Mestrany. O privire plină de lacrimi, răvășită de durere și de spaimă. Strânge din dinți, își lasă bărbia în piept și rămâne o clipă așa, în timp ce episcopul și cei doi preoți nu știu ce atitudine să adopte.

Își ridică fața, suspină și, cu ochii înlăcrimați, șoptește:

– *Flammis ne urar succensus, per te, Virgo, sim defensus!*¹

¹ Și ca să scap de-a focului vâlvătaie, apăra-mă, oh, Sfântă Fecioară! (n.a.)

15

Cuvintele lui Iisus

Frații Lojii Primare împreună cu Maurin și cu Hélène au plecat dis-de-dimineață în Pădurea Răsăritului, pentru a-l înmormânta pe Geoffroy de Saint-Omer.

Au pătruns în incinta protejată de palisada înaltă, păzită de oamenii contelui. Acesta din urmă a coborât în puț împreună cu Payns, pentru a săpa mormântul prietenului lor.

Imediat ce își termină treaba, Payns trage de funia unui clopot pentru a-și preveni camarazii. Aceștia așază trupul lui Geoffroy pe o scândură, legându-l bine de ea. Ferrer și Schelomet acționează apoi volantul scripetelui.

Cadavrul cavalerului dispare în străfundurile gropii.

Payns și Hugues îl primesc cu precauție. Sunt luminați de două torțe înfipse în pământ care își proiectează umbrele dănuitoare pe pereții grotei.

Cei doi poartă trupul până la cavitatea făcută de terasieri și susținută cu bârne groase. E locul în care va fi săpată o criptă pentru a adăposti mormântul lui Iisus.

Geoffroy este culcat în marna umedă.

Înainte de a arunca prima lopată cu pământ pe lințoliu, Payns spune:

– Adio, frate Geoffroy. Așa cum ți-a fost voia, osemintele tale vor fi laolaltă, în acest pământ, cu rămășițele fratelui nostru Prim, pe care le vom aduce aici în curând...

După ce termină ce au de făcut, Payns și contele sunt aduși la suprafață unde își regăsesc prietenii uzi și înghețați de frig. O ploaie piezișă pătrunde prin mantiiile și veșmintele lor și li se prelinge pe fețe în picături mari și strălucitoare.

Maurin se apropie de tatăl său și se lipește de el, cuprinzându-i mijlocul cu brațul.

Hélène își face discret semnul crucii.

Eliphas își scoate ochelarii, îi șterge de haină și și-i pune la loc pe nas cu o expresie de nemulțumire.

Ferrer îl privește zâmbind.

– Povestește-ne, Payns, îi cere Hugues.

Payns, care și-a pironit privirea în hăul adânc, tușește și își drege glasul, încercând parcă să-și ascundă un hohot de plâns. Și rostește aceste cuvinte:

– Iisus a spus: *Nu mor. Mă culc pentru un somn îndelungat. Eu sunt Iubirea care adoarme liniștită. Pătrund în inima oamenilor. În țărâna Viitorului. Sunt sămânța care va da roadă în palma înțelepților și a sfinților. Pentru că vă spun vouă, frații mei: apa este sângele meu, focul este sufletul meu, aerul este suflarea mea, și pământul este trupul meu. Jamaîn, Nor, Rouach, Jabashah. Pe I.N.R.I., eu nu mor. Voi veți fi discipolii mei în secolele ce vor veni. Veți forma lungul Lanț al uniunii între cei vii și cei morți și nimeni nu va ajunge la Cunoaștere pentru a face din ea o armă a puterii. Va veni o vreme, vremea Judecății de Apoi, care va decide trezirea mea. Voi aduce atunci umanității Viața eternă. Și nu va mai exista nici cerșetor, nici bolnav, nici rege, nici vasal.*

Rămân cu toții tăcuți câteva momente, loviți de ploaie, cu sufletul plin de cuvintele încredințate de Hristos Tradiției și care au fost transmise de-a lungul secolelor.

Și nu va mai exista nici cerșetor, nici bolnav, nici rege, nici vasal.

Hélène plânge încet, aproape timid, retrasă mai deoparte. Și nu o mai face din cauza durerii. Tânăra femeie plânge în

fața nemăsuratei iubiri exprimate, înțelegând într-o bruscă iluminare mesajul acestui om care, dacă nu era fiul Domnului, era totuși unul dintre numeroșii lui copii. Unul din acest mare neam omenesc căruia Dumnezeu i-a îmbrățișat sufletul din vremuri străvechi.

Hélène plânge, cuprinsă de un sentiment de seninătate vecin cu fericirea.

O mână fermă și totodată blândă, aspră și în același timp fină o apucă pe a ei.

Este Payns.

– Plângi, sora mea. Știu de ce plângi, și te invidiez.

PARTEA A PATRA

Pentru viața veșnică...

1

Inițierea lui Maurin

Primăvara alungă cu greu interminabila iarnă. Chiar dacă fragilele lumini ale cerului din Champagne au revenit să trezească în sfârșit tinerele mlădițe, să deschidă mugurii mătăsoși și gingași, palidul și îndepărtatul soare încă își mai reține căldura.

Serile reci scurtează zilele, și vântul se stârnește în fiecare noapte, umed încă, aducând dinspre fluviu și din canalele acestuia mirosuri de măr gras.

Târziu în noapte, o încăpere rămâne luminată la primul etaj al prezbiteriului din Châlons, învecinat cu catedrala. Ochiurile groase de geam susținute de împletiturile de plumb împiedică vederea din afară a siluetelor aflate în cabinetul episcopului Philippe.

Un bărbat stă așezat la birou și scrie. Umerii săi largi, ceafa groasă și tonsura indică faptul că e vorba despre Philippe. Un al doilea bărbat stă în picioare, în partea stângă, foarte aproape de episcop. Și, în sfârșit, un al treilea stă nemișcat în umbră, ceva mai departe.

Mâna episcopului tremură, iar pana cu care scrie agață foaia velină, în timp ce bărbatul care stă în picioare lângă el îi dictează cu un glas dulce și copilăresc:

– *Dragul și mult iubitul meu frate Hugues, prin prezenta misivă pe care ți-o aduce un preot în care am deplină încredere, te rog să vii la mine cât mai curând, în episcopia mea din Châlons. Trebuie să-ți comunic fără întârziere ceva referitor la Papă, care se află actualmente în Reims...*

Bărbatul își continuă dictarea. De îndată ce o termină, se apleacă asupra biroului, împăturește scrisoarea în patru și ia o bucată de ceară pe care o încălzește la flacăra lumânării, pregătindu-se să sigileze plicul.

– Puneți-vă sigiliul, Monsenior, rostește vocea calmă.

Apoi, imediat ce episcopul s-a executat cu gesturi febrile, bărbatul îi înmânează scrisoarea celui de-al treilea personaj care iese din umbră pentru a o primi.

– Să-i dai plicul acesta contelui, personal, și apoi faci ceea ce am convenit.

– O să mă întorc cu Hugues și îl voi conduce imediat în acest apartament.

– Perfect. Acum du-te ca să nu fii văzut și liniștește-i pe ceilalți; să mă aștepte cu caii sub fereastră. O să avem foarte puțin timp la dispoziție ca să acționăm... Ah, încă un detaliu!

– Da, care?

– Ai sânge pe mâneca stângă. Șterge-l înainte de a te prezenta în fața contelui.

*

Sunt toți prezenți: contele Hugues, Payns, Schelomet, Ferrer, Eliphas și Émeric. S-au așezat de jur împrejurul lui Maurin, în capela luminată de sfeșnice.

Pe altar, lângă o mare făclie stinsă, au fost așezate un potir plin cu vin și o bucată de pâine.

Maurin s-a îmbrăcat cu o robă albă. E desculț.

Payns stă în fața băiatului, cu mâna dreaptă așezată pe fruntea lui. Și spune:

– Prin cele patru forțe... Jamaîn, Nor, Rouach, Jabashah... Prin ordinea regăsită în foc, sare, sulf, mercur și azot... În

numele lui Iisus, te primim în Lanțul nostru de uniune, Maurin, fiul meu. Te acceptăm în Loja Primară.

Payns își ia mâna de pe fruntea copilului și continuă:

– Prin Triunghi, Hexagramă, Omega, Cruce și Tau, te alături astăzi marii comunități a morților și a viilor care și-au consacrat și își vor consacra viața protejării Adevărului și a Cuvântului secret al lui Hristos.

Și toți rostesc la unison:

– Prin I.N.R.I.!

Payns se apropie de altar, ridică potirul și pâinea și spune:

– Să mâncăm această pâine și să bem acest vin, trupul și spiritul nemuritoare ale lui Iisus!

– Prin I.N.R.I.! Prin trupul și sângele lui Hristos, prin nisip și aur, fie ca Tradiția să se păstreze pentru gloria Cunoașterii!

Payns îi întinde pâinea fiului său; copilul ia o bucată din ea și o mănâncă imediat.

– Pâinea pământului este carnea vieții.

Cavalerul îi oferă apoi potirul.

– Vinul pământului este sângele vieții.

După aceea, Payns se folosește de o lumânare pentru a aprinde făclia cea groasă și rostește:

– Maurin, fiule, ai primit adevărata împărtășanie care te unește cu frații Lojii Primare. Prin acest sacrament, ai îmbrățișat cauza lor și te-ai angajat să respecti jurământul pe care l-au făcut odinioară strămoșului tău Iisus, fondatorul ordinului.

Hugues a luat potirul și pâinea. Bea și mănâncă. Apoi e rândul tuturor celorlalți frați să facă la fel.

Payns ridică făclia deasupra capului tânărului adept.

– *Ignis Natura Renovatur Integra*. Prin foc, Natura este integral reînnoită... Fie ca Lumina lui Iisus să ne călăuzească până la sfârșitul vremurilor, în fraternitate și Cunoaștere!

– Prin I.N.R.I.!

Payns coboară și ridică făclia de trei ori la rând înainte de a o așeza din nou pe altar.

Revenit lângă fiul său, face un gest care-l surprinde pe copil. Îi dezvelește pieptul. Maurin se dă înapoi cu un pas. Deodată, conștientizează răcoarea ce domnește în capelă: dalele de sub picioarele sale... umbra ce întunecă vitraliile.

Se înfioară.

Payns îngenunchează în fața lui, îi zâmbește și îl sărută în partea stângă a pieptului. O mângâiere lungă și tandră, cu buzele lipite de mamelon. De îndată ce Payns se ridică, Hugues îngenunchează și el și procedează întocmai.

Și la fel fac toți frații.

Odată încheiată această ceremonie neobișnuită, Payns aranjează la loc roba fiului său și spune:

– Sângele lui Iisus este în pieptul nostru, Maurin. Ești ultimul dintre descendenții lui care va procrea. Frații care vor urma vor săruta inima fiilor tăi... Și fiii tăi vor procrea; viitorii frați vor săruta inima lor până când, într-o bună zi, frații vor săruta însăși inima lui Iisus. Tu ești Inima Sfântă a viitorului și îl respectăm pe fratele nostru Prim, onorându-te pe tine. Pentru că sora ta nu mai este și nu mai poate procrea. Tu și cu mine, copile, suntem ultimele verigi din neamul lui Hristos.

– Dar dacă o să dispărem amândoi, tată?

– Tradiția nu va păstra atunci decât Cuvântul fratelui nostru Prim și rămășițele lui pământești din Pădurea Răsăritului.

– Aș vrea să știu...

– Ce?

– Dacă Iisus ar reveni la viață...

– Da? Ochii lui Maurin s-au mărit. Flacăra făcliei groase strălucește în ei. Dacă Iisus ar reveni la viață, ar avea cum să procreeze din nou? Va transmite harul său descendenților lui? Femeile și bărbații din sângele lui ar deveni nemuritori?

Payns se gândește o clipă și se întoarce spre prietenii lui, căutând un sprijin din partea lor. Apoi, revine la Maurin și spune:

– Nu știm. De altfel, nu știm nimic în legătură cu o posibilă reînviere a strămoșului nostru. Suntem siguri că moartea nu l-a alterat așa cum se întâmplă în mod tradițional cu orice corp organic. Ți-am spus că viața – cel puțin o formă letargică a vieții – încă se mai menține în el grație procedului alchimic pe care și l-a aplicat. Tradiția ne lasă să sperăm că, dacă frații îi vor administra medicina I.N.R.I. conform regulilor, Iisus va reveni treptat la viață. Oasele lui se vor întări din nou, măduva le va iriga, țesuturile se vor regenera, venele și arterele se vor reface, apa, sarea și sângele vor curge iarăși prin ele. Dar numai experiența poate verifica această ipoteză.

– Noi credem în ea, intervine Eliphas, dar câteodată ne mai și îndoim. Orice știință implică și îndoiala, Maurin. Certitudinea nu aparține lumii oamenilor.

– Avem această speranță, adaugă Schelomet. Practica I.N.R.I. a permis sfidarea morții... O va învinge oare definitiv?

– Trebuie să te lași pătruns de învățătura Tradiției, continuă Payns. Această învățătură este dublă, așa cum ai putut să sesizezi. Este de ordin științific, în ceea ce privește corpul lui Iisus, și de esență simbolică prin mesajul pe care trebuie să-l extragem din ea.

– Înțeleg, se hazardează Maurin. Hristos era Iubire și Cunoaștere; și nouă ne revine misiunea de a o dărui pe prima și de a o aprofunda pe cealaltă, pentru ca el să trăiască veșnic prin faptele noastre...

– Ți-am spus deja, intervine Eliphas cu un zâmbet larg, ești cu adevărat un soi bun, tinere frate! O sămânță care nu cere altceva decât să germineze în excelentul ogor al inteligenței tale.

– Sunteți prea bun, maestre Eliphas. Inițierea mea în Loja voastră îmi conferă dintr-odată o minte savantă și o conștiință doctă?!

Gluma copilului declanșează râsul celor din jur.

– O sămânță bună! repetă Eliphas.

2

Capcana

Payns intră în dormitorul lui Maurin și deschide obloanele, făcând o zarvă veselă. Copilul mormăie și își trage cuvertura peste față, pentru a se proteja de lumina palidă a zilei.

– S-a crăpat de ziuă! îi strigă Payns râzând. E cea mai bună oră pentru trezire!

– Vrei să mă faci să mor de frig, tată!

– Ne așteaptă o zi grea, fiule. Ieși din pat, inspiră îndelung aerul ăsta proaspăt și spală-te viguros din cap până-n picioare!

Maurin se așază cu părere de rău pe marginea patului, schițând o grimasă contrariată.

– Trebuie să fac toate astea chiar așa de dimineață? se miră el. Nu m-ai obișnuit să fiu atât de matinal.

– Asta e, vremurile s-au schimbat! Acum, odată ce ești frate în Loja Primară, trebuie să adopți și disciplina ei. Fiecare oră din zi este o binecuvântare a vieții. Am de gând să te duc în vizită pe șantierul din Pădurea Răsăritului. Maestrul Eliphas aproape că a terminat Mormântul. Iar el s-a întors acolo încă din ajun!

– Să-i fie de bine! Încep să regret copilăria... Schimbarea asta mi se pare cam brutală! Toată lumea din casă încă doar-me liniștită.

– Ba nu e deloc așa: tocmai a intrat un călăreț pe poartă, îl contrazice Payns aplecându-se peste fereastră.

Într-adevăr, în curte se află un călăreț care poartă o haină groasă de blană. Bărbatul descalecă și se adresează uneia dintre gărzile care i-a deschis poarta:

– Trebuie să-i înmânez un mesaj urgent domnului conte, din partea episcopului din Châlons.

– Mă duc să-l anunț pe stăpânul meu.

Mesagerul nu are prea mult de așteptat. Hugues apare îndată, însoțit de Constance care și-a petrecut un șal de lână peste umeri și și-a acoperit capul cu o bonetă.

Intrigat, Hugues apucă plicul și îl desface grăbit. Se îndepartează de mesager și citește cu voce tare pentru a putea fi auzit de soția lui:

– *Dragul și mult iubitul meu frate Hugues, prin prezentul mesaj pe care ți-l aduce un preot în care am deplină încredere, te rog să vii la mine cât mai curând, în episcopia mea din Châlons. Trebuie să-ți comunic fără întârziere ceva referitor la Papă, care se află actualmente în Reims. Te rog să fii cât se poate de discret. Problema fiind foarte gravă, vreau ca tu să fii singurul care află secretul. Vei judeca după aceea dacă trebuie să-l împărtășești. Devotatul tău Philippe.*

Hugues se întoarce imediat în casă pentru a se pregăti de drum.

– Plec chiar acum! Philippe este aliatul nostru în cadrul Bisericii; este un om înțelept care nu m-ar chema fără motiv. Să-i fi comunicat oare Papa că l-am otrăvit?

Payns i s-a alăturat și spune:

– Te însoțesc. Să fim precauți și să luăm câțiva oameni cu noi, în cazul în care palatul ar fi supravegheat de Gardienii Sângelui. Să nu riscăm.

Contele îi răspunde zâmbind:

– Fidelul și precautul meu cavaler Payns care mă păzește ca o doică! Ce rău mi s-ar putea întâmpla cu un asemenea camarad?

Nu glumi, Hugues. Am pierdut deja pe atâția dintre ai noștri pe care nu am putut să-i protejez! Am muștrări de cuget în fiecare zi... Și sunt o povară atât de grea!

Maurin iese din camera lui. Cu cămașa desfăcută la piept, cu chipul încă boțit de somn, coboară scara și își găsește tatăl care așteaptă la ușa apartamentului contelui.

– O să lăsăm pe mâine vizita noastră pe șantier, anunță Payns.

– Și pentru asta a trebuit să ies din patul meu cel cald! Ce s-a întâmplat?

– Hugues și cu mine trebuie să ajungem în Châlons.

– Aha! Ei bine, eu urc înapoi...

Băiatul se răsuțește pe călcâie și urcă scara fredonând.

– Leneșule! îi strigă tatăl său râzând.

*

Contele Hugues, Payns, mesagerul lui Philippe și trei oameni înarmați se prezintă la episcopul din Châlons la scurt timp după miezul zilei.

Li se deschid porțile, și contele i se adresează unui preot care le iese în întâmpinare:

Sunt Hugues, conte de Champagne, feudatar al regelui și frate al episcopului cu care am venit să mă întâlnesc la cerea sa.

– Ah, răspunde preotul, nu știam că Monseniorul așteaptă vizita dumneavoastră, messire. Nu și-a informat secretarii în acest sens. Fiți totuși binevenit la noi.

– Unde îl pot găsi?

– În apartamentele sale, fără îndoială. Nu a mai ieșit de acolo de ieri-seară; mă tem că iarăși își strică vederea cu pergamentele alea vechi și încălcite scrise în latină sau în greacă! A refuzat chiar și serviciile valetului său azi-dimineață, când acesta a bătut la ușa lui. Și, cu siguranță, Monseniorul nici măcar nu a mâncat fiind prea ocupat cu îndeletnicirile sale.

– Nu stă în obiceiurile lui să sară peste o masă, se miră Hugues descălecând. Dimpotrivă, cucernicul meu frate chiar

păcătuiește adesea prin lăcomie. Mă duc să-i fac puțină morală. Așteaptă-mă, Payns; o să-ți spun când să urci dacă Philippe este de acord. Hai să vedem care e problema atât de gravă pe care vrea să mi-o comunice.

– Dacă întârzii prea mult, o să mă invit la masa acestor pastori cumsecade, răspunde Payns zâmbind.

– Cum să nu, dacă vă place supa de varză cu pâine înmuiață, brânza acră și nucile uscate...

Mesagerul îl invită pe Hugues să-l urmeze.

Payns descalecă și își dezmoște picioarele, făcând câteva flexiuni. Preotul, un bărbat voinic, cu pielea arsă de soare și cu privirea jucăușă, nu manifestă nici o intenție de a se întoarce la treburile sale. Dimpotrivă, profitând de oportunitatea ce i se oferă, încearcă să se distreze un pic făcând conversație cu cavalerul:

– E drept că nu s-a întâmplat niciodată ca episcopul nostru să nu binecuvânteze masa de dimineață. Este un moment pe care-l apreciază mult, manifestând de fiecare dată bucuria de a celebra o nouă zi. După aceea, ne salută pe fiecare dintre noi cu căldura care-l caracterizează. Treaba care îl reține în biroul lui trebuie să fie foarte acaparantă!

Între timp, mesagerul îl conduce pe Hugues în clădirea austeră. Cei doi bărbați încep să urce o scară cu trepte negre care trosnesc sub pașii lor.

Ajunși într-un vestibul îngust, pătrund apoi pe un culoar acoperit cu gresie brun-roșie. Apartamentul episcopului se află la capătul coridorului. Fără să bată în ușă, ceea ce-l surprinde oarecum pe conte, mesagerul o deschide și îi face loc lui Hugues să treacă.

Philippe stă așezat la biroul lui. Nemișcat. Nu reacționează la apariția fratelui său.

Hugues se apropie.

– Philippe! Ce-i cu întunericul ăsta? E atât de frumos afară astăzi...

Mesagerul a rămas lângă ușă.

Philippe...

– Hugues, se aude glasul tânguitor al episcopului, tu ești?
O să mă ierți oare?

– Pentru ce să te iert, frate?

Hugues mai face câțiva pași.

– Ți-am... Ți-am scris pentru că îmi era mult prea rău...
El mi-a dictat... pentru a-ți întinde o capcană!

Contele descoperă că fratele lui are brațele legate la spate.
Se repede la el. Îi vede fața tumefiată, buza de sus spartă, sânge
pe frunte...

– Ai fost bătut! Sărmanul meu frate, ce ți s-a întâmplat?

Philippe îl privește implorator și rostește cu o voce îndurerată:

– Fugi! E aici! Fugi, Hugues...

Hugues se întoarce iute spre ușa care dă spre o altă încăpe-
re. Întuneric. Și totuși în pragul ei apare o siluetă din umbră.

– Am apelat la acest șiretlic pentru a te aduce la mine,
conte. Eram sigur că o să muști momeala. Era suficient să-ți
pomenesc despre Papă.

Silueta: glugă, o mantie amplă și o secure în mâna dreaptă.

*

Preotul vorbește neîncetat, fericit că poate conversa cu
acest cavaler amabil, prieten al contelui de Champagne, un
om care a fost în Ierusalim și s-a înclinat la Mormântul lui
Iisus Hristos.

– Ați călătorit bine? Troyes e la mare distanță de Châlons.

– Vremea a ținut cu noi, iar mesajul adus de preotul vos-
tru ne cerea să ne grăbim.

– Preotul nostru? Vorbiți despre omul acela care a urcat
cu contele?

– Într-adevăr, chiar la el mă refer. A sosit dis-de-diminea-
ță la castelul contelui și imediat după aceea am pornit la drum.

Apoi, cuprins de o bruscă îngrijorare, Payns întreabă:

– Cum? Mesagerul ăsta nu aparține casei episcopului?

– În nici un caz, domnule! Eu credeam că e unul dintre
oamenii dumneavoastră...

Neliniștea îi îngheață sângele lui Payns, care le strigă imediat bărbaților înarmați:

– E o capcană! Repede, voi trei, veniți cu mine! Pregătiți-vă de luptă, contele e în pericol de moarte!

Se năpustesc în clădirea masivă.

*

Hugues a schițat un pas, încercând să se retragă spre ușa dinspre coridor, care este însă păzită de mesager. Bărbatul cu securea se află în încăpere.

– Nu ai nici o posibilitate să te retragi, Hugues. Ți-a sosit ceasul, trebuie să-ți iau inelul de la mâna dreaptă. Precum vezi, culeg recolta pentru a apăra interesele Sfintei Biserici.

– Oamenii mei sunt jos...

– Știu; nu vor avea timp să te salveze. Am nevoie doar de câteva secunde pentru a obține...

Ucigașul a ajuns lângă birou; episcopul îl privește, încercând să-i ghicească trăsăturile chipului ascuns sub glugă. Deodată, e cuprins de teroare. Pentru că bărbatul cu securea își ridică arma. O face ca și cum ar executa un gest obișnuit, lipsit de importanță, spunând:

– Mai întâi, martorul!

Securea lovește ceafa lui Philippe. Capul episcopului, pe jumătate desprins de trunchi, se prăbușește într-un unghi ciudat pe pieptul care se înroșește imediat de sânge.

Hugues a scos un urlet. Ochii fratelui său, chiar și morți, chiar și din această față strâmbă și grotescă, încă îi mai zâmbesc tandru din spatele vălului de spaimă care-i acoperă.

Cavalerul și-a scos spada din teacă. Se năpustește asupra asasinului.

– Monstrule! Nu trebuia să-l ucizi pe acest om nevinovat.

– Haide, zău așa, nici un suflet nu este neprihănit! Fratele tău cunoștea Secretul, iar tu l-ai condamnat atunci când i l-ai încredințat.

Hugues este aruncat la pământ de o puternică lovitură primită în frunte, aplicată cu mânerul securii. Ucigașul a lovit

ca un tăietor de lemne, violent, fără să-i lase timp adversarului său să prevadă atacul.

– Inelul tău, conte...

Mesagerul de lângă ușa strigă:

– Să terminăm mai iute, oamenii urcă deja scara! O să spargă ușa și...

– Ce grăbit ești, Robert! Știi bine că îmi place să savurez aceste momente... Trebuie să găsești plăcere în meseria pe care o faci. Mai ales atunci când aceasta este o artă fină...

Culcat la pământ și devenit prizonierul ucigașului care-l ține sub control, Hugues strigă:

– Ești un măcelar nenorocit!

Vocea mieroasă, dar lipsită de orice amabilitate devine gravă și domoală:

– Nu, conte. Sunt brațul Adevărului. Arma lui Dumnezeu! Și dacă îi aduci injurii războinicului lui Dumnezeu înseamnă că-l ofensezi chiar pe El.

– Stăpâne, se impacientează mesagerul, oamenii au ajuns pe culoar!

– Da, bine...

Vocea copilăroasă devine ușor agasată.

– Da, bine... Dacă trebuie să ne grăbim...

Asasinul retează cu o lovitură scurtă mâna dreaptă a contelui și trasează o cruce și cifra 4 pe fruntea acestuia, cu propriul lui sânge.

– *In hoc signo vinces!*

Ușa se face țandări. Mesagerul e împins; încearcă totuși să-și apere stăpânul.

– Sfinte Hristoase, am ajuns prea târziu! se lamentează unul dintre cei trei oameni înarmați, văzându-l pe conte leșinat și scaldat în propriul sânge care nu încetează să țâșnească din rana oribilă.

Brațul, precum un animal rănit, e străbătut de spasme, ca și cum s-ar fi eliberat de corpul inert.

– La o parte! strigă Payns înfigând lama sabiei în gâtul mesagerului și străpungându-l dintr-o parte într-alta.

Îngenunchează apoi lângă prietenul său, în timp ce le ordonă oamenilor:

– Din dragoste pentru conte, nu-l lăsați pe ucigaș să scape!

Cei trei bărbați năvălesc în cea de-a doua încăpere, în vreme ce Payns trage trupul rănitului lângă șemineul în care încă mai ard câțiva cărbuni, vestigii ale focului nocturn.

Hugues a deschis ochii.

– Sunt nevoit să-ți provoc o nouă suferință, frate, îl previne Payns... Dar trebuie neapărat să-ți cauterizez rana, altminteri o să-ți pierzi tot sângele.

– Am înțeles! Crezi că asta va fi suficient?

Preotul intră la rândul său în apartamentul episcopului și descoperă spectacolul înspăimântător. Sânge. Sânge pe jos, pe roba lui Philippe. Capul acestuia, abia mai ținându-se de corp prin tendoane și ligamente fragile, obrazul drept sprijinit de piept într-o poziție obscenă. Cavalerul îngenuncheat, susținându-l pe contele care geme...

– Dumnezeuule, exclamă preotul, doar nu aveți de gând să-i ardeți brațul?

– Este singura modalitate, răspunde Payns pe un ton aspru. Trebuie să-i trec încheietura prin foc... Să-i ard carnea pentru a opri sângerarea! Poți să leșini mai târziu, acum fugi și caută ajutoare!

Se aude un sfârâit. Mirosul grețos al pielii și al mușchilor calcinați de foc. Sânge care se prelinge și fierbe de căldură.

Contele nu a țipat deloc. A leșinat din nou, și Payns e mulțumit de asta; în felul acesta, îi poate ține mai mult timp încheietura mâinii în focul reîntețit.

Bărbatul cu securea a reușit să fugă. A sărit de la o fereastră. După ce face un salt într-o curticică interioară, la fel de ușor ca o pisică, încalecă pe unul dintre cei doi cai, unul pentru el, celălalt pentru Robert le Roué, pe care i-au pregătit cei trei Gardieni ai Sângelui care-i așteptau.

În momentul în care trupa e gata să pornească la drum, unul dintre Gardienii Sângelui întreabă îngrijorat:

– Nu-l așteptăm și pe Roué, stăpâne?

– Sacrificiul lui m-a ajutat să scap. Vedeți? Am mâna dreaptă a contelui. De-acum, nu ne mai rămân decât două nume de tăiat de pe listă: Payns și văduva lui Brienne.

– Ah, Payns...

– Ei bine, ce-i cu Payns?

– E un magician și un vrăjitor!

– Sunteți niște neghiobi superstițioși, care dau crezare unor basme pentru copii, spune ucigașul dând pîteni calului. Payns o să fie doborât precum ceilalți patru „frați” ai lui, și atunci o să-mi închei contractul. *Dominus vobiscum.*

– *Et cum spiritu tuo*, îi răspund în cor cei trei Gardieni ai Sângelui.

După o scurtă cavalcadă, trupa trebuie să se despartă.

– O să ne reîntâlnim la noapte, în locul obișnuit, le ordonă omul cu securea. Vom forma Loggia pentru a-l asculta pe spionul nostru. Cred că Papa îmi ascunde anumite lucruri.

– Poate că mirosul sângelui îl indispoaze pe Sfântul Părinte? întreabă unul dintre cei trei Gardieni.

– Sau poate că și-a pierdut răbdarea? presupune un altul. Își închipuia desigur că vom recupera cele cinci inele mult mai repede.

– Misiunea noastră se va încheia în curând, și Papa se va putea întoarce în palatul lui confortabil cu sufletul împăcat. Și astfel Istoria va fi scrisă! Mii de pelerini vor merge să se reculeagă la Mormântul crucificatului în Ierusalim. Vor respecta această credință în secolele viitoare. *Amen!*

– *Amen*, rostesc cei trei Gardieni.

3

Maestrul Guillemet

Payns i-a șters fruntea contelui, făcând să dispară crucea și cifra care o pătau.

– Criminalul ne-a scăpat, domnule Payns! Îl așteptau trei oameni lângă zid. Au fugit în mare grabă și cred că e inutil să pornim în urmărirea lor; n-o să-i ajungem din urmă.

– Ajutați-mă să-l duc pe Payns în camera lui Philippe; l-am trimis pe preot să aducă un doctor.

Rănitul și-a recăpătat cunoștința. Livid, aruncă o privire spre brațul său mutilat, a cărui extremitate neagră s-a umflat. Apoi, se uită îndurerat la corpul fratelui său, care a rămas în continuare așezat la birou, aproape decapitat.

– I-a tăiat gâtul lui Philippe râzând, Payns! Râdea! Ai auzit? Râdea!

– Te asigur că o să-l fac să-și înghită râsul. O să omor această viperă în memoria tuturor celor pe care i-a masacrat.

Hugues continuă să vorbească, în timp ce este culcat pe patul episcopului:

– Dar zilele trec, și el nu încetează să ucidă. Suntem pe cale să pierdem lupta... Mi-ai spus că Papa o să ne cheme... că o să ne implore...

– Ai răbdare. Boala pe care i-am transmis-o nu poate fi vindecată fără ajutorul nostru. Suntem singurii care dețin antidotul.

Cu gesturi pline de blândețe și de dragoste, Payns ridică ușor ceafa prietenului său pentru a-i strecura o pernă sub cap. Se așază apoi lângă el, pe marginea patului.

– Dă ordin să mă ducă acasă, îi cere contele. O să luăm o căruță... Și, după aceea, maestrul Ferrer și Schelomet își vor putea exersa știința.

– O să fac ceea ce-mi ceri. Vom pleca de îndată ce medicul îți va aplica o cataplasma. Dar acum nu mai vorbi. Odihnește-te. Păstrează-ți puterile pentru călătorie.

– Aș vrea atât de mult să mai trăiesc, prietene... Pentru Constance și pentru copiii mei. Sunt atât de tânăr!

– O să trăiești, Hugues. Am reușit să opresc la timp hemoragia, evitând astfel o pierdere totală a sângelui.

Un bărbat în vârstă și mic de statură intră în încăpere.

– Sunt maestrul Guillemet, domnilor, anunță el deschizând o geantă voluminoasă. Am venit cât am putut de repede când mi s-a spus că e vorba despre un membru retezat și carbonizat.

Cățiva preoți au intrat în biroul episcopului scoțând strigăte îngrozite. Se aud apoi agitându-se în jurul cadavrului. Unii au început să se roage. Alții plâng, trăgându-și nasul ca niște copii înspăimântați.

Maestrul Guillemet examinează brațul secționat al contelui.

– Da, văd, remarcă el, i s-a administrat un remediu sever!

– Eu sunt autorul, spune Payns.

– Nu vă dezaprob. Dimpotrivă! I-ați salvat viața, fără îndoială. Zău așa, eu nu mai pot face altceva decât să-i ușurez durerea și să aplic un unguent care va închide carnea împiedicând totodată infecția.

Doctorul își scotocește prin geantă; scoate vase, borcane, cârpe și săculețe cu pudră.

– Să se încălzească un hârdău cu apă, comandă el, și să mi se aducă oțet ca să dezinfectez rana.

Se apleacă mai aproape de flictenele largi, părând că le adulmecă precum un câine bătrân și examinându-le îndelung pentru a le evalua. Se ridică apoi și constată:

– E inutil să legăm arterele. Au fost arse foarte tare și nu necesită nici o intervenție. În ceea ce privește oasele, acestea au fost sparte brusc. O lovitură dură... Bun, deci unde-i apa aia caldă?

Se întoarce nerăbdător.

– Vine acum, i se răspunde din biroul episcopului. A trebuit să reaprimdem focul, doctore!

– Și oțetul!

– Iată-l, îl liniștește un preot întinzându-i un flacon de culoare maronie.

Maestrul Guillemet este renumit pentru calitatea îngrijirilor pe care le acordă de peste patruzeci de ani semenilor săi, dar deloc apreciat pentru amabilitatea sa, calitate care-i este de cele mai multe ori străină și pe care o consideră drept o pierdere de timp.

Întreține cu colegii lui legături reci și austere, refuzând în mod constant orice efuziuni de recunoștință atunci când salvează o viață sau doar vindecă pe cineva de o simplă anghină.

Dar numeroșii ani de experiență i-au permis să dobândească o practică magistrală, și maestrul își predă arta studenților plini de admirație, cu o profundă aroganță și o orgolioasă trufie.

Dezinfectând rana îngrozitor de tumefiată, cu gesturi aproape feminine, doctorul mormăie în barbă:

– Bineînțeles, asta nu mă privește pe mine... Ce s-a petrecut aici nu este treaba mea. Totuși, chiar dacă vederea mea a scăzut mult odată cu trecerea anilor, tot am reușit să văd că Monseniorului episcop i s-a tăiat gâtul! Și că, pentru el, știința mea nu va mai fi de nici un ajutor... Ce epocă îngrozitoare, în care oamenii sfinți sunt uciși în propria lor încăpere unde, în plus, se mai retează și brațe! Niciodată nu i-am iubit prea mult pe semenii mei, care sunt, în general, niște godaci umblători pe picioarele din spate, ceea ce le conferă – după cum își

imaginează ei – rațiune și evlavie! Dar trebuie să admit că judecata mea nu face altceva decât să se confirme în amurgul vieții... Apa aia este în sfârșit gata?

Această din urmă frază a fost rostită pe un ton strident, agasat.

În fine, unul dintre oamenii înarmați sosește cu un hârdău din care ies aburi.

– Pune-l aici, neîndemânaticule!

Payns îl privește pe bătrânul care îi acordă îngrijiri prietenului său, apreciindu-i iscusința riguroasă și prevenitoare. Doctorul curăță antebrațul pacientului cu gesturi deosebit de delicate, aplicând cu mare precauție pe piele cârpele înmuiate în apă, frecând zona rănită fără grabă, mai degrabă mângâind-o, pentru a îndepărta crustele de sânge, în timp ce continuă să vorbească, abia reținându-și mânia:

– E o lume tristă și o epocă afurisită, zău așa! Și când mă gândesc că mi-am irosit frumoasa mea tinerețe umplându-mi până la durere sufletul cu acest trivium¹ blestemat... M-am îmbuibat cu gramatică în fiecare dimineață, ierni și veri la rând! Cu retorică la amiază, în loc de prânz, în fiecare zi dată de Dumnezeu! Seara, cu astronomie, umblând cu ochii după stele și urmărindu-le cursele infinite! Și tatăl meu – odihnească-se în pacea paradisului – care voia să fiu mai savant decât el! Medicina? Bineînțeles, dar nu înainte de a învăța să stăpânesc, până în cele mai mici detalii, artile liberale! Să-i studiez mai întâi pe dragii și doctii Euclid, Ptolomeu, Aristotel, Cicerone sau Pitagora și mă adap, ca și ei, la fântâna înțelepciunii! Și pentru ce, domnilor? Cu ce rezultate? Pentru asta m-a patronat Hipocrate, doar ca să cos oameni care schilodesc și sfășie alți oameni?

Azvrâle în ciubăr cârpele înroșite și începe să prepare o pastă într-un mojar, amestecând un ulei și o pulbere galbenă.

Respirația contelui s-a mai domolit. Payns a rămas lângă el și i-a pus o mână pe frunte. Observând acest gest de

prietenie, bătrânul doctor a schițat un zâmbet scurt. Preț de o secundă, doar atât.

Practicianul pare mulțumit de onctuositatea unguentului preparat și, cu ajutorul unei spatule, unge cu el plaga pacientului său.

– O să vă las această alifie, domnule, îi spune el lui Payns. Să repetați în fiecare zi, dimineața, ceea ce ați văzut că am făcut eu. Pentru că am senzația că între dumneavoastră și rănit există o legătură fidelă...

– Într-adevăr, maestre Guillemet. V-am privit cu mare atenție și am remarcat că hrăniți din abundență țesuturile cu această grăsime, aplicând-o inclusiv pe zonele sănătoase din jurul rănii.

– Sunteți un foarte bun observator. Practicați cumva medicina?

– Arta mea nu înseamnă nimic în comparație cu a dumneavoastră, răspunde cavalerul zâmbind. Prietenii mei mă folosesc mai degrabă ca pe un vindecător. Știu să repun oasele la loc, să cos o rană, să alin unele dureri... O învățătură empirică pe care am primit-o de la străbunii mei... Și mai ales din partea unei surori. Vocea maestrului Guillemet s-a schimbat imperceptibil. De data asta, accentele stridente și iritate au dispărut din glasul lui când rostește:

– Știința strămoșilor noștri nu trebuie luată în răs. A fost adesea marcată de bun-simț și e un fapt general admis că ea a fost rezultatul unor observații precise efectuate asupra lumii. Iată această pomadă, de exemplu, chiar cea cu care am uns din abundență brațul prietenului dumneavoastră... Ei bine, are și ea o oarecare componentă magică!

Hugues uită de durerea lui și întreabă uimit:

– Magie? Ce anume vreți să spuneți?

Maestrul Guillemet explică:

– Dintotdeauna, arsurile au fost afecțiunile cel mai greu de îngrijit, durerile – cel mai dificil de calmat! Pielea, mușchii și tendoanele supurează. Carnea putrezește. Oasele se

cangrenează... Cicatrizarea e anevoioasă și în mod frecvent se formează escare, însoțite uneori de suferințe atroce. Focul este cel mai rău dușman al corpului, pentru că vine din infern. Mușcă și își lasă otrava în rana deschisă. Un fir de praf, o picătură de apă murdară, și rana se infectează! Nu știți câte ore am petrecut studiind despre modalitățile de remediere a acestei calamități... În zadar! I-am întrebat pe numeroși confrăți iluștri și am citit tratate fundamentale în domeniu. Fie că erau latine ori grecești, nu am găsit în ele decât remedii banale: soluții de ulei și de apă de var, băi calde...

– Dar magia? întreabă nerăbdător contele.

– Ajung imediat și la ea, messire... O femeie foarte bătrână, pe nume Pervenche, m-a chemat într-o zi în coliba ei, unde trăgea să moară, vegheată de un fiu retardat și de o fiică dedicată trup și suflet. Doamna Pervenche avea, în regiune, o reputație de vindecătoare, și mărturisesc că auzisem uneori vorbindu-se despre ea, dar fără să dau atenție acestui subiect. Leacurile ei nu aveau efect asupra răului care o măcina și o răpunea, așa că mi-a cerut să-i ușurez moartea. Am diagnosticat o infecție foarte gravă a intestinelor ei – avea sânge în materiile fecale –, și i-am preparat niște leacuri și infuzii analgezice. Am vizitat-o în fiecare seară pentru a-i acorda îngrijiri; bătrâna nu mai suferea și se stingea treptat, cu zâmbetul pe buze. În ajunul morții, ghicind, fără îndoială, că i se apropie sfârșitul, m-a întrebat despre apostolatul meu și a vrut să afle ce boli nu pot să vindec. Am fost surprins că mi-a pus astfel de întrebări, dar i-am răspuns totuși: i-am vorbit despre arsuri, pe care nu reușeam să le alin. Și atunci, bătrâna mi-a spus: „Așadar, nu cunoașteți pasta galbenă?” Mi-a arătat o etajeră plină cu punguțe și borcane. „Luați pudra aia! Punga însemnată cu o mandragoră”, mi-a indicat ea. M-am dus la etajeră și am luat săculețul pe care era desenată neglijent o mandragoră. I l-am adus la pat. L-a deschis și mi-a dat să miros conținutul. „Știți ce este?” I-am răspuns că nu, și ea a continuat râzând: „Ei bine, nici eu nu știu! Dar o prepar încă din copilărie, după rețeta mamei mele, care a învățat-o, la

rândul ei, de la mama sa. Număr măsurile exacte ale ierburilor alese cu mare atenție, pe care le zdrobesc apoi și le amestec cu un număr precis de anumite insecte strivite... După aceea, las pudra să se usuce timp de o săptămână, vara, pe parcursul zilelor însorite și al nopților cu lună plină. Apoi e bună de folosit. Ca să-i sporesc efectele, e suficient să o înmoi cu acest ulei... Cel de colo, de pe cealaltă etajeră..." M-am dus să iau flaconul cu ulei, și bătrâna a început să-mi îndruga un refren asemănător. Apoi mi-a spus: „Vreți să vă indic natura ingredientelor care intră în compoziția pastei galbene, maestre Guillemet?" Deja eram cam plictisit de pălăvrăgeala ei, însoțită uneori de horcăieli care o făceau de neînțeles. Am întrebat-o agasat: „Da, ar trebui măcar să știu la ce folosește faimosul dumitale panaceu!" Încă îmi mai amintesc de răspunsul ei chicotit: „Ah, așa este, nu v-am spus asta... Credeam că ați înțeles. Pasta asta vindecă arsurile, maestre Guillemet!"

Doctorul adaugă, în timp ce sfășie o cârpă pentru a confecționa un pansament:

– Iată, au trecut mai bine de douăzeci de ani de când prepar această pudră și acest ulei, domnilor. Și pentru asta utilizez întocmai rețeta pe care mi-a încredințat-o doamna Pervenche! Usuc pudra timp de o săptămână, vara, în perioada cu lună plină... Nu este oare aici un pic de magie?

Hugues reușește să zâmbească și spune:

– O să mă rog pentru odihna doamnei Pervenche de îndată ce o să am puterea să fac asta!

– Ați face bine, subliniază doctorul, chiar o merită din plin. O să vedeți că peste vreo două sau trei zile nu o să vă mai doară brațul și că arsura se va usca fără să se infecteze.

– Maestre Guillemet! îl interpelează Payns.

– Da?

– Sunteți un om cumsecade.

– Îmi pare foarte rău că sunt așa. Aș fi vrut atât de mult să-mi detest aproapele așa cum merită, pentru remarcabila lui prostie și incurabila lui dorință de a face rău peste tot pe unde

trece! Vedeți dumneavoastră, în orașul acesta exista un personaj de mare valoare și cu o imensă bunătate... Și niște barbari l-au omorât tăindu-i capul!

– Episcopul Philippe... rostește Hugues, aproape hohotind de plâns.

– Exact, confirmă bătrânul. Chiar el! Un sfânt care nu invocă Scripturile cu orice ocazie, ci mai degrabă vorbea o limbă pe care o putea înțelege și cel mai mare neghiob.

– Era fratele meu..., spune Hugues dintr-o suflare.

– Dumnezeuule! strigă doctorul. Dar asta înseamnă că dumneavoastră sunteți contele... Contele nostru!

Maestrul Guillemet începe să tremure și, ridicându-se de pe marginea patului unde se așezase, îngaimă:

– Și eu care v-am plictisit cu pălăvrăgeala mea de moșneag ramolit!

Apoi adaugă, întorcându-se spre Payns:

– Luați ceva de scris, messire! Notați cu precizie rețeta doamnei Pervenche...

Intuiția preotului Denis

Cu fața crispată de ticuri, cu fruntea strălucind de transpirație, don Mestrany îl primește panicat pe preotul Denis și îl trage brutal de mâneca hainei.

– Ah, Denis! Te așteptam cu nerăbdare. Vino... Repede!

– Ei bine, nu v-am văzut niciodată într-o asemenea stare! Parcă ați fi bolnav, Monsenior!

– Nu glumi pe tema asta. Putem ști dacă infecția Sfântului Părinte este contagioasă?

– V-am repetat-o de o sută de ori, nu e cazul să vă îngrijorați în această privință. Dar cum se simte Papa în această dimineață?

Trăgându-l literalmente pe preotul mărunțel spre apartamentul pontifului, don Mestrany răspunde:

– Rău. A suferit toată noaptea din cauza febrei puternice și tocmai de aceea eram nerăbdător să te văd sosind.

– Și totuși ar fi trebuit să se simtă mai bine după tratamentul pe care i l-am administrat!

În camera Papei domnește o agitație neobișnuită. Doi preoți prepară unguente și cataplasme pe o masă așezată în fața unei ferestre prin care pătrunde lumina zilei însorite. Cu ajutorul unei pene de gâscă, un alt preot încearcă să-i aline

bolnavului durerea provocată de arsuri, executând imperceptibile mângâieri.

Papa stă așezat pe marginea patului, cu bustul gol și burta lui mare revărsată peste coapse. Geme, se lamentează, se văicărește, fără să-i pese că ar putea părea ridicol. Durerea și epuizarea i-au răpit o mare parte din demnitate. Nu mai este altceva decât o biată ființă înspăimântată care suferă un martiriu.

Se întoarce spre preotul Denis pe care-l apostrofează bombănind:

– Ard! Mă consum fără încetare, maestre Denis! Uită-te în ce stare sunt, în ciuda leacurilor pe care mi le-ai administrat! Nu au nici un efect! Pomezile care mi se aplică, decocturile pe care sunt forțat să le înghit... Și unele, și altele sunt inutile!

– Cu toate astea, Sfinte Părinte, se justifică Denis apropiindu-se de pacientul său, vă rog să fiți convins că îmi pun toată știința în aceste rețete.

– Vrajitorii ăia... Payns și contele Hugues mi-au otrăvit sângele; răul se extinde tot mai mult pe zi ce trece. Uită-te și dumneata, îmi apar bășici și pe piept, și pe gât; abia mă abțin să nu-mi smulg pielea de pe mine!

Denis a scos o lupă din traistă și examinează minuțios furunculele purulente, strâmbându-se contrariat.

– Nu înțeleg, admite el, cataplasmele cu *Alliara* și cu *Asteraceae* trebuiau să vă aline durerea. Iar *Echinacea purpurea* pe care v-o administrez dimineața și seara ar fi trebuit să vă curețe venele. Mă întreb dacă *Uncaria tomentosa* n-ar fi mai potrivită în această infecție care...

– Pentru Dumnezeu, Denis, încetează să mai turui ca o meliță savantă și mai bine vindecă-mă!

– Da, da, Sfinte Părinte... Asta încerc să fac. Totuși, boala asta este foarte misterioasă. N-am mai văzut până acum așa ceva. Nu e o plagă obișnuită, Sfinte Părinte. Hmm... Dacă aș cunoaște natura otrăvii care v-a infectat, aș putea, fără îndoială să-mi fac treaba cu mai mult discernământ.

Tonul preotului s-a vrut ironic, și don Mestrany îl dojenește cu asprime:

– Ți-am explicat cum a fost otrăvit suveranul nostru pontif de blestemații ăia din Champagne!

– Desigur, Monsenior, știu asta. Dar cu ce fel de venin au comis această crimă? Pentru că aici e vorba despre o maladie foarte ciudată!

Papa oftează.

– O să fiu nevoit să-i implor pe Payns și pe contele de Champagne să-mi dea antidotul, don Mestrany?

– Cu ce preț? se întreabă clericul.

Preotul zâmbește.

– Sfinte Părinte, mi-ați făcut recent onoarea să comentez trei desene... Numai un alchimist ar fi putut trasa acele figuri.

– Ce vrei să spui? îl întreabă pontiful brusc.

– Circulă o mulțime de zvonuri de la întoarcerea contelui de Champagne din Ierusalim. Trei dintre cei patru cavaleri care l-au însoțit au fost victimele unor crime îngrozitoare...

– Continuă, îl îndeamnă Papa.

– Asasinul i-ar fi mutilat retezându-le mâna dreaptă cu o lovitură de secure. Se vorbește că ucigașul le-a sustras un secret adus din Țara Sfântă. Un secret legat de Piatra Filosofală...

– Cleveteli, desigur! spune Sfântul Părinte măturând aerul cu dosul mâinii.

– Bârfe și trăncăneli, bineînțeles! continuă preotul. Treaba asta nu poate avea legătură cu desenele pe care m-ați invitat să le descifrez și nici cu otrăvirea dumneavoastră, Sfinte Părinte. Fără îndoială!

– Cel puțin așa trebuie să considerăm lucrurile, Denis.

– Firește, pentru că acesta este adevărul... Ar fi o necuviință să nu se dea crezare adevărului rostit chiar de dumneavoastră.

După ce dezinfectează rănila Papei și îi ocărăște pe clerici pentru nepriceperea lor la confecționarea unui pansament, abatele Denis se retrage împreună cu don Mestrany pentru o convorbire privată. Cei doi bărbați fac câțiva pași pe culoar.

– Vă mărturisesc că sănătatea Papei mă îngrijorează foarte mult, Monsenior.

– Trebuie să găsești neapărat o modalitate de a-l vindeca. Și asta cât se poate de rapid, înainte de a ne întoarce la palat. Sfântul Părinte nu-și poate permite să-și lase scaunul vacant prea multă vreme.

– Dacă am înțeles bine, ultimii doi supraviețuitori ai expediției în Țara Sfântă sunt cavalerul Payns și contele Hugues? Și tot ei sunt cei care l-au otrăvit pe Sanctitatea Sa... De ce oare?

– Din rațiuni politice care nu te privesc pe dumneata, i-o taie don Mestrany ușor încurcat. Mulțumește-te să răspunzi orbește solicitărilor noastre.

– Oricum, se încăpățânează preotul, treaba asta este foarte importantă! Contele de Champagne a atentat la viața suveranului pontif; fapta aceasta ar impune o plângere la rege și deschiderea grabnică a unui proces... Doar dacă nu cumva...

– Ce?

– Trei crime, trei desene obscure... Nu este oare o coincidență ciudată, don Mestrany? Regele nu ar trebui să afle despre asta?

– Învață să-ți asculți superiorii fără să pui întrebări! îi răspunde clericul exasperat.

– Iertați-mă; gândeam cu voce tare. E un defect de care nu reușesc să mă dezbar.

– Ești viclean ca o vulpe. Nu uita că te-ai angajat să nu divulgi nimic din ceea ce auzi între aceste ziduri.

– Vă asigur de tăcerea mea. Mă duc să reflectez din nou la răul care-l afectează pe Sfântul Părinte și revin mâine la aceeași oră. Dacă o să îi crească febra între timp, să mă chemați!

– În mod sigur.

Preotul Denis îl salută pe don Mestrany, înclinându-și rapid bustul, apoi se întoarce și pleacă, cu traista lui petrecută peste piept.

Episcopul, care-i supraveghea de câteva minute din ungherul unei uși, profită de moment și îl interpelează pe don Mestrany:

– Tocmai vă căutam. Voiam să o salut pe Sanctitatea Sa. Sunt foarte îngrijorat în privința lui și nu încetez să mă rog pentru vindecarea sa grabnică!

– Să vă audă Dumnezeu! Vă suntem recunoscători pentru călduroasa dumneavoastră ospitalitate și ne temem că va trebui să mai abuzăm încă puțin de ea.

– Vă rog să rămâneți în Champagne oricât doriți. Atât cât va fi nevoie pentru ca Papa să se vindece și să-și rezolve treaba.

– Despre ce treabă vorbiți?

– Oh, nimic... Mă gândeam la contele Hugues și la cucernicul său văr Hugues de Payns care au venit data trecută să-l viziteze pe suveranul pontif! Chiar înainte ca el să fie afectat de această bruscă maladie. Îmi închipui că s-au angajat într-o afacere discretă.

Don Mestrany face cale întoarsă. Episcopul îl urmează și îl întreabă din nou:

– Pot să-l văd pe Papă și să-i prezint salutările mele?

– Mai târziu, Monsenior. Mai târziu. Acum, Sfântul Părinte dorește să se odihnească.

– Vă aștept la masa de seară?

– O să vă înștiințez.

Episcopul renunță la întrebări. Se uită în urma siluetei impozante a oaspetelui său și clatină din cap, spunându-și că, în mod clar, îl detestă pe acest om, cu toate misterele sale. La fel cum nu-l poate suferi nici pe acest Papă cu gesturi afectate care se comportă însă precum cel mai necioplit țărănoi.

*

Preotului Denis îi plac plimbările lungi prin Reims. Are mult de mers de la palatul episcopal până la modesta lui parohie. Trebuie să traverseze Piața Catedralei, înțesată de negustori și de vraci, să parcurgă străzile înguste și întunecoase, cu dughele minuscule și hanuri dubioase, să meargă de-a lungul fluviului și să privească bărcile încărcate cu baloți, să se oprească puțin în preajma pescarilor răbdători care-și vor vinde mai târziu recolta de pește la taverna, să asculte țipetele copiilor care se scaldă, în ciuda temperaturii scăzute a apei... Să ajungă, în

sfârșit, la biserica lui, construită strâmb, lângă cimitirul cu mormintele acoperite de mușchi... Parohia lui, cu cotețele ei de găini și cocina de porci. Și cu laboratorul lui de spițer, un edificiu modest, parcă strivit de acoperișul gros de paie.

Răpciugă, câinele lui mare și pe jumătate orb, îl întâmpină cu bucurie de fiecare dată când trece de poarta din lemn. Se repede printre picioarele lui, aproape dezechilibrându-l, și schelălăie cu botul plin de bale îndreptat în sus, gata să-și spargă plămâni.

– Bine, bine, animal prost și drăgăstos!

Răpciugă nu a înțeles niciodată limbajul oamenilor, deși a făcut, fără îndoială, eforturi laudabile pentru a pricepe sensul câtorva cuvinte. Latră de bucurie că și-a regăsit stăpânul, de parcă l-ar fi pierdut de ani de zile, și i se vâra printre picioare.

– Ce prost ești!

Tot ce iese din gura acestui bărbat mărunț, îmbrăcat în sutană, are pentru Răpciugă o sonoritate blândă și plină de bunăvoință, care-l stârnește să urle și mai tare.

Batantul uneia dintre ferestrele laboratorului este dat în lături și din interior se ivește capul rotund și ras în creștet al unui preot tânăr.

– Ah, te-ai întors, Denis.

– Nu credeam că te mai găsesc la lucru, Mathieu. Nu trebuia să te duci în vizită la soții Champloît și să te rogi împreună cu ei? Copilul lor riscă să-și dea sufletul dintr-un moment într-altul.

– O să mă duc mai târziu. Eram nerăbdător să termin de preparat acest decoct pe bază de *Aconitum carmichaeli*. Dar, ia spune, Papa... Cum se simțea astăzi?

Denis intră în laboratorul ticsit cu borcane și vase etichetate, grimoare și suluri îngrămădite pe etajerele cu rafturi curbate, lădițe și coșuri pline cu ierburi uscate, pungi sigilate, mojar, unelte de pisat, scânduri de tocat...

În încăpere domnește o căldură sufocantă și umedă; două ceaune bolborosesc pe sobe. Mathieu a reînceput să amestece

lichidul roșiatic dintr-unul, cu ajutorul unei linguri lungi de lemn. Cu gesturi zeloase și ritmate.

– Așadar, cum se simte Papa? întreabă el din nou, cu nerăbdare.

– Mă consideră un doctor mediocru; bătrânul ursuz e plin de bășici, abcese și bube pe toată partea dreaptă. Și totuși mintea i-a rămas ageră și a știut să ocolească abil întrebările pe care i le-am pus în privința celor care l-au otrăvit. La fiecare dintre vizitele mele, ne jucăm de-a șoarecele și pisica și profită de augusta lui funcție ca să facă pe nesuferitul și să mă umilească! Pur și simplu, mă bruftuluiește, zău așa...

Mathieu propune, continuând să amestece în ceaun:

– Poate că ar fi mai bine să te însoțesc? Doi șoareci valorează adesea mai mult decât unul singur.

– O să ne ronțăie pe amândoi. Omul ăsta e un căpcăun. Mult mai slăbit acum, dar, oricum, tot un căpcăun!

În timp ce vorbește, Denis începe să scotocească printr-o grămadă de note aruncate de-a valma pe o masă, între cărți și grimoare.

– Ah, iată! exclamă el, extrăgând o fâșie de pergament dintr-un plic gros. Pe foaia respectivă, Denis a recopiat din memorie figurile pe care i-a cerut Papa să le studieze.

Vine lângă Mathieu și îi flutură pergamentul înaintea ochilor spunându-i:

– Blestemat să fiu dacă nu am ghicit corect! Mai mult ca sigur, contele Hugues și cavalerii lui au adus aceste simboluri din Ierusalim și pot să te asigur că astea nu sunt toate.

– Cum poți ști asta?

Denis pare dezamăgit.

– Nu înțelegi? Aceste trei semne fac parte dintr-o ecuație alchimică pe care Tradiția secretă o menționează uneori ca fiind însuși fundamentul Pietrei Filosofale!

– Transmutația?

De data asta, tânărul s-a oprit din amestecarea decoctului.

– Transformarea umbrei în lumină, rostește Denis, a nisipului în aur, a mortului în viu! Formula Elixirului spagiric.

– Nu, e imposibil, Denis! Imposibil... Un singur om a reînviat din moarte și și-a părăsit mormântul... Iisus! *Dixit ei Jesus: Ego sum ressurectio et vita*¹.

– Și dacă Iisus nu a fost decât un simplu muritor? întrebă Denis. Dacă a fost cu adevărat instruit de egipteni, așa cum spun unele legende? Dacă a fost primul și singurul care a deținut secretul unei științe ancestrale? Cu siguranță, asta trebuie să fie ceea ce îmi cere Papa să traduc: secretul lui Iisus! Străvechiul mister al învierii...

Îngrozit, Mathieu face un salt înapoi, scăpând din mână lingura care cade în soluția clocotită.

– Sacrilegiu! Cred în Hristos fiul lui Dumnezeu! Cred că Iisus a trecut peste moarte prin Dumnezeu. *Ex Deo nascimur, in Jesu morimur, per Spiritum sanctum reviviscimus*²!

Apoi, smulgându-și mantia dintr-un cuier, Mathieu iese din încăpere strigând:

– Nu, nu mai vreau să aud nici un cuvânt! Mă duc la soții Champloît să mă rog pentru mântuirea fiului lor!

Și trânteste ușa în urma lui.

¹ Parte a învățământului elementar medieval care cuprindea gramatica, retorica și dialectica. (n.tr.)

² Iisus spune: Sunt învierea și viața. (n.a.)

5

Întoarcerea contelui

Convoiul care-l conduce acasă pe contele Hugues petrece tot restul zilei pe drum, înaintând încet spre Troyes și evitând orice denivelare.

Constance și Hélène ies din palat atunci când caravana se oprește în curte.

Soția contelui se repede spre Payns care descalecă, având chipul grav și obraji scobiți de oboseală.

– Payns, nu-l văd pe Hugues. A rămas în Châlons? Și ce transportați în căruța aia?

– Fiți curajoasă, doamnă Constance...

Femeia își duce mâinile la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. A înțeles. Hélène se apropie de ea, o cuprinde de talie, o susține.

– Dumnezeule, Hugues a avut aceeași soartă ca și cavalerii lui, nu-i așa?

– Trăiește. Și o să trăiască... Dar asasinul aflat în slujba Papei i-a retezat mâna dreaptă.

– Vreau să-l văd!

Bărbații înarmați îl coboară deja pe conte pe o brancardă. Constance, sprijinită de Hélène, se apropie de rănitul inconștient.

– Un doctor i-a acordat îngrijiri foarte bune, explică Payns în timp ce targa este purtată spre palat. A adormit sub efectele unui narcotic puternic. Vă propun să-l instalăm la parter, unde maeștrii Ferrer și Schelomet îl vor putea examina.

– Nu ar fi mai potrivit să fie dus în dormitorul lui? propune Hélène.

– Ar trebui să urcăm scara. Nu, e mai bine să pregătim o cameră jos.

Imediat sunt înștiințați valeții și încep să se împartă ordine; toată casa contelui e în agitație.

– Din fericire, copiii noștri se află momentan la unul dintre unchii lor, spune Constance.

– Într-adevăr, mare noroc, afirmă Payns. Atunci când se vor întoarce, îl vor găsi pe tatăl lor pe picioare. O să vedeți, Hugues o să se refacă rapid. V-am spus, a primit îngrijiri foarte bune la Châlons. Hemoragia a fost stăvilită la timp.

– Nu mi-ai spus nimic despre episcop, remarcă neliniștită Constance.

Maeștrii Ferrer și Schelomet, care tocmai și-au făcut apariția în camera unde a fost culcat contele, au auzit aceste vorbe. Ferrer întreabă:

– Da, Payns... Ce-i cu Philippe? Ce s-a întâmplat?

– Am căzut într-o capcană întinsă de Gardienii Sângelui. O să vă explic mai târziu.

– Dar episcopul? insistă Constance.

Payns oftează. Ar fi preferat să le cruțe pe femei, evitând să evoce crima.

– Philippe a fost asasinat sub ochii fratelui său... Mesajul pe care i l-a trimis azi-dimineață îi fusese dictat de ucigașul cu securea, iar acesta l-a ținut prizonier pe episcop în propriile sale încăperi.

Hélène, care continuă să o sprijine pe Constance, o ajută să nu se prăbușească. Femeia a leșinat în brațele ei.

– Să fie dusă în camera ei! le ordonă Payns unor valeți. Iar tu, Hélène, rămâi lângă ea.

– Umezește-i fruntea cu o cârpă înmuiată în apă rece, recomandă Schelomet. Și desfă-i cămașa la piept pentru a o ajuta să respire.

Apoi, Payns le comandă valeților care au rămas în încăpere să se retragă.

– Și eu? întreabă Maurin care-și vâă capul prin deschizătura ușii.

– Intră, îi spune Payns. Tu faci parte din Loja noastră, așa că poți să rămâi. Închide bine ușa după tine.

Schelomet începe să desfacă pansamentul contelui, în timp ce Payns îi descrie pe scurt intervenția maestrului Guillemet, vorbindu-i despre pasta galbenă.

– Cum se face că asasinul nu l-a omorât pe Hugues? se miră Ferrer.

– N-a avut timp. Am năvălit în încăpere exact când tăia mâna fratelui nostru. Mai rămăsese niște jar în șemineu, așa că am băgat brațul lui Hugues în foc.

– Ai făcut foarte bine că i-ai ars încheietura, îl felicită Schelomet, aplecându-se asupra plăgii; asta i-a salvat viața. Sângele s-a coagulat în artera radială. Și constat că îngrijirile ce i-au fost acordate au închis deja carnea. Acest maestru Guillemet este, fără îndoială, un bun practician.

– Dar care este starea oaselor? se neliniștește Ferrer.

– Nu e nici o eschilă, remarcă Schelomet după o îndelungă examinare. Nenorocitul ăla de sadic știe să-și ascută lama!

– I-am promis lui Constance că o să trăiască, spune Payns. Spune-mi că așa va fi, Schelomet.

Acesta răspunde în șoaptă:

– *Medicus curat, natura sanat*¹.

Apoi, Schelomet așază pansamentul la loc, vădit satisfăcut de felul în care a fost îngrijit brațul prietenului lor.

Cu chipul liniștit, deși foarte palid, Hugues doarme și respiră calm, pieptul ridicându-i-se cu regularitate.

¹ Din Dumnezeu ne naștem, în Iisus murim, prin Sfântul Duh revenim la viață! (n.a.)

Maurin și cei trei bărbați îl privesc îndelung, în tăcere, apoi Ferrer spune:

– Gardienii Sângelui au dat dovadă de o incredibilă îndrăzneală când s-au infiltrat în casa episcopului. Și-au asumat un risc enorm!

– Bineînțeles, încuviințează Payns, asta arată cât sunt de înverșunați. Nu o să ne lase în pace niciodată. Nu mai au de recuperat decât inelul meu și vor face orice pentru a-l obține. Chiar cred că nu se vor opri aici. O să vrea să-i asasineze pe toți cei care cunosc Secretul. Omul cu securea nu va renunța la îndeletnicirea lui de măcelar decât atunci când vom fi cu toții morți.

– Bănuiește oare că tu și Maurin sunteți descendenții lui Iisus?

– Nu știu, recunoaște Payns, dar Loja noastră nu trebuie să piară. Mormântul va avea nevoie mereu de supravegheatori... De santinele care să protejeze veșnic trupul lui Hristos. Până în ziua reînvierii sale, dacă așa trebuie să fie!

6

Loggia

O noapte neagră și senină, în care strălucește doar ici-colo câte o stea. Câteva ferestre rămân luminate în palatul episcopal din Reims. Lumina lor străbate prin găurile mici formate în obloane groase de lemn.

Silueta sare fără dificultate zidul dinspre nord și ajunge într-o curte pavată, din spatele clădirii. Se odihnește o clipă, pândind orice zgomot, apoi, liniștită, pornește spre o curte interioară pe care știe că trebuie să o traverseze pentru a ajunge la clădirea în care e găzduit Papa.

Acesta a așipit în patul lui, cu spatele sprijinit pe perne și cu umerii goi acoperiți de o șubă groasă. Boala de care suferă îl împiedică să poarte haine care-i irită pielea tumefiată, iar preotul Denis l-a sfătuit să o lase noaptea să respire.

În cameră domnește un miros acru, amestec de sudoare și medicamente.

Flacăra unei lumânări pâlpâie în umbră și o flăcăruie mărunță mistuie o buturugă umedă din care fumul iese șuierând.

Un zgomot la fereastră. Un oblon care scârțâie... Papa se trezește, cu pleoapele grele și buzele ude de salivă.

– Afurisit tratament care-mi tulbură mințile și mă adoarme ca pe un moșneag!

Încearcă să se obișnuiască înet-încet cu întunericul și își dă seama că fereastra se deschide și că pe marginea ei apare o siluetă.

Inima i se oprește o clipă, blocată de frică.

Omul cu securea se desprinde din umbră ca dintr-un clei negru.

– Ai zice că noaptea te transformă într-o pisică de te poți cățăra în felul ăsta pe ziduri! exclamă furios Sfântul Părinte, trăgându-și șuba peste brațul drept și peste piept pentru a-și ascunde rănilile. Chiar vrei să mă faci să mor de spaimă apărând așa, dintr-odată?

– Ați prefera să mă fi întâlnit cu vreun vicar ori cu un diacon care să mă întrebe ce anume ascund în geanta asta? întreabă cu ironie vocea dulce și feminină. Iar eu să fi răspuns: „Nimic important, pe legea mea, doar mâna dreaptă a contelei Hugues!”

Umerii Papei se lasă în jos.

– Ah, contele! Așadar, l-ai ucis și pe el, bineînțeles!

Asasinul se apropie de pat.

– Nu sunt sigur dacă l-am omorât. Am fost surprins de cavalerul Payns tocmai când îi retezam mâna, după ce îl răpusesem pe episcop.

Pontiful se prăbușește; alunecă pe perne tremurând și căutând un sprijin.

– Ce-ai zis? Ai pomenit de episcop! Doar nu vrei să spui că...? Despre care episcop e vorba, nefericitule? Ce ai cutezat să faci?

– I-am întins o cursă lui Hugues, continuă ucigașul pe un ton anodin. Fratele lui, Philippe, era momeala, înțelegeți?

– Ești un dement și un fanatic! Și soarta a vrut ca eu să fiu condamnat să iau parte la nebunia ta până îți duci carnajul la bun sfârșit!

Ucigașul își așază sacoșa pe pat.

– Eu numesc asta o alianță de conveniență. Și Biserica, și Gardienii Sângelui au, fiecare, interesul lor în această înțelegere. O asociere satisfăcătoare până în prezent, nu credeți?

Poftim! Iată-l pe cel de-al patrulea dintre Semnele Sfinte. Scoateți bucata de giulgiu din inel și, dacă nu vă frământă prea mult conștiința, recopiați desenul așa cum ați făcut și cu precedentele.

Papa și-a mai recăpătat puțin din fermitate și se ridică, încercând să-și găsească o poziție confortabilă.

– Adu-mi plumiera, pana și călimara de pe masa aceea, îi ordonă el vizitatorului său.

Apoi, reprimându-și dezgustul, deschide traista și scoate din ea mâna contelui. Ceroasă, cu degetele înțepenite, înclăștată de durere ca o gheară.

– Am lovit în însăși familia regelui! spune Sfântul Părinte. Iar, prin episcop, chiar în cea a Bisericii!

Ucigașul depune plumiera pe genunchii gazdei sale și îi răspunde:

– Regele nu o să reacționeze nicicum, pentru că acești cavaleri din Champagne îl țin departe de afacerile lor. În ceea ce privește Biserica, dumneavoastră sunteți stăpânul ei.

Fără să-și poată reprima tremurul degetelor, Pascal scoate piatra din inelul lui Hugues pentru a extrage din ea bucata din giulgiul lui Toma, pe care o netezește și apoi o apropie de ochi ca să vadă desenul mai bine.

– Adu-mi și lumânarea aia și ține-o lângă mine!

– O să fac tot ceea ce doriți, Părinte.

– Al patrulea dintre Sfintele Semne..., îngaimă Papa. Un triunghi care cuprinde un altul, mai mic, cu acest simbol ciudat în centrul lor... Nu cumva e un „U” întors?

Deschide capacul plumierei și scoate din ea o foaie velină pe care a trasat deja primele trei Semne.

– Adu lumina mai aproape! poruncește el agasat.

– Da, Părinte.

Începe să copieze. Cu gesturi stângace; pana sfâșie pergamentul în două rânduri și scârțâie sub apăsarea prost controlată de degete.

– Sunteți suferind, Sfinte Părinte? se miră asasinul. Vă tremură mâna, și brațul dumneavoastră pare amorțit.

– N-am nimic... O simplă jenă cauzată de frig; zidurile palatului ăstuia sunt infiltrate de umiditate. Asta-i tot. Doar un reumatism, te asigur.

Tânărul arată spre numeroasele borcănăşe şi flacoane de pe masă.

– Doctorii dumneavoastră sunt foarte prevenitori, dacă ar fi să judec după cantitatea de leacuri şi de unguente pe care vi le-au prescris doar pentru un banal reumatism.

– Nu te mai preocupa atâta de sănătatea mea; spune-mi mai degrabă dacă ai aflat ceva despre lucrările începute de Payns pe domeniile sale din Pădurea Răsăritului.

– Îl supun la un şantaj pe dulgherul lui, meşterul Rogemourd, care mă ţine cu regularitate la curent cu situaţia de pe şantier. Nu există nici o îndoială: cavalerii din Champagne sapă un mormânt adânc în mijlocul mlaştinilor.

– Mormântul lui Hristos! O să-i exhumeze cadavrul din locul secret în care-l ţin şi o să i-l transfere în acest nou mormânt.

Papa a terminat de copiat cel de-al patrulea dintre Semnele Sfinte. Repune bucata de giulgiu în locaşul inelului pe care i-l restituie asasinului. Acesta duce lumânarea la loc, îşi ia tolba şi ignoră mâna contelui care zace chircită pe cuvertura patului.

Se îndreaptă din nou spre fereastra rămasă întredeschisă şi dă la o parte batanţii. După ce încalecă pervazul, se întoarce, convins că a auzit un hohot de plâns. Dar abia îl poate vedea pe suveranul pontif în întunericul încăperii.

– Îngrijiiţi-vă, Părinte, îi recomandă el şi apoi dispare.

Răcoarea nopţii a pătruns în cameră, şi Papa trebuie să se ridice pentru a închide obloanele. Înaintează cu paşi mici, obosiţi, îndoit sub povara care-i frânge şira spinării.

Se duce apoi la şemineu şi acţionează foalele pentru ca focul să cuprindă din nou buturuga. Iar când aceasta s-a aprins, aşază deasupra ei mâna lui Hugues de Champagne.

De data asta, în ciuda execrabilei duhori, o priveşte arzând şi plânge precum cel mai slab dintre oameni.

Nici o rugăciune nu-i vine pe buze. Un frig de moarte i-a încreștat inima, făcându-l să tremure și să clănțâne din dinți. Un frig negru, profund, infinit.

*

Cei trei Gardieni ai Sângelui așteaptă în mijlocul unui cimitir situat la ieșirea din Reims, spre răsărit. Noaptea pare să fi încremenit. Nici o adiere de vânt. Nici cel mai mic zgomot.

Nici măcar caii, care așteaptă undeva, în apropiere, nu se clintesc din loc.

Deodată, cineva strigă:

– Iată-!l!

– Nu i-am auzit calul.

– Nu i-am văzut nici măcar silueta apropiindu-se, deși aveam ochii pironiți pe intrarea cimitirului!

– Ai zice că stăpânul nostru nu este altceva decât o fantomă, adaugă primul.

– Sau mai degrabă o persoană foarte discretă!

Omul cu securea înaintează domol printre morminte. Ajuns în dreptul celor trei Gardieni, descalcă și spune:

– Îmi place zona asta. Este locul ideal pentru a ne deschide Loggia... Noaptea, stelele, frigul și liniștea morții!

Leagă frâiele calului de brațul unei cruci.

– Nu ne-ați spus pe cine așteptăm, messire.

– Pe unul dintre cei mai fideli agenți ai mei. Un cleric care-l însoțește pe Papă încă de la Roma și care-l urmează ca o umbră. Un ins banal, transparent, insignifiant și pe care nimeni nu-l remarcă!

– Trădătorul ideal!

– Și punctual! adaugă ucigașul arătând spre omul care vine spre ei.

Clericul se înclină adânc în fața bărbatului cu securea, o dovadă de respect care devine ridicolă din cauza stăruinței cu care își menține poziția curbată.

– *Dominus vobiscum*, spune el în sfârșit. Am aflat din palatul episcopal lucruri foarte interesante pe care sunt nerăbdător să vi le raportez.

– *Et cum spiritu tuo*, răspunde asasinul. Să deschidem Loggia, mai întâi.

Imediat, bărbații se adună laolaltă într-un cerc și își întind brațul drept în față, cu degetele aproape atingându-se și formând astfel un fel de stea cu cinci raze.

Omul cu securea rostește:

– Luptăm și ne dăm viața pentru Casa Domnului și pentru Împărăția lui. *Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea quae possidet.*

Clericul și gardienii adaugă:

– *Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tua.*

Apoi își coboară brațele, și asasinul precizează:

– Loggia este delimitată în spațiu și în timp conform regulilor și datinilor sale. Te ascultăm, camarade.

Clericul începe să povestească:

– Papa suferă de o boală misterioasă care-i infectează sângele și îi arde toată partea dreaptă...

Cu un glas monoton și molcom, le furnizează toate informațiile culese în anturajul pontifului; a participat deseori la îngrijirile acordate acestuia, ciulindu-și urechea curioasă la șoptele schimbate între Pascal și don Mestrany. Așa a ajuns să fie martor la mânia și exasperarea pe care episcopul nu se mai jenează să le manifeste față de vicarii sau secretarii săi.

Le vorbește Gardienilor despre acel ciudat și savant preot Denis care încearcă să descifreze desenele încredințate de Sfântul Părinte, despre vizita contelui Hugues și a cavalerului Payns la palat... Desigur, recunoaște el, poate că informațiile pe care le oferă acum nu au legătură între ele și pot părea lipsite de logică, dar dacă stăpânul lor le-ar tria cu inteligență...?

– E foarte bine, îl asigură bărbatul cu securea. Mi-ai spus că Papa este bolnav, și asta mă interesează foarte mult.

– Preotul Denis, care se bucură de o mare faimă în materie de medicină, nu cunoaște natura infecției. Cred că am înțeles totuși că boala a fost cauzată de o otrăvire prin piele.

– Fă un efort, prietene... Gândește-te bine și spune-mi dacă maladia care-l afectează pe Papă s-a declanșat înainte sau după venirea contelui de Champagne la palat.

Clericul își scarpină bărbia ascuțită și imberbă cu un gest grotesc, apoi, după o interminabilă meditație, rostește:

– Pe legea mea, messire, pot spune – acum, când mă gândesc mai bine la asta – că Sfântul Părinte a cerut să vină doctorii după audiența acordată contelui. Chiar în aceeași zi! Dar ce spun eu? Chiar în ora imediat următoare audienței!

– Îți mulțumesc. Loggia este mândră să aibă printre frații ei un element de calitate ta.

În pofida întunericii nopții, se poate vedea clar că măruntul cleric cu față de dihor roșește de la rădăcina părului până la mărul lui Adam, care-i urcă și coboară în gât ca un ou ce nu vrea să treacă.

– Să formăm din nou cercul, spune ucigașul.

Cei cinci bărbați se adună iar la un loc și își întind brațul drept.

Cu vocea lui suavă, bărbatul cu securea începe să recite un pasaj din comemorarea defuncțiilor, așa cum o impune închiderea ritualului Loggiei:

– *Frații mei, iată un mister pe care o să vi-l dezvălui: vom învia cu toții, dar nu toți vom fi schimbați. Într-o clipă, într-o clipită, la cea din urmă trâmbiță, căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. Și când se va întâmpla asta, atunci se va împlini cuvântul care este scris: moartea a fost înghițită de biruință. O, moarte, unde îți este acum biruința? O, moarte, unde îți este țepușul? Țepușul morții este păcatul, și puterea păcatului este legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos¹. În memoria aeterna erit justus: ab auditione mala non timebit².*

La aceste ultime cuvinte, bărbații bat de trei ori în pământ cu călcâiul stâng și își coboară brațele.

¹ Medicul îngrijește, natura vindecă. (n.a.)

² După *Întâia Epistolă către Corinteni, Cum vor învia morții*. (n.tr.)

7

Elixirul

Clopotul de veghe a sunat de multă vreme deja când, la cererea măestrilor Ferrer și Schelomet, Payns se îndreaptă către laboratorul acestora, pe care l-a abandonat în ultimele săptămâni, preferând să supravegheze șantierul din Pădurea Răsăritului, în compania lui Eliphas.

Găsește încăperea complet transformată. Abia se poate trece printre nenumăratele retorte, alambicuri și vase în care sunt dezoxidate diverse compoziții ce sunt dirijate apoi, în șuvoaie clocotite, prin tuburi lungi din sticlă răsucită, spre recipientele de plumb.

Pereții sunt acoperiți cu plăci de ardezie desenate cu simboluri și formule ce se suprapun la nesfârșit.

Cu obraji roșii și fruntea strălucind de transpirație, Schelomet, care poartă niște mănuși groase și un șorț larg de piele, sare de la un vas la altul, se apleacă asupra unui cuptor aprins, examinează eprubete cu soluții decantate, în timp ce Ferrer, mai calm, își continuă calculele complexe așternute pe o tablă.

– Ah, iată-te, spune el văzându-l intrând pe Payns. Apropie-te, frate, trebuie să-ți arătăm ceva; am progresat mult în munca noastră.

– Te referi la Elixir? întreabă Payns înfrigurat.

Schelomet renunță la atenta observație care-l acapara.

– Cred că am reușit să reunim principiile Semnelor Sfinte ale lui Iisus și să extragem chintesența Soluției primordiale, explică el cu un glas agitat.

– Dacă înțeleg bine, spune Payns, la fel de nervos, ați realizat cu succes stabilizarea celor trei esențe primare și distilarea alcalină a acelei Opus Major?

Schelomet arată spre un vas rotund, în care un lichid gros se scurge picurând, după ce a parcurs o lungă traiectorie între tuburi și alambicuri.

– Tradiția ne-a lăsat numărul de ingrediente naturale, la fel și dozarea lor precisă, dar nu știam în ce ordine și după ce metodă trebuia să procedăm...

– Iar acum Semnele Sfinte vi s-au clarificat!

Ferrer, care s-a apropiat de ei, adaugă:

– Într-adevăr, dacă am putut destul de rapid să facem aur pornind de la nisip și de la metale obișnuite, în schimb, rezolvarea Ecuatiei alchimice a fratelui Prim a necesitat din partea noastră o muncă înverșunată. A trebuit să luăm neîncetat de la capăt sublimarea originală, îndoindu-ne de fiecare dată.

– Și...? întreabă Payns, nerăbdător.

– Ei bine, peste câteva săptămâni, ne vom atinge în mod sigur scopul. Iar ceea ce vezi aici – licoarea asta – va avea puterice proprietăți regeneratoare. Suntem ferm convinși de asta.

Payns se apleacă asupra vasului rotund unde, în fiecare secundă, cade câte o picătură grea și neagră din orificiul unui tub îngust.

– Un remediu împotriva maladiei și a morții! murmură el. Strămoșii noștri numeau acest ulei Sângele lui Hristos...

– Așa este. I se mai spune și Sfântul Graal! Pentru că asta este: o chimie savantă, un preparat obținut la temperatura potrivită, printr-o calcinare exactă, prin decocturi îndelungate, macerări precise, activări perfecte...

– Nu-i putem administra acest elixir al vieții și fratelui nostru Hugues? întreabă Payns.

– În nici un caz! reacționează prompt Ferrer. Atâta timp cât procedeul nu s-a încheiat, licoarea asta ar constitui o veritabilă otravă, chiar mai teribilă decât cea cu care l-ai infectat

pe Papă. Știi foarte bine că Iisus însuși a spus în testamentul său oral, transmis prin Lojă, că distilarea trebuie să dureze treizeci și trei de zile.

– Amintește-ți de versetul referitor la Elixir, adaugă Schelomet. *Și conștiința va veni din îngemănarea stelei cu triumghiul în cercul lui. Și viața va renaște din Unitatea fracționată formând Taul. Unicul va fi multiplicat și va deveni spirit. Treizeci și trei de zile și treizeci și trei de nopți vor fi necesare pentru ca sângele să fie viață.*

Ferrer spune:

– Mă surprinzi, Payns!

– De ce, frate?

– Trebuia să compunem Elixirul precizând elementele care-l constituie, dozajele lor, reacțiile, pentru a consemna protocolul elaborării...

– Bineînțeles.

– Și asta cu scopul de a transmite rețeta succesorilor noștri...

– Într-adevăr.

– Legatarii noștri vor fi astfel în măsură să-i aplice fratelui Prim remediul de regenerare, dacă Loja ar alege să facă acest lucru.

– Te urmăresc în continuare. Și nu înțeleg cu ce anume te-am surprins, Ferrer.

– Când ai evocat posibilitatea de a utiliza Sângele lui Hristos pe unul dintre ai noștri, zău așa! Nu avem vocația de a deveni nemuritori, Payns! Nu noi! Ne vom folosi cu siguranță de știința ce va decurge din lucrările noastre actuale pentru a îngriji bolile care sunt astăzi incurabile, dar nu trebuie să aplicăm procedeul în integralitatea lui! Tu, prietene, tu, mai ales, știi bine asta!

Schelomet s-a apropiat de Payns și îl cuprinde cu brațul pe după umeri pentru a-l întreba în șoaptă:

– Ai vreun plan de care noi nu știm, frate? Ne-ai ascuns cumva o parte din intențiile tale de viitor? Al unui viitor apropiat?

Payns le zâmbește amândurora.

– Iertați-mă. M-am zăpăcit o clipă în fața unei asemenea minuni. Am crezut preț de-o secundă că întrevăd imensul interes pe care l-ar reprezenta pentru Loja noastră ca ea să fie servită de

frați nemuritori. M-am gândit la tot binele pe care l-ar putea oferi atunci semenilor ei... Dar aveți dreptate să mă rechemati la rațiune; misiunea asta îi revine fratelui nostru Prim. Numai lui!

Payns zâmbește mai larg, mai vizibil și adaugă:

– Și totuși îndrumătorul nostru zace acum în pământ! Și, deși ne gândim că este capabil să se scoale din mormânt dacă, grație Elixirului, îi insuflăm suplimentul de viață care i-ar fi necesar, ne mulțumim să așteptăm... Să așteptăm ce, fraților?

– Ne năucești! exclamă Ferrer.

– Sunt dezolat, răspunde Payns fără prea multă convingere. Pur și simplu, visam în fața acestui mic vas care conține cel mai indicibil miracol al Naturii.

– Visai?

– Da, bunii mei prieteni. Da... Visam la o lume a iubirii.

Schelomet își sporește apăsarea brațului pe umerii lui Payns și spune:

– Era să mă înșel în privința visului tău.

– Și să-i dai altă semnificație? întreabă Payns.

– Întocmai. Nemurirea poate naște cele mai mari pasiuni și, dacă dragostea față de aproapele tău este una dintre ele, una exemplară și benefică, mai există și o alta care ți s-ar potrivi ca o a doua piele.

– Care?

– Răzbunarea, Payns! Să ai veșnicia înaintea ta pentru a te răzbuna, este și acesta tot un vis! Să te răzbuni pe Biserică, pe Gardienii Sângelui...

Payns apucă mâna lui Schelomet, i-o strânge tare și, rostind apăsător fiecare silabă, ca și cum ar formula un angajament solemn, declară:

– Mă voi răzbuna, într-adevăr, pe cei care merită asta. Apoi voi face pace cu Biserica, pentru că avem de împărțit un unic mesaj de fraternitate. Loja Primară o va servi în taină pe sora ei, Biserica, atâta timp cât aceasta va respecta preceptele mentorului nostru, al tuturor, Iisus Hristos!

– Asta vrem să auzim de la tine, conchide Schelomet. Să dea Domnul să-ți poți ține angajamentul!

Plecarea lui Maurin

Aşa cum au obiceiul, preoţii Denis şi Mathieu s-au trezit devreme. După ce şi-au spus primele rugăciuni ale zilei şi i-au mulţumit lui Dumnezeu că i-a ținut în viaţă pe timpul nopţii, îşi iau micul dejun constând dintr-un bol cu lapte covăsit, felii groase de pâine, unse din belşug cu miere, şi migdale uscate. Apoi, se ocupă de cele câteva animale ale lor, în timp ce Răpciugă li se vâra printre picioare, latră la găini sau se izbeşte de ziduri, sub zeflemelile afectuoase ale lui Denis.

Odată terminate toate aceste treburi, se retrag în laboratorul lor, reaprind focul în sobă şi încep să lucreze.

Denis s-a instalat la masa lui, cufundându-se în grimoarele sale şi continuându-şi cercetările legate de cele trei figuri pe care Papa i-a cerut să le studieze.

Mathieu s-a întors la preparatele lui: trebuie să pregătească unguente, cataplasme, infuzii şi vermifuge.

Zgomotele familiare care le sunt atât de dragi încep să umple încăperea care se încălzeşte treptat.

O ploaie mărunţă porneşte să bată în pieile întinse la ferestre, făcându-le să trosnească din când în când sub rafale.

Deodată, Mathieu întreabă:

– Aşteptai pe cineva? Tocmai a intrat un călăreţ în curte. Nu ai auzit copitele calului?

– Zău că nu, sunt prea acaparat de lectura mea. Trebuie să fie cineva din partea Papei care mă cheamă la căpătâiul lui.

Curând, se aud bătăi în ușă. Denis se ridică să o deschidă.

Bărbatul care stă în prag își ascunde chipul sub o glugă, ceea ce-i displace din start preotului. Vizitatorul are o secure la brâu.

– Mă aflu la preotul Denis, spițerul?

– Îl ai chiar în fața dumitale, străine. Cu ce-ți pot fi de folos?

Bărbatul face un pas înainte. Mathieu își ridică privirea din cazan.

– Mi-ai putea face un mare serviciu dacă ai muri! spune necunoscutul.

– Poftim?

– Și te pot ajuta în această privință!

Securea a fost scoasă iute din centură și a şuierat în aer înainte de a-l lovi pe Denis direct în piept. Lama pătrunde adânc, sfâșiind carnea și spărgând oasele. Se retrage apoi la fel de rapid, părăsind corpul preotului care se chircește, se prăbușește încet și rămâne apoi nemișcat și sleit, cu burta pe pământ.

Mathieu a urlat cu un glas ascutit care i-a lacerat gâtul și s-a aruncat peste cadavrul prietenului său.

– Pentru Dumnezeu, dar de ce? De ce l-ai omorât? Cine ești?

– Sunt cel care stârpește erezia, călugărașule!

Și, făcând din nou un gest amplu, rapid și brutal, îi smulge capul și celei de-a doua victime.

– Nici o urmă, nici o dovadă nu trebuie să rămână după trecerea mea. Sunt cel care botează prin moarte și foc. *Viam veritatis elegi*¹!

Apucă atunci o lampă cu ulei pe care o aruncă peste mormanul de pergamente și de cărți care acoperă masa. Așteaptă ca flăcările să se înalțe pentru a fi sigur că se vor propaga curând în tot laboratorul, aspirate de aerul care pătrunde prin paiele acoperișului. Iese apoi, urcă în șa, străbate curtea însoțit

¹ Am ales calea adevărului

de lătrăturile neliniștite ale lui Răpciugă și se reîntâlnește, mai departe, pe o străduță, cu cei trei tovarăși ai lui pe care-i anunță râzând:

– Ziua asta merită binecuvântarea lui Dumnezeu! Se va încheia întru gloria Lui. Ne vom îndeplini misiunea în această seară, prieteni. Dulgherul Rogemourd mi-a spus că în această după-amiază trebuie să livreze ultima încărcătură de lemne în Pădurea Răsăritului. Iar Payns va fi prezent așa cum a fost mereu în aceste ultime zile. Cu fiul lui... Da, este cu adevărat o zi frumoasă! Slavă Domnului, Dumnezeu! Dumnezeul căruia îi oferim viețile și sufletele noastre, prieteni!

Trupa pornește la drum pe sub rafalele de ploaie. Deja se aud țipete în spatele Gardienilor. Incendiul din laboratorul preotului Denis i-a alertat pe vecinii care bat clopotele chemând la formarea unui lanț uman, cu găleți și hârdaie.

*

Mai târziu, când își va aminti de această zi, Payns va bles-tema faptul că nu a luat în seamă presentimentul care i-a întristat sufletul încă din momentul trezirii.

Noaptea fusese mai blândă ca de obicei, și Maurin dormise cu fereastra dormitorului său întredeschisă. În timp ce copilul dormea, în cameră a intrat un corb; pasărea s-a speriat când Payns a venit să-și trezească fiul; a început să zboare agitată, ciocnindu-se de grinzi și de pereți, bătând înspăimântată din aripi, până să reușească să iasă.

Payns și-a amintit de ceea ce spunea mama lui odinioară: „Un corb în casă e semn de mare nenorocire!”

Dar cavalerul izgonise gândurile negre și respinsese această sentință îngrozitoare, așa cum se scutură un câine ud de apa înghețată care-i îmbibă blana.

Șantierul din Pădurea Răsăritului îi aștepta, pe el și pe Maurin, și Payns era mândru că-i va arăta fiului său cum progresează lucrările... Își luase un ton vesel pentru a-l liniști pe copilul speriat de pasăre.

Apoi uitase de corb.

*

Payns și Maurin îl regăsesc pe Eliphas în capela cea mică. O masă de lucru a fost ridicată pe niște capre, sub bolta mare, din pânză densă, care îl apără pe arhitect de ploaie.

Din spatele lentilelor sale groase, bătrânul verifică epurele pentru a nu știu câta oară, încă îndoindu-se de calculele făcute ori verificându-le din nou pe cele lăsate de Arcis de Brienne.

– De ce anume te temi? îl întreabă Payns conform unui ritual deja obișnuit. Lucrările vor fi încheiate în curând, și tu nu încetezi totuși să studiezi aceste planuri!

– Doar mă cunoști... Mă trezesc chiar și noaptea pentru a reface unele operațiuni. Încă îmi fac griji în privința fenomenului legat de presiuni. Imaginează-ți că Arcis și cu mine nu am luat în calcul anumite forțe sau că am evaluat greșit cantitatea de apă pe care va trebui să o deversăm ca să scufundăm Mormântul! Presiunile, după cum ziceam... Un puhoi prea puternic, prost controlat, insuficient demultiplicat prin vane, ar risca să exercite o presiune mult prea mare asupra pereților dubli ai puțului, făcându-i să explodeze.

– Nu prea înțeleg mare lucru în acest domeniu, Eliphas. Mă mulțumesc să am încredere în tine, așa cum am avut și în Arcis. Nu mă îndoiesc că inteligența voastră a știut să înlăture toate capcanele fizicii.

Eliphas se întoarce spre Maurin:

– Vezi, tu, frățioare, tatăl tău dă dovadă uneori de încredere excesivă! Mai ales atunci când își judecă prietenii... Le acordă o încredere oarbă.

Maurin răspunde zâmbind:

– Tocmai ce v-a zis, maestre Eliphas, se comportă astfel pentru că e vorba despre un domeniu în care nu este expert. În alte cazuri – și dumneavoastră trebuie să știți asta la fel de bine ca mine –, are mai degrabă tendința să exercite o autoritate un pic cam insistentă!

– Crești foarte repede, îi răspunde Payns cu o evidentă bună dispoziție. Iată-te pe cale să mă ironizezi de parcă am fi de aceeași vârstă!

– Sunt fratele tău, nu-i așa, tată?

Eliphas pufnește în răs, ascunzându-și gura în pumni. „În mod clar, se gândește el, băiatul ăsta îmi place tare mult. Are mintea ageră și pătrunzătoare, mereu gata să susțină o dispută cu umor... Da, un companion plăcut și totuși foarte trist! Mereu cu ochii plini de lacrimi...”

Redevenind serios și ștergându-și ochelarii cu mâneca hainei, Eliphas îl întreabă pe Payns:

– Papa s-a manifestat cumva?

– Încă nu. Este, fără îndoială, prea orgolios pentru a se coborî într-atât încât să ne ceară un remediu pentru boala lui! Sau poate nu este suficient de afectat de ea? Să mai așteptăm, o să ne cheme.

Arhitectul își ridică gulerul de blană al hainei și își aranjează boneta.

– Haideți, până vine meșterul Rogemourd vreau să vă arăt cum avansează lucrările. Vedeți? Am terminat de săpat toate canalele, în care am colectat apa din bălțile învecinate cele mai importante.

– Și toate digurile au fost amenajate, îi spune Payns lui Maurin.

– Terminăm de instalat vanele prin care vom putea inunda Mormântul... Aceste faimoase vane care nu mă lasă să dorm! Presiunea! Presiunea asta blestemată...

*

Patru călăreți, cu mantile lor largi, cu capul și fața protejate de ploaie sub capișoane, se apropie de atelierul meșterului dulgher Rogemourd.

Acesta, ajutat de șase calfe și de fiul său Nizier, încarcă într-o căruță mare ultimele piese comandate de Eliphas.

Deodată, Nizier exclamă, cu o voce tremurătoare:

– Tată, s-au întors!

– Cine sunt călăreții ăștia? întreabă unul dintre tâmplari.

– Nu vă sinchisiți de ei, spune Rogemourd. Terminați de încărcat.

Cei patru călăreți au ajuns în dreptul muncitorilor. Bărbatul cu securea sare de pe cal și i se adresează lui Rogemournd luându-l de braț:

– Urmează-mă mai încolo, în atelierul tău, Landéric; am să-ți cer un serviciu și sunt sigur că nu o să mă refuzi. Ești un om cu judecată, după câte știu eu.

– Asta depinde de serviciu, se străduiește să răspundă dulgherul urmându-l în silă pe ucigaș.

– O să accepți! Pentru că ești, înainte de toate, un tată preocupat de binele fiului său. De altfel, îl văd pe Nizier care și-a revenit; ar fi păcat să sufere din nou.

Lucrătorii nu și-au terminat treaba, dar nu se pot abține să nu-și pună întrebări.

– Ați observat? Meșterul nostru părea înspăimântat la vederea acestor necunoscuți.

– Iar Nizier încă și mai mult! Ia uitați-vă la el cum tremură...

În atelier, după ce a aflat ce anume îi cere bărbatul cu securea, Rogemournd se albește brusc la față și se revoltă:

– Nu, messire! Niciodată n-o să pot să-i fac așa ceva cavalerului Payns... Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să-l trădez mai mult decât am făcut-o deja. Târgul nostru era să te informez despre cum progresează șantierul, și am făcut întocmai. Acum mă forțezi să-i întind o cursă și mă faci complice la crimă.

– Vei face așa cum îți ordon și îți vei juca rolul cu naturalețe astfel încât să nu-și dea seama de nimic. Fiul tău o să rămână aici, cu unul dintre oamenii mei. El va fi garanția mea. Jur că-l vei găsi în viață dacă îți îndeplinești sarcina.

Învins, dulgherul își clatină capul mare și roșcovan, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu ai, așadar, nici un pic de milă?

– Dacă era nevoie, aș fi retezat deja capul lui Nizier. Deci, care e răspunsul tău?

– Bine... O să mă supun... Pentru Nizier. Și Dumnezeu să mă ierte!

– Eram sigur că așa vei face!

Cei doi bărbați ies din atelier și se alătură celorlalți oameni. Nizier îi aruncă tatălui său o privire îngrijorată. Acesta îi răspunde cu un zâmbet îndurerat.

Puțin mai târziu, meșterul Rogemourd străbate satul cu căruța și se intră pe drumul ce duce în Pădurea Răsăritului. E însoțit de trei călăreți care se vor da drept dulgheri: sunt omul cu securea și doi dintre Gardienii Sângelui.

De îndată ce ajung la capela cea mică, Eliphas le dă ordin câtorva dintre muncitorii săi să ajute la descărcarea căruței și să ducă imediat ultimele piese de cherestea pe insula încercuită de palisada înaltă.

Payns l-a salutat cu căldură pe dulgher, felicitându-l încă o dată pentru că a respectat cu atâta rigoare termenele ce i-au fost cerute. Meșterul Rogemourd se străduiește să pară amabil, dar nu reușește să-și ascundă prea bine stânjeneala.

– O să-ți plătesc ceea ce îți datorăm, îl anunță Payns. O meriți pe deplin.

Maurin, uimit că nu-l vede pe Nizier, întreabă:

– Nizier nu este cu voi? Și totuși îmi promisese că o să vă însoțească.

Dulgherul aruncă o privire peste umăr, în direcția celor trei Gardieni ai Sângelui care participă la descărcarea căruței.

Regretă nespus, Maurin... Zău că da! Îl doare gâtul din cauza unui curent de aer afurisit din atelierul nostru. Am... am preferat să rămână la căldură.

– Să se îngrijească bine, spune Payns. Apropie-te, meștere Rogemourd, banii dumitale te așteaptă. O să-ți plătești și oamenii, mulțumindu-le pentru calitatea muncii lor.

– O să le transmit cu siguranță acest compliment, messire. Își vor încasa solda conform justelor principii ale meseriei noastre...

Bărbatul cu securea s-a strecurat în spatele lui Maurin care stă puțin mai deoparte, privind către locul împrejmuit. Copilul nu a observat nimic. Ceilalți doi Gardieni ai Sângelui au părăsit căruța și se apropie de stăpânul lor.

Payns a deschis un cufăr și scoate din el o pungă burdușită pe care i-o întinde lui Rogemour. Apoi îi cere acestuia să semneze un document care certifică faptul că a fost plătit conform termenilor contractului.

– Lucrătorii dumitale nu s-au arătat prea curioși în privința treburilor pe care le-ai cerut să le facă? întrebă Payns.

– Le-am dat repede de înțeles că e inutil să mă chestioneze în acest sens. Mi-au respectat dorința și am lucrat cu toții în bună înțelegere.

– Mă felicit că te-am ales să lucrezi pentru șantierul nostru, prietene.

– Mulțumesc, domnule Payns.

„Ajutor, tată!“

Cavalerul și Eliphas se întorc. Un freamăt de aripi de corb îi sfâșie sufletul lui Payns. O umbră neagră îi zboară o clipă înaintea ochilor.

Și vede.

Unul dintre bărbați și-a dat gluga jos. Îl ține pe Maurin lângă el, cu un pumnal la gât. Payns l-a recunoscut imediat pe asasinul cu cicatricea și cu ochii transparenti. Landéric își împreunează mâinile într-un gest ridicol și îndurerat.

– Omul cu securea! urlă Payns. L-ai ajutat să intre pe șantier, Rogemour! Tu, tocmai tu, mentorul gildei tale! Și ai făcut și un jurământ!

– Domnule..., bâiguie dulgherul frângându-și degetele. Fiul meu e ostatic. Nizier al meu! A promis că o să-i cruțe viața dacă o să vă trădez și... Vă implor să aveți îndurare...

Payns face câțiva pași înspre asasin care zâmbeste ca un copil plictisit. În spatele lui, doi oameni și-au scos săbiile din teacă.

– Așadar, nu știi să te lupți decât folosindu-te de femei și de copii? strigă cavalerul. Ești prea laș ca să-ți înfunți dușmanii?

– Teroarea este una dintre armele mele, messire. Puțin îmi pasă de sexul și de vârsta victimelor mele dacă reușesc să-mi ating scopul. Am o misiune de îndeplinit; și mă ocup de ea cu toată voința. Pentru Dumnezeu!

– Dă-i drumul fiului meu și hai să ne măsurăm unul cu altul.

– Se pare că nu ai înțeles: o să plec de aici cu inelul tău. Ultimul dintre cele cinci. O confruntare între noi s-ar putea să fie în dezavantajul meu și m-ar împiedica să-mi onorez contractul. Și ar fi mare păcat să se întâmple așa, după toate eforturile pe care le-am depus.

– I-a amputat degetul lui Nizier, geme Rogemourd. Demonul ăsta e capabil de ce-i mai rău... Nu știu de ce vrea să vă ia inelul, dar e mai bine să-l ascultați, și fiul dumneavoastră, la fel și al meu, vor rămâne în viață...

– Tac! strigă la el Payns. Nu mai vreau să te aud văică-rindu-te!

Bărbatul cu securea apasă mai tare lama pumnalului pe gâtul lui Maurin care se strâmbă de durere. Un firicel de sânge se prelinge pe pielea copilului.

– Am secerat atâtea vieți încât cea a fiului tău nu-mi va împovăra conștiința mai mult decât toate celelalte. Vrei să faci socoteala? Prietenii tăi... Arcis de Brienne, Basile le Harnais, Geoffroy de Saint-Omer... Soția ta, fiica ta, episcopul din Châlons... Poate și contele Hugues! Un pomelnic lung, nu-i așa? Au murit cu toții din cauza puterii pe care o posezi tu împreună cu cei pe care-i numești frați tăi.

Eliphas s-a apropiat de Payns și îl prinde de încheietura mâinii.

– Inelul, Payns, continuă asasinul. Aștept! Vârful pumnalului meu începe să se înfigă în gâtul acestui micuț.

– Ascultă-l, prietene, imploră arhitectul la urechea lui Payns. Gardienii Sângelui nu dispun de învățăturile noastre transmise prin viu grai; nu vor reuși să descopere Secretul.

– Astăzi... mâine, nu, nu vor reuși. Dar peste ani, peste secole?

Cavalerul își scoate inelul de pe deget. Un Gardian al Sângelui vine să-l recupereze pentru a-l înmâna imediat stăpânului său care-l înhață rapid.

– Îl păstrez pe fiul tău cu mine. O să fie permisul meu de liberă trecere pentru a ieși din acest șantier. O să-l las undeva

mai departe pe drum, cu condiția să nu ne urmărească nimeni. N-o să vă mișcați de aici preț de un Pater și două Crezuri recitate fără grabă.

Muncitorii și soldații contelui sunt neliniștiți. Unii și-au scos săbiile din teacă. Eliphas le adresează un semn prin care le interzice să intervină.

Iar lui Payns, care-și duce mâna la mânerul sabiei, îi spune:

– Nu, ar fi prea periculos! E în joc viața lui Maurin.

– Trebuie să-l ucid într-o bună zi pe nenorocitul ăsta. Nu o să se ascundă mereu în spatele unui copil! Dacă îndrăznește să nu-și țină cuvântul... dacă îi face vreun rău lui Maurin...

– A spus că o să-i dea drumul. Are acum și ultimul inel; pentru asta a venit. Să avem răbdare: imediat ce se vor simți în siguranță, Gardienii Sângelui o să-l lase liber pe Maurin și o să-l vedem pe băiat apărând pe drum. Ai încredere, prietene!

Copilul este săltat pe grumazul calului de asasin, care urcă în șa.

Maurin nu-și ia ochii de la tatăl lui. Pare că vrea să-l păstreze în suflet, așa cum este acum: stând în picioare în ploaie, alături de Eliphas, ai cărui ochi au devenit enormi prin lentiile lui groase.

Corbul de azi-dimineață...

Cei trei Gardieni ai Sângelui părăsesc șantierul, pătrund adânc în pădurea zbuciumată de rafalele de ploaie și dispar.

Eliphas, bătrânul meu prieten, mi-a strâns mâna cu putere. Tremura la fel de tare ca și mine, în timp ce așteptam ca Maurin să se întoarcă. Muncitorii se opriseră din lucru. Așteptau împreună cu noi. Pădurea toată era doar liniște și frig..

– Nu mai am răbdare! strigă deodată Payns, năpustindu-se pe drumul pe care plecaseră mai devreme asasinii. Maurin ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme...

Aleargă, măcinat de ură și neliniște. Fiecare pas îi provoacă durere. Fiecare respirație îl sfâșie. Inima îi bate haotic și cu putere în piept, parcă gata să se rupă.

Rămas la capelă, Eliphas le spune soldaților contelui:

– Cinci oameni să vină cu mine. Mergem după el!

„Corbul de azi-dimineață... “

Drumul urcă printre stejarii uzi. Pe coama unui mic promontoriu strălucind de ploaie se zărește un picior profilat pe cenușiul cerului. Acolo sus e culcat un corp. Payns bănuiește deja al cui este și începe să-și strige fiul îngrozit, știind totuși că el nu-i va răspunde.

Mai jos, un soldat exclamă albindu-se la față:

– Ați auzit urletul ăsta?

– E cel al unui tată distrus.... murmură Eliphas.

Bătrânul arhitect grăbește pasul deși începe să-și piardă răsuflarea. Îl vede în depărtare pe prietenul lui frânt de mijloc, strângând în brațe trupul fără viață al lui Maurin.

Soldații își încetinesc alergarea, impresionați de atâta tristețe.

Eliphas a ajuns în dreptul cavalerului îngenuncheat în noroi. Payns își leagăna copilul al cărui trup s-a golit de sânge prin rana profundă de la piept.

– Payns, frate, lasă-mă să văd. Lasă-mă să-ți împărtășesc durerea.

Tatăl își ridică fața și își îndreaptă privirea spectrală spre arhitect.

A jurat că o să-l cruțe! Așa a spus... Știam că este Diavolul, Eliphas. Este întruparea Răului absolut!

Eliphas cade în genunchi, distrus și el. Își trece o mână prin părul „frățiorului“ său, care a trăit doar atât cât să descopere nenorocirea.

„O sămânță bună... “

– Ai zice că doarme, nu-i așa? se miră Payns. Pare atât de liniștit.

– Așa și este. O să doarmă așa în brațele tale până la sfârșitul vremurilor.

9

Intenția Papei

Reims nu a fost crușat de ploaia care pare să fi acoperit întreaga Champagne și să se fi instalat în regiune pentru multă vreme.

La căderea serii, în palatul episcopal, don Mestrany intră fără să bată la ușă în apartamentul Papei care e îngrijit de un cleric. Pontiful, concentrat total asupra durerii sale, nu pare contrariat de această invazie bruscă.

– Ah, don Mestrany, uită-te cum progresează ulcerațiile. Și preotul Denis nu a venit să mă examineze!

– Nici nu o să mai vină vreodată, Sfinte Părinte.

– De ce?

– Preotul a fost omorât cu lovituri de secure, la fel și ajutorul lui. Laboratorul lor de spițerie a fost mistuit de foc. Iar crima asta dublă poartă o semnătură!

Papa îl concediază pe cleric, cu un gest nerăbdător și violent. De îndată ce acesta pleacă, don Mestrany adaugă:

– Și există ceva și mai rău! Un dulgher din Troyes a răspândit vestea că fiul lui Payns a fost omorât în Pădurea Rășăritului. Asasinul ar fi desenat o cruce pe fruntea tinerei sale victime.

– Ucigașul care face parte dintre Gardienii Sângelui! L-a ucis pe copil pentru a-l răni pe tată. Dar ce fel de monstru e omul ăsta? Biserica nu poate tolera atâta oroare!

Papa se ridică brusc, împingându-l în lături și aproape dezechilibrându-l pe don Mestrany care s-a repezit să-l ajute.

– Sunt la fel de vinovat ca asasinul ăsta, strigă Pascal. Am închis ochii la crimele lui, crezând că lupt pentru credința creștină, pentru păstrarea dogmei...

– Fără îndoială, Gardienii Sângelui se află acum în posesia celui de-al cincilea și ultimului inel. Războiul s-a sfârșit...

Papa s-a proțăpit în fața unei oglinzi și se examinează la lumina unei lumânări. Toată partea dreaptă a corpului său este umflată și necrozată.

– Merit răul de care sufăr, spune el cu dezgust. Uită-te, carnea mea e asemenea sufletului meu, la fel de hidoasă, de infectă, de putredă!

– Să începem să ne pregătim de întoarcere. O să pornim la drum imediat după ce ucigașul vă va aduce ultimul dintre Semnele Sfinte pentru a-l recopia.

– Nu vreau să mă duc acum în palatul meu. Spune să mi se aducă trăsura și șase soldați: plecăm imediat la Troyes.

– La Troyes? se miră don Mestrany. Vreți să spuneți că...?

– Nu comenta, don Mestrany, avem de parcurs un drum lung până la palatul contelui Hugues de Champagne.

10

Sărutul

*Îl vegheam pe Maurin în capela Sfântul Ioan din palatul lui Hugues.
Inima și mintea mea erau doar pietre înghețate...*

Ferrer, Schelomet și Eliphas stau în curte, încremeniți sub ploaie, cu fața întoarsă către capelă. În spatele vitraliilor ei simple, flacăra pâlpâitoare a lumânărilor difuzează o lumină nesigură.

– De ore întregi stă singur acolo cu trupul neînsuflețit al lui Maurin, se lamentează arhitectul.

– Nu îndrăznesc să mă duc să-l deranjez, spune Ferrer, dar mă tem să nu-și piardă mințile sub povara unei asemenea dureri.

– De ce l-a cruțat ucigașul pe fiul meșterului Rogemourd, și nu pe cel al prietenului nostru? întreabă Eliphas.

– Fără îndoială, Gardienii Sângelui au înțeles că Maurin era descendentul neamului „Paienilor”¹, presupune Schelomet. Clericii lor trebuie să fi descifrat cele câteva legende care evocă ramura directă a lui Iisus, numită astfel. De aceea l-au ucis.

În spatele lor se aude un strigăt. Un plâns îndurerat.

Cei trei bărbați se întorc.

¹ Memoria celui drept va fi veșnică; el nu se va teme de relele vorbe ale oamenilor. (n.a.)

Contele Hugues a ieșit clătînându-se din apartamentele sale, cu o haină de blană petrecută peste pieptul gol, cu picioarele încălțate în grabă, cu privirea rătăcită și împleticindu-se. Constance încearcă să-l rețină, dar în zadar. Cavalerul înaintează, înaintează fără să vadă nimic...

– Abia te ții pe picioare, dragul meu. Și nu ești îmbrăcat. Du-te și culcă-te înapoi, te rog...

Hugues continuă să avanseze năuc, gata să se prăbușească la fiecare pas și îndreptându-se spre capelă. Neputincioasă, Constance se agață de el inutil.

– Vreau să-l văd... să-l îmbrățișez...

Nimic nu-l poate opri pe contele care-i împinge pe cei trei prieteni ai lui, obligându-i să se dea la o parte pentru a-i face loc să treacă. Constance s-a oprit, conștientă că nu va reuși să-l rețină.

– Am greșit foarte mult dându-i vestea aceasta îngrozitoare când s-a trezit, explică ea. Ar fi trebuit să aștept până se crăpa de ziuă. A leșinat când i-am spus și, după aceea, imediat cum și-a recăpătat cunoștința, a sărit din pat ca un nebun.

Ajuns la ușa capelei, Hugues începe să bată frenetic în ea cu brațul sănătos. Bate ca un om beat, lovind cu pumnul în ușă, gata să o spargă.

– Pay... s, deschide-mi... Deschide! Sunt eu, Hugues!

După un timp, ușa se întredeschide și apare chipul palid și istovit al lui Payns.

– Hugues... Cum să supraviețuiesc după atâtea nenorociri?

– Lăsându-i pe prietenii tăi să-ți ia o parte din povară.

Contele se strecoară în capelă. Ușa se închide în urma lui. Se obișnuiește cu umbra... Zărește trupul lui Maurin culcat pe altar, cu spada tatălui său așezată pe burtă...

Înaintează... picioarele i se cufundă în piatra înghețată a dalelor la fel de ușor ca într-un nisip noroios. Înaintează și-l privește pe acest copil dormind, cu obrajii lui rotunzi, pleoapele transparente și părul lui auriu, cu nuanțe roșcate, fluturând ușor în palida lumină a lumânărilor.

– I-am împreunat mâinile pe sabia mea, ca un cavaler... Îi promisesem că-l voi învăța lovituri noi, eschive... Se săturase să se antreneze doar pe manechinul lui de paie.

– Prietene, dragul meu prieten... Ce să-ți spun, ce cuvinte să găsesc?

Hugues îl îmbrățișează pe Payns, îl strânge la piept, petrecându-și brațul amputat pe după gâtul lui. Și sunt acum doi înecați care se agață unul de altul, cu piepturile lipite, amestecându-și bătaile inimii.

Rămân așa multă vreme, în căldura îmbrățișării lor.

– Să ne sărutăm, frate, spune Hugues.

Își ating buzele.

Apoi, când se desprind din îmbrățișare, contele adaugă:

– Și să plângem.

– Nu mai vreau să plâng, Hugues. Vreau să mă lupt! Să ucid... Să ucid până mă acopăr de sânge!

– Am dat greș, Payns... Gardienii ni i-au răpit pe cei pe care-i iubeam și ne-au furat Semnele Sfinte. Lupta noastră s-a sfârșit.

– Ba nu! Nu face altceva decât să înceapă. Sabia asta a fost sfințită de sângele fiului meu. Cu ea îi voi străpunge pieptul omului cu securea!

Payns trage cu delicatețe sabia din mâinile fiului său și o ridică deasupra lui spunând:

– Loja Primară deține trupul lui Iisus și Eliphas nu crede că secretul I.N.R.I. poate fi ușor de descoperit. Dușmanii noștri sunt departe de a avea cunoștințele pe care ni le-a încredințat Tradiția. Dar, dacă totuși nu se va întâmpla așa, dacă Gardienii Sângelui îl vor găsi vreodată pe Hristos sau dacă vor descoperi Secretul, sabia asta îi va nimici.

– Mă înspăimântă, Payns... Delirezi. Suntem doar simpli muritori și nu știm cum se vor comporta în viitor frații Lojii Primare. Poate că Tradiția o să dispară cu timpul.

„În zori, încă îl mai vegheam pe Maurin împreună cu Hugues, care ațipea din când în când, epuizat de leacurile calmante pe care le înghițise...”

11

Trei cruci de sânge

Meditația mea a fost întreruptă de bătăile din ușă...

– Domnilor Hugues și Payns, a sosit un străin care dorește să stea de vorbă cu contele. Are un mesaj pentru el și spune că, dacă o să-l vadă, contele va înțelege.

Payns întredeschide ușa capelei. Un soldat îi înmânează un plic.

– Iertați-mă că vă deranjez, domnule Payns. Dar călătorul insistă afirmând că vizita lui este foarte importantă. Poftiți.

Contele s-a ridicat și se apropie clătînându-se de prietenul lui, cu ochii umflați de somnul agitat.

– Scuză-mă; trebuia să dorm. Ce se întâmplă?

Payns îi dă scrisoarea.

Pe foaia velină împăturită în două, au fost trasate patru dintre Semnele Sfinte.

– Sfinte Ioane, exclamă Hugues, ai remarcat?

– Da, e vorba despre Papă, bineînțeles. Deschide repede scrisoarea...

Contele se execută în grabă și stângaci, apoi citește cu voce tare:

– *Mă îndrept spre dumneavoastră cu pocăință, messire. Mă prezint ca un păcătos în fața dumneavoastră și mă supun astăzi judecății voastre cu toată umilința. Pascal.*

Cei doi bărbați ies din capelă. Suveranul pontif se află în curte, înveșmântat într-o sutană neagră și cu o mantie simplă, din pânză nealbită. E încălțat cu sandale; răcoarea matinală i-a învinețit degetele groase de la picioare.

Cei doi cavaleri observă imediat că omul a slăbit. Obrajii lui flasci s-au lăsat în jos și atârnă ca niște pungi goale. Orbițele-i sunt scobite și întunecate; ochii febrili strălucesc în profunzimile lor. Măinile împreunate pe piept tremură. Dreapta e acoperită cu o eczemă hidoasă.

Pascal nu ar fi crezut niciodată că e posibil ca doi oameni să poată exprima atâta ură în priviri. O aversiune îndreptată împotriva lui, care-l lovește drept în inimă, stârnind în el o vie remușcare. O dorință arzătoare de căință.

Cade în genunchi la picioarele victimelor lui și își înclină capul.

– Îngenunchez în fața voastră ca un penitent, domnilor. Renunț să mai fiu împotriva voastră. Mă oblig la supunere și pocăință. De-acum încolo, mă angajez că Biserica nu o să vă mai supere...

Se bate de trei ori cu palma peste piept și spune:

– *Miserere mei!*

Payns a făcut un pas. Îl pălmuiește pe suveranul pontif. O palmă violentă, surprinzătoare, brutală. Care-l dezechilibrează pe Papă și îl obligă să se sprijine cu o mână de pământ pentru a nu cădea într-o parte.

Cu lacrimi în ochi, Papa se ridică și își înalță bărbia.

– Merit ura și pedeapsa dumneavoastră, domnule Payns. V-ați pierdut familia în acest război, în timp ce eu mi-am pierdut sufletul, ceea ce înseamnă foarte puțin! Dar vă asigur că am venit aici să facem pace.

– Pace? întreabă Payns cu o voce dură. V-aș crede dacă ați consimțit să-mi oferiți o garanție a bunei-credințe pe care o invocați.

– Cereți-mi-o, și eu vă voi oferi ce doriți.

¹ Fie-vă milă de mine! (n.a.)

– O să intrăm în această capelă în care se odihnește trupul neînsuflețit al fiului meu. Veți întinde mâna dreaptă deasupra inimii lui și ne veți spune ceea ce vrem să știm.

– Vă urmez...

Ajuns în fața altarului pe care este culcat copilul care pare să doarmă, Pascal simte că i se face rău, dar își revine imediat. Livid, se supune ordinului lui Payns și își așază mâna dreaptă pe pieptul lui Maurin.

Hugues s-a sprijinit cu spatele de un stâlp.

– Vrem să ni-l predați pe Gardianul Sângelui, spune Payns. Pe acest ucigaș care își zdrobește victimele cu lovituri de secure.

Puțin mai târziu, am ieșit din capelă, și Papa m-a așteptat lângă trăsura lui pentru a-i aduce leacul care să-l vindece de otrăvire. Am încheiat o înțelegere sacră.

Apoi am plecat la rândul meu, singur. L-am lăsat pe Maurin pe altarul capelei. Am cerut să fie vegheat în absența mea.

Hélène și Constance credeau că am înnebunit dacă îmi pot abandona fiul în felul acesta. Și chiar așa eram în dimineața aceea: un nebun! Nebun de ură și de nevoia de a-mi potoli setea de răzbunare.

Alesesem în mod voit un veșmânt și o mantie albe, pentru că știam că le voi murdări cu sângele omului cu securea.

Întors în palatul episcopal, Papa urcă imediat în apartamentele sale, urmat îndeaproape de don Mestrany care nu scoate o vorbă.

Una dintre ferestre este deschisă. Pascal oftează, ghicind și totodată temându-se de prezența asasinului în camera lui.

– A intrat aici, ca de obicei. Ca o blestemată de pisică vrăjitoarească ce este!

Dar omul cu securea nu este nici în dormitor, nici în cabinetul de lucru.

– Priviți, Sfinte Părinte!

Pe o masă, a fost înșipt un cuțit pentru a reține o foaie velină. Pascal se apropie.

– Nu m-a așteptat. Vezi, don Mestrany... A recopiat el însuși ultimul Semn. Și a adăugat o frază... *Ad vitam aeternam*. Pentru viața eternă... Demonul ăsta nu e lipsit de cinism!

Mototolește furios mesajul și aruncă ghemotocul în foc.

– Așadar, renunțați? pare să se mire don Mestrany.

– Am făcut o înțelegere cu cavalerii din Champagne. Nu vor dezvălui niciodată Secretul lui Iisus atâta timp cât Biserica îi va lăsa în pace. Sper că succesorii mei vor păstra această alianță și nu le vor mai da prea multă ascultare Gardienilor Sângelui. Lumea noastră va dăinui doar prin acest fragil echilibru. Oamenii au nevoie să creadă. Nu ar accepta înspăimântătoarea fatalitate a morții dacă nu ar exista Dumnezeu. Dacă nu ar mai exista speranță!

– Preceptele legate de reînvierea lui Hristos, credința noastră în el, cultura noastră, toate acestea ne fac să fim civilizați...

– Îți invidiez credința, don Mestrany. O credință frumoasă pecetluită în trup, simplă și evidentă. Foarte diferită de a mea, care este coruptă de calcule, de planuri, de politică!

Continuând să vorbească, Papa scoate de sub mantie un mic flacon de sticlă astupat cu un dop de plută în jurul căruia e înfășurată o sfoară subțire.

– Fiola asta, Sfinte Părinte!

Pascal răspunde aproape evaziv, ridicând flaconul la înălțimea buzelor:

– Ah, ăsta? Este antidotul pe care mi l-a dat cavalerul Payns. Ar trebui să mă vindec în mai puțin de o săptămână.

– Și dumneavoastră, ce i-ați oferit în schimb?

Pascal schițează un surâs vag.

– I l-am predat pe cel care i-a distrus viața. Și i-am oferit garanția unui viitor în care Loja Primară și Biserica vor învăța să coabiteze.

*

În timp ce călăream spre mănăstirea din Hautwillers, unde știam că-l voi găsi pe ucigaș, m-am gândit din nou la Papa care, după ce-mi dezvăluise ceea ce voiam să aflu și se angajase că Biserica nu-i va mai hărțui

pe frații Lojii Primare, a plâns îndelung lângă cadavrul lui Maurin înainte de a îngenunchea din nou și de a-mi săruta mâna dreaptă. Lacrimile lui mi s-au prelinș printre degete. Și a început să se roage, cu glas șoptit. Îi cerea iertare lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu va fi cel care îl va judeca.

Mănăstirea se află chiar în mijlocul satului, fiind construită pe povârnișul unei coline ce domină regiunea Marne. Câteva vrejuri de viță țâșnesc din pământul cretos, adunându-se adesea laolaltă pentru a forma tufișuri stufoase și întunecate.

Ploaia a erodat pământul, săpând în el fâgașe adânci. În depărtare, în ceața ce se adună în profunzimea văii, răsună lătrături și câteva țipete de păsări.

Payns a descălecat și a legat frâiele de un inel fixat într-un zid gros de piatră. Apoi bate la poarta grea din lemn negru.

Foarte curând, un călugăr vine să deschidă fereștrua, arătându-și chipul ridat ca o poamă învechită și răscoaptă.

– Da, messire?

Cavalerul îi vâără un document sub nas.

– Recunoști acest sigiliu? Este cel al Papei Pascal. Citește mesajul și supune-te ordinului său.

– Pe legea mea, e o onoare prea mare pentru un biet călugăr ca mine să citească o scrisoare a Papei!

Omul își mijește ochii și descifrează mesajul mișcându-și buzele precum un iepure.

– Da, da... Înțeleg.

Poarta se deschide. Călugărul capucin se dă într-o parte pentru a-i face loc să intre lui Payns și adaugă:

– O să-l găsiți în capelă. Și-a luat bagajul și se pregătește să ne părăsească. Ne-a spus că, înainte de a pleca, vrea să fie lăsat să se roage. Și, zău așa, n-o să suferim deloc dacă se duce! E o figură prea puțin amabilă...

Payns nu-l mai ascultă deja. Sub privirile câtorva călugări nedumeriți care-l urmăresc traversând grădina cu sabia în mână, Payns înaintează cu pași mari, aproape alergând, cu trupul și sufletul încordate de ură.

Mantia lui albă flutură zgomotos în jurul lui, îngreunată de ploaie și de noroiul de pe drum.

În capelă, bărbatul cu securea stă culcat cu fața la pământ și cu mâinile așezate în cruce. Și-a așezat bagajele, la fel și arma, lângă un crucifix mare din lemn, nu departe de altar.

– *Sanguis Domini nostri Jesu Christi custodiat animam meam in vitam aeternam. Amen*¹.

Buzele lui murmură în praful rece de pe dalajul grosier, pe care limba lui începe curând să-l lingă îndelung, zdrelindu-se în granulația pietrei.

Această mângâiere îl înfierbântă, iar gustul sângelui pe care-l simte în gură îi provoacă plăcere.

Cu ochii închiși, sărută pământul mai apăsător, încântat să se audă oftând în timp ce un fior de juisare îi răscolește vintrele.

– *Praesta meae menti de te vivere, et te illi semper dulce sapere*².

Cât de mult iubește această piatră roasă de tălpile călugărilor! Această piatră de care se lipește cu toată greutatea mai bine decât ar face-o cu corpul unei femei. O femeie...

– *Me immundum munda tuo Sanguine: cujus una stilla saluum facere totum mundum quit ab amni scelere*³.

Ce femeie i-ar putea aduce atâta voluptate? Puținele pe care le-a îmbrățișat i-au lăsat doar amintiri dezolante și umilitoare.

Sexul lui, capabil să se ridice la ascultarea unei rugăciuni sau a unui cânt intens, sub loviturile de bici, mușcătura frigului și în abstenență, s-a comportat jalnic în prezența unui trup înfierbântat de așteptare.

Încă le mai aude pe târfele alea aprinse la față. Le aude batjocorindu-i mădularul care-i atârna între coapse, stârnindu-le indignarea!

¹ În textul francez: „*Paiens*“, care se poate traduce prin „păgâni“. De altfel, mai târziu, în manuscrisele din secolele al XII-lea și al XIII-lea, numele apare ortografiat în diferite forme: „Peanz, Painz, Pahans, Pedanes...“. (n.tr.)

² Fie-vă milă de mine. (n.a.)

³ Fie ca Sângele Domnului Nostru Iisus Hristos să aibă grijă de sufletul meu pe vecie. Așa să fie. (n.a.)

Și atunci le bătea. Le reprima zeflemelele, înăbușindu-le în gâturile lor albe. Le lovea. Asta când nu le omora. Când nu le spinteca.

Își amintește de cea a cărei prea mare frumusețe îl împiedicase să spere la cea mai mărunță manifestare de virilitate. Plânsese în fața propriei sale neputințe, și lacrimile lui sporiseră disprețul tinerei femei, ai cărei sâni goi se zguduiau în interminabile hohote de râs.

I-a despicat burta cu o lovitură de secure și a asistat la agonia ei lentă, privindu-i intestinele revărsându-i-se pe coapsele însângerate.

Ochii mari și albaștri ai fetei, mai întâi îngroziți, se stinseseră încet, înecați în acceptarea sorții, rămânând pironiți în ai lui. Iar el apreciasse tocmai această privire. Această scufundare în sufletul lui, care se îndepărta ușor, ca un vânt de vară la sfârșitul unei zile prea calde.

Viața o părăsea pe femeia jertfită, prăbușită pe pământul bătătorit al locuinței sale.

Și atunci, acolo, a juisat.

Dumnezeule, de ce îi revin astăzi în memorie toate aceste imagini?

De ce se deschide ușa capelei cu atâta violență, lăsând să intre această înaltă și slabă siluetă albă pe care lumina din spațele ei o transformă preț de o clipă în înger?

Se răsuțește, apoi îngenunchează și își mijește ochii.

– Payns? Așadar, Papa m-a trădat!

Se ridică, face un pas înapoi. Trebuie să apuce securea.

Payns înaintează.

– Așa este. Papa te-a vândut. E cel mai bun lucru pe care-l putea face! A înțeles întreaga oroare a alianței sale cu Gardienii Sângelui... Cu un monstru ca tine.

– Ai venit să mă omori! Și să-mi iei Semnele Sfinte. Ai ajuns prea târziu. Le-am încredințat unuia dintre oamenii mei care se află deja în drum spre Roma.

Apoi, apucând mânerul securii, adaugă:

– Cu siguranță, ai fost foarte ghinionist, cavaler. Ce păcat! O să mă gândesc și o să mă rog pentru tine când te voi omori!

Payns mai face un pas. Vârful sabiei lui zgârie dalajul producând un sunet metalic.

– I-am făcut o promisiune fiului meu: aceea de a-ți străpunge pieptul cu sabia și de a-mi îmbiba veșmintele cu sângele tău. Suflul lui nu-și va găsi pacea decât atunci când vei dispărea de pe acest pământ.

– Sărmanul copil care nu-și va găsi tihna nicicând...

Se năpustește asupra cavalerului, învârtind securea deasupra capului. De la o secundă la alta, expresia chipului său a trecut de la inocență la cruzime, deformându-i buzele senzuale într-o grimasă obscenă, aprinzându-i ochii transparenți cu o flacără dușmănoasă.

Payns a anticipat asaltul și își pregătește eschiva. Fandeașă cu zveltețe, evitând lama grea care lovește altarul și sfărâmă tabernaculul ale cărui ornamente aurite se fac țândări.

Sabia cavalerului țâșnește pentru a-l lovi pe ucigaș în burtă, dar acesta evită atacul, făcând un salt rapid și suplu în lături.

O clipă. Cei doi bărbați se sfidează din priviri. Transpirația începe să se prelingă pe fruntea asasinului.

– La ce te gândești, Payns? rânjește el. La frații tăi, la fiul tău? Sau poate la soția ta, la fiica ta? Pentru cine simți cea mai mare durere?

Payns este un spadasin prea subtil pentru a se lăsa afectat de asemenea răutăți. Glasul mios nu-și atinge scopul. Nu-i atâtă furia.

Trebuie să se hrănească doar cu ură, numai cu ură, pentru a-și masakra adversarul.

Bărbatul cu securea a înțeles că sarcasmele sale sunt zadarnice. Se năpustește într-un nou asalt încă și mai violent, mai brutal. Urlând.

Payns se apleacă, și lama securii trece razant pe lângă creștetul capului său; o simte atingându-i părul. Exact când ucigașul se pregătește de o nouă lovitură, sabia cavalerului îl atinge în umărul stâng, fără să o fi văzut când a țâșnit.

– Doar un pic de sânge, remarcă el aruncând o privire spre rană.

– E doar începutul, spune Payns. Am venit să-ți vărs tot sângele. O să te înjunghii ca pe un porc. O să te golesc de sânge!

Vocea cavalerului s-a transformat. Bărbatul cu securea a făcut un pas înapoi ca și cum ar fi fost lovit. Vocea...

– O să plec de aici împăcat, cu satisfacția că mi-am îndeplinit datoria, continuă Payns cu glasul ale cărui intonații guturale par îmbogățite cu rezonanțe surde.

„Dar oare este într-adevăr vocea lui?“ se întreabă ucigașul care nu reușește să-și domine frica. Mușchii coapselor îi întepenesc, mâinile i se îngreunează.

„Mă paralyzează cu vocea lui! Îmi otrăvește mintea! Ce spune acum? Îl aud, dar nu-l mai înțeleg. Ce limbă vorbește?“

Buzele lui Payns rostesc silabe grave care se succed în interminabile ecouri.

Bărbatul cu securea încearcă să-și recapete stăpânirea de sine; aspiră aerul din plin și îndelung, își încheștează degetele pe mânerul securii, impunându-și, cu întreaga sa voință, să-și elibereze simțurile din plasa pe care a țesut-o acest vrăjitor din Champagne în jurul lui...

Și totuși această voce...

– Dumnezeuule... Nu este doar una! Nu sunt doar două! Dumnezeuule!

O teroare hidoasă, vâscoasă i se răspândește în vene și îi încheștează inima.

– Câte?

Pentru că ucigașul a înțeles acum de ce nu înțelegea ce psalmodia Payns. Știe acum care este cauza accentelor diferite ale litaniiilor sale...

Prin gura lui vorbesc morții! Prin gura lui se exprimă morții!

Arcis de Brienne, Basile le Harnais, Geoffroy de Saint-Omer, Typhaine, Émeline, Maurin... L-au însoțit și îl susțin în misiunea lui de răzbunare.

„Ceea ce se spune despre cavaler este așadar adevărat! Un vrăjitor și un necromant... Dumnezeule! Descendentul lui Hristos!”

Bărbatul cu securea simte lama sabiei pătrunzându-i în partea dreaptă; o aude frângându-i oasele, sfâșiindu-i carnea, ieșind și înfigându-i-se din nou în piept, apoi în gâtul din care tâșnește imediat sângele.

– În numele fraților mei! spune Payns cu glasul revenit la sonoritatea lui obișnuită. În numele familiei mele! În numele adevăratului Hristos!

Tânărul ucigaș e pironit pe crucifix. Oțelul l-a străpuns dintr-o parte într-alta. Tot corpul lui e numai răni și sânge.

Un șuierat. O lovitură în încheietura mâinii drepte. Mâna retezată se desprinde și îi cade între picioare. Securea pocnește pe dalaj.

Corpul mutilat își scuipă tot sângele ca un burlan. Dureea nu reușește să depășească stupoarea. Năucit, se lasă să alunece de-a lungul crucifixului. Marionetă ruptă, schilodită, zdrobită, a devenit un corp greu și grotesc. Coboară îndelung, jupuindu-și spatele în așchiile crucifixului. O cădere fără sfârșit, pe parcursul căreia deja e cuprins de o teamă îngrozitoare, care-l strânge ca ghearele unei păsări de pradă, atrăgându-l într-un hău în care răsună glasurile victimelor sale.

Nu încetează să cadă...

Urlete, țipete, blesteme.

Încă o zvâcnire. Un gest ridicol al brațului secționat care-și varsă sângele în direcția securii. Un reflex. Cel din urmă reflex al unui războinic învins.

Payns îl domină, privindu-l îndelung cum horcăie și varsă o vomă roșie. Apoi îi străpunge inima cu un gest scurt. Și rostește:

– În numele Adevărului!

Zdreanța însângerată se prăbușește, ghemuită ca un fetus uriaș care se întoarce în infernul ce a zămislit-o.

Cavalerul pune un genunchi pe pământ și, înmuindu-și degetul arătător în sângele victimei sale, desenează un triunghi pe fruntea ucigașului.

– Și, în sfârșit, în numele meu! Iată-te, la rândul tău, însemnat în frunte... cu semnul Lojii Primare!

După aceea, cu mâinile complet scăldate în sânge, Payns desenează o primă cruce pe pieptul lui, apoi o a doua și o a treia pe fiecare umăr.

Se ridică, epuizat și satisfăcut, cu sufletul eliberat în sfârșit de acest ghem de ură care îl tumefia.

„De-acum înainte, frații Lojii Primare vor purta aceste cruci pe mantile lor albe, în amintirea celor trei frați ai lor sacrificați: Arcis de Brienne, Basile le Harnais și Geoffroy de Saint-Omer. Și în memoria luptei mele victorioase împotriva fanatismului!”

Iar în ceea ce-i privește pe Typhaine, Émeline și Maurin, ei vor rămâne în sufletul lui.

Veșnic...

Viitorul

Seara, l-am înmormântat pe Maurin în cimitirul de pe domeniul meu, alături de mama și de sora lui, la câțiva pași de mormântul provizoriu al lui Iisus.

Eram doar cinci: Eliphas, Schelomet, Ferrer, Hugues și eu, îmbrăcați în veșminte albe pe care desenasem cruci roșii, pe umeri și pe piept.

Émeric plecase mai devreme în Pădurea Răsăritului, pentru ca șantierul să rămână sub supravegherea unui frate al Lojii Primare.

Am format Loja pentru a celebra ceremonia și am rostit fraza rituală:

– Pentru că a venit timpul și avem vârsta potrivită, să începem lucrările...

N-am putut să mai continui, într-atât de mare îmi era durerea. Hugues a oficiat slujba în locul meu, în timp ce noi stăteam în cerc în jurul trupului neînsuflețit al lui Maurin, cu mâinile împreunate.

Ploaia încetase de multă vreme, și sfârșitul unei zile însorite stărnise mirosurile suave ale ierbii și ale pământului: un parfum plăcut și dulce pe care noaptea care se apropia îl înțețea cu răcoarea ei.

Parfumul proprietății mele...

Vara era aproape. Émeric se va ocupa de muncile câmpului împreună cu lucrătorii sezonieri pe care-i tocmeam de obicei. Eu aveau să chem o femeie din sat care să pregătească mâncarea oamenilor mei...

Știam deja că familia îmi va lipsi dureros de mult, că fiecare gest pe care-l voi face îmi va aminti de cei dragi. Gesturile acelea de zi cu zi, pe care le voi desena în spațiul gol al singurătății mele.

Și Maurin nu o să mai alerge în urma găinilor ca să o amuze pe Émeline. Typhaine nu o să mă mai însoțească la Grouin, la culesul viilor. Fetița mea nu o să îmi mai pună tot felul de întrebări, mereu curioasă și nicicând mulțumită de răspunsurile mele.

Hugues vorbea; nu-l mai auzeam. Ascultam nenumăratele zgomote ale serii. Cele mai multe, aproape imperceptibile. Persistente precum cele ale lăcustelor, monocorde și înăbușite precum cele ale broaștelor din balta mlăștinoasă ce se întindea în spatele grajdurilor. Apoi chemările scurte ale unei bufnițe pe care o văzusem uneori cocoșată pe o creangă joasă a bătrânului măr. Câteva lătrături ale câinilor mei, ultimele cotcodăceli ale găinilor, grohăiturile porcilor..

Îmi lăsam mâhnirea legănată de această muzică dezordonată. Dar mi-am revenit din visarea mea melancolică atunci când Hugues mi-a spus că e timpul să coborâm trupul lui Maurin în mormânt.

Am făcut-o cu ajutorul lui Ferrer.

Schelomet a luat apoi o lopată și a început să umple groapa cu pământ.

Când prietenul meu a terminat, Eliphas a spus:

– Prin I.N.R.I. Igne Natura Renovatur Integra.

M-am gândit din nou la licoarea neagră care zăcea într-un vas din laboratorul din Troyes. Sângele lui Hristos! Regretam că nu a ajuns încă la sublimare...

Dacă ar fi fost activ, l-aș fi introdus în organismul lui Maurin! Pentru că Schelomet îmi explicase procedeul prin care trebuia infiltrat în vene. O canulă, un tub... Soluția ar fi invadat tot sistemul sanguin al fiului meu pentru a-l readuce la viață.

– O să rămânem cu tine, mi-a spus Hugues.

– Prezența voastră o să fie pentru mine o adevărată alinare, am răspuns eu cu recunoștință.

Am petrecut toată noaptea veghind, evocând amintirea morților noștri. Am băut mult, și, fără îndoială, din cauza stării de beție în care mă aflam în zori, am luat cea mai inimaginabilă decizie.

Viitorul... Mă proiectam în viitor, promișându-le celor patru frați ai mei că Loja Primară nu va dispărea niciodată de pe suprafața pământului, prezicându-le că va beneficia de o existență eternă.

Bineînțeles, cum aș fi putut bănui atunci că, la cererea mea, se va ține un conciliu în Troyes, șaptesprezece ani mai târziu? Și că Papa Honorius al II-lea va recunoaște în mod oficial, cu această ocazie, Ordinul Templului căruia eu îi voi fi cel dintâi mare-maestru...?

Mai târziu!

Și că voi deveni această figură legendară, inițiatoare a uneia dintre cele mai prodigioase epopei umane...

*

Papa s-a întors. Luna iunie se încheia într-o limpede lumină de vară. Nu mai ploua din mai, și pământul începea să se crape în jurul mlaștilor din Pădurea Răsăritului.

Eliphas dărâmasese palisada care împrejmuia insula; săpase puțul care ducea spre mormântul subteran în care urma să înhumăm rămășițele lui Iisus, fratele Prim.

Le-am dat drumul să plece tuturor muncitorilor; contele îi însărcinase pe câțiva oameni de încredere să păzească locul. Eram liniștiți așadar în această privință: patrulele cutreierau digurile și supravegheau frontierele șantierului.

Papa știa deja că Iisus se va odihni în această pădure, dar îmi jurase că nu va întreprinde nimic pentru a-i găsi Mormântul. L-am crezut. Nu va încerca să facă cercetări, dar mă temeam că Gardienii Sângelui se vor elibera de sub tutela Bisericii și vor dori să-și continue lupta...

Am ales data de douăzeci și patru iunie pentru a-l îngropa pe Hristos: ziua Sfântului Ioan Botezătorul, cel care l-a botezat pe Iisus după ce i-a anunțat pe apropiații săi de venirea lui.

Seara, un cortegiul alcătuit din Émeric, Hugues, Eliphas, Ferrer, Schelomet și cu mine a pornit pe un drum îngust care șerpuia prin pădure. Am așezat trupul lui Hristos într-o căruță acoperită.

Eliphas înșăptuise adevărate minuni; realizase în foarte scurt timp scara elicoidală – o parte dintre planurile căreia fuseseră concepute de Arcis – care permitea accesul la nișa funerară în care l-am coborât pe fratele Prim; l-am culcat într-un sicriu de piatră care, odată închis cu o lespede groasă, devenea complet ermetic.

Am rămas vreme îndelungată în fața Mormântului, meditănd asupra aventurii noastre care se încheia aici.

Cât de mult îmi lipsea Maurin!

Am format Lanțul uniunii, și eu am rostit:

– Quod est inferius est sicut quod est superius¹...

Hugues a adăugat:

– Quod est superius est sicut quod est inferius ad perpetranda miracula rei unius².

Două fraze din ritualul Lojii Primare...

Înainte de a sigila sicriul de piatră, am depus pe pieptul lui Hristos testamentul lui, protejat într-un săculeț de piele.

Émeric a spus:

– Cine ar putea descoperi acest mormânt atunci când vom inunda partea asta din pădure?

– Gardienii Sângelui nu se vor da bătută, am remarcat eu. Există temerea că îl vor căuta fără încetare.

Eliphas ne-a liniștit:

– Cei care vor intra în acest loc vor cădea în capcana pe care le-am întins-o. Am conceput un mecanism prin care bolta criptei se închide aproape imediat după deschiderea ei. În plus, pentru a ajunge să pătrundă în acest loc, orice vizitator ar trebui să utilizeze Inelul...

Eliphas ne-a explicat că proiectase un dispozitiv pe care-l va pune în funcțiune de îndată ce vom părăsi cripta, după ce va bloca accesul în ea.

Era vorba despre un sistem foarte precis de angrenaje, pe care numai greutatea Inelului îl putea acționa. Era suficient ca acesta să fie plasat într-un locaș circular, cu diametru identic. Inelul se va încadra într-o placă de bronz care va reacționa sub greutatea lui, și numai sub greutatea lui. Placa se va coborî până la canelura unei roți care va anclanșa atunci o ingenioasă mașinărie creată de Eliphas.

– Mai avem de îndeplinit o ultimă treabă, am spus eu.

¹ Fă ca inima mea să trăiască prin tine și în tine să-și găsească veșnic desfătarea. (n.a.)

² Fie ca Sângele tău, care doar cu o picătură poate să șteargă toate păcatele lumii, să spele și murdăriile sufletului meu. (n.a.)

Am urcat din nou la suprafață și i-am condus pe Ferrer și pe Schelomet spre diguri, după ce ne-am înarmat cu niște baroase. Ne-am așezat, fiecare, în fața câte unei vane.

Ceilalți frați s-au întors la taluz.

— O să avem foarte puțin timp pentru a ne pune la adăpost după ce deschidem ecluzele, le-am spus lui Ferrer și lui Schelomet. Sunteți pregătiți?

— Dă semnalul, Payns.

Între fiecare dintre noi era o distanță de vreo treizeci de pași.

— Haideți! am strigat eu.

Și am lovit cu toată puterea în știftul care ținea vana închisă. Bucata de lemn a sărit; vana-stăvilă s-a deschis brusc.

Prietenii mei au procedat întocmai. Apa din lacurile ce serveau drept rezervoare s-a scurs repede în șuvoaie groase în bazinul în care săpasem puțul.

Ferrer, Schelomet și cu mine am alergat până la camarazii noștri aflați pe taluz. Peste scurt timp, digurile aveau să fie acoperite.

Apa din mlaștină, reținută vreme îndelungată de estacade, a inundat șantierul, s-a prăvălit peste Mormânt, a pătruns în puț...

Curând, totul se transformase într-un mare lac liniștit; la suprafața lui scânteiau ultimele raze de soare, pe care le-am privit stingându-se încet, în tăcere.

Mi l-am imaginat pe Iisus odihnindu-se de-acum în mormântul lui, alături de fratele nostru Geoffroy, protejat de apa din Pădurea Răsăritului. Iisus între viață și moarte, în această stare miraculoasă care mai păstra puțin din trupul și din conștiința lui. Din sufletul lui.

Dormea? Trăia?

Știam doar că aștepta...

*

Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Atât de mult timp încât nu mai sunt sigur că îmi amintesc evenimentele cu precizie. Mi se întâmplă uneori să confund unele întâmplări sau să nu le mai pot situa în ordinea lor cronologică.

Tocmai de aceea mi-am luat obiceiul să scriu în jurnal. Bineînțeles, nu o să-l public niciodată, pentru că sunt conștient că aș fi considerat drept un impostor sau un nebun.

Trăiesc în continuare pe domeniul meu, lângă Troyes. Locuința mea nu mai seamănă deloc cu ce a fost. Am păstrat însă micul cimitir și capela lui, și mă duc zilnic la mormintele lui Typhaine, Émeline și Maurin.

Pașii mă poartă adesea în Pădurea Răsăritului, al cărei proprietar nu mai sunt; petrec ore în șir în fața micului lac unde, vara, vin uneori să se scalde copii. Îmi place să-i aud și să-i privesc, pentru că îmi amintesc de fîca mea și de fuul meu. Sunt uimiți oare de prezența mea tristă și tăcută? Își pun oare întrebări despre omul acesta abătut căruia îi place să-i vadă jucându-se?

După plecarea lor, rămân încă multă vreme pe malul lacului, încercând să-mi reamintesc imaginile șantierului... Îmi place când seara mă învâluie cu răcoarea ei și îmi alină durerea.

Pădurea a devenit tebaida¹ mea; îi cunosc cele mai mărunte zgomete, cea mai infimă adiere. Ea este în mine, ca un al doilea suflet, cufundându-și multiplele rădăcini în carnea mea.

Sângele meu o hrănește. Visurile mele o animă. Îmi vorbește.

Glasuri de vînt, de frunziș, de clipocit și de scrășnete. Glasuri de morți care o bănuie și pe care le aud numai eu.

Mi-am pierdut somnul. Noapțile mele au devenit lungi solitudini în care rațiunea mea se rătăcește.

Ferret, Schelomet, Eliphas, Hugues și cu mine ne-am schimbat numele. Astăzi mă numesc Henri Payens. Sunt istoric și scriitor. După ce am practicat nenumărate meserii! Înainte de a face o mulțime de alte lucruri...

Fidelul meu Émeric nu mai este. A refuzat pactul pe care i-l propusesem; a preferat să trăiască după legea Naturii. Și să moară.

Nu mai suntem decât cinci.

Hugues și-a pierdut odinioară soția mult iubită; a îngropat-o pe Constance cu o durere pe care nu am văzut-o niciodată la un alt om. O suferință inumană.

Hélène a murit în cel de-al șaptezeci și șaptelea an de viață și am plâns-o îndelung înainte de a-și ocupa și ea locul printre fantomele amintirilor noastre.

¹ Ceea ce este jos este la fel ca ceea ce este sus. (n.a.)

Trebuie să recunosc că am uitat sunetul vocii ei, forma chipului, strălucirea ochilor... Deși, după câțiva ani de văduvie, mă îndrăgostisem de ea!

Viața noastră seamănă cu o toamnă lungă. O veșnică așteptare. Pentru că am devenit acești cinci oameni fără vârstă, maturizați de o indolentă răbdare.

Asistăm ca martori încremeniți la zvăcnirile acestei lumi dezordonate, în care frații nu încetează să se confrunte unul cu altul. Obosiți de cât am visat la dragoste și la fraternitate, ne-am făcut din deziluzie ultima noastră companie. Această amantă secătuită și stearpă ne-a învăluit inima într-o carapace.

Nu mai plângem nicidecum.

Nu mai suntem decât cinci.

Cinci străjeri. Ultimii cinci Templieri, gardieni ai Mormântului lui Iisus.

Și în venele noastre curge sângele etern. „Sângele lui Hristos.”

Henri Payens, 20 decembrie 2007

Unele fapte istorice au fost în mod voit trunchiate sau liber interpretate, pentru a plăsmui această poveste romanescă.

Unora dintre personajele care au existat cu adevărat li s-a transformat destinul pentru a juca rolurile alese de autor.

Există două istorii: istoria oficială, mincinoasă și istoria secretă, unde se află adevăratele cauze ale evenimentelor... (Honoré de Balzac).

D.C.

CUPRINS

PRIMA PARTE

CĂLĂTORIA LA IERUSALIM / 7

Prima cruce / 9

Regele Ierusalimului / 16

Cei cinci cavaleri / 23

Fiat voluntas tua / 32

Coșmarul lui Sylbert / 36

Străfulgerarea / 41

Emisarul Papei / 48

O scrisoare de la Arcis de Brienne / 57

Omul cu securea / 61

Mormântul Impostorului / 74

Lupta nocturnă / 93

Al doilea legământ / 103

Confiteorul / 112

Confesiunea / 118

PARTEA A DOUA

LISTA ROȘIE / 123

Vizita Papei / 125

Puțul / 134

Pater noster / 138

Scriptoriul / 141

Muribundul / 146

El-kimya / 156

Generozitatea lui Payns / 161

Atacul / 167

Durerea / 177
Al doilea inel / 182
Mormântul Primului / 186
O însemnare de-a lui Payns / 197

PARTEA A TREIA

MORMÂNTUL DIN RĂSĂRIT / 201

Meșterul Rogemourd / 203
În Pădurea Răsăritului / 209
Episcopul Philippe / 222
Binecuvântarea lui Maurin / 225
Vizita / 232
Lațul uniunii / 237
Constance / 244
Trezirea lui Geoffroy / 248
Ascensiunea / 255
Căderea / 260
Gratias agamus Domino Deo nostro. Dignum et justum est / 267
Al treilea inel / 271
Aurul / 278
Pedeapsa / 286
Cuvintele lui Iisus / 291

PARTEA A PATRA

PENTRU VIAȚA VEȘNICĂ... / 295

Inițierea lui Maurin / 297
Capcana / 302
Maestrul Guillemet / 311
Intuiția preotului Denis / 319
Întoarcerea contelui / 327
Loggia / 331
Elixirul / 338
Plecarea lui Maurin / 342
Intenția Papei / 353
Sărutul / 355
Trei cruci de sânge / 358
Viitorul / 369